

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES'IN EN ÇOK SATAN YAZARINDAN
KARANLIK ELEMENTLER EVRENİNİ ÖZLEYENLERE

JENNIFER L.
ARMENTROUT

FIRTIINA

VE

ÖFKE

DE
X

HABERÇİ 1

NEW YORK TIMES'IN EN ÇOK SATAN YAZARI

JENNIFER L. ARMENTROUT'TAN

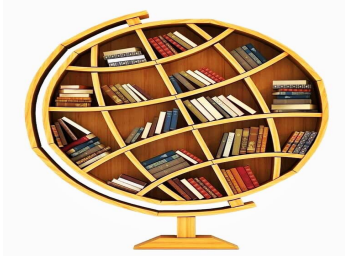
KARANLIK ELEMENTLER EVRENİNİ ÖZLEYENLERE,
MELEKLER, İBLİSLER VE SIRLARLA DOLU
KALBİNİZE İŞLEYECEK YEPYENİ BİR SERİ.

On sekiz yaşındaki Trinity Marrow kör olsa da hayaletleri, ruhları görebiliyor ve onlarla iletişim kurabiliyor. İnsanlığı iblislerden koruyan ve şekil değiştirebilen Gardiyanlar tarafından korunan bir yerleşkede yıllardır saklanması için nedeni, bu yeteneği. İblisler Trinity hakkındaki gerçeği keşfederlerse güçlerini arttırmak için onu ele geçirecekler.

Başka bir klandan gelen Gardiyanlar, bir yaratığın hem iblisleri hem de Gardiyanları öldürdüğüne dair raporlarla geldiğinde Trinity'nin dünyası yerle bir olur. Bunun bir nedeni de şimdiye kadar gördüğü en sinir bozucu ve büyüleyici insanla tanışmasıdır. Zayne'in de kendine ait sırları vardır ama iblisler yerleşkeye girince ve Trinity'nin sırrı gün ışığına çıkınca birlikte çalışmak zorunda kalırlar. Trinity'nin ailesini ve belki de dünyayı kurtarmak için Zayne'e güvenmesi gerekecek.

Fırtınalı bir savaşa hazır mısınız?

ÇEVİREN: MÜGE ÖZÇELİK

JENNIFER L.
ARMENTROUT

FIRTINA
VE
ÖFKE

zm

Çeviren: Müge Özçelik

Düzenleme
Ny.Ozlem

DE
X

Sana okur ve hâlâ görebildiğim tüm yıldızlara...

“Bir öpücük alabilir miyim?”

Damarlarımda heyecanın uğultusunu hissederek bakışlarımı televizyon ekranından ayırıp Clay Armstrong’a çevirdim. Bulanık gören gözlerimi odaklayıp Clay’in yüz hatlarını bir araya getirmem biraz zaman aldı.

Benden sadece birkaç ay büyük olan Clay, sürekli alnına dökülen ve parmaklarımı aralarında gezdirmem için bana âdeta yalvaran açık kahverengi saçlarıyla fazlasıyla hoş bir çocuktur.

Ama zaten o güne dek, itici diyebileceğim tek bir Gardiyan’a bile rastlamamıştım hem insan hem de Gardiyan gibi görünmeyi nasıl başardıklarına akıl sır erdirmekte zorlansam da.

Clay, ebeveyninin salonundaki kanepede yanımda oturuyordu. İkimiz yalnızdık ve hayattaki hangi seçimlerim sonucu kendimi onunla kalçalarımız birbirine dokunur halde yan yana otururken bulmuştum bilmiyordum. Bir yetmişlik boyumla hiç de kısa boylu bir kız sayılmasam da tüm Gardiyanlar gibi o da, bana kıyasla fazlasıyla iriyarıydı.

Clay bana hep, çoğu Gardiyan’dan daha dostça, hatta flörtöz davranmıştı ve bu hoşuma gidiyordu. Bana, başkalarının ilişkilerinde tanıklık ettiğim ama o güne dek hiç bizzat deneyimlemedi-

ğim bir ilgi gösteriyordu. Gardiyan camiasında kimse bana özel bir ilgi göstermemişti; arkadaşım Jada ve elbette Misha hariç, ki onlar da beni öpmek falan istememişlerdi.

Ama Clay bana hep iyi davranmış, perişan halde olduğumu bildiğim zamanlarda bile iltifatlar yağdırmıştı ve son birkaç haftadır da sürekli peşimdeydi. Bu *hoşuma* gidiyordu.

Ayrıca bunun kötü bir yanı da yoktu.

Bu yüzden, genç Gardiyanlar'ın geceleri başında toplanıp vakit geçirdiği son derece geniş bir ateş çukuru olan Çukur'da yanıma yaklaşıp beni evinde film izlemeye davet ettiğinde hiç tereddüt etmedim.

Şimdi Clay beni öpmek istiyordu.

Ve ben de öpülmek.

"Trinity?" dedi Clay ve parmaklarının bir anda yüzüme yaklaştığını gördüğümde irkildim. Yanağıma dökülen bir tutam saç alıp kulağımın arkasına götürdü. Elini geri çekmekte acele etmedi. "Yine aynı şeyi yapıyorsun."

"Ne yapıyorum?"

"Dalıp gidiyorsun" dedi. Haklıydı; bunu çok sık yapıyordum. "Nereye daldın yine?"

Gülümsedim. "Hiçbir yere. Buradayım."

Gardiyanlar'a özgü o parlak, gök mavisi gözleriyle gözlerimin içine baktı. "Güzel."

Dudaklarımdaki gülümseme genişledi.

"Tek bir öpücük alabilir miyim?" diye sordu tekrar.

Heyecanım arttı ve ağır ağır nefesimi bıraktım. "Tek bir öpücük."

Gülümseyen Clay başını eğip ağızlarımızı birbirine yaklaştırdı. Dudaklarım beklentiyle aralandı. Daha önce de öpüşmüştüm. Bir kez. Eh, o zaman işin büyük kısmı bana düşmüştü. On altı yaşındayken Misha'yı öpmüş ve ondan karşılık almıştım ama sonra öpüşmemiz tuhaflaşmıştı çünkü o güne dek onu hep erkek kardeşim gibi görmüştüm ve ikimiz de bu tür bir hayata ilgi duymuyorduk.

Üstelik Misha'nın kim olduğu, aramızda böyle bir ilişkinin yaşanmasına izin vermiyordu.

Benim kim olduğum.

Clay'in dudaklarıma dokundurduğu dudakları öyle sıcak ve... öyle kuruydu ki. Şaşırıp irkildiğimi hissettim. Oysa ben onun dudaklarının, ne bileyim işte, *daha ıslak* olacağını düşünmüştüm. Yine de... hoş bir duyguydu; özellikle de dudaklarının artan baskısı dudaklarımı iyice araladığında ve *daha fazlası* olduğunda. Şimdi Clay ağzını, ağzımın üstünde dolaştırıyor ve ben de ona aynı şekilde karşılık veriyordum.

Ensemdeki eli, sırtımdan kalçama kaydığında onu durdurmak istemedim. Bunu hissetmek de hoşuma gitmişti ve beni usulca kanepeye yatırmasına itiraz etmedim. Beni altında ezmek için kolundan destek alarak üstüme eğildiğinde kollarımı onun omuzlarına doladım.

Gardiyanlar'ın vücut ısısının sadece insanlarınkinden değil, benimkinden de yüksek olduğunu biliyordum ama Clay hepten sıcaktı, neredeyse alev alacak kadar.

Ve ben de... biraz ısınmışım sanki.

Öpüşmeyi sürdürdük ve Clay'in öpücükleri artık ilk başta olduğu kadar kuru değildi. Vücudunun alt kısmının vücuduma bastırması, bana sürtünmesi ve daha fazlasının olması gerektiğini, eğer istersem daha fazlasının olabileceğini hissettiren esrarengiz bir ritim tutturması hoşuma gitmişti.

Ve bu... *güzeldi*.

Birlikte onun evine yürürken elimi tutması kadar güzeldi. Karpuz ve limonata kokulu mumu yakması kadar güzeldi. Sadece bunu yapmasında değil, kalçamı avuçlamasında da romantik bir şeyler vardı. İçimi sıcak, hoş bir duygu kaplamıştı. Hadi birbirimizin giysilerini parçalayıp sevişelim şeklinde bir heyecan duymuyordum ama bu... Bu gerçekten güzeldi.

Sonra Clay elini gömleğimin altına sokup göğsümü avuçladı.

Oha.

Uzanıp elini tuttum ve dudaklarımı dudaklarından ayırıp geri çekildim.

"Burada dur bakalım."

"Ne?" Gözleri hâlâ kapalı, eli hâlâ göğsümde, kalçaları da *hâlâ* hareket halindeydi.

"Tek bir öpücük demiştim" diye hatırlattım elini çekiştirerek. "Bu, bir öpücükten çok daha fazlası."

"Hoşuna gitmiyor mu?"

Gidiyor muydu?

Gitmişti ve burada kilit öge *geçmiş zaman* ekiydi.

"Artık gitmiyor." *Artık gitmiyor* cümlesinin neresi *beni bir daha* öp mesajı veriyordu bilmiyordum ama Clay bu mesajı almıştı. Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı ve bu artık hoş bir baskı olmaktan çıkıp neredeyse acı vermeye başladı.

Birden içimde bir öfke kıvılcımı çaktı. Clay'in kolunu sertçe tutup gömleğimin altından çıkardım. Onu göğsünden itip öpüşmeyi sonlandırdım.

Öfkeyle yüzüne baktım. "Kalk üstümden."

"Ben de onu yapmaya çalışıyorum zaten" diye homurdanarak doğrulmaya davrandı ama yaptığı bu iğrenç yorumdan sonra benim için yeterince hızlı değildi.

Onu ittim... *sertçe* ittim. Clay yana devrilip aşağı uçtu. Yere düştü ve ağırlığıyla birlikte televizyon sarsıldı, mumun alevi titredi.

"Kahretsin, neler oluyor?" diye sordu yere oturarak. Az önce yaptığım şeyi yapabildiğimi görmek onu afallatmıştı.

"Sana bundan hoşlanmadığımı söyledim" dedim bacaklarımı kanepeden aşağı sarkıtıp ayağa kalkarken. "Ve sen durmadın."

Şoka giren Clay gözlerini ağır ağır kırıştıtarak bana baktı. Belki ki sözlerimi duymamıştı bile. "Sen beni ittin."

"Evet çünkü bana kaba davrandın." Bacaklarının üstünden atladım ve ağır adımlarla pencerenin önünden geçip kapıya yöneldim.

Clay güçlükle ayağa kalktı. "Seni öpmem için yalvarırken bunu hiç de kaba bulmuyordun."

"Ne? Pekâlâ. Bu resmen kuyruklu yalan" dedim terslenerek. "Ben sana yalvarmadım. Beni öpüp öpemeyeceğini sordun ve ben de tek bir öpücüğe izin verdim. Olayı çarpıtma."

"Neyse ne. Biliyor musun, aslında seni öpmeye hiç de hevesli değildim."

Gözlerimi devirip tekrar kapıya döndüm. "Hiç de öyle görünmüyordun."

"Çünkü sen burada benden kendisiyle çiftleşmemi beklemeyecek tek dışısın."

Çiftleşmek fiili Gardiyan dilinde cinsel ilişkiye girmek anlamına gelmez. Evlenip tonlarca iğrenç Gardiyan bebeğine sahip olmayı ifade eder ve ben artık bu noktada hakarete uğramanın da ötesine geçmiştim. Clay'in böyle söylemesinin çok yanlış olması bir yana, sözleri beni can evimden vurmuştu.

Burada gerçekten de bana uygun, ciddi bir ilişkiye girebileceğim kimse yoktu. Wardenlar insanlarla çiftleşmezdi.

Benim türümle bile çiftleşmezlerdi.

"Eminim ki burada seninle çiftleşmek istemeyecek tek kadın ben değilim, seni ahmak herif." Clay bir Gardiyan'ın hızıyla hareket etti. Bir an kanepenin yanındayken bir sonraki an tam karşımdaydı.

"Bana böyle..."

"Kelimelerini dikkatli seç dostum." Sinirim çabucak öfkeye dönüştü ve sakinleşmeye çalıştım çünkü... ben öfkelendiğimde kötü şeyler olurdu. Ve bu kötü şeyler çoğunlukla kan içerirdi.

Clay'in çenesindeki bir kas seğirdi ve derin bir nefesle göğsü inip kalktıktan sonra o yakışıklı yüzü sakinleşti. "Biliyor musun, iyisi mi yeniden başlayalım." Eli hızla görüş alanımdan çıkıp omzumun üstüne yerleşti. Hiç beklemediğim bu temas beni ürkütüp yerimden sıçrattı.

Clay büyük hata yapmıştı çünkü ben ürkütülmekten nefret ederdim. Kolunu tuttum. "İnsan yere çarptığında canı ne kadar yanar söyler misin?"

"Ne?" Clay'in ağzı hafifçe açık kalmıştı.

"Çünkü az sonra gerçekten sert bir şekilde yere çarpacaksın." Kolunu büküm ve çok kısa bir an, yüzündeki o şok ifadesini gördüm. Henüz eğitim aşamasındaki bir Gardiyan olan Clay, tüm

dünyanın savaşçı olarak bildiği Gardiyanlar'dan biri olmaya hazırlanıyordu ve ona karşı nasıl bu kadar hızlı üstünlük sağladığımı anlayamamıştı.

Sonra hiçbir şey düşünemez oldu.

Onu kendi etrafında döndürüp sağ bacağımın üstüne yatırdım. Sol bacağımı kullanıp olanca gücümle bir tekme indirdim ve ayağım tam da beline isabet etti. Kendimle olağanüstü gururlanarak Clay'in yeri öpmesini bekledim.

Ama öyle olmadı. Clay odanın diğer tarafına doğru havalanıp pencereye çarptı. Kırılan camın ardında bıraktığı boşluktan geçip bahçeye uçtu. Gürültüyle yere çarptığını duydum. Sanki küçük çaplı bir deprem yaşanmıştı.

"Eyvah" diye fısıldadım ellerimi yanaklarıma bastırarak. Yaklaşık yarım dakika öylece kaldıktan sonra öne fırlayıp hızla kapıya koştum. "Ah, hayır, hayır, hayır."

Neyse ki verandanın ışığı yanıyordu ve etraf Clay'in nerede olduğunu görmeme yetecek kadar aydınlıktı. Bir gül ağacının üstüne düşmüştü.

"Ah, Tanrım." Ben basamakları inerken Clay de inleyerek yana devrilmiş, kendini çalılardan kurtarmıştı. Görünüşe bakılırsa yaşıyordu. Bu iyiye işaretti.

"Neler oluyor?"

Duyduğum sesle irkildim ve sesi tanıyarak başımı yukarı kaldırdım. Misha. Gölgelelerin arasından sıyrılan Misha verandanın ışığı altında durdu. Yüzünü net seçemeyeceğim kadar uzaktaydı ama zaten hayal kırıklığı ve hayret karışımı bir ifade taşıdığını söylemek için onu görmem gerekmiyordu.

Misha yerde yatan Clay'e, bana ve pencereye baktıktan sonra bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Sormaya korkuyorum."

Onu gördüğüme hiç şaşırmamıştım. Çukur'dan sıvışıp buraya geldiğimi fark etmesinin an meselesi olduğunu biliyordum. İkimiz birlikte büyümüş, daha yürümeye başlar başlamaz birlikte eğitim almıştık ve onun adımlarına yetişebilmek uğruna düşüp –bu ha-

lim onu epey güldürmüştü– dizimi kanattığımda, dünyam ilk kez başıma yıkıldığında yanımda hep o vardı.

Misha kızıl saçlı, çilli ve sevimli bir ahmaktan, hoş bir delikanlıya dönüşmüştü. On altı yaşındayken ona yaklaşık iki saatliğine abayı yakmıştım ve onu öpmem de bu zamana denk geliyor.

Bugüne dek pek çok kısa süreli aşk yaşadım.

Ama Misha benim için bir kader arkadaşı, şu dünyadaki en iyi dostum olmaktan çok daha ötedeydi. O benim Koruyucu'mdu, bana çocukluğumdan beri bağlıydı ve bu bağ çok güçlüydü.

Yani ben ölürsem o da ölürdü ama o benden önce ölürse aramızdaki bağ kopar ve Misha'nın yerini başka bir Gardiyan alırdı. Bunu hep haksızlık olarak görsem de söz konusu bağın tamamen tek taraflı olduğunu da söyleyemem. Benim içimdeki şey, olduğum kişi onu besliyordu ve onun Gardiyanlık güçleri de benim insan yönümün eksikliklerini gideriyordu.

Bir açıdan ikimiz bir madalyonun iki yüzüydük ve onu öperek ilahi bir kuralı çiğnemiştım. Babama göre, bir Koruyucu ve sorumluluğunu üstlendiği kişi birlikte asla yaramazlık yapamaz, güzel vakit geçiremezdi. Bunun ikisi arasındaki bağla bir ilgisi olduğunu tahmin etsem de tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildim. Babama, birlikte biraz eğlenmelerinin aralarındaki bağa ne zararı olabilir ki, diye sorduğumda bana, bebeklerin nasıl yapıldığını sormuşum gibi ayıplayan bir bakış atardı.

Yine de bütün bunlar şu anki öfkemi dindirmeye yetmiyordu. "Gördüğün gibi her şey kontrolüm altında" dedim yerde inleyen Clay'i işaret ederek. Çocuğun yüzünde küçük siyah noktacıklar olduğunu görebiliyordum. Yoksa diken miydi bunlar? Tanrım, keşke öyle olsaydı.

"Bunu sen mi yaptın?" Misha yüzüme baktı.

"Evet?" Clay yavaş yavaş yerden kalkarken kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Ve bunun için üzüldüğümü de söyleyemem. "Tek bir öpücüğün" ne anlama geldiğini bilmiyor."

Misha tekrar Clay'e döndü. "Öyle mi?"

"Kesinlikle öyle" dedim.

Misha sessizce homurdanarak, en sonunda dizlerinin üstünde durmayı başaran Clay'in yanına gitti. Belli ki Clay az sonra ayağa kalkmakta ondan yardım alacaktı. Misha, Clay'i gömleğinin arkasından tutup yukarı kaldırdı ve yüzü kendisine dönük olacak şekilde çevirdi. Nihayet yakasını bıraktığı çocuk, ondan daha kısa boylu olduğu için bir adım geriye sendeledi.

"Demek sana durmanı söyledi ve sen durmadın, ha?" diye sordu Misha.

Clay başını kaldırdı. "Sözlerinde ciddi değildi..."

Misha kolunu yıldırım hızıyla geriye götürüp Clay'in o şapşal suratının ortasına bir yumruk indirdi. Zavallı çocuk o gece ikinci kez yere serilmişti.

Kıs kıs güldüm.

"Şu an benim de bunu yapmakta ciddi olmadığım gibi mi?" dedi Misha yere çömelerek. "Biri bir şey söylediğinde sözlerinde ciddidir."

Clay eliyle yüzünü örtmeye çalışarak, "Lanet olsun" diye sızlandı. "Sanırım burnumu kırdın."

"Umurumda değil."

"Tanrım." Clay doğrulmaya davrandı ama sonra tekrar poposunun üstünde yere oturdu.

"Trinity'den özür dilemelisin" diye emretti Misha.

"Öyle olsun dostum." Clay güçlükle ayağa kalkıp bana döndü ve boğuk bir sesle, "Özür dilerim Trinity" dedi.

Elimi kaldırıp ona orta parmağımı gösterdim.

Misha'nın onunla işi henüz bitmemişti. "Bir daha Trinity'le konuşmayacaksın. Hatta ona göz ucuyla bile bakmayacak, onun olduğu yerde nefes bile almayacaksın. Dediğimi yapmazsan seni bir kez daha camdan aşağı fırlatır ve bu defa daha fena benzetirim."

Clay elini indirdiğinde yüzünden koyu kırmızı kan boşaldığını gördüm. "Beni camdan aşağı atan sen değilsin ki..."

"Belli ki ne demek istediğimi anlamadın" dedi Misha homurdanarak. "Seni camdan aşağı atan bendim ve bir dahaki sefere daha kötüsünü yaparım. Şimdi anladın mı?"

“Evet.” Clay eliyle ağzını sildi. “Anladım.”

“O zaman defol git gözümün önünden.”

Clay koşarak eve girip kapıyı arkasından kapattı.

“Sen de eve dön artık” dedi Misha, sert bir sesle. Beni elimden tutup bahçeden, gölgelerin arasından geçirdi. Bana rehberlik etmesine izin verdim çünkü ışıklardan uzaklaştığımız anda hiçbir şey göremez olmuştum. Ana binaya giden kaldırıma ayak basar basmaz, “Thierry bunu bilse iyi olur” dedim

“Ah, evet, Thierry’ye söyleyeceğim. Bunu bilmeli ve Clay’e destansı bir dayaktan daha fazlası verilmeli.”

“Katılıyorum.” İçimden geri dönüp Clay’i başka bir pencereden daha aşağı atmak geliyordu ama işin bundan sonraki kısmını Thierry’ye bırakacaktım; bu, ikinci babam olarak gördüğüm adamla fazlasıyla utanç verici bir konuşma yapmam gerekeceği anlamına gelse bile.

Ama Thierry konumu gereği daha fazlasını yapabilirdi. Burada patron oydu; üstelik sıradan bir klan lideri de değil, diğer klanları ve Orta Atlantik ve Ohio Vadisi’ndeki pek çok karakolu yöneten bir Dük’tü. Nihayetinde yeni savaşçıların eğitimi ve topluluğun güvenliğiyle birlikte nispeten gizli kalması da onun sorumluluğundaydı.

Thierry, Clay’in bir daha asla böyle bir şey yapmamayı öğrenmesini sağlayabilirdi.

Misha, Clay’in evinden yeterince uzaklaştığımızda durdu. “Konuşmalıyız.”

İç geçirdim. “Şu an nasihat dinleyecek durumda değilim. Bunu iyi niyetle yaptığını biliyorum ama...”

“Onu nasıl camdan dışarı attın?” diye sordu Misha sözümü kesip.

Kaşlarımın çatıldığını hissederek Misha’nın gölgelenen yüzüne baktım. “Onu ittim ve sonra... Şey, onu tekmeledim.”

Misha elimi bırakıp omzumu tuttu. “Onu camdan dışarı atmayı nasıl başardığın soruyorum Trin.”

“Şey, işte, bana öğretildiği gibi bacağımı havaya kaldırdım ve...”

“Kastettiğim bu değil seni küçük ukala” dedi Misha bir kez daha beni susturarak. “Giderek güçleniyorsun. Hem de çok güçleniyorsun.”

Vücudum tepeden tırnağa ürperdi ve tüylerim diken diken oldu. *Güçleniyordum* ama sanırım geçen her yılla birlikte ikimiz de güçlenmeye devam edecektik; ta ki...

Ne zamana dek?

Nedense hep on sekizime bastığımda bir şeylerin değişeceğini düşünürdüm ama doğum günümün üstünden bir ay geçtiği halde hâlâ burada gözlerden uzak yaşıyor, babamın beni savaşıma çağırmasını bekliyorduk.

Buna yaşamak denmezdi.

Aynısı Misha için de geçerliydi.

Fazlasıyla aşına olduğum hoşnutsuzluk hissi ağır bir battaniye gibi beni boğmaya başladı ama onu hemen üstümden attım. Şu an bunları düşünmenin zamanı değildi çünkü işin gerçeği epeydir güç kazanmaya devam ediyordum. Hızlanmaya da başlamıştım ama Misha’yla eğitim alırken kendimi frenleyebiliyordum.

Oysa bu gece kontrolü kaybetmiştim.

Gerçi çok daha kötüsü de olabilirdi.

“Niyetim onu pencereden dışarı atmak değildi ama bunu yaptığıma memnunum doğrusu” dedim üstümdeki koyu renkli kazağa bakarak. “Ne kadar güçlü olduğumu görünce... çok korktu.”

“Elbette korkar Trin, çünkü burada neredeyse herkes senin sadece bir insan olduğunu sanıyor.”

Ama değildim.

Yarı Gardiyan da değildim; ki onlar kötü adamları haklayan gerçek birer süper kahraman sayılırdı, şey, tabii eğer süper kahramanlar birer çörten olsaydı.

Dünyanın dört bir ucundaki kilise ve binaların üzerine tünemiş çörtenler, yaklaşık on yıl öncesine kadar sadece mimari harikalar olarak görülüyordu ama sonra kendilerini ifşa etmiş, dünyaya aslında nefes alan canlılar olduklarını göstermişlerdi.

İlk şok dalgasının ardından insanlar, Gardiyanlar'ın da bir canlı türü olduğunu anlamış ve onları kabullenmişlerdi. Yani çoğu öyle yapmıştı. Tanrı'nın Çocukları Kilisesi gibi tutucu cemaatler, onları kıyametin bir alameti ya da kusurlu bir tür olarak görüyordu ama çoğu insanın Gardiyanlar'la bir sorunu yoktu ve bazen bir insanın suç işlediğine şahit olduklarında kolluk kuvvetlerinin yardımına koşsalar da, aslında Gardiyanlar çok daha kötücül bir türün peşindeydi.

İblisler'in.

Halkın iblislerin gerçek olup olmadığına, neye benzediğine ya da kaç türü olduğuna dair bir fikri yoktu. Ne yazık ki bazı iblislerin, onların arasına büyük güç ve otorite sahibi olan hükümet pozisyonlarına getirilecek kadar ustaca karıştıklarından habersizdiler.

Çoğunluk, iblislerin İncil'de bahsi geçen efsanevi yaratıklar olduğuna inanırdı çünkü bir çeşit ilahi kurala göre insanoğlu iblisler hakkında sorgulama yapmamalı, onları hiç tartışmasız, körü körüne kabul etmeliydi.

İnsanlar Tanrı ve Cennet'e iman etmeli ve inançları saf bir yerden gelmeliydi; ilahi bir cezalandırılmanın çekincesinden değil. Eğer insan Cehennem'in *gerçekten* var olduğunu keşfederse işler Gardiyanlar da dahil olmak üzere herkes için hızla kötüye giderdi.

Gardiyanlar'ın görevi iblislerin icabına bakmak ve herkes özgür iradesiyle falan yaşayıp hayatın tadını çıkarabilsin diye insanlardan gerçeği saklamaktı.

En azından bize söylenen, bizim inandığımız buydu.

Küçükken bunu anlam veremezdim. Yani insanlar iblislerin gerçek olduğunu bilselerdi kendilerini onlardan koruyabilirlerdi. Mesela başkasını öldürmenin Cehennem'e tek yön iadesiz bilet kestirmek anlamına geldiğini öğrenselerdi ona göre *davranırlardı* ama o zaman özgür iradeleriyle hareket etmiş olmazlardı. Thierry bir keresinde bana bütün bunları anlatmıştı.

İnsanoğlu her zaman, cezalandırılma korkusu olmaksızın özgür iradesini kullanabilecek konumda olmalıydı. Ama insanların

yaşadığı şehirleri korumak ve iblislerin giderek artan nüfusunu azaltmakla görevli savaşçıların yetiştirildiği Orta Atlantik ve Ohio Vadisi klanlarının geçmişteki otorite merkezi olan Potomac Dağları Gardiyanlar'ı savaşçı olarak eğitmenin ötesinde bir amaca sahipti.

Onlar beni saklıyordu. Clay ve onun o aptal, dağınık saçları da dahil, topluluğun büyük kısmı bundan habersizdi. Clay benim hayalet ve ruhları görebildiğimin de farkında değildi ve evet, bu iki tür arasında dağlar kadar fark vardı. Gerçeği bilenlerin sayısı bir elin parmağını geçmezdi. Misha. Thierry ve kocası Matthew. Jada. Hepsi bu kadardı.

Ve hep böyle kalacaktı.

Gardiyanlar'ın büyük kısmı benim Thierry ve Matthew'nun haline acıdığı kimsesiz bir insan olduğumu sanıyordu ama ben bir insandan çok daha fazlasıydım.

İnsan soyum anne tarafımdan geliyordu. Ne zaman aynaya baksam annemi görürdüm. Sadece koyu renk saçlarım ve kahverengi gözlerim değil, Sicilyalı köklerimize yaraşır bronz tenim de bana ondan miras kalmıştı. Yüz hatlarım da tıpatıp onunkiler gibiydi. İri gözler. Belki gözlerim biraz fazla büyüktü çünkü istediğimde hiç zorlanmadan pörtlek gözlü biri gibi görünebiliyordum. Anneminki gibi çıkık elmacık kemiklerim ve ucu hafifçe yamuk, küçük bir burnum vardı. Onun geniş ve çoğu zaman anlamlı dudaklarını da almıştım.

Bana anne tarafımdan miras kalanlar bunlarla sınırlı değildi. Onun o boktan aile genetiğine de sahiptim.

İnsan olmayan tarafıma gelince... Eh, babama hiç *benzemezdim*.

Hem de hiç.

"Bir insan bir Gardiyan'ı, yumruklamak şöyle dursun yerinden bile kıpırdatamaz" dedi Misha, bariz olan bir gerçeği vurgulayarak. "Sana yapman gereken şeyi yapmamalıydın demiyorum ama dikkatli olmalısın."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" diye sordu sessizce.

Gözlerimi kapadığımda nefesim kesildi. Elbette biliyordum. Tanrım, bilmez miydim hiç. Clay, ona yaptığımdan çok daha fazlasını hak etmişti ama yine de dikkatli davranmalıyım.

Ve evet, Thierry, Clay'le olanları öğrenmeliydi çünkü Clay'in böyle davrandığı tek kişi ben olamazdım ama bir yandan da Thierry'nin işi zaten başmdan aşkındı.

DC'deki Gardiyan klanı liderinin ocak ayındaki ölümünden beri burada gergin bir ortam hâkimdi. Kapalı kapılar ardında her zamankinden çok daha fazla görüşme yapılıyordu ve kulağıma çalındığına göre –şey, tamam, onu gizlice dinliyordum– Thierry, sadece karakollara değil, neredeyse bizimki kadar büyük topluluklara da saldırıların arttığını söylüyordu, ki eskiden bu saldırılar nadiren olurdu.

Sadece birkaç hafta önce iblisler duvarlarımıza dayanmıştı. O gece...

O gece fenaydı.

"Sence Clay bir şey söyler mi?" diye sordum Misha'ya.

"Biraz kafası çalışıyorsa söylemez."

Misha kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Yüzüm göğsüne çarptı. "Bence hiçbir şey söyleyemeyecek kadar korktu."

"Benden korktu" dedim sırtarak.

Tahminimin aksine Misha gülmedi. Onun yerine çenesini başımın üstüne yasladığını hissettim. Uzunca bir sessizliğin ardından, "Buradaki Gardiyanlar'm çoğu neyi sakladıklarından habersiz. Senin gerçekte ne olduğunu asla öğrenmemeliler" dedi Misha. Bunu zaten en başmdan beri biliyordum. "Asla."

İç çekip irkilerek uyandım. Yerleşkenin duvarları önünde iblisler vardı.

İblislerin duvarlara yaklaştığı her defasmda içeridekileri kendilerine sığınacak bir yer bulmaları konusunda uyaran sirenler bu defa çalmamıştı. Ev bir mezar kadar sessizdi ama iblislerin yakınlarda olduğunu biliyordum. Bana bunu söyleyen, içimdeki bir tür iblis radarıydı. Başucumdaki lambayı açtığımda yıldızların, tava-

nımı süsleyen yumuşak, parlak ışıltısı kayboldu. Hızla yataktan kalktım.

Üstüme apar topar kolsuz bir bluz ve siyah bir eşofman altı geçirdim çünkü arkasında Çarşamba yazılı bir iç çamaşırıyla dışarı çıkıp iblis peşine düşmek pek de parlak bir fikir sayılmazdı.

Aslında belki dışarıya bile çıkmamalıydım ama kendime buna kafa yoracak kadar zaman tanımamıştım.

Koşu ayakkabılarımı giyip şifonyerden Jada'nın bana on sekizinci yaş günü hediyesi olarak verdiği demir hançerleri aldım ve sessizce aydınlık koridora çıktım.

Gecenin bir yarısı acıkıp da bir şeyler atıştırmak isterim diye evdeki bütün ışıklar benim için açık bırakılırdı. Kimse önümü göremeyip tökezlememi, merdivenden aşağı yuvarlanıp boynumu kırmamı istemediği için ev lanet olası bir deniz feneri gibi ışıltılıydı.

Kim bilir ne kadar elektrik faturası geliyordu.

Hançerlerin soğuk kabzalarının avucumda ısındığını hissederrek usta adımlarla üçüncü kattan zemin kata indim. Neyin peşinde olduğumun fark edilmemesi için herkesten, yani kendi gölgemden bile hızlı davranmalıydım. Misha beni yakalarsa öfkeden deliye dönerdi; hele ki önceki gece Clay'le olanlardan sonra.

Thierry de öyle.

Ama iblisler bir ay içinde ikinci kez duvarlara yaklaşmışlardı ve geçen sefer benden beklendiği şekilde davranmıştım. Yerleşkenin korunaklı duvarlarının ardında güvenli bir şekilde beklemiş, sadece Misha tarafından değil, kendileri bundan bihaber olsalar da benim için hayatlarını ortaya koyan koca bir Gardiyan klanı tarafından da korunmuşum.

O gece iki kişi, Üst Düzey bir iblisin bıçak kadar keskin pençeleri tarafından karınları deşilerek can vermişti. Öyle korkunç bir şekilde paramparça edilmişlerdi ki bırakın sevdikleri tarafından son kez görülmeyi, vücutlarından geriye gömülecek pek az şey kalmıştı.

Bir daha böyle bir şey yaşanmayacaktı.

Bana söyleneni, benden bekleneni yapmam neredeyse her za-

man eylemsizliğimin bedelini başkalarının ödemesiyle sonuçlanıyordu.

Güvenliğimin bedelini.

Annem bile bu bedeli ödemişti.

Arka kapıyı kullanarak haziranın ilk günlerine özgü soğuk dağ havasına çıktıktan sonra hızlı adımlarla duvarın, ön taraf kadar sıkı izlenmediğini bildiğim sol koluna yöneldim. Şehrin lambalarının ve güneşin ışığının belli belirsiz pırıltısı yerini bir anda zifiri karanlığa bıraktı. Gözlerim karanlığa alışamadı. Geceleri görmekte hep zorlanırdım ama bu yolu avucumun içi gibi biliyordum; yıllar içinde topluluğun etrafındaki birkaç millik alanı karış karış öğrenmiştim. Sık ağaçların arasında yolumu bulmak için boktan gözlemime ihtiyacım yoktu ve adımlarımı hızlandırdım. Rüzgâr koyu renkli, uzun saçlarımı geriye savuruyordu. Yaşlı karaağaçlardan sonuncusunu da geride bıraktığımda karanlıkta onu göremesem de duvarla aramda kaç metre olduğunu biliyordum.

On beş metre.

Altı katlı bir bina kadar yüksek olan duvar muazzam büyüklükteydi. Duvardan atlamaya çalıştığım ilk defasında arabanın ön camına yapışan sinek gibi üstüne yapışıp kalmıştım.

Fena canım yanmıştı.

İşin gerçeği duvarı ancak birkaç denemeden sonra aşabilmiştim ve bunu birden fazla kez başarıyla yapabilmem için iki katı daha çaba harcamam gerekmişti.

İçime dolan güç ve enerji dalgasıyla pozisyon aldım. Kollarımı kaldırıp hançerleri tek elimle tuttum ve duvara yedi metre kala zıpladım.

Sanki uçuyordum.

Yüzüme vuran rüzgâr, hafifleşme hissi, sadece karanlık ve gökyüzünde belli belirsiz göz kırpan ışıklar. Çok kıymetli birkaç saniye boyunca özgürdüm.

Tepesine yakın bir yerde duvara çarptım. Serbest olan elimle üstteki pürüzsüz beton yüzeye tutundum ve kendimi düşmekten son anda kurtardım. Kol kaslarımm feryat ettiği riskli birkaç sani-

ye boyunca bu şekilde asılı kaldıktan sonra iki büküm olup kendimi yukarı çektim.

Nefes nefese kalmış halde sol kolumu sallayıp yanma hissin-den kurtulmaya çalıştıktan sonra hançerleri iki elime pay edip karanlıkta kulaklarımı dört açtım ve faaliyetin nerede sürdürüldüğüne dair bir işaret aradım.

Orada.

Başım hızla sağa çevrildi. Girişin yakınlarında belli belirsiz erkek sesleri duyabiliyordum. Gardiyanlar. Hassas algılarının onları iblislerin varlığına karşı uyarması gerektiği halde henüz hiçbir şeyin farkında değillerdi. Benim duyularım onlarınkinden daha hassastı ve birkaç dakikaya kalmadan Gardiyanlar'ın iblislerin varlığını keşfedeceğini biliyordum.

Önümde bir seçenek vardı.

Alarmı çalıştırıp Gardiyanlar'ı topluluğun etrafındaki engebeli ormana göndermek. Muhtemelen içlerinden birkaçı yaralanır, hatta ölürdü ama Thierry böyle yapmamı ister, Misha'dan da böyle davranmamı sağlaması beklenirdi.

Bunu daha önce farklı durumlarda defalarca denemiş ve hep aynı sonuçla karşılaşmışım.

Benim kılıma bile zarar gelmezken başkaları ölmüştü.

Bu defa sonucu değiştirebilir, daha onlar neyle uğraştıklarını bile fark edemedenden iblislerin icabına bakabilirdim.

Evden çıkarken kararımı çoktan vermişim.

Duvardan aşağı atlamam demek en az birkaç kemiğimi kırmam demekti ve önceki deneyimlerim doğrultusunda dar çıkıntıda, her ne kadar etrafı göremesem de yakınlardaki bir ağacın duvara meylettiğini bildiğim yere doğru dikkatli adımlarla yürüdüm. Sola doğru altı metre kadar yürüdükten sonra durdum, derin bir nefes aldım, çabucak bir dua okudum ve çömeldim. Bacak kaslarım gerildi. Hançerleri sımsıkı tuttum.

Bir. İki. Üç.

Kendimi boşluğa bıraktım ve hançerleri havaya kaldırıp dizlerimi karnuma çektim. Yaprakların bir fısıltı yumuşaklığındaki ok-

şayışlarını hissettiğimde bacaklarımı serbest bıraktım ve hançerleri hızlıca aşağı indirdim. Fazlasıyla sivri uçları ağacın kabuğuna gömülüp aşağı kaymamı sağladı ve nihayet kalın bir dala ayak basarak durdum.

Derin bir nefes alıp hançerleri ağacın kabuğundan çıkardım ve diz çöküp el yordamıyla yolumu bulmaya çalıştım. Gözlerimi kapayıp kontrolü sezgilerime bıraktım. Daldan aşağı kayarak yere atladım ve çok kısa bir süre sessizce çömeldikten sonra doğruldum. Sola yönelip ormanın derinliklerine girdim ve ensemdeki giderek artan baskının rehberliğinde ilerledim. Otuz metre kadar sonra, ortasından dar bir dere geçen ve Ay'ın gümüş ışığı altında belli belirsiz seçilen bir açıklığa ulaştım. Burun deliklerimin yoğun toprak kokusuyla dolduğunu hissederek etrafa baktım. Omuzlarımda ağır bir baskı hissetmemle birlikte kalp atışlarım hızlandı.

Hançerlerin kabzasını kavrayan parmaklarımı açıp kapatarak bakışlarımı ağaçlara hücum eden gölgelerde gezdirdim. Gözlerimi kısarak baktığımda gölgeler hareket ediyormuş gibi görünüyordu ve saldırıya geçmek için güçlü bir istek duyuyordum ama gözlerime güvenmemem gerektiğinin de farkındaydım.

Hiç kıpırdamadan durup bekledim...

Çat.

Arkamda bir dal kırıldı. Hızla o tarafa döndüm ve hançerimi sallayıp havada bir daire çizdim.

"Tanrım" diye homurdandı bir ses ve sert, sıcak bir el bileğimi kavradı. "Neredeyse kafamı uçuruyordun Trin."

Misha.

Karanlıkta yüzünü seçmekte zorlanarak gözlerimi kısıtım. "Burada ne işin var?"

"Bana bu soruyu mu soruyorsun gerçekten?" Bir kıpırtı hissetmemle birlikte Misha koluma yapıştı. Öne doğru eğildiğinde Gardiyanlar'a özgü o capcanlı, parlak mavi gözlerini gördüm. "Asıl senin gecenin bir yarısı elinde hançerle duvarların dışında ne işin var?"

Artık yalana başvurmanın bir faydası yoktu. "Etrafta iblisler var."

“Ne? Ben iblis falan hissetmiyorum.”

“Bu, onların burada olmadıkları anlamına gelmiyor. Ben onları hissedebiliyorum” dedim kolumu geri çekerek. Misha kolumu bıraktı. “Sen onları henüz hissetmesen de çok yakınımızdalar.”

Misha bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Burada olmaman için bir sebep daha” dedi. Sesinde öfke vardı. “Senin daha iyisini biliyor olman gerekirdi Trinity.”

Canımın sıkıldığını hissederek bakışlarımı Misha’dan ayırdım ve sihirli bir dokunuşla gözlerimin daha iyi görmesini sağlayabilmişim gibi boş boş gölgelere baktım. “Hep daha iyisini biliyor olmaktan bıktım Misha. Daha iyisini bilen sonu ölümdür.”

“Daha iyisini bilmek *seni* hayatta tutar ve önemli olan tek şey de bu.”

“Çok yanlış düşünüyorsun. Önemli tek şey bu olamaz.” Utanmasam ayağımı yere vuracaktım ama her nasılsa kendimi tutmayı başardım. “Ayrıca sen benim savaşılabileceğimi biliyorsun. Ben hepimizden daha iyi savaşabilirim.”

“Sen sen ol kendine fazla güvenme Trin” dedi Misha kupkuru bir sesle.

Onu duymazdan geldim. “Bir şeyler dönüyor Misha. İblisler bir ay içinde ikinci kez duvarın dibine kadar geldi. Şu son altı ayda kaç topluluk saldırıya uğradı? Yirmili rakamlara ulaştığımızda saymayı bıraktım ama saldırıların giderek bize yaklaştığını söylemek için dahi olmak gerekmiyor ve diğer toplulukların duvarlarını aşmayı başardıkları her defasında bir şeyler aradıkları anlaşılıyor. Belli ki peşinde oldukları bir şey var.”

“Nereden biliyorsun? Yoksa yine gizlice Thierry”yi mi dinledin?”

Dudaklarıma çabucak bir gülümseme kondurdum. “Nereden bildiğim önem değil. Bir şeyler dönüyor Misha. Bunu sen de biliyorsun. İblislerin şehirlerdeki küçük yerleşkeleri hedef almaları şaşırtıcı değil ama daha önce saldırdıkları toplumların bazıları gibi bizim toplumumuza da saldırmayı deneyecek kadar aptal olmadıkları kesin.”

Misha bir süre sessiz kaldı. "Sence... seni biliyorlar mı? Peşinde oldukları şey sen misin?" diye sorduğunda tepeden tırnağa hafifçe ürperdim. "Bu mümkün değil. Senin varlığını bilmeleri imkânsız."

İçimi bir huzursuzluk kapladı. "İmkânsız diye bir şey yoktur" diye hatırlattım ona. "Ben bunun canlı bir örneğiyim."

"Her durumda, eğer şüphelendiğin şey doğruysa şu an olman gereken en son yer burası."

Gözlerimi devirdim.

"Ne yaptığını gördüm" dedi Misha terslenerek.

"Görmüş olamazsın" dedim omzumun üstünden onun durduğu yöne bakarak. "Şu an arkamda duruyorsun."

"Az önce, imkânsız diye bir şey yoktur diyen sen değil miydin?"

"Neyse ne" diye mırıldandım.

Misha etrafımızdaki ağaçları sarsacak kadar güçlü iç geçirdi. "Baban burada olduğunu bilseydi..."

Küçük bir domuz gibi homurdandım. "Benim ne yaptığım la biraz olsun ilgileniyormuş gibi."

"İlgilenip ilgilenmediğini bilemezsin" dedi Misha. "Şu an bizi izliyor olabilir. Kahretsin, dün gece Clay'le ikinizi görmüş olabilir..."

"İyy, deme öyle."

"Ben sadece..." Misha sözlerinin devamını getiremedi.

O an o da hissetmişti.

Bundan emindim çünkü sessizce küfrettiğini duymuştum ve ensemdeki o baskı da yerini kürekkemiklerimin arasına yayılan bir dizi güçlü ürpertiye bırakmıştı.

İblisler buradaydı.

"Sana duvara gitmeni söylesem gider misin?" diye sordu Misha ay ışığına çıkarak. Kayrak taşı grisi teni ve iri kanatları gümüş ışıltılar saçıyordu. Kafasmdan, kumral buklelerini aralayarak geriye doğru kıvrılan iki boynuz çıkmıştı.

Kıs kıs güldüm. "Sence gider miyim?"

Misha iç geçirdi. "Sakın kendini öldürtme çünkü ben daha yaşamak istiyorum."

“Asıl *sen* kendini öldürtme” diye terslendim bakışlarımı gide-
rek çoğalan gölgelerde gezdirerek. “Çünkü tanımadığım birine
bağlanmak istemiyorum.”

Misha omuzlarını dikleştirip kanatlarını açarak, “Evet, bu senin
için kesinlikle kötü olur” diye mırıldandı. “Ama ben öleceğim için
bunu görmem.”

“Eh, ölürsen artık dert etmen gereken bir şey kalmaz” dedim
mantık yürüterek. “Çünkü öldüğün için...”

Misha iri pençesini havaya kaldırarak beni susturdu. “Sen de
duyuyor musun?”

İlk başta uzaklardaki bir kuşun ya da belki bir çupakabranın*
sesinden başka bir şey duymadım. Batı Virginia’nın dağlarınday-
dık ve burada her şey mümkündü. Ama sonra duydum; çalıların
hışırtısı, kırılan dalların çatırtısı, birtakım tıkırtılar ve konuşmalar.
Tüylerim diken diken oldu.

Bu ses bir çupakabraya ait olamazdı. Duvarın üstüne yerleştii-
rilmiş projektörlerin açılmasıyla birlikte ormanı saran güçlü mavi
beyaz ışık, duvarlarda nöbet tutan Gardiyanlar’ın iblislerin varlı-
ğını fark ettikleri anlamına geliyordu.

Büyük ihtimalle yakayı ele verecektim ve başım çok büyük der-
de girecekti.

Artık çok geçti.

Hışırtılar güçlendi ve ağaçların arasındaki gölgeler sanki eğ-
rilip bükülerek etrafa yayıldı. Bedenimdeki her kasın gerildiğini
hissettiğim anda çalıların arasından dışarı fırlayıp açıklık alanda
koşuşturmaya başladılar. Düzinelercesi.

Yaygaracı iblisler.

* Tavşan, köpek, tavuk ve benzeri hayvanların kanını emerek öldürdüğü söylenen efsa-
nevi bir yaratık. (ç.n.)

Daha önce hiç Yaygaracı iblis görmemiştim; onlara dair bilgim okulda öğrendiklerim ve diğeri Gardiyanlar'dan duyduklarım sınırlıydı. Haklarında anlatılan hiçbir şey onları tarif etmeye yetmiyordu.

Sıçana benziyorlardı; iki ayağının üstünde koşan, büyük beyaz köpekbalığını kiskandıracak kadar keskin dişleri ve Gardiyanlar'ın taş gibi derilerini bile parçalayabilecek kadar güçlü pençeleri olan tüysüz, dev sıçanlar.

"Şey, kâbusta gibiyim" diye mırıldandım.

Misha boğuk bir kahkaha attı.

Besin zincirinin en altında olan Yaygaracılar, güçsüz insanları, hayvan leşlerini, eh, ölü olan her şeyi yiyen leşçil iblislerdi. Gardiyan yerleşkelerine saldırmazlardı.

"Burada doğru olmayan bir şeyler var" diye fısıldadı Misha belli ki benimle aynı çıkarımda bulunarak. "Ama řu an bu önemli değıl."

Hayır.

Değıldi.

Onun bir Gardiyan olduğunu görüp hisseden en az altı iblis Misha'yı hedef aldı. Ya ben? Herhalde mis gibi insan koktuğum için beni görmezden geldiler.

Bu onların ilk ve son hatası oldu.

Görüşüm dar bir tünelle sınırlanmışken göğüs göğüse çarpışmak benim için kolay değildi, bu yüzden dikkatli olmalıydım. Zekice davranmalı ve mesafemi korumalıydım.

Misha öne fırlayıp kendi etrafında geniş bir daire çizdi. Kanatlarından biri en yakınındaki Yaygaracı'ya çarptı ve birkaç metre geriye savrulan yaratığın pençesi bir başka Yaygaracı'nın göğsüne saplandı.

Duyduğum yapış yapış çatırtı midemi bulandırdı.

Başka bir Yaygaracı güçlü bacaklarının yardımıyla havaya sıçradı. Doğrudan Misha'nın sırtını hedeflemişti. Keskin sezgilerimi devreye aldım. Kolumu geriye atıp hançeri fırlattım. Hedefi tam ortasından vuran bıçak Yaygaracı'nın göğsüne gömüldü. Yaratık bir çığlık eşliğinde yanlmasına yere düştü ve oracıkta can verdi.

Ağzı açık kalan Misha hızla bana döndü. "Bunu nasıl yaptın?"

"Ben özel biriyim." Diğer hançeri sağ elime aldım. "Ve şu an senin tam arkanda bir iblis daha var."

Misha dönüp yakaladığı asalağı sertçe yere çarptı.

Bıçak atışım birkaç Yaygaracı'nın dikkatini çekmişti. İçlerinden biri öne çıktı ve yaygarası giderek güçlenerek üstüme atladı. Bana bir yumruk salladı ve yumruğunun yarattığı esintinin saçlarımı dalgalandırdığını hissederek eğildim. Yaratığın arkasında ayağa kalkıp onu sırtından tekmeledim. Düşen yaygaracı yerde yuvarlandı ama onun kendini toparlamasına fırsat tanımadım. Demir hançerimi indirip onun öfkeli çığlıklarına son verdim.

Olduğum yerde dönerken başka bir Yaygaracı'nın kuyruğuna dikkat etmedim; ta ki bacağıma çarpana dek. Kuyruğun kalın, elastik dokusunu eşofmanımın kumaşı üstünden bile hissederek bir çığlık attım ve geriye sıçradım.

"Ah, Tanrım, o nasıl bir kuyruk öyle" diye sızlandım ürperek. "Hepinizin kuyruğu var. Sanırım kusacağım." "Sonra kussan olmaz mı?" diye sordu arkamda bir yerde olan Misha.

"Bu konuda söz veremem." Tekrar irkilerek yana sıçradım ve olduğum yerde dönerek hançerimi başka bir Yaygaracı'nın göğsü-

ne sapladım. Üstüme yapış yapış, ılık iblis kanı sıçradı. “Ah, dostum, artık düş almam gerekecek.”

“Tanrım, ne çok yakınıyorsun.”

Sırıtip yana hamle yaptığımda ilk atışımda yere indirdiğim Yaygaracı’nın cesedinin hızla çürümeye başladığını gördüm. Kalbim küt küt atarak bıçağı yaratığın göğsünden çekip aldım ve bakışlarımı açıklık alanda gezdirdim. Geriye altı Yaygaracı kalmıştı. Öne doğru bir adım attım.

“Arkanda!” diye bağırdı Misha aynı anda.

İçini ani bir telaş sardı ve yana eğildim. Kendimi geriye atmaysaydım o keskin pençelerin hedefi olacaktım. Bu kötü olurdu... hem de çok kötü.

Kanım dökülseydi, kokusu havaya karıştığı anda iblisler benim gerçek kimliğimi anlardı.

İşte o zaman çıldırırlardı... iştahları kabarırdı.

Yaratık ağzını kocaman açmış halde üstüme hücum etti. Onun o iğrenç nefesini yüzümde hissettiğim anda hançerimi göğsüne sapladım. “Ne yedin sen böyle?”

“Bence bu sorunun yanıtını duymak istemezsin” diye homurdandı Misha. Doğru söze ne denir.

Arkamı döndüğümde bir Yaygaracı’nın daha hedefi olduğumu fark ettim. Dudağım hafifçe yukarı kıvrıldı, damarlarıma adrenalin hücum etti.

Bu duygu öpüşmekten çok daha iyiydi. Hançeri ellerimde çevirip şov yaparak öne doğru bir adım attığımda...

Dev gibi bir şey, yeri ve karaağaçları zangır zangır titreterek tam önüme iniş yaptı.

İlk başta bunun, ağaçların arasında somut bir varlık olarak belirecek kadar güçlü, katı bir öfke kütlesi olduğunu düşündüm. İki metre genişliğindeki kanatlar açılıp görüşümü neredeyse tamamen kapattı.

Sonra gözlerim odaklandı. Omuz hizasındaki o kızıl saçları gördüğümde kalbim duracak gibi oldu. Matthew. Matthew sadece

Thierry'nin kocası olmakla kalmayıp toplulukta ikinci otoriteydi ve sadece Thierry'ye karşı sorumluydu.

Omzunun üstünden bana baktı. Yüzünü tam seçemiyordum ama sesi kesinlikle öfkeliydi. "Lütfen bana halüsinasyon gördüğümü ve karşımdakinin aslında sen olmadığını söyle."

Etrafa baktım. "Şey..."

Birkaç Gardiyan daha küçük bir deprem yaratarak yere ayak basarken, "Onu derhal eve götür" diye gürledi Matthew, Misha'ya. "Tabii eğer bunun altından kalkabileceksen."

Ah, Tanrım.

Misha bir Yaygaracı'yı daha yere indirdikten sonra ortadan kayboldu.

Onu savunmak ve eve götürülmeme gerek olmadığını belirtmek için ağzımı açtım ama her nasılsa hayatım boyunca ilk kez akıllıca davranıp çenemi kapalı tuttum.

Ama benim için üçüncü bir babadan farksız olan Matthew, "Senin daha iyisini biliyor olman gerekirdi Tirinity" dedi sonra.

Bu sözleri duyunca yine aptallık edip çenemi açtım. "Gördüğün gibi başımın çaresine bakabiliyorum."

Matthew hızla bana döndüğünde o mavi gözleri öfkesini kontrol etmekte zorlandığını söyleyen kıvılcımlar saçıyordu. "Burada Thierry değil ben olduğum için çok şanslısın."

Muhtemelen haklıydı.

Birden Misha yanımda beliriverince başka seçeneğim kalmadı. Misha belimi tutup çömeldi. Yüzüme çarpan soğuk hava ve karanlık gökyüzü dilimin ucuna dek gelen sözleri alıp götürdü.

Başım dertteydi, hem de fena halde.

Misha benimle konuşmuyordu.

Uzun bacaklarını kanepeye uzatmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş salonda oturuyordu. İri vücudu üç yastık genişliğindeydi. o güne dek yayınlanmış en ilginç şeyi seyrederek gibi, televizyondaki sihirli kızartma tavaşı reklamını seyrediyordu.

Sinirlerim yıpranmış halde kanepenin arkasında volta atıyordum. Kendimi odama kapatıp uyuyor numarası yapabilirdim ama o zaman bir korkak gibi görünürdüm. Ayrıca beni bekleyen muazzam azarı ertelememin de bir manası yoktu.

Televizyonun önünde belli belirsiz bir hareket oldu. Misha kılını kıpırdatmayınca gözlerimi kısarak o tarafa baktım. Yoksa bu benim tam olarak canlı sayılmayan dostum Fıstık mıydı? O serseriye dünden beri görmüyordum. Kim bilir ne işler çeviriyordu.

Ana binada açılan bir kapı çok geçmeden tekrar kapatıldı. Durdum. İşte o zaman Misha bana baktı. Kaşlarını kaldırdı.

Salonun önündeki koridorda güçlü ayak seslerinin yankılandığını duyunca kemerli girişe doğru döndüm. Thierry kel kafasından temiz bir tişört geçirmeye çalışarak içeri girdi. Bana hâlâ esmer yüzündeki ifadeyi seçemeyeceğim kadar uzaktı. Thierry'nin hemen arkasından ondan biraz daha kısa ve nispeten daha zayıf olan Matthew da içeri girdi. Ellerimi önümde kavuşturdum.

“Sana edecek bir çift lafım var ama önce bir şeyi öğrenmeliyim” diye gürledi Thierry boğuk sesiyle. “Onun duvarların dışında ne işi vardı?”

Ağzımı açacak oldum.

“Hiçbir fikrim yok” dedi Misha. Bacaklarını düzeltip oturdu ve Thierry'ye bakabilmek için hafifçe yana döndü. “O gizlice dışarı çıktığı sırada mışıl mışıl uyuyordum.”

Misha'nın uyurken nasıl olup da benim dışarı çıktığımı fark ettiğini merak ederek çenemi kapattım. Aramızdaki bağ onu uyar-mış olamazdı. O bağ bu şekilde çalışmıyordu.

“Onu her an takip etmek senin sorumluluğunda” dedi Thierry. “Uyurken bile bunu yapacaksın.”

“İyi ama bu biraz mantıksız” dedim araya girerek. “Ayrıca duvardan atlayan ben olduğum için bunu neden yaptığımı bana değil ona sormanıza bir anlam veremiyorum.”

Thierry bana döndü. Şimdi yakınımda olduğu için kasılan çenesini ve kısılan gözlerini görebiliyordum. Eyvah! Sanırım çenemi kapalı tutmalıydım.

"O senin Koruyucun. Senin nerede olduğunu bilmesi gerekiyordu."

Ona bakmadan bile Misha'nın düşmanca bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. "Benden sorumlu olabilmesi için..."

"Misha'nın görevini tam olarak anladığından emin değilim ama evet, sen sürekli onun sorumluluğundasın. Ayakta ya da uyurken fark etmez" dedi Thierry. Matthew kanepenin arkasına yaslandı. "Neden duvarların dışındaydın Trinity?"

O gece belki yüzüncü kez kendimi ifade etmem gerekti. "Yakınlarda iblislerin olduğunu bilerek uyandım. Onları hissettim..."

"Uyurken mi?" diye sordu Matthew kızıl kaşlarını çatarak. Başımı salladığımı görünce Thierry'ye döndü. "Bu ilk kez oluyor."

"Tam olarak öyle sayılmaz" dedim. "Son gelişlerinde de gecenin bir yarısı varlıklarını hissedip uykumdan uyandım."

"Ve o gece yapman gerekeni yaptın" dedi Thierry. "İçeride kalıp..."

"İçerisi güvenli. Bunu biliyorum." Birden öfkелendiğimi hissettim. "Aynı gece iki Gardiyan öldü."

"Kaç kişinin öldüğü önemli değil" dedi Thierry bana doğru bir adım atarak. "Önceliğimiz senin güvenliğin."

Derin bir nefes aldım. "Ben savaşıbilirim. Çoğu Gardiyan'dan daha iyi savaşıbilirim! Yürümeye başladığım günden beri bunun için eğitildim ve siz benden başkaları öldürülürken boş boş oturmamı mı bekliyorsunuz gerçekten? Ayrıca başkalarının hayatının bir önemi olmadığını söylemeyin bana. Bunu duymaktan bıktım usandım." Ellerimi yumruk yaptım. "Misha'nın hayatı önemli. Sizin hayatınız önemli! Buradaki herkes önemli." Clay hariç diye düşündüm ama o kadar detaya girmek istemedim. "İnsanlar gözümün önünde bir bir ölürken burada hiçbir şey yapmadan oturmaktan yoruldu. Daha iyisini bilmek başkalarının ölümü demek. Annem bu yüzden öldü..." Sözlerimin devamını getiremeyip keskin bir nefes aldım.

Öyle yoğun bir sessizlik oldu ki bir çekirge hapşırsa duyabilirsiniz.

Odanın havası bir anda değişti. Misha yanıma gelmek ister gibi ayağa kalktı ama ondan bir adım uzaklaştım. Bana dokunmasını istemiyordum. Onun şefkatini ya da empatisini istemiyordum. Bu Dünya'ya gelme amacımı gerçekleştirmekten başka bir şey istemiyordum. Savaşmak.

Thierry'nin yumuşadığı sesinden bile anlaşıyordu. "Annenin ölüm sebebi sen değilsin."

Eminim öyledir. Bu sadece onun fikriydi.

"Orada olup savaşmak istediğini biliyorum" diye sürdürdü sözlerini. "Eğitim aldığını ve bu işte iyi olduğunu da biliyorum ama Tirinity... ama görme duyunla ilgili dikkatli olmalısın, bilhas-sa geceleri."

Bedenim kaskatı kesildi. "Geceleri görme duyumun nasıl olduğunu gayet iyi biliyorum ama bu benim birkaç iblisin kışına tek-meyi yapıştırmamı engellemedi. Asla da engellemeyecek."

Odadaki herkes bunun doğru olmadığını biliyordu çünkü gö-rüşüm eninde sonunda bana engel olacaktı.

Bu beni pek çok şeyden alıkoyacaktı ve süper özel bir yaratık olduğum gerçeğine bir nevi gölge düşürüyordu. Ama daha zama-nım vardı.

Matthew ve Thierry çaresizce birbirlerine bakarlarken başımı yukarı kaldırdım. "Günün birinde babam beni yanına çağırarak ve ne tür bir savaşa dahil olmamı isteyeceğini bilmiyorum ama bu-nun gündüz saatlerinde olacağından eminim, ki ben gündüzleri bile düzgün göremiyorum. Bu asla değişmeyecek. Sırf bu yüzden günde sekiz saat eğitim alıp sürekli idman yapıyorum. Babam ta-rafından çağrılmadan önce sahaya çıkıp gerçek savaş deneyimi ka-zanmalıyım."

Thierry arkasını dönüp elini kel kafasında gezdirdi. Misha sonunda konuşmaya karar vererek, "Dün gece hiç sorun yaşa-madı" dedi, ki bu neredeyse tamamen doğrudu. Sadece o son Yaygaracı'yı görmekte gecikmiştim. "Gerçekten iyi savaştı."

Ona kocaman, parlak bir gülümseme sundum.

Bana şöyle bir baktı. ""Sanırım artık gerçek hayat deneyimi kazanmamızın zamanı geldi."

Matthew kocasını yakından izliyordu. İç geçirip kollarını göğsünde kavuşturdu. "Böyle bir tartışma için geç bir saat."

Aslında bu tartışmayı sürdürmek istiyordum ama çok daha önemli olduğunu hissettiğim başka bir tartışmaya daha girmek niyetindeyim.

"Yaygaracılar'ın burada olması sizce de fazlasıyla tuhaf değil mi? Bu arada onları ilk kez yakından görüyorum ve vay canına, gerçekten ürkütücü yaratıklar ama sanırım gelenler leşçi iblislerdi. En alt düzeyde olanlar."

Thierry Matthew'ya bakarak, "Öyleler" dedi. "Normalde üst düzeye çıkmamaları gerekiyordu. İblisler birbirleriyle karışmazlar."

İnsanların iblislerin gerçek olduğunu ispatlamasını imkânsız kılan kozmik kural, aynı zamanda onlarla sadece Üst Düzey iblislerin temas etmesine izin veriyordu. İlk bakışta insan zannedilebilecek pek çok iblis vardı ama iki ayak üstünde yürüyen dev sıçanlar kesinlikle onlardan değildi.

"Sadece bu kadarıyla kalsa iyi. Yaygaracılar çoğu zaman çok daha büyük bir sorunun habercisidir" diye ekledi Matthew. "Onların olduğu yerde neredeyse her zaman Üst Düzey iblisler vardır."

Kalbim duracak gibi oldu. Derslerde mutlaka öğretilmiş olması gereken bu dikkat çekici ayrıntı tamamen aklımdan çıkmıştı. Misha'ya baktığımda onun da benim gibi huzursuzlandığını fark ettim.

Üst Düzey iblisler En Kötüler'di.

Her türlü yetenekleri vardı. Kimisi insanların aklını çelip onları kötü, çok kötü şeyler yapmaya ikna edebiliyordu. Kimisi de cehennemden ateş ve yağmur çağırabiliyor, bir çırpıda kılık değiştirebiliyor, bir an insan bir an hayvan olabiliyordu. Çoğu fazlasıyla yaşlıydı. Hepsi bir Gardiyan'ın rahatlıkla işini bitirebilirdi.

Ve Yaygaracılar'ın burada olması yakınlarda bir Üst Düzey iblisin de olduğu anlamına geliyorsa başımız büyük dertteydi.

Cevabını tahmin ettiğim o soruyu sormaktan çekinerek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Sizce Üst Düzey iblislerden biri benim varlığımı biliyor olabilir mi?"

Thierry tereddüt etti. "Senin soyundan olan herkes katledildi Trinity. Üst Düzey iblislerden biri senin burada olduğunu bilseydi bu duvarlar çoktan aşılmış olurdu. Hiçbir şey onu seni ele geçirmekten alıkoyamazdı."

* * *

Garaj yolunda bir iblis vardı.

Yine.

Sanırım daha kötüsü de olabilirdi. Ama Yaygaracı saldırısının üstünden iki gün geçtiği halde henüz duvarlarımız beni mideye indirmeye kararlı bir Üst Düzey iblis tarafından yerle bir edilmiş falan değildi.

Gerçek anlamda mideye indirilmeyi kastediyorum.

Berbat gören gözlerime rağmen, geniş garaj yolunu çevreleyen çitlerin önünde volta atan siluetin süperölü olduğunu biliyordum çünkü zayıf bir televizyon sinyali gibi bir görünüp bir kayboluyordu.

Bir ruh olmadığı kesindi ve on sekiz yaşma gelene dek gördüğüm onca örnekten sonra iki tür arasındaki farkı biliyordum. Aşağıdaki altın rengi gömlekli adam henüz diğer tarafa geçmemişti. Ruhlar ,ışığı –her zaman mutlaka bir ışık vardı– görüp ona giden ama sonra bir sebeple geri dönen ölümlerdi. Çoğunlukla ya bir mesaj getirmiş olurlardı ya da sevdiklerinin durumunu görmek isterlerdi.

Büyük Salon'un çıkıntısında diz çöküp bir elimle çatının pürüzlü kenarına tutundum, diğer elimi yanımdaki taş çörtenin kavisli omzuna yerleştirdim. Çörtenin kabuğundan yayılan sıcaklık avucumu sımsıcak yaptı. Güneş gözlüklerinin ardındaki gözlerimi kısıtım ve çatıdan yüzüstü yere düşmemeye özen göstererek olabildiğince eğildim. Büyük Salon neredeyse duvar kadar, Thierry'nin evinden de en az iki kat daha yüksekti. Belli ki aklı karıştığı için

volta atıp duran hayaletin buraya nasıl geldiğini merak ettim. Dağın eteklerine kurulan ve ancak bol virajlı arka yollardan erişim sağlanan topluluğumuz kolay ulaşılabilen bir yer değildi.

Muhtemelen bir trafik kazası söz konusuydu.

Pek çok yorgun ve aymaz gezgin, aniden ortaya çıkan tümseklerle, keskin virajlara sahip, uçurumun kenarındaki bu tehlikeli yolun kurbanı olmuştu.

Bu zavallı adam da büyük ihtimalle direksiyonun kontrolünü kaybetmiş ve gözünü açtığında diğer pek çok hayalet gibi kendini bir ölü olarak buralarda dolaşırken bulmuştu. Geçen hafta dağda yolunu kaybeden bir gezgin uçurumdan yuvarlanıp ölmüştü. İki hafta önce de bir aşırı doz vakası yaşanmış, yaşlıca bir adam o arka yollardan birinde son nefesini vermişti. Adam, ölümün eşiğine geldiğini fark edemeyecek kadar kendini kaybetmişti; zaten fark etseydi bile yardım alamayacağı kadar uzaktaydı. Geçen ay da bir kız uzun zamandır tanıklık etmediğim kadar berbat bir ölümün kurbanı olmuştu. Bir kamp gezisinde ailesinin yanından uzaklaşınca tıpatıp insana benzeyen bir tür iblisle karşılaşmıştı.

O ölümün ağırlığını, kızın annesine haykırışlarını hâlâ yüreğimde taşıyordum. Onu biraz olsun unutup hayatıma devam etmem kolay olmamıştı ve attığı çığlıkları hatırlamadan geçen tek bir günüm bile yoktu.

Bu hatıraları zihnimden uzaklaştırıp dikkatimi aşağıdaki yeni gelen acemi hayalete çevirdim. Trafik kazaları beklenmedik, travmatik olaylardı ama cinayet ya da vahşi ölümler kadar da kötü sayılmazlardı. Adam bu fikre alışmakta zorlanmayacaktı.

Bir yılı aşkın süredir topluluk dışına çıkmadığım için son zamanlarda pek fazla hayalet görmemiştim. Gizlice dışarı çıktığım birkaç seferde de hayalet görecektik kadar uzağa gitmemiştim.

Beni ürperten derin bir huzursuzluk duydum. Kapana kısıldığım hissi kendini gösterdi. Burada beni daha ne kadar tutmayı planlıyorlardı? Sonsuza dek mi? Önce çaresizliğin, hemen sonrasında da vicdan azabının esiri oldum.

Thierry ve Matthew bana hâlâ kızgındı ve onların böyle hissetmesinden, neden artık boş boş oturmaya katlanamadığımı bir türlü anlayamamalarından nefret ediyordum.

Bakışlarımı yanımdaki heykele çevirdiğimde midem allak bulak oldu. Heykele, tüm detaylarını seçecek kadar yakın duruyordum. Pürüzsüz taş levha ve en sert metali bile delebilecek kadar kalın ve keskin boynuzlar. Çimentoyu bile parçalayabilecek ölümcül pençeler şimdilik rahattı. Düz bir burna ve yırtıcı köpekdişlerini gözler önüne seren geniş bir ağza sahip yüz olabildiğince korkutucu görünse de şu an sakindi. Çörten dinlenmeye çekilmişti. Uykudaydı.

Yaygaracılar'la yaşanan o geceden sonra Misha, beni bir an bile gözünün önünden ayırmıyordu. Son iki gecedir nasıl olup da odamın önüne kamp kurmadığına şaşırıyordum.

Ben esir değilim.

Burası benim evimdi, hücrem değil. İhtiyacım olan her şey buradaydı. Huzurun hüküm sürdüğü cadde ve parkların etrafında tam tamına kaç ev olduğunu biliyordum. Thierry'nin evi hariç yüz otuz altı müstakil ev, birkaç düzine dubleks ve bekârların yaşadığı sıra evler. Etrafı duvarla çevrili komün, kendi hastanesi, alışveriş merkezi, tiyatrosu, spor salonu ve her ihtiyaç ve arzuya hitap eden restoran ve kulüpleri olan küçük bir şehirdi. Savaş eğitimi almayanlar komünde çalışırdı. Burada herkesin bir amacı vardı.

Ben hariç.

Annemle buraya geldiğimizde neredeyse herkes bizi kabul etti. Thierry bizi korudu; daha doğrusu annemi değil *beni* korudu. Anneme değer verirdi. Bizi memnuniyetle ağırladı ve anneme kraliçe, bana prenses muamelesi yaptı ama annemi korumayı başaramadı.

Onu korumak hiçbir zaman denklemin bir parçası olmamıştı.

Ama sonuçta ben bir Gardiyan değildim ve... buradan dışarı çıkmak, Batı Virginia ve Maryland dağlarının ötesindeki hayatı görmek için zamanım daralıyordu.

On sekiz yaşındaydım ve hiçbir Gardiyan yasası artık bir yetişkin olduğumu ve canım ne isterse yapabileceğimi inkâr edemezdi

ama buradan çıkmak kolay değildi.

İç geçirip bakışlarımı, dinlenmeye çekilmiş çörtenden ayırdım ve serin haziran rüzgârı saçlarımdan birkaç tutamı geriye atarken yola odaklandım.

Medusa gibi görünüyor olmalıyım.

Yeşil Dağ'ın ardında batmakta olan güneşin ışığına rağmen, gözlerimi kısmam etrafı daha iyi seçmemde işe yaramadı ama hayaletin durup yola doğru döndüğünü görmeyi başardım. Adam göz açıp kapayana dek rüzgârın dağıttığı duman gibi dağılıverdi ve bir daha da tek parça haline gelmedi.

Yine de onun eninde sonunda geri döneceğini tüm benliğimle biliyordum. Her zaman geri dönerlerdi.

Bakışlarımı ötedeki asfalt yola ve çevresini saran sık, yaşlı karaağaçlara çevirdim. Ağaçları yeşil, beyaz ve mavi renklerden oluşan bir karaltı halinde seçebiliyordum. Aşağıda kapıların açıldığını duydum ve çok geçmeden Thierry'nin koyu renkli kafası garaj yolunda belirdi.

Tüm kalbimle onun başını kaldırıp bana bakmayacağını umdum.

Neyse ki o güne dek hiç cezalandırılmamıştım. Tanrım, Thierry bana hiç ceza vermemişti. Annemse başka hikâyeydi. O beni neredeyse her beş saniyede bir cezalandırırdı.

Başparmağımın tırnağını kemirerek Thierry'nin çitle çevrili boş yola bakmasını seyrettim. Tünediğim yerden bile ondan yayılan gerginliğin serin dağ havasını doldurduğunu, rüzgârla birlikte sürüklendiğini hissedebiliyordum.

Bir süre sonra Thierry'ye Matthew da katıldı. Kocasının yanına gelip belini tuttu. Matthew'nun, "Her şey yoluna girecek" dediğini duyduğumda gerildim.

Thierry başını iki yana salladı. "Bu hiç hoşuma gitmiyor."

"Buna mecbur değiliz ama... yardımımızı istediler." Matthew dudaklarını Thierry'nin şakağına bastırdı. "İyi olacak."

Thierry cevap vermedi. İki adam birini ya da bir şeyi bekler gibi sessizliğe büründü.

Dakikalar sonra daha onları görmeden seslerini duydum. Lastiklerin altında ezilen taşların çatırtısı uzaklardan gelen kuş seslerini bastırdı. Yere diz çöktüm ve horul horul uyuyan Misha'nın üstünden, büyük, siyah bir SUV'un yoldan içeri sapıp aşağıda durduğunu gördüm.

Gözlerim büyürken merakım da canlandı. Çarparak kapanan araba kapısı seslerini duymazdan gelmek zordu. Biraz doğrularak çıkıntının üstünden baktım ve Matthew ve Thierry'nin birilerini karşılamak üzere öne çıktıklarını gördüm... Milyonlarca kez lanet olsun, bizim ziyaretçilerimiz vardı ve ben onların geleceğinden tamamen habersizdim. Başka klanlarla görüşmemiz gerektiğinde Gardiyanlar'dan biri söz konusu görüşmenin yapılacağı yere giderdi. Burada, yani otorite merkezinde nadiren toplantı düzenlenirdi. Yılda sadece bir kez, eylül ayında, Orta Atlantik bölgesinden genç Gardiyanlar, yetişkinliğe erişene dek yaşlılardan eğitim almak üzere buraya getirilirdi ve henüz haziran ayını sürdürdüğümüz için ziyaretçilerimiz bu amaçla gelmiş olamazdı.

Gözlerimi kısarak baktığım halde sadece Matthew ve Thierry'nin yanında üç erkek Gardiyan olduğunu görebildim. İçlerinden biri uzun denilebilecek kahverengi saçlara sahipti, diğerinin yine kahverengi olan saçları kısacık kesilmişti ve sonuncusu da sarışındı. Aralarında kadın yoktu. Bu hiç de şaşırtıcı sayılmazdı. Kadın Gardiyanlar bağlı oldukları komün ve karakolların dışına nadiren çıkarlardı; çünkü, tıpkı çocuklar gibi onlar da çoğu zaman iblislerin hedefi olurdu.

İblisler şaşırtıcı ölçüde zeki ve mantıklı düşünebilen yaratıklardı. Yeni nesillere hayat verecek olanları ortadan kaldırmanın, Gardiyanlar'a telafisi neredeyse imkânsız bir darbe indirmek anlamına geleceğini biliyorlardı.

Her sınıftan iblisin toplam sayısının, Gardiyan sayısından milyonlarca fazla olmasının nedenlerinden biri de buydu.

Ben de güvenliği için buraya hapsedilmiş bir kadın Gardiyan sayılırdım ama benim sebeplerim çok daha farklıydı.

Thierry ziyaretçileri tek tek ellerini sıkarak selamladı ve gelenlerin yüzlerini göremediğim için hayıflandım. Grup hep birlikte Büyük Salon'a yöneldi.

Burada ne işler dönüyordu?

Uzanıp çörtenin taş kabuğunu tıklattım ve karşılığında alçak sesli, öfkeli bir homurtu duydum. Kıkırdadım. Misha öğleden sonraları batmakta olan güneşin altında şekerleme yapmayı severdi. Eğitim ve antrenmandan sonra kendini hep buraya atardı.

“Odana git” diyerek terslendi. “Kitap oku. Film izle. Kendine bir hobi bul.”

Eline geçen her fırsatta onun canını sıkmaktan sapkınca keyif alan biri olarak sözlerini duymazdan geldim. “Burada Gardiyanlar var” dedim heyecandan hızlı hızlı konuşarak.

“Burada hep Gardiyanlar vardır Trinity.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Sözünü ettiğim Gardiyanlar burada yaşamıyor.”

Aynı anda heykel hareketlendi, biraz yumuşar gibi oldu ve rengi koyu griden açık griye dönerken arkamda kanatları açılıverdi. Boynuzlarının etrafında beliren kızıl kahverengi saçlar rüzgârda tutam tutam dalgalandı.

İncecik gözbebeklerine sahip masmavi gözleri gözlerimin içine baktı. Bu gözlerde öfke vardı. Gardiyanların uyku düzeni farklıydı. Kimi gece boyu ayakta kalır, sabahları ve ikindi saatlerinde uyurdu. Misha’nın düzeni ise tamamen bana bağlıydı.

“Trinity...” Tünediği yerden kalkıp kendi etrafında dönen Misha’nın kanatlarından birinin altına girerek havalandım. “Kahretsin!” diye bağırdı.

Çatıyı üstünde gözüm kapalı gezebilecek kadar iyi biliyordum. Misha arkamda havalanırken ben çoktan kendimi diğer taraftaki çıkıntının üstüne atmıştım.

“Seni görmelerine izin verme!” diye bağırdı Misha ben aşağı atlarken. “Yemin ederim artık seni odana kilitleyeceğim Trinity!”

Hayır, bunu yapamazdı.

Aşağıdaki küçük oyuga basıp yuvarlak çatıdan aşağı kaydım. Ayaklarım yerden kesildiği anda yüzüstü döndüm. Çatının kenarına tutundum ve kendimi, Misha’nın yanına çıkarken açık bıraktığım pencereden içeri attım.

Kimsenin olmadığı loş koridora ayak basar basmaz dönüp pencereyi kapattım ve Misha'nın peşimden gelme ihtimaline karşı sıkıca kilitledim. Güneş gözlüklerimi kot pantolonumun cebine sıkıştırdıktan sonra koridorda yürüyüp neredeyse hiçbir zaman kullanılmayan konuk odası ve dairelerin kapalı kapılarının önünden geçtim ve nihayet rutubet kokulu bir merdiven boşluğunun kapısını açtım. Basamakları üçer dörder atlayıp on saniyeye kalmadan birinci kata vardım.

Sonrasında adımlarımı yavaşlattım ve duvara yakın durmaya özen göstererek sadece ziyafet ve törenlerde kullanılan mutfakın önünden geçtim. Mutfakta, Gardiyanlar'ın gerçek birer savaşçıya dönüşmelerinin kutlandığı Kılıç Kuşanma Töreni'nin yaklaşması sebebiyle yoğun bir hareketlilik yaşanıyordu. Bu törende karınlar tıka basa doyar, su gibi içki içilir ve yeni atanan Gardiyanlar'a verilen gizli görevlere dair bolca dedikodu dönerdi.

Mutfakı geçtikten sonra aradığım odaya ulaştım; ağzına kadar katlanır masa ve sandalye dolu bir tür depo.

Eşyalara çarpmamaya özen gösterdiğim için fevkalade ağır adımlarla odada yürüdüm.

Bu epeyce zahmetli bir işti.

Ağır davranmak bana göre değildi.

Depo alanını Büyük Salon'dan ayıran bordo perdelere yaklaştığımda sesler yükseldi. Perdelerin önünde durdum ve birini ucundan tutup özenle birkaç santim araladığımda, silindir şeklindeki geniş salon, havada uçuşan toz zerrecikleri eşliğinde tüm görkemiyile gözler önüne serildi.

Yüce Tanrım, bu perdelere en son ne zaman el değmişti?

Salon ne kadar iyi aydınlatılmış olursa olsun artık resimleri net göremediğim halde başım hemen tavana çevrildi. Tavanı süsleyen meleklerin büyük kısmı Alfa denilen savaş meleğiydi. Alfalar Gardiyanlar'a nezaret eder ve onlarla kimi zaman birebir olmak üzere sık sık iletişim kurardı ama ben gerçek hayatta onlara hiç rastlamamıştım. Zırh ve keskin kılıçlar kuşanmış halde resmedilen Alfalar bu halleriyle gerçekten korkunç görünüyordu.

“Yolculuk nasıldı?” diye soran Thierry görüş alanıma girince dikkatimi tekrar salona verdim. Ziyaretçiler yüksek platformda durmuş bekliyordu. “Umarım sorunsuz geçmiştir.”

Matthew da Thierry’nin peşinden salonun ortasındaki koltuğa yöneldi. Thierry bu koltuğun taht olmadığını iddia etse de normalinden büyük oturma yeri ve kalkan şekli verilmiş granit oyma arkalığıyla bence bal gibi de tahttı.

Ama ben ne bilecektim ki?

“Evet” dedi kürsüye en yakın duran ziyaretçi. Onu net seçmiyordum ama uzun kahverengi saçlara sahip adam olduğundan emindim. “Uzun ama güzel bir yolculuk oldu.”

“Başkente gitmeyeli yıllar oldu” dedi Matthew ellerini arkasında kavuşturarak. “Sanırım komünümüz sizin alışık olduğunuzdan çok daha farklı bir yer.”

Vay canına.

Bu adamlar Washington, DC ‘den mi geliyordu? DC klan lideri yakın zamanda ölmüştü -ki bu da, Thierry’nin her zamankinden tedirgin davrandığı bir dönemdi.

Bakışlarımı konuşan adama çevirdim. Yirmilerinin sonunda olmalıydı ve bir klan lideri olamayacak kadar gençti ama grubun sözcülüğünü o yapıyordu.

“Epeyce farklı” dedi Gardiyan kıkırdayarak. “Yıllardır ilk kez bu kadar boş arazi görüyorum.”

Thierry oturdu. “Eh, buraya gelebilmenize sevindik Nicolai” dedi.

İçimden tekrarladığım isim hoşuma gitti. “Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz” dedi Nicolai. “Ricamızı kabul etmeniz bizi şaşırttı doğrusu.”

Ben de şaşırmıştım.

“Her ricayı kabul edemiyoruz” dedi Thierry. “Ama sen ve klanınla bizzat tanışmanın en iyisi olacağına karar verdik.”

Demek yeni lider *buydu*. Diğer Gardiyanlar’a baktım. Sarışının yanındaki siyah, kısa saçlı Gardiyan bana en yakın olandı ve per-

denin arkasında konuşlandığım yerden sadece birkaç adım ötede duruyordu. Sarışının yüzünü göremiyordum ama Tanrım, neredeyse iki metrelik boyuyla herkese tepeden bakıyordu ve giydiği siyah termal üst, geniş omuzlarını gözler önüne sermişti. Omuz hizasındaki saçlarını ensesinde toplamıştı.

“Sizin de bildiğiniz üzere, bazı şehirlerin etrafındaki iblis hareketliliği son üç ayda istikrarlı bir şekilde azaldı” dedi klan lideri Nicolai dikkatimi tekrar kendine çekerek. “Önceleri haftada iki ya da üç Üst Düzey iblis görüyorduk. Son zamanlardaysa aylardır tek bir tanesine bile rastlamadık.”

Bu benim için iyi haberd; özellikle de söz konusu iblislerden birinin şu an etrafta dolanıyor olma ihtimali varken.

“Eh, o kadarı sorun değil” diye yorumda bulundu Thierry. “Görünürde ortada bir problem olmasa da Zebaniler’in ve daha da rahatsız edici olanı, isteseler de diğer türlerin arasına karışamayacak olan alt düzey iblislerin sayısı arttı” diye devam etti Nicolai sözlerine. “Zayne sadece bu ay içinde tam dört Yaygaracı sürüsüne rastladı. Alt düzey iblislerin, Üst Düzey’den birilerinin yönlendirmesi olmadan böyle hareketlendiğini görmek tuhaf.”

Bakışlarımı sarışın Gardiyan’a çevirdim. Zayne. Adı bu olmalıydı. Başını hafifçe çevirdiğinde onu ilk kez görebildim ve bir anda aklım başımdan gitti. Beynimin hâlâ çalışabilen mini minnacık bir parçası, birinin dış görünüşünden bu kadar etkilenmenin ne kadar kötü bir şey olduğunu biliyordu ama ben... ben resmen afallamıştım.

Afallayıp tam bir budalaya dönüşmüştüm. Hep güzel bir yüzden kolay kolay etkilenmeyecek biri olduğumu zannedirdim ama bu adam... Bu adam *yakışıklıydı*. Etrafımın sürekli, insana dönüşüklerinde muhteşem DNA’lar taşıyan hoş Gardiyanlar’la çevrili olması onun gerçekten yakışıklı olduğunun bir ispatıydı.

Güneş altında makul miktarda zaman geçirmiş gibi bronz bir tene sahipti. Taştan oyulmuş gibi görünen güçlü bir çenesi vardı ve o dudaklar... Nasıl olup da aynı anda hem bu kadar yumuşak hem de sert görünebilirdi? Kimsenin fark etmeyeceği böyle bir

detayı fark ettiğime göre tehlikeli bir bölgeye girmiş olmalıydım. Belirgin elmacıkkemikleri, gururunu yansıtan, düz burnuyla mükemmel bir uyum içindeydi. Ondan uzakta olduğum için gözlerini seçemiyor ama diğer Gardiyanlar'inkinden farksız olduklarını tahmin edebiliyordum. En derin, en parlak mavilikte gözler.

Bulunduğum yerden görebildiğim kadarıyla bu Gardiyan benden sadece birkaç yaş büyüktü ve bana Büyük Salon'un tavanındaki, artık detaylarını seçemediğim şu melek resimlerini anımsatmıştı.

"Vay be" diye fısıldadım. Gözlerimi öyle kocaman açmıştım ki herhalde üstüne basılmış bir böcek gibi görünüyor olmalıydım.

Sarışının gerildiğini görünce beni duymuş olmasından korkarak nefesimi tuttum. Soluna, yani benim bulunduğum yere dönmemesi gerginliğimi biraz olsun aldı.

Sözü tekrar Nicolai aldı. "Üst Düzey iblisler bir şeyden korkup saklandılar. Ve o şey bizi, Gardiyanlar'ı öldürüyor."

Keskin bir nefes aldım. Bir şey *Gardiyanlar'ı* öldürüyor muydu? Gardiyanlar, yok edilemeyen, en zorlu savaşların bile üstesinden gelebilecek şekilde yetiştirilen bir türdü; Üst Düzey iblisleri ve şey, beni de saymazsak. Onları öldürmek kolay bir iş değildi.

“İlk başta bunun bir iblis, kendi türünü katleden bir Üst Düzey olduğunu düşündük” dedi Zayne araya girerek. “Ama iblisler aralarında kavga etseler de kendilerini ifşa etmekten çekinmeden böyle birbirlerini öldürmezler. Sonra Gardiyanlar da aynı şekilde ölmeye başladı. Şu an her ne oluyorsa, hem ibislere hem de Gardiyanlar’a oluyor.”

Kısa saçlı Gardiyan öne çıktı. “Ben de söz alabilir miyim?”

“Formaliteleri sevmediğimi biliyorsun Dez” dedi Thierry.

Dez belli belirsiz gülümsedi. “Zayen’le ikimizin, sen ve Matthew kadar deneyimli olmadığının farkındayım ama şu an karşı karşıya olduğumuz şey hepimize yeni. Kolay kolay alt edilemeyecek en iyi Gardiyanlar’ımızın bir kısmını kaybettik.”

“Bu gerçekten de yüksek yetenekli bir Üst Düzey’in işi olamaz mı?” diye sordu Matthew. “Niye hepiniz başka bir olasılıktan şüpheleniyorsunuz?”

"Yanılıyor olabiliriz. Bütün bunları bir iblis planlıyor olabilir" dedi Nicolai. Zayne'in konuşmamak için kendini zor tutuyormuş gibi çenesini sıkıldığını fark ettim. "Henüz ne olduğunu bilmiyoruz ama bu hafta bir Gardiyan'ımızı daha kaybettik. Takviye güce ihtiyacımız var. Burada olmamızın sebebi de bu."

Omuzları gerilen Thierry arkasına yaslandı. "Eh, tam zamanında geldiniz. Yakında Kılıç Kuşanma Töreni yapılacak. Yeni Gardiyanlar göreve başlayacak."

Nicolai, Zayne ve Dez'le bakışsa da bir şey söylemedi.

"Odalarınız hazır ve yemek de hazırlanıyor. Eminim ki biraz dinlenmek istersiniz" dedi Thierry. "Ne de olsa Kılıç Kuşanma Töreni'ne dek burada olacaksınız."

Nicolai biraz düşündükten sonra, "Kalmaktan onur duyarız" dedi. "Ama şehre sönmek zorundayız..."

"Burada bir hafta geçirmeniz bir şeyleri değiştirir mi sizce? Sanmıyorum" dedi Thierry. Ses tonu itiraz kabul etmediğini söylüyordu. Daha önce benimle de defalarca bu ses tonuyla konuşmuştu ama Gardiyanlar ölüyorsa ziyaretçilerimizin yanlarında ek kuvvetle bir an önce şehre dönmeleri gerekirdi. "İhtiyaçlarınızla ilgili konuşacak bolca zamanımız olacak" diye ekledi Thierry. Bir sessizlik oldu. "Ve elbette bizim ihtiyaçlarımızla da ilgili."

Suratım asıldı. Perdeyi sıktım ve aynı anda Zayne her nedense geriye doğru bir adım atıp başını çevirdi ve... doğrudan benim olduğum yere baktı.

Birden... birden bir şey oldu.

İçimi saran ani farkındalık duygusunu, bu ânı daha önce de yaşamışım gibi bir déjà vu hissi takip etti ama böyle hissetmem çok anlamsızdı. Zayne'i ilk kez görüyordum. Daha önce görmüş olsaydım hatırlardım.

Zayne bana bakarken hiç kıpırdamadım. Kıpırdayamazdım. Olduğum yerde kaldım ve ona, birden kıpırdamaya başlayan dudaklarını okuyabilecek kadar yakın duruyordum.

Seni görüyorum.

Ah, Tanrım.

Geriye doğru sıçradım ve elimden bıraktığım perde kendiliğinden kapanıverdi. Ağır ağır geriledim.

Lanet olsun, beni görmüştü. Eh, belki tamamen görmemişti ama bir dahaki karşılaşmamızda muhtemelen beni tanıyacaktı. Çok da farklı türler olmamamıza rağmen benim aksime Gardiyanlar, özellikle geceleri çok iyi görürdü...

Popomu, üstü tıka basa dolu bir masanın kenarına çarpmamla birlikte kalçama keskin bir sızı yayıldı. Sessizce küfredip hızla arkama döndüm ve üstündekiler olduğu gibi aşağı inmeden önce masayı tuttum. Gerekli önlemi aldığımdan emin olduktan sonra Büyük Salon'dan çabucak sıvışıp serin dağ havasına adım attım.

Güneş batmıştı ama salonun arkasındaki uçsuz bucaksız bahçelerin arasından geçen patika iyi aydınlatılmıştı. Tekrar az önce duyduklarımı düşündüm. İblisten başka bir şey *hem* Gardiyanlar'ı *hem de* iblisleri mi öldürüyordu?

Bu şey ne olabilirdi?

Tarlayı geçip ana binaya yöneldim ve sık ağaçlara ulaştığımda adımlarımı yavaşlattım. Bu noktadan itibaren yolumu sadece Ay'ın gümüş pırıltılarının aydınlatacak olması etrafı görmekte zorlanacağım anlamına geliyordu fakat bu yolda öyle çok yürümüşüm ki, Yaygaracılar'la yaşanan o gecenin aksine tedbiri elden bırakmadan kararlı adımlar atabiliyordum. Yaygaracılar'ın olduğu gece öyle çok adrenalin dolmuştum ki yürürken kendimden fazla emindim. Her zaman böyle olmazdım.

Kulak misafiri olduklarımı bir kenara bırakıp Zayne'e verdiğim tepkiye, hissettiğim o tuhaf duyguya odaklandım. Çok garipti ama muhtemelen, aşırı faal hayal gücümle ilgili bir durumdu...

Tam arkamda bir dal çatırdadı. Çok yakınımda. Beklenmedik şaşkınlığımı bastırıp bana öğretildiği şekilde ilk harekete geçen ben oldum.

Ellerimi yukarı uzatıp bir kolu tuttum. Sarsıldığımı hissettim. Hızla dönüp ağırlığımı sağ ayağıma vererek kolu büktüğümde bir statik enerji şoku yaşadım. Benden çok daha iri birinin silüetini secer gibi oldum ve yumruğumu salladım.

Bir el şaşırtıcı bir hızla elimi tuttu ve beni yüzüm diğer tarafa bakacak şekilde olduğum yerde döndürdü. Başımın yaslanmaya zorlandığı sert göğüs ve karın kesinlikle bir erkeğe aitti.

Adam saniyeler içinde kollarımı esir aldı ve etrafımı... kış nanesi kokusu sardı.

Belli belirsiz tanıdık gelen, aldatıcı derecede yumuşak bir ses, "Başkalarını hep böyle mi selamlarsın sen?" diye fısıldadı kulağıma.

Ona şöyle sert bir ters tekme indirmek için aramızda yeterince boşluk oluşturmak niyetiyle öne doğru eğildim.

"Sakın bir delilik yapma."

Kesik kesik, sertçe nefesimi bırakıp doğruldum ve direnmeye çalıştım. "Asıl delilik, karanlıkta başkalarına arkalarından yaklaşıp onları esir almak."

"Ben seni esir almadım" dedi ve bunu fırsat bilip aramıza yine birkaç santimlik boşluk açtığımı fark ettiğinde kavrayışı sertleşti. "Sana seslendim ama cevap vermedin."

Başımı yana çevirdim. "Sen birinden cevap alamadığında hep böyle mi yaparsın? Onu arkasından..."

"Ben seni esir almadım."

"Tam arkamdaydın" dedim beni böyle çabucak etkisiz hale getirmesine fena sinirlenerek. "Artık beni bırakır mısın lütfen?"

"Bilemiyorum." Bir sessizlik oldu. "Bana tekrar vurmaya kalkışacak mısın? Ya da bana tekme atmaya?"

"Sen de beni bir daha esir almaya kalkışma" diye terslendim.

Heyecanlı bir bekleyişin ardından beni tutan kollar aşağı indi. Ayaklarımda yaylar varmış gibi öne doğru sıçrayıp aramıza birkaç adım mesafe koyduktan sonra hışımla ona döndüm. Ay ışığı yüzünü seçmem için yeterliydi.

"Vay canına" diye fısıldadım bir adım daha geriye giderek.

Bu oydu.

Nefes kesecek denli yakışıklı şu sarışın Muhafız. Zayne.

Zayne başını yana eğdi. "Sen... insansın."

Eh, sayılır.

"Başka bir şey mi bekliyordun?"

"E-evet" dedi kekeleyerek. Sözlerine devam etmeden önce kelimelerini özenle seçiyormuş gibi biraz bekledi. "Özellikle de nerede olduğumuz düşünüldüğünde."

İnsanlar *nadiren* Gardiyan topluluklarıyla yaşardı, bu yüzden şaşırmasına şaşırmamıştım.

"Ya da belki" dedi bana doğru temkinli bir adım atarak. "Burada olmaman gerekiyor."

Gerildim. "Burada olmam gerekiyor."

"Tıpkı gizlice bizi dinlemek için Büyük Salon'daki perdenin arkasında olman gerektiği gibi mi?"

Kahretsin.

"Ben burada yaşıyorum" dedim sorusunu yanıtlamak yerine. Neyse ki yüz hatlarının büyük kısmı karanlıkta kalmıştı da ilk kez yakışıklı bir çocuk görüyormuş gibi ağzımın suyu aka aka orada durmak yerine onunla konuşabiliyordum. "Peki sen neden buradasın? Önce odana gitmen sonra da sizin için hazırlanan yemeği yemen gerekmiyor muydu?"

"Seni perdenin arkasında gördüğümde meraklandım doğrusu. Biraz araştırma yapmam gerektiğine karar verdim."

"Bence beni takip etmemen gerekirdi."

"Bir Gardiyan olarak istediğim yere gidip gelebileceğimi sanıyordum."

Kollarım iki yana sarktı. "Burayı daha önce ziyaret etmiş miydin?"

"Hayır."

"O halde belki de neyi yapıp neyi yapamayacağına dair yorumda bulunmamalısın."

Zayne önce sessiz kaldı sonra boğuk, sert bir kahkaha attı.

Kaşlarımı çatıttım.

"Haklısın" diye itiraf etti. Aramızdaki yeni bir sessizliğin ardından da, "Aklımda bir sürü soru var" dedi.

Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilemeyerek etrafa baktım ama karanlık ağaçlardan ve solar ışıkların sönük pırıltısından başka bir şey göremedim. "Öyle mi?"

“Evet. Nasıl oldu da kendini burada buldun? Lokal bir komünde yaşayan, belli ki iblislerin gerçek olduğunu bilen bir insan. Bunu bildiğinden eminim çünkü iblis faaliyetleri hakkında konuştuğumuzu duyduğunda çığlıklar ya da kahkahalar eşliğinde o salondan kaçıp gitmedin.”

Ellerimi üstüme sildim ve bu defa onun yüzündeki ifadeyi gerçekten görebilmeyi istedim. “Ben iblislerin gerçek olduğunu bilen ne ilk ne de son insanım.”

Bu doğrudu. İblisleri bilen insanlar vardı. Çoğu polis ya da hükümet görevlisiydi ve Gardiyanlar’la işbirliği yapıyordu. Ama sayıları bir elin parmaklarını geçmezdi.

Zayne bana yaklaştığında yüzünün daha büyük kısmı görünür oldu ama ben onu hâlâ bir karaltı halinde görebiliyordum. “Senin her şeyinle olağanüstü biri olduğuna dair bahse girebilirim.”

Bunu bir iltifat olarak mı almalıydım bilemedim. “Neden böyle düşünüyorsun?”

“Burada, bir düzine klanın güç merkezinde yaşıyor olman bir yana, neredeyse beş saniye içinde yüzüme bir yumruk indiriyordun” diye açıkladı. “Ayrıca bir perdenin ardında hafiyelik yapıyordun.”

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Ben hafiye falan değilim.”

“Değil misin?”

“Sırf o an oradaydım diye...”

“Bir perdenin arkasında.”

Sözlerini umursamadım. “Sırf o an bir perdenin arkasındaydım diye...”

“Bir perdenin arkasında saklanıyordun” diye düzeltti beni.

“Sırf bir perde beni kısmen gizliyor diye hafiyelik yaptığımı söyleyemezsin.”

Zayne şimdi benden sadece bir adım ötede duruyordu ve buruma yine o kış nanesi kokusu geldi.

“Kendini hep böyle perdelerin ardına gizlenmiş halde mi bulursun?”

Çenemi kapatıp derin bir nefes aldım. “Neden bu konuya takılıp kaldık?”

Zayne omzunu silkti. "Sen hafiye olmadığım iddia ettiğin için. Kim bilir, belki boş zamanlarım gerçekten de perdelerin ardında durarak geçiriyorsundur. Ben nereden bileyim?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ah, evet, perdelerin arkasında olmayı severim. Tozlu olmalarına bayılırım."

"Bu alaycı sözler hafiyelik yaptığını doğruluyor."

"Ben öyle bir şey söylemedim."

Zayne başını eğdi. "İtiraf edersen ne olur sanki?"

Ona itiraf edecek bir şeyim olmadığını söyleyecektim ama gerçekten de *hafiyelik yapıyordum*. Bu apaçık ortadaydı. İç geçirdim. "Burada çok fazla... ziyaretçimiz olmaz bu yüzden sizin geldiğinizi görünce meraklandım. Önemli bir konu hakkında konuşacağınızdan habersizdim."

"İtiraf etmek çok mu zormuş?"

"Evet zormuş" dedim alaycı bir sesle. "Canım yandı. Yüreğim acıdı. Bunu asla atlatamayabilirim."

"Nasıl oldu da burada yaşamaya başladın?" diye sordu asıl konumuza dönerek.

"Bu uzun bir hikâye ve sana anlatmak niyetinde değilim."

Bir sessizlik oldu ve Zayne'in gözlerini göremesem bile bakışlarını üstüme diktiğini hissedebiliyordum. "Çok gıcıksın."

Kaşlarımı çattım. Vay canına. "Eh, sen de çok peşin hükümlüsün. Bil bakalım hangisi daha kötü?"

Zayne güldü; bu defaki az önceki boğuk gülüşünden daha farklıydı. Kupkuru bir kahkaha.

"Peşin hükümlü olmaktan benim kadar nefret eden biri daha yoktur."

"Sanırım bu konuda yanılıyor olabileceğini söylemek zorundayım."

"Beni tanı mıyorsun."

"Sen de beni tanı mıyorsun ve az önce çok gıcık biri olduğumu söyledin" diye hatırlattım.

"Bunu seninle yaptığımız birkaç dakikalık sohbete dayanarak söyledim."

İçimden onu yumruklamak geldi ve ellerimi yumruk yaptım. Bu yanlış ama bir o kadar da keyifli olurdu ama sonuçta yanlış. En iyisi buradan bir an önce gitmekti. "Biliyor musun, seninle sohbet etmek güzeldi diye yalan söylemeye bile gerek görmüyorum. Hemen şimdi gidiyorum." Arkamı dönüp gitmeye davrandım.

"Adın ne?"

Durup tekrar ona baktım. "Sen ciddi misin?"

"Adın ne?" diye sordu tekrar. Hayır, resmen adımlı söylememi emretti.

Öfkeden deliye döndüm. "Adım, Kendi İşine Bak."

"Bu çok... yakışksız bir cevap" diye terslendi.

Küçük bir domuzcuk gibi homurdandım. "Ben de çok zekice olduğunu düşünmüştüm."

"Belli ki neyin zekice olup olmadığı konusunda fikir ayrılığı yaşıyoruz" dediğini duyunca gözlerimi kıstım. "Adını eninde sonunda öğreneceğimi biliyorsun değil mi?"

Evet, öğrenecekti ama asla benden değil. "Eh, sanırım biraz beklemen gerekecek. Sağlıcakla kal."

Gardiyan gözleriyle beni gayet iyi gördüğünü bilerek ona orta parmağımı gösterdim ve hışımla arkama dönüp gözden kaybolmaya hazırlandım.

"Trinity Lynn Marrow!" diye sesledi Misha aynı anda. "Seni bir yakalarsam kızım yemin ederim ki..."

Olduğum yerde kalıp gözlerimi kapattım.

"İtiraf etmeliyim ki bu kadar çabuk öğreneceğimi düşünmemiştim" dedi Zayne alaycı bir sesle.

"Seni tanımıyorum" dedim tekrar ona dönerek. "Ama senden hoşlanmadım."

"Böyle söylemen hoş değil" dedi Zayne itiraz ederek.

Tam ona umurumda bile olmadığını söyleyecektim ki Misha hışımla küçük açıklığa geldi. Zayne'in saldırıya hazırlanan bir yarıcı olduğunu düşünüyormuş gibi göz açıp kapayana dek ikimizin arasına girdi.

“Geri çekil” diye gürledi elini kaldırıp Zayne’i uyararak. Yana eğilip Zayne’i görmeye çalıştım.

Zayne geri çekilmedi.

Tersine öne çıkıp Misha’nın havadaki eline neredeyse ona dokunacak kadar yakın durdu ve o da eğilip bana baktı. “Burada hiç dost canlısı biri yok mu?”

Gönülsüzce gülümsedim. “Dediğim gibi pek fazla ziyaretçimiz olmaz.”

“Belli oluyor” dedi Zayne alaycı bir edayla.

Misha’nın hareket etmesiyle birlikte Zayne tekrar görüş alanımdan çıkınca gözlerimi devirdim. “Sen de kimsin ve burada ne arıyorsun?” diye sordu Misha.

“Adı Zayne” diye cevapladım Zayne’e fırsat vermeden. “DC klanından geliyor. Buraya *davet edilmişler*.”

“Kimse buraya durduk yere davet edilmez” dedi Misha kestirip atarak.

“Eh, sanırım her şeyin bir ilki var” dedi Zayne etrafımızdaki ağaçların yapraklarını donduracak kadar soğuk bir sesle.

Hep Misha’nın, insan formunda gördüğüm en uzun ve en korkutucu Gardiyan olduğunu düşünürdüm ama şimdi sanırım Zayne onu tahtından edecekti.

“Davet edilmiş olup olmaman umurumda değil” dedi Misha adeta ateş püskürerek. Böylece bu gayri resmi, ürkütücü Gardiyan yarışında Zayne’in bir adım önüne geçti. “Sinsi sinsi etrafta dolaşıp onunla konuşamazsın.”

“Her şeyden önce ben sinsi sinsi etrafta dolaşmıyordum” dedi Zayne. “Ayrıca onunla neden konuşamıyormuşum? İnsan olduğu için mi yoksa önce yumruk sallayıp sonra konuştuğu için mi?”

Ah, Tanrım! Misha’nın yanından öfkeli gözlerle bu sarışın Gardiyan’a baktım. “Sana yumruk salladım çünkü...”

“Çünkü arkanda yürüyordum, öyle mi? Üzgünüm. Bunu bir daha yapmamaya çalışırım” dedi Zayne. Yüzünü göremesem de ses tonundan gülümseyerek konuştuğunu hissetmiştim.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu Misha ve ilk kez bu sorusunun muhatabı ben değildim.

Zayne kısa bir duraksamadan sonra, "Biraz temiz hava almak istedim" dedi. "Uzun bir yolculuk yaptık."

Beni gammazlamak yerine desteklemeyi tercih etmesine şaşırıp kaşımı kaldırdım.

"Eh, artık temiz havanı da aldığına göre Büyük Salon'a dönsen iyi olur."

Zayne'in itiraz etmesini bekledim. Mücadeleci birine benziyordu. Ama o geri çekilerek beni şaşırttı. "Evet, sanırım artık dönmenin zamanı geldi."

"Harika" diye homurdandı Misha.

Zayne başını yana eğerek bana baktı. "Seninle tanıştığıma sevindim... Trinity Lynn Marrow."

Tiz sesler çıkararak patlamaya hazırlanan bir havai fişek gibiydim ama Misha kolumu tutunca dilimin ucuna gelen küfürleri yutmak zorunda kaldım. "Uslu davranıp sana cevap vermeyeceğim."

"Ama yaramazlık yapmak çok daha eğlenceli olmalı" diye hatırlattı Zayne.

Hışımla onun olduğu tarafa hamle yaptım fakat Misha beni durdurdu ve Zayne'e ağzının payını vermeme fırsat tanımadan beni peşinden sürükledi.

"Lanet olsun Trin."

"Ne?" Onun olağanüstü uzun bacaklarına yetişebilmek için ekstra büyük adımlar atmak zorunda kaldım. "Ben hiçbir şey yapmadım."

"Sen hep hiçbir şey yapmamış olursun zaten."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ah, bilmiyorum. Hani şu sinirlenip de koca bir gün boyunca Büyük Salon'a saklandığın ve herkesin senin kaybolduğuna inandığı zamana ne dersin? O zaman da bulunduğunda, 'ben kötü bir şey yapmadım' demiştin."

"Ne?" Umursamaz bir tavırla kolumu kaldırdım. "O zamanlar

daha sekiz yaşındaydım ve sen bana gerçekten acımasız davranıyordun.”

“Peki o zaman, ağlayıp sızlanıp beni komün dışındaki bir sinemaya gitmeye ikna ettiğin, sonra da atlatıp internet üzerinden tanıştığın çocuklarla buluştuğun zamana ne demeli?”

“O zaman bir iş üstündeydim” dedim.

“Hayır, Hayaletlere Fısıldayan Kız rolündeydin” diye düzeltti Misha.

“Rol falan yapmıyordum! Bir ruh benden son derece önemli bir mesajı iletmemi istemişti.”

“Ya çatıdan düştüğün ve bunun için beni suçladıkları zamana ne demeli? Bu olay daha bir ay önce oldu.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Ya duvarları aşıp Yaygaracılar’a kafa tuttuğun gece, Trin?”

Ağaçların arasından çıkıp Thierry’nin evini görene dek yüzümü ateş basmıştı. “Bunu neden yapmak zorunda kaldığımı biliyorsun ve ayrıca duvarların dışına sen de çıktın.”

“Şu an senden söz ediyoruz, benden değil.”

“Ah, elbette senden söz etmiyoruz.”

Misha beni duymazdan geldi. “Senin yüzünden öleceğim.”

“Bence biraz abartıyorsun” dedim gerçekten de onu öldürebilecek olmama rağmen.

“Öyle mi?”

“Öyle.”

Misha sessizce küfretti. “Uzun lafın kısası ziyaretçilerimizin Thierry’le konuşmalarım mı dinliyordun?”

“Evet dersem kızar mısın?”

“Trinity.”

İç geçirdim. “Evet gizlice onları dinliyordum. Zayne beni gördü ve peşimden dışarı çıktı. Sen geldiğinde bu konu hakkında konuşuyorduk.”

“Ne duydun?”

“Buraya takviye kuvvet almaya gelmişler. DC’de bir şeyler dönüyor.”

“Ne?”

“Bir şeyin hem iblisleri hem de Gardiyanlar’ı öldürdüğünü söylediler ve o şeyin iblis olmadığına inanıyorlar” diye açıkladım. “Sanırım ihtiyaç duydukları desteği alıp buradan bir an önce gitmek niyetindeler ama sanırım Thierry onları Kılıç Kuşanma Töreni’ne dek beklemeye zorluyor.”

“İblis olmayan bir şey Gardiyanlar’ı mı öldürüyor?”

“Aynen.”

“Bu hiç mantıklı değil.”

“Aynen” diye tekrarladım. “Ama belki de gerçektir. Gerçekten de ortalıkta Gardiyanlar’ı öldüren kötü biri dolaşıyordur. Belki bizi de savaşıma çağıracaklardır.”

Misha kaşlarını çatarak bana baktı. “Hiçbir fikrim yok.”

Evet, böyle olup olmadığından ben de emin değildim ama eninde sonunda bizi çağıracaklardı. Buradan ayrılacaktık. Birlikte. Buradan savaşmak için ayrılacaktık. Omzumu silktim. “Her koşulda burada bir hafta kadar kalabilirler.”

Misha bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Onlar gidene dek evden dışarı çıkmamanı istiyorum” dedi.

“Şaka mı yapıyorsun?” dedim birlikte garaj yolunu geçerken. Varlığımızın fark edilmesiyle yanan projektörlerin parlaklığı gözlerimi kamaştırdı. “Onlar buradayken evde kalamam.”

“Buraya neden ziyaretçi kabul etmediğimizi unuttun mu? Yoksa sadece pervasızca bencillik mi ediyorsun?”

“Üçüncü bir seçenek var mı?”

Misha aydınlık verandanın geniş basamakları önünde durdu. Bana baktı ve parmaklarının ucuyla yanaklarıma dokunarak bakışlarımı ona odaklamamı sağladı. “Dediğimi yapsan olmaz mı? Saklansan olmaz mı?”

İçimi saran hayal kırıklığı bir yaz fırtınasından farksızdı. “Evde oturup bekleyemem Misha. Bu çok saçma. Ben bir esir değilim.”

Misha’nın yüzüne bir bıkkınlık ifadesi yerleşti. “Alt tarafı bir hafta, o da burada gerçekten o kadar kalırlarsa.”

“Bir hafta benim için sonsuzluk demek.”

“İçinde seni oyalayacak her türlü şey olan bir evde birkaç gün geçireceksin küçük yaramaz” dedi Misha ellerini indirerek. “Sürekli oturup yemek yiyecek, antrenman yapmak yerine durmadan dizi seyredeceksin.”

“Boş boş oturmak istemiyorum. Bu beni tamamen sorumsuz ve pervasız davranmaya iter.”

“Öyle mi?”

“Hey! Ben kendimi biliyorum.”

“Okulu bitirip keyif çatmak için can atan bir sürü insan var.”

“Ben onlar gibi değilim.”

Dersler mayıs ortasında bitmiş, Misha’yla günde dört yerine sekiz saat antrenman yapmaya başlamıştık ama bu yine de fazladan on saat daha ölesiye sıkılacağım anlamına geliyordu.

Misha iyi bir noktaya değindiğim gerçeğini görmezden geldi. “Bunu bir tatil olarak görebilirsin.”

İyice öfkelenip, “Neyin tatili acaba?” diye sordum terslenerek. “Tatile ihtiyaç duyacak ne yapıyorum ki?”

“Trin” dedi Misha iç geçirerek.

“Benimle bu şekilde konuşma Misha. Sen bu komünden istediğin zaman ayrılabilirsin.”

“Tam olarak öyle olmadığını sen de gayet iyi biliyorsun” dedi sinirden çenesi kasılan Misha. “Senden daha özgür olduğumu söylüyorsan haksızlık ediyorsun.”

Vicdan azabı içimi allak bullak etti ve hemen ardından kalbimde yoğun bir sızı duydum. Misha haklıydı; yaramaz bir çocuk gibi davranıyordum. Thierry ona başka bir şans vermemiş ve ikimizi, bunun gerçekte ne anlama geldiğini bilmemize fırsat tanımadan eşleştirip bizi...

Derin bir nefes alıp birlikte büyüdüğüm çocuğa baktım. Bir delikanlıya dönüşmesini izlediğim çocuğa baktım ve o güne dek ilk kez kamyon çarpmış gibi oldum.

“Bunu gerçekten istiyor musun?” diye fısıldadım.

Kaşlarını çattı. “Neyi istiyor muyum?”

“Bizi” dedim. “Bana bağlı olmayı. Bu hayatı.”

Ne demek istediğimi anladı. "Trin..."

Ellerini avuçlarımdan aldım. "Bana karşı dürüst ol Misha. Bir şeyi değiştiremeyeceğimizin farkındayım. Olan oldu ama... bilme-ye ihtiyacım var."

Misha sessizliğe büründü ve bu sessizlik uzadıkça kalp atışları hızlandı. "Ben bunu yapmak için yetiştirildim Trin. Bildiğim tek şey bu ve senin de dediğin gibi artık bir şey değiştiremeyiz."

Midemin bulandığını hissederek Misha'nın ellerini bıraktım ve bakışlarımı ondan kaçırdım. "Bunu istemek, yapmaktan farklı bir şey."

Başını çeviren Misha'ya baktığımda elini, saçlarının isyankâr bukleleri arasında gezdirdiğini gördüm. Misha saçlarından nefret eder, bense aksine onlara bayılırdım ve Misha'nın, odalarımızın sadece bir çift duvarla ayrıldığı, birlikte yaşadığımız eve baktığını görünce birden içimden... ağlamak geldi.

Belki de adet dönemimdeydim çünkü ben asla ağlamazdım.

Ama değildim.

Boğazım yanıyordu çünkü yaşamımın neredeyse tamamını Misha'yla geçirmiştik ve ikimizin hayatı dönüşü olmayan bir şekilde birbirine bağlanmıştı. O güne dek hiç Misha'nın bununla ilgili hislerine kafa yormamıştım, değil mi?

Aslında yormuştum ama öylesine ve daha çok bunun bana olan etkilerini düşünmüştüm.

"Ben bencil biriyim" diye fısıldadım.

Misha'nın başı bana çevrildi. "Normalde kendini biliyor olmanı takdirle karşılar ve bunu sorgulamazdım ama neden böyle düşündün?"

Altdudağım titredi. "Çünkü senin bunu istemiyor olabileceğin hiç aklıma gelmedi."

"Kes artık Trin." Misha bir kez daha karşıma geçip omuzlarımı tuttu. "Ben bunu istiyorum. Senin, sana bağlı Koruyucun olmak benim için bir onur."

"Gerçekten mi?" diye sordum boğuk sesle gülerek. "Çünkü ben hiç de öyle..."

“Bu benim için bir onur” diye tekrarladı Misha omuzlarımı sıkarak. Ellерinin ağırlığı aynı anda hem rahatlatıcı hem de boğucuydu. “Bunu gerçekten kastederek söylüyorum. Senin ne olduğunu. Benim senin yanında olmak için seçilmemin ne ifade ettiğini. Bundan daha büyük bir onur olamaz.”

Bunları gerçekten hissederek söylüyor gibiydi, gerçekten hissediyordu ama ben de sürekli gerçekten hissediyormuş gibi konuşur ama öyle hissetmezdim; özellikle de öyleymiş gibi davrandığım kişi olmayı her şeyden çok istediğim zamanlarda.

Misha beni göğsüne çekip omuzlarıma sarıldı ve ben de kollarımı gevşekçe onun beline doladım. Küçükken bu sarılmaları, sebebini bilmeden memnuniyetle karşılardım ve büyüdüğümde bile Misha’nın sarılışında hep huzur bulmuştum. Ama şimdi?

Şimdi rahatsız oluyordum.

Misha uzunca bir süre sessiz kaldı. “Senden evde kalmanı istemekle aptallık ettim. Evde yangın falan çıkaracağım düşünemedim.”

Sırıttım.

“Ama senden tek bir iyilik isteyebilir miyim?” diye sordu ve göğsüne yaslı duran başımı salladım.

“En azından Zayne’den uzak durabilir misin?”

İşte bunu beklemiyordum.

Geri çekilip yüzüne baktım. “Onunla sonsuza dek yakın arkadaş falan olmayı düşünüyorum ama ortada bu kadar büyütülecek ne var?”

“Ben... ben onu duymuştum” dedi Misha kollarını indirerek. “O adam sağlam pabuç değil Trin. Zayne etrafında olmayı isteyebileceğin biri değil.”

Önceki gece olanlar yüzünden kendimi kötü hissederek laf dinledim ve Misha, beni odama götürdükten sonra dışarı çıktığı halde, uslu küçük Trinity'yi oynayıp odamda kaldım. Geç saate dek uyumayıp Misha'nın dönmesini bekledim ama dönmeyince ya Jada'ya ya da onun erkek arkadaşı Ty'a rastladığını varsaydım.

Kısacası tek başıma kalmıştım, ki bu da düşünmek için bolca zamanım olduğu anlamına geliyordu ve düşünüp düşünüp en sonunda... şey, Zayne'e bir özür borçlu olduğuma karar verdim.

Önceki gece beni esir falan almamış, belki gerçekten arkamdan seslendiği halde onu duymamıştım *veee* biraz abartılı ve fevri bir tepki vermiş olmam gayet mümkündü.

Sanırım bir sonraki karşılaşmamızda –eğer karşılaşırsak– ondan özür dilemeliydim. Yani bunun için onun peşine düşecek falan değildim. Misha onun sağlam pabuç olmadığını söylediyse mutlaka öyleydi.

Diğer yandan Zayne'in neden uzak durulması gereken biri olduğunun cevabını almak için kıvranıyordum. Çünkü *o derece* sıkılmıştım.

Gözlerimi devirip diş fırçamı yerine bıraktıktan sonra aynaya baktım. Saçlarımdan ıslak tutamlar yanaklarıma yapışmıştı ve lavabonun kenarında duran gözlüğümü alıp taktım.

Ayağımı sürüye sürüye yatağıma gidip sırtüstü uzandım. Bur-numun üstüne kayan gözlüğümün ardından, tavanımı süsleyen karanlık yıldızların pırlıtlısını seçmeye çalıştım. Gündüz saatleri ol-duğu için zar zor fark ediliyorlardı.

Neyse ki Netflix, *Bel Air'in Acemi Prensi* dizisini yayınlamıştı ve altı sezon boyunca Will Smith'in keyfini sürebilecektim.

Yan dönmemle birlikte gözüm komodindeki çerçeveli fotoğ- rafa ve onun yanındaki eski, yıpranmış kitaba ilişti. Anneme ait fotoğraf iki yıl önce çekilmişti. 20 Mayıs'ta. Benim on altıncı yaş günümde. Bu bulanık fotoğrafın kalbimde ve zihnimde hissettir- diklerini bir ben bilirdim.

Onu gündüz vakti Çukur'da Thierry çekmişti. Annemle taş banka oturmuştuk ve yanağımı onun omzuna yaslamış halde elimde pembe bir Barbie arabası tutuyordum. Şaka yollu, doğum günümde araba istediğimi söylemiştim. Şaka yapmamın iki sebebi vardı. Birincisi komünde kimse araba kullanmaz, herkes ya yürür ya da... uçardı. İkincisi ben asla araba kullanmayacaktım. Göz- bebeklerim bunun için yeterli değildi. Annem de bir anne olarak diğer hediyelerinin yanında bana bir oyuncak araba da hediye et- mişti.

Bu tam... annemden beklenecek bir davranıştı. Kitap da ona ait- ti. En sevdiği kitap. 80'lerin sonunda yayımlanan bu eski kitabın kapağmda bir çift birbirine sarılmıştı ve adam kadına arzuyla ba- kıyordu.

Johanna Lindsey'den *Kalpler Alev Aldı*. Annem koyu bir tarihi roman hayranıydı ve bu kitabı da defalarca okumuştı.

Ben de kitabı birkaç kere okumuştum, ta ki yazı karakteri bana, gözlük taktığımda bile okuyamayacağım kadar küçük gelene dek.

Tanrım, bu kitabı okumayı çok özlüyordum çünkü onun beni her nasılsa anneme yakınlaştırdığını hissediyordum. Tabletime e-kitabını indirmiştim ama oradan okumak, kitabı elinde tutarak okumakla aynı şey değildi.

Asla aynı olmamıştı.

Yatakta oturup gözlüğümü düzelttim. Thierry televizyonumu,

otuz ekrandan elli ekrana çıkardığı halde, ekrandaki görüntüleri çoğunlukla bulanık görüyordum. Kumandayı aldım.

“Büyük Salon’daki o tehlikeli yabancılar da kim? İçlerinden biri yatak odama girdi Trinity. Yatak odama diyorum.”

Bu soruyla irkilip elimdeki kumandayı yatağın üstüne düşürdüm ve Fıstık odamın kapısından –kapalı olan kapıdan– içeri girdi.

Fıstık garip bir lakaptı ama Fıstık bana, boyu en fazla bir elli olduğu için arkadaşlarının ona böyle seslendiğini söylemişti. Bu isimle çağırılmayı tercih ediyordu ve gerçek isminin ne olduğu hakkında en ufak fikrim yoktu.

Fıstık... şey, Fıstık’ın ölümü son derece tuhaf koşullarda gerçekleşmişti; başka yer kalmamış gibi 80’lerdeki bir Whitesnake konserinde. Aptallık edip fırtına olduğu halde dev hoparlörlerden birinin tepesine tırmanmış ve oradan düşerek ölmüştü, ki bu da çok da parlak zekâlı biri olmadığını gösteriyordu. Hikâyeye göre kulenin yakınlarına düşen yıldırım onu ürkütmüş ve aşağı yuvarlanıp ölmesine sebep olmuştu.

On yedinci doğum gününde.

Trajik bir son.

Ona ilk kez sekiz yıl önce, annem Thierry’yle birlikte beni, buradan sadece iki saat uzaktaki Morgantown’a bir göz doktoruna götürdüğünde rastlamıştım. O zamanlar on yaşındaydım ve canı sıkkın, biraz da şaşkın halde bir kaldırımda duran Fıstık’ı fark ettiğimde onun bir hayalet olduğunu bilecek kadar çok hayalet ve ruh görmüştüm.

Fıstık’ın öldüğü konser alanı yakınlardaydı ve Tanrı bilir ne zamandır Morgantown’ın caddelerinde dolanıp duruyordu. Onu görüp onunla konuşabildiğimi anlar anlamaz bana bağlanmış ve bazı hayaletlerin yaptığını yapmıştı.

Beni evime dek takip etmişti.

Onu diğer tarafa geçmeye ikna etmeye çalışsam da yerinden kıpırdamak istemiyordu. Bu da tek parça ve sağlıklı görünen diğer ruhların aksine onun ölüm ânındaki haliyle kaldığı anlamına geliyordu. Eski bir döneme ait olduğu hemen anlaşılan bir tişört

giyerdi. Tişörtün üstünde beyaz harflerle konserine gittiği grubun ismi yazılı ve solistin resmi basılıydı. Altında dar siyah kot pantolon ve kırmızı Chuck Taylor ayakkabıları vardı.

İşin komik tarafı bu tarz giysiler şimdi yeniden moda olmuştu. Fıstık'ın siyah saçları dağınıktı ki bu iyi bir şeydi çünkü saçları, benim bir kez görme talihsizliğine düştüğüm başının arkasındaki küçük çukuru gizliyordu. Belli ki büyük bir beyin travması geçirmişti.

Kısacası evet Fıstık bir hayaletti. 80'lere öyle sıkışıp kalmış bir hayaletti ki çoğu zaman bana ne anlatmaya çalıştığını bile anlayamazdım. O azınlıktı; öldüğünü biliyor, etrafıyla etkileşime girebiliyordu ve yıllar önce ölüp büyük öteye hâlâ geçmediği halde terbiyeli ve kibardı.

Fıstık artık sadece benim görebildiğim oda arkadaşım olmuştu ve normalde duvarlardan ya da kapılardan onları tıklatarak geçmesi gerekiyordu.

Ona koyduğum tek kural buydu.

Şey, bu ve eşyalarımı izinsiz karıştırmamak; özellikle de tableti-me ve bilgisayarına nasıl erişeceğini öğrendiği ve giysilerimi tersyüz etme alışkanlığı edindiği için.

Yani şu an yaptığı basbayağı tuhaftı.

Kalp atışlarımın nihayet yatıştığını hissederek, "Kapıyı çalman gerekirdi" diye hatırlattım ona. "Kural böyle."

"Üzgünüm dostum" dedi Fıstık saydam kollarını havaya kaldırıp nedense barış işareti yaparak. "Tekrar hole çıkıp kapıyı çalmamı ister misin? Bunu kusursuz bir şekilde yapabilirim. Kapıyı ev başımıza..."

"Hayır. Artık buna ihtiyaç yok." Gözlerimi devirdim. "Nerelerdeydin?"

"Keyif çatıyordum." Pencereye doğru süzüldü; ayakları yere değmediği için havada süzülerek ilerliyordu. Vücudunun üst kısmı perdenin arkasında kayboldu ve dışarı baktı. "Yatak odamdaki o arkadaş da kimdi?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Hangi odanın senin odan olduğunu düşünüyorsun?"

"Büyük Salon'daki her oda benim."

"Hayır, değil."

Pencereden uzaklaşıp ellerini beline götürdü. "Nedenmiş o?"

"Sen bir hayaletsin Fıstık. Odaya ihtiyacın yok."

"Volta atacak, nefes alıp yaşayacak, yaratıcılığımı konuşturacak bir alana..."

"Sen ne nefes alıyor ne de yaşıyorsun ve bu binada yeterince boş misafir odası var" diye belirttim. "Yaratıcılığını bu odalarda da konuşturabilirsin."

"Ama ben Büyük Salon'daki o odaya bayılıyorum" diye sızlandı Fıstık. "Bahçeye bakan odaya. Kendine ait bir banyosu bile var."

"Sen ölüsün. Banyoya ihtiyacın yok."

Fıstık gözlerimin içine baktı. "Beni tanımıyorsun. Hayatımı, arzularımı ya da ihtiyaçlarımı bilmiyorsun."

"Ah, Tanrım, Fıstık. Cidden." Yatağın kenarına gelip ayaklarımı aşağı sarkıttım. "Diğer odalar da gayet iyi."

"Bunu kabul etmiyorum."

Başımı iki yana salladım. "Söyle bakalım, aslında senin olmayan odanda kim vardı?"

"Çok iri bir sarışın."

Kalbim duracak gibi oldu. Hazımsızlıktan olmalıydı... gerçi daha önce hiç hazımsızlık yaşamamıştım.

"Zayne mi?"

"Adı bu mu?" Fıstık ayakları yerden en az on beş santim yukarıda yanıma süzüldü. "Yoksa Thierry şimdi de Gardiyanlar arasında bir tür seksi üniversite öğrencisi değişim programı falan mı yapıyor?"

Homurdandım. "Şey, hayır. Bunlar başkentten gelen konuk Gardiyanlar."

"Ah, evet. Bu bambaşka bir anlama geliyor, değil mi? Belki de artık küçük öğrencileri eğitmekten vazgeçmiştir."

"Hayır, henüz yeni ders dönemi başlamadı ve onlar buraya başka bir sebeple geldi." Duraksadım. "Dün gece içlerinden biriyle tanıştım. Sarışın olanıyla. Zayne."

“Anlatacak mısın?” diye sordu Fıstık çenesini yumruğuna dayayarak. “Dünya kadar zamanım var ama anlatacakların o çocuğun o karın kaslarını nasıl yaptığıyla falan ilgili olsun çünkü onu tüm ihtişamıyla gördüm...”

“Bekle. Nasıl tüm ihtişamıyla gördün?” Zayne’i tüm ihtişamıyla düşündüğümde yüzüm kızardı. Onu fazlasıyla sinir bozucu ve yargılayıcı buluyor olabilirdim ama bu onun, insanın yüzüne ateş bastıracak bir çocuk olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. “Ne olur bana onu gözetlemediğini söyle.”

“Kazara oldu!” Fıstık ellerini yukarı kaldırdı. “Odama gidiyordum ve...”

“Orası senin odan değil.”

“O da belinde havluyla duştan çıkıyordu ve neye uğradığımı şaşırdım. Resmen şoka girdim.” Fıstık yatağıma oturup birkaç santim içeri gömüldüğünde bacaklarının ve bedeninin üst kısmı görünmez oldu.

Yatağı onun yarısını mideye indirmiş gibi bir manzara vardı.

“Giyinmeye başladı ve ben de, *bana sarıl küçük dansçı*, bana vaad edilen Amerika bu değildi ama ben öbür dünya için buradayım falan oldum.”

“Bu sözler karşısında ne diyeceğimi bilemiyorum.”

“Mesela bana DC klanı hakkında bilgi verebilirsin.”

Bilgi mi? Başımı iki yana salladım. “Onlar hakkında pek fazla şey bilmiyorum. Buraya takviye kuvvet almaya gelmişler.”

“Çok sıkıcı. Sırf bunu istemek için DC’den kalkıp buraya gelir mi?” Fıstık biraz yükselip yatağımda oturuyormuş gibi göründü. “Yani günaydın McFly, artık Facetime ve Skype var.”

Ona baktım ve tekrar konuya odaklanmam biraz zaman aldı. “Evet, buraya gelmeleri, hatta gelmelerine izin verilmesi bile tuhaf.”

“Hah.” Fıstık süzülerek yatağımdan kalktı. “Belki...”

Tıklatılan kapı sohbetimizi böldü ve Misha’nın dışarıdan, “Uyanık mısın Trin?” diye seslendiğini duydum.

“O, kapıyı tıklattı” diye belirtti Fıstık.

“Evet, uyanığım” dedim yataktan aşağı atlayarak. “İçeri gel!”

Kapı açıldı ve üstünde siyah naylon pantolon, atlet ve spor ayakkabı olan Misha içeri girdi. Az önce koşuya çıkmış gibi görünüyordu.

Sırtarak kapıyı kapattı. "Bu sabah çok neşeli görünüyorsun."

"Seni gördüğüm için heyecanlandım" dedim ve Misha'nın doğrudan Fıstık'ın üstüne yürüdüğünü görünce yüzümü buruşturdum. "Şey..."

Fıstık güçlü bir rüzgârda savrulan duman gibi dağılıverdi ve aniden duran Misha'nın parlak gözleri kocaman açıldı. "Yoksa o hayaletin üstünden mi geçtim?"

"Eveeet..." dedim kelimeyi uzatarak.

Misha'nın arkasında tekrar beliriveren Fıstık, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ne kadar kaba bir davranış!"

Misha ürperdi. "Bu çok tuhaf ve beni huzursuz ediyor."

"Acaba ben nasıl hissediyorum?" diye söylendi Fıstık, Misha onu duymadığı halde. "Resmen vücudumun içinden geçtin. Her yerime dokundun. Her yerime. Her parçama."

Yüzümü buruşturdum.

"Ne diyor?" diye sordu Misha.

"Bilmek istemezsin" diye uyardım onu. "Fıstık burada çünkü ziyaretçilerimizin, 'onun yatak odalarını' işgal etmelerinden hoşlanmamış ve ona, ölü olduğu için bir yatak odasına ihtiyaç duymadığını anlatmaya çalışsam da beni anlamak istemiyor."

"Duygularımı hiçe sayıyorsun." Fıstık kollarını öne uzatıp kapıya yöneldi. "Gidip Zayne tekrar soyunuyor mu bir bakayım. Hoşça kal!"

Ağzım açık kaldı.

"O hâlâ burada mı?" diye sordu Misha bakışlarını odada gezdirerek.

"Hayır. Şu an sapıklık yapmakla meşgul."

Misha suratını buruşturdu. "Haklısın, gerçekten de bilmek istemiyorum. Aslında biraz şaşırdım."

"Neden?"

"Seni burada bulmayı beklemiyordum." Gözlerimi devirdiğimi görünce sırtıttı. "Hakikaten saklanmaya mı karar verdin?"

“Şimdilik” diye mırıldandım. “Dün gece Büyük Salon’da diğerleriyle takılırken eğlendin mi?”

Pis pis sırıtarak başını çevirdi. “Kıskanmış gibisin.”

“Kıskanmadım.”

“Gerçekten mi?” Çalışma masamın sandalyesine oturdu. Bana döndü ve öyle olmadığını bildiğini söyleyen bakışlarla yüzüme baktı.

“Her neyse” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak.

“Aslında buraya, dün gece nihayet Thierry”yle Clay hakkında konuşma fırsatı bulabildiğimi söylemeye geldim.”

“Ne dedi?”

“Clay ve öğretmenleriyle konuşacağını söyledi.” Misha hafifçe yana döndü. “Sanırım yeterince, ‘olgunlaşıp saygılı olmayı,’ öğrenerek karakollardan birine atanacak kadar güven sağlayabilmesi için Kılıç Kuşanma Töreni’ne katılması bir yıl ertelenecek.”

“Vay canına.”

Thierry’nin bir önlem alacağını biliyordum ama bu kadar ileri gideceği aklıma gelmemişti. İçten içe kendi başımı da derde sokmuş olmaktan endişeliydim. Böyle düşünmem aptalcaydı ama yanlış bir şey yapmadığımı bilmeme rağmen elimde değildi. Problem, erkek Gardiyanlar’ın doğduklarında baş tacı edilmeleri ve sosyal yapının özünde, kadın düşmanlığına zemin hazırlamasıydı. Bir nevi insan dünyasındaki gibi.

“Yürü be Thierry.”

“Şaşırdın mı?” Misha’nın yüzü hafifçe asıldı.

“Biraz. Yani neyin ne olduğunu sen de biliyorsun” dedim yatağımın ucuna ilişerek. “Thierry’nin bir şeyler yapacağından eminim ve Clay’in...”

“Fazla ileri giden bir ucube olmasına izin vermemesine sevin-din mi?” diye tamamladı Misha benim yerime.

Başımı salladım.

Misha tekrar hafifçe döndü. “Sen sadece dikkatli ol. Clay muhtemelen öfkeden deliye dönecek.”

“Muhtemelen” diye mırıldandım.

"Yani kendini koruyabileceğinden eminim ama..."

"Biliyorum." Yüzüme dökülen bir saç tutamını arkaya atıp iç geçirdim. "Ziyaretçilerimizi gördün mü?"

"Evet, onlar da vardı ve orada olmaktan hiç de mutlu görünmüyorlardı." Misha sırtıttı, bense kaşlarımı çattım. "Her durumda poponu kaldırıp eşofmanını giy ki bugünkü antrenmanımıza başlayalım" dedi sandalyeden kalkarak.

"On dakika sonra oradayım" dedim.

"Misha kapının önünde durdu. "Ah, on dakikada gelemeyeceğini biliyorum ama yine de seni dışarıda bekleyeceğim."

"Neden?" diye sordum gözlerimi kırpıştıtarak.

"Thierry'ye, dün gece ziyaretçilerle yaptığı görüşmeyi gizlice dinlediğini söyledim" dedi Misha. Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Misha sırtıttı. "Eminim ki antrenmandan önce seninle konuşmak isteyecektir."

"Seni budala!" diye bağırdım kapıyı kapatan Misha'nın arkasından. Kendimi tekrar yatağa bırakarak inledim. Başım dertteydi. *Büyük* dertteydi.

Siyah bir koşu taytı ve sürekli omzumdan düşüp durduğu için belli ki beni gün boyu rahatsız edecek olan bol bir beyaz tişört giymemin ardından kapımı tıklatan kişi Jada oldu.

Jada yatağımın yanında durmuş beklerken saçlarımı atkuyruğu yaptım. Kız, koyu esmer tenine fevkalade yakışan, uzun, kaba- rık bir eteğe sahip, omzu açık, gök mavisi hoş bir elbise giymişti. Siyah saçlarını olabildiğince tepeden toplamıştı.

Onun böyle zahmetsizce harika görünmesi bazen sinirimi bo- zuyordu.

"Misha'nın salonda olduğumu gammazladığına inanamıyo- rum" diye mırıldandım atkuyruğumu iyice sıkarak.

"Bence başkası Thierry bu konuda bir şey söyler diye önce dav- ranmak istedi" diye mantık yürüttü Jada. Onun böyle mantıklı ol- ması da bazen canımı sıkıyordu.

Ayaklarımı sürüye sürüye banyodan çıktım ve tişörtümü çektiştirerek iki omzumu birden örtecek şekilde düzelttim. Dikleştim. "Hadi şu işi halledelim."

Jada gülerek ayağa kalktı. "Üzgünüm. Sanırım cezalandırılacaksınız."

"Amcan sinirlendiğinde fazlasıyla korkutucu olabiliyor." Onun peşinden odadan çıkıp kapıyı arkamdan kapattım. Koridorda yürürken etrafa baktım ama Fıstık'ı göremedim.

"Haklısın" dedi Jada merdivenin başına giderek. "Onları daha geldikleri gün göreceğini düşünmemiştim."

"Eh, beni bilirsin." Birlikte merdiveni indik. "Beklentilerin ötesine geçmeyi severim."

Jada güldü ve ikinci katın sahanlığından geçtik. "Ee, söyle bakalım, Zayne'e yumruk mu salladın gerçekten?"

"Bunu nereden biliyorsun? Misha mı söyledi?"

"Evet." O kıkırdarken ben sızlandım. "Demek doğruymuş. Bunu neden yaptın?"

"Onunla karşılaştın mı?"

"Dün gece karşılaştık." Omuzunun üstünden bana bakıp sırttı. "Yakışıklı çocuk."

"Yakışıklı çocuk tabiri onu yeterince ifade ediyor mu emin değilim ve Ty'ın senin onu yakışıklı bulman hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum."

Jada güldü. "Zamanı geldiğinde Ty'la çiftleşecek olabilirim ama bu, kör olduğum anlamına gelmiyor."

Gardiyanlar, normal insanların evlilik dediği şeye, fazlasıyla ilkel ve iğrenç bir şekilde çiftleşme diyordu. Onlar da evlilik merasimine benzer bir merasim düzenliyordu. Tek fark bu merasimin üç gün, çiftleşmeninse... Eh, Gardiyanlar'ın çiftleşmesi ömür boyu sürerdi. Onlarda boşanma ya da ayrılma gibi kavramlar yoktu ve ben bunu da son derece ilkel buluyordum çünkü hâlâ sık sık görücü usulü çiftleşmeye başvuruyorlardı.

Gerçi Ty ve Jada şanslıydı. İkisi birbirine gerçekten âşıktı. Ben bunun nasıl bir duygu olduğunu bilmiyordum. Kendini bir baş-

kasına adamak gibi çılgınca şeyler yapacak kadar büyük tutkuyla sevmenin ya da sevilmenin neye benzediğini bilmiyordum.

Burada kalmaya devam edersem hiçbir zaman da bilemeyecektim.

"Tanıştığın yeni insanları etkilemenin ve onlara kendini sevdirmenin yollarım anlatan bir kitap yazmalısın" dedi Jada.

"Kapa çeneni." Onu sırtından itip güldüm.

Hafifçe tökezledi. "Gerçekten ona neden yumruk salladın ki?" dedi, ıslıl ıslıl aydınlatılmış koridorlar labirentinde bana yol gösterirken. Thierry, gece ya da gündüz fark etmeksizin ışıkları hep açık bırakırdı. "İyi bir çocuğa benziyor."

"Ne?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bana karşı tam bir pislik gibiydi."

"Bu sen ona yumruk salladıktan sonra mı oldu?"

"Şey, evet ama..." Zayne hakkında düşünmek ya da konuşmak istemeyerek çenemi kapattım. "Neyse ne. Klan liderinin şehirde olup bitenlerle ilgili düşüncelerini duydun mu?"

"Yemek sırasında sadece hava durumu ve hangi kongre üyelerinin iblisler tarafından manipüle edildiği gibi sıkıcı konular hakkında konuşuldu" dedi Jada ve bence ikincisi kulağa hiç de sıkıcı gelmiyordu. "Ama sonra Misha başka bir konudan bahsetti. Bir şeyin hem Gardiyanlar'ı hem de iblisleri öldürdüğüne inandıklarından falan."

"Sen bu konuda ne düşünüyorsun?" Thierry'nin ofisinin önünden geçtiğimizde şaşırdım. Belki de başım o kadar büyük dertte değildi çünkü Thierry gerçekten öfkeli olduğunda o koca masasında oturup bana nutuk çekmeye bayılırdı.

"Orada gerçekten farklı bir şey mi dönüyor bilmiyorum Trin. Bu çok çılgınca görünüyor ve... Dikkat et. Kapı."

Kolumu tutup beni kenara çekti. "Bu olsa olsa bir iblis olabilir ama hem Gardiyanlar'ın hem de iblislerin cesetlerini böyle ulu orta sergilemesi? İşte bu, kulağa biraz riskli geliyor. Eğer halk iblislerin gerçek olduğunu öğrenirse hepsi ölür. Alfalar iblisleri tarihten siler."

Gardiyanları da tarihten silerlerdi ve pek çok masum insan da onlarla yok olurdu.

En azından bize böyle söylenmişti.

“Sence bu gerçekten mümkün mü? Yani iblislerin iyi ve kötü arasındaki dengeyi sağlamak için var olduklarını biliyorum ama iblisler Alfalar’ın onları yok edebilecek güçte olduklarını biliyorlarsa neden on yıl önce başkaldırdılar?”

Jada bu köklü inancın doğruluğunu sorguladığıma inanamıyormuş gibi keskin gözlerle bana baktı. “Başkaldıranların büyük kısmı alt düzey iblisti; ölüm fermanlarını imzaladıklarını fark edemeyecek kadar aptal olanlar. Her nasılsa dünyayı ele geçirip onu kendi kusursuz Distopya’larına dönüştürebileceklerine inandılar. Bunu sen de biliyorsun. Derslerde öğrettiler.”

“Derslerde bize aynı zamanda alt düzey bir iblisin iplerinin her zaman bir Üst Düzey’in elinde olduğunu da öğrettiler” diye hatırlattım.

Bana manalı bir bakış atarak mutfak kapısını itti. Söylediklerimin tuhaf olduğunu biliyordum ama ne zaman evde kalmaya mecbur bırakılsam –on iki saatliğine bile olsa– tuhaf düşüncelere kapılırdım.

“Selam Thierry” diye seslendi Jada. Bakışlarımı aydınlık, havadar mutfakta dolaştırdım ve nihayet Thierry’nin önünde bir kahve kupası, esmer ellerini beyaz mermer tezgâha koymuş halde mutfak adasında oturduğunu gördüm.

“Selam kızım” dedi Thierry, eğilip yanağma bir öpücük kondurduktan sonra buzdolabına giden yeğenine gülümseyerek. “Senin burada olduğunu bilmiyordum.”

“Bir uğrayayım dedim. Annem Matthew’dan bir güveç tarifi almamı istedi” dedi Jada. “Bil bakalım gelirken kimi buldum.”

Mutfak kapısından şapşalca el salladım.

Yüzü bir anda ifadesizleşen Thierry uzanıp hafifçe bar taburesine vurdu. “Gel otur bakalım.”

Kendimi Lucky Charms kutusundan marşmelov çalarken yakalanan altı yaşındaki bir çocuk gibi hissederek ayağımı sürüye sürüye yanına gidip oturdum. Yan gözle ona bakarak, “Selam” dedim utana sıkıla.

Thierry'nin göz kenarları kırıştı. "Selam."

"İçecek bir şey ister misiniz?" diye sordu Jada, kendine bir bardak elma suyu doldururken.

Başımı iki yana salladım ve bu işi bir an önce halletmeye karar verdim. "Başım ne kadar dertte?"

Thierry başını dikleştirdi. "Sence?"

Ellerimi kaldırıp bir adım kadar araladım. "Bu kadar?"

"Bu mesafenin neyi temsil ettiğini bilmiyorum ama dün gece bir an odanın pencere ve kapısını kilitlemeyi düşündüm." Thierry kupasını eline aldı. "Orada olmaman gerektiğini bildiğin halde Büyük Salon'daydın. Klanın geri kalanı seni görseydi ne düşünürdü sence?"

Ellerimi kucağımda birleştirdim. "Benim... her işe burnumu soktuğumu mu?"

"Evet ama daha da önemlisi benim, bir kızın son derece önemli bir toplantıyı gizlice dinlediğini nasıl olup da bilmediğimi sorgularlar. Bunun benim buradaki kontrolüm, buradaki otoritem açısından ne anlama geldiğinin farkında mısın? Ziyaretçilerimiz, toplantımızın güvenliğini sağlayamamış olmamdan rahatsızlık duyabilirdi."

Yan gözle Jada'ya baktığımda parlak pembe tırnaklarını incelemekle meşgul olduğunu gördüm.

"Ben Dük'üm ve kendimi asla toplantılarımın gizlice dinlediği bir pozisyonda bulmamalıyım" diye devam etti Thierry ve oturduğum yerde küçüldükçe küçüldüm. "Şanslısın ki seni sadece Zayne görmüş ve o da çok eğlenmiş."

Eğlenmek mi? Onu *eğlendirmiş miydim?* O...

"Her an otoriteme karşı çıkılabileceğini biliyorsun."

Nefesimi tutup keskin gözlerle ona baktım. Evet, bunu biliyordum ama herhangi bir Gardiyan, benim bir toplantıyı gizlice dinlememi Thierry açısından büyük bir hata olarak görür müydü gerçekten? Düklük unvanının elinden alınmasını gerektirecek kadar kötü bir hata?

Bence bu biraz abartılı bir tepki olurdu.

Thierry parlak mavi gözleriyle gözlerimin içine baktı. “Şu sıralar bir hataya ya da aksiliğe izin vermeyecek kadar fazla şey yaşıyor.”

Huzursuzlandığım zamanlarda hep yaptığım gibi başparmağımın tırnağını kemirerek bakışımı mutfak adasına çevirdim.

“Kendi güvenliğinin açısından, dün gecekinden daha akıllıca davranmanın ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.” Thierry hafifçe koluma dokunup dikkatini tekrar ona vermemi sağladı. “Bunu duymak babanın hiç de hoşuna gitmez. Bundan emin olabilirsiniz.”

Normalde güvenliğimle ilgili bu yoruma güler geçerdim ama Thierry’nin babamdan söz etmesi? Bu başlı başına farklı bir hikâyeydi. İliklerime kadar üşüdüğümü hissettim. Onun da aynı durumda olduğunu anlamak için Jada’ya bakmam gerekmiyordu. Elimde olmadan sordum. “Ona... söyleyecek misin?”

Thierry ağzına götürdüğü kupanın üstünden bana baktı. Kupanın üstünde Bugün Yetişkin Olamam yazdığını ancak o zaman fark ettim. Matthew. Bu tam da Matthew’nun söyleyeceği bir sözdü. Thierry kupayı indirdi. “Hayır.”

Odayı saran rahatlama bir yaz günü esintisi gibiydi. “Sırf bugün o kibirli pislikle konuşmak istemediğim için.”

Gözlerimi kırptırdım.

Thierry’nin dudağı seğirdi. “Konuklarımızın, ziyaretlerini seni hiç görmeden tamamlamalarını tercih ederdim ama artık olan oldu. Senin burada yaşadığını biliyorlar, en azından Zayne biliyor ve aniden ortadan kaybolursan bir şey gizlediğimizi düşünebilirler. Bu, onların peşine takılmanı istediğim anlamına gelmiyor. Senin bazen kendini tehlikeye atacak kadar meraklı olduğunu biliyorum. Merakını bastırman gerekecek.”

Thierry’ye gerçekten bir şey sakladığımızı hatırlatmak için uygun bir zaman olmadığına karar verdim. Sakladığımız şey bendim. Ama bu, aklıma gelen ilk şeyi söylememen gerektiğinin bilincinde olduğum nadir anlardan biriydi.

O yüzden aklıma gelen ikinci şeyi söyledim. “Zayne kötü adam olduğu için mi onların peşine takılmamalıyım?”

Thierry'nin koyu renkli kaşları yukarı kalktı. "Ne? Bunu da nereden çıkardın?"

Jada'ya baktım. "Ben... bilmiyorum?"

Thierry'nin suratı asıldı. "Zayne... genç yaşına rağmen son derece saygıdeğer biridir. Kötü bir adamla taban tabana zıttır."

Pekâlâ. Misha bana *tam tersini* söylemişti ki bu çok tuhaftı. Misha nasıl olup da Zayne'le ilgili Thierry'nin bilmediği bir şey biliyordu?

Bu garip duruma şimdilik fazla kafa yormamaya karar verdim.

"Peşlerine takılacak falan değilim ama..." Derin bir nefes aldım. "İçlerinden biri bana, benimle ve neden burada olduğumla ilgili sorular sorarsa ne diyeceğim?"

"Onlara doğruyu söyle."

O sırada elma suyunu yudumlayan Jada neredeyse boğulacaktı.

"Anlamadım?" dedim tiz bir sesle.

"Sadece senin insan yanını hissedeceklerdir, başka bir şey değil."

"Ya onun buraya nasıl geldiğini de sorarlarsa?" dedi Jada. "Bir kurt sürüsü tarafından bırakıldığını söyleyecek miyiz?"

Boş gözlerle ona baktım.

"Buraya nasıl geldiğini sorarlarsa, onlara burada yaşayan diğer herkesin bildiği gerçeği söylersin" dedi Thierry kollarını adaya yaslayarak. "Sen küçük bir çocukken New York'ta annenle tanıştım. İblislerin saldırısına uğramış ve insanlarda şüphe uyandıracak şekilde yaralanmıştı. Bu yüzden onu alıp buraya getirdik. Sonrasında bizimle kaldı. Anlaşıldı mı?"

Bu doğruydı... ama tam olarak değil. Yine de başımı salladım.

Thierry tekrar gözlerimin içine baktı. "Onların ne yapabileceğini bilmiyoruz Trinity. Tanıdığımızı sandığımız insanlar bile bize kötü bir ders oldu. Güç hırsı ne fark gözetir ne de sınır tanır."

Bir kez daha iliklerime dek üşüdüm ve ani bir mide bulantısı hissettim. Bunu biliyordum. Ah, Tanrım, nasıl bilmezdim.

Aldığımız dersin bedellerinden biri de... annem olmuştu.

"Biliyorum" diye fısıldadım.

"Güzel" dedi Thierry. "Çünkü senin kim olduğunu asla öğrenmemeliler."

“Nasıl oldu da başın belaya girmedi şaştım doğrusu.” Misha demir hançeri bana uzattı.

Hançerin deri kabzasını tuttum. “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm.”

Misha kahverengiden çok kıızıla yakın bir renk olan kaşlarını indirdi. “Umarım en azından sana söylenmiştir.”

“Kimse sana ne umduğunu sormadı ama evet sayende bana temiz bir nutuk çekti.”

Misha güldü. “Senin için üzüldüm.”

“Hep senin yüzünden.”

“Akşam yemeğinde sana ekstra peynirli ve pastırmalı patates kızartması getirsem barışır mıyız? Şu duvarların dışındaki restoranda yiyip sevdiğinden?”

“Outback” diye fısıldadım. Karşımda bir melekler korosu şarkı söylemeye başlamış gibi gözlerim büyüdü. “Outback peynirli patates kızartması mı?”

“Ah, bekle. Akşama başka planım var. Vazgeçtim.”

Gözlerimi kıstım. “Seni pislik.”

Misha kıkırdadı ama zaten bana peynirli patates kızartması falan getirmese daha iyi olurdu. Gardiyanlar son derece hızlı bir

metabolizmaya sahipken benim insan DNA'larımın metabolizması, kış uykusuna yatmak üzere olan bir ayıymışım gibi sürekli yağ depolamam gerektiğine inanıyordu.

Neyse ki –ya da ne yazık ki– bu yağın büyük kısmı göğüs bölgesinde depolanıyordu. Ve kalçalarımda.

Ve bacaklarımın üst kısmında.

Her neyse.

Yine de, imkânım olsa koca bir tabak dolusu peynirli patates kızartmasını memnuniyetle mideye indirebilirdim. Karnım guruldadı. Hatta o patatesler için çok kötü şeyler yapabilirdim.

İç geçirip bakışlarımı dev salonda gezdirdim. Aklımdaki kızartmalar, Gardiyanlar'ın her türlü savaş eğitimi aldığı bu geniş eğitim tesisinde kendiliğinden ortaya çıkacak falan değildi. Göğüs göğüse çarpışma. Boğuşma. Savunma ve saldırı taktikleri. Karma dövüş sanatları. Burada silah talimi için ayrılmış odalar bile vardı. Konu iblisleri yok etmek olduğunda silahlar işe yaramazdı ama onları kafalarından vurarak yavaşlatabilir, hatta bir süreliğine bayıltabilirdiniz.

Bazı odalar çift işlevliydi. Şu an Misha'yla bulunduğumuz odanın zeminine, saldırmayı ya da bir saldırıdan korunmayı öğrenirken yere çakılanların darbelerini yumuşatan kalın, mavi matlar döşenmişti. Oda aynı zamanda bıçak atış talimi içinde kullanılıyordu, ki bu da canlı gibi görünen mankenlere son derece keskin bıçakların fırlatıldığı anlamına geliyordu.

Elimdeki bıçağın ağırlığını hissederek parmaklarımı açıp kapadım. Demir, iblisler için ölümcüldü. Gardiyanların pençe ve dişleri de öyle ama bir iblisi, fazla yakınına gitmeden öldürmek istiyorsanız kutsal suyla takdis edilmiş bıçak kullanmalıydınız.

Odanın karşı tarafındaki saçsız, ifadesiz mankene baktım. Uzakta, gerçeğinden farksız bedeninin her noktasında bıçak deliği olduğunu fark etmek imkânsızdı. Bulduğum yerden onu sadece siluet olarak seçebiliyordum.

“Bence sen yine de onlar buradayken etrafta görünme.” Misha görüş alanımdan çıkmamak için benimle birlikte hareket etti. “Sü-

rekli aynı şeyleri tekrarlayıp durmak istemiyorum ama belki de Büyük Salon'dan uzak dursan iyi olur."

Bıçağımı yukarı kaldırıp, "Onları tekrar göreceğim şüpheli" dedim Thierry'nin Zayne hakkında, Misha'nın uyarısından tamamen farklı sözler söylediğini hatırlayarak.

"Bu geceki Kılıç Kuşanma Töreni'ne katılmayacak mısın? Onlar da orada olacak."

"Bu onları göreceğim anlamına gelmiyor. Beni fark edeceklerini bile sanmam."

"Bence ne kadar göze battığın gerçeğini hafife alıyorsun."

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

Tek kaşını kaldırdı. "İnsan kanı taşıdığın için. Bunu kolayca hissedebiliyoruz."

"Aslında ortada bu kadar abartılacak bir durum da yok, değil mi? Ben aptal değilim. Gidip onlara, '*selam, tanıştığımıza memnun oldum, ben kanlı canlı bir efsaneyim. Bu konuda biraz malumat ister misiniz?*' falan demeyeceğim."

"Malumat mı?"

İç geçirdim. Fıstık bunu duysa hayal kırıklığı yaşardı. "Boş ver."

Misha kollarını göğsünde kavuşturup başım yana eğdi. "Öyle demen beni şaşırtmaz doğrusu."

"Kapa çeneni."

Kıs kıs güldü.

Gözlerimi devirdim.

"Artık şunun işini bitirecek misin?"

Dikkatimi tekrar mankene çevirdim. Öne doğru bir adım attım, ağır ağır pozisyon aldım ve bıçağı fırlattım. Hedefi tam ortasından vurduğum ve bıçak sapma dek mankenin göğsüne saplandı. Elimi indirip nefesimi bıraktım ve Misha'ya baktım.

Misha mankene bakakalmıştı. "Bunu nasıl yaptığına *hâlâ* akıl sır erdiremiyorum."

Ona en sınıarak gülümsememi sundum. "Ben eşsiz ve güzel bir kar tanesiyim."

Misha güldü. "Bir şey olduğun kesin."

Doğrusu bu işte bu kadar iyi olmamın tek sebebi herkesten daha fazla antrenman yapmak zorunda olmamdı. Görüş eksikliğimi telafi etmek için herkesten daha fazla odaklanmaya mecburdum. Bu kadar iyiydim çünkü zor gören gözlerimin bana engel teşkil etmesine izin veremezdim. En azından şimdilik; artık bu engeli aşamayacak hale gelene dek, ki o zaman bile durumuma uyum sağlamam gerekecekti. Ve bu daha fazla antrenman anlamına geliyordu.

Tıpkı bıçak kullanma becerisi gibi nasıl savaşacağımı bilmem de önemliydi; sırf kendimi savunabilmem için değil, durdurabilmem için de. Yaygaracılar'a yaptıklarım, kendimi kontrol etmediğim takdirde onlara yapabileceklerime anlık bir bakıştı sadece.

"Thierry'nin, DC klanından, Kılıç Kuşanma Töreni'ne katılmalarını istemesi sence de tuhaf değil mi?" diye sordum mümkün olduğunca ilgisiz görünmeye çalışarak.

Misha cevap vermek yerine kaşlarını çatmakla yetindi.

"Yani yeni savaşçılardan bazılarının aralarına katılacağını bildikleri halde bugüne dek hangi klan bu tören için buraya geldi?" diye belirttim. "Bu ilk kez oluyor."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu Misha.

"Ben de bilmiyorum. Sadece bu çok tuhaf. Onlar kalmayı istemediler." Omzumu silktim. "Zaten burada olmalarını gerektiren bir sebep de yok."

Misha uzun uzun bana baktı. "Bence odanda günde bir saatten fazla zaman geçirdiğinde aklına gerçekten olmayacak şeyler geliyor. Yine ID kanalını mı seyrettin?"

"Her neyse" dedim sırtarak. "*Acemi Prens'i* seyrettim bu arada."

Misha salonun karşı tarafına yürüyüp hançeri kabzasından tuttu. Şu sinir bozucu emme sesi eşliğinde hançeri mankenden çekip aldı. "Bir kez daha?"

Başımı salladığımı görünce tekrar yanıma geldi. Hançeri alıp Misha'nın olduğu yöne baktım. "Zayne'i kötü bir adam olarak tanıdığını söylemiştin. Onun hakkında ne duydun?"

Misha başını dikleştirdi. "Neden sordun?"

"Çünkü ben her şeye burnumu sokarım" dedim, ki bu yüzde yüz doğrudu.

Misha kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kendi klanı içinde fazla sevilmez. Ona pek güvenmezler."

Bu tuhaftı çünkü klan lideri beraberinde onu da buraya getirmişti. "Bunları nereden duyuyorsun sen? Bir tür Gardiyan duyuru panosundan falan mı?"

Misha kıs kıs güldü. "Evet, aynen öyle. Geçen yıl yardım için onun klanına gönderilen Gardiyanlar'dan birini tanıyorum. O Gardiyan bana onunla ilgili bilgi verdi."

Zayne hakkında sorular sormaya devam edersem Misha'nın benden şüpheleneceğini bildiğim için bakışlarımı elimdeki hançere çevirdim. Misha beni çok iyi tanırdı. Ona sonsuz güvenirdim ama şimdi, yaptığı uyarının gerçeklerden çok bir tür abi sevgisine dayandığından şüpheleniyordum. Hiçbir erkek sana layık değil gibi bir şeye. Ama Zayne'le sadece bir kez konuşmuştum ve onda da birbirimize bayıldığımızı söyleyemezdik. Daha çok birbirimizden nefret etmiştik.

Tekrar Misha'ya baktım. Bakışları kapıya gidip geldi. Bizi kimin izlediğini anlamak için o kişiyi görmem gerekmiyordu. Misha bana yaklaştığında yanaklarının hafifçe kızardığını fark ettim.

"Kızarıyorsun" dedim sırtarak.

"Kapa çeneni" diye homurdandı kapıya sırtını dönerek. Az sonra dayanamayıp omzunun üstünden arkaya baktı.

Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verdim. "Bence Alina senden hoşlanıyor" dedim kapının eşiğinden alenen bizi seyreden esmer tenli hoş Gardiyan kızı kastederek.

Misha sert gözlerle bana baktı.

"Ve bence sen de Alina'dan hoşlanıyorsun."

Misha, "Trin..." diyecek oldu.

Onun dün gece bana söylediklerini hatırladım. Misha'nın hayatı geri dönülmez şekilde bana bağlıydı. Doğrudan böyle söylememişti ama böyle demek istediğini biliyordum ve bu hiç de adilane

sayılmazdı. O benden sadece birkaç ay büyüktü ve tıpkı benim gibi o da pek az yetişkinin üstlendiği sorumluluğu üstlenmişti. "Gidip onunla konuşmalısın."

Sanki onunla konuşmak daha önce hiç aklına gelmemiş gibi gözleri büyüdü. Sonra yüzü tüm duygulardan arınıp ifadesizleşti. "Şu an çalışıyorum."

"Hayır, çalışmıyorsun" dedim gülerek. "Antrenman bitti sayılır ve hançerlerle çalışmak için sana ihtiyacım yok. Bu konuda bana hiçbir şey katamazsın. Senden bin kat daha iyiyim."

"Kastettiğim bu değildi. Senin..."

"Yalnız kalabilirim. Burada tehlikede falan değilim."

"Hiçbir yerde güvenliğinin garantisi yok."

Tüylerimin diken diken olmasını umursamadım. "Ben iyiyim. Biraz daha bıçak attıktan sonra eve dönüp Jada'ya bakacağım. Günnün her saniyesi Koruyucum gibi davranmana ihtiyacım yok..."

"Yaptığım tek şey bu değil."

Bakışlarımız buluştuğunda yüzüm asıldı ve bıçağımı indirdim. "Aslında sadece bunu yapmıyor musun?"

Misha bir süre gözlerime baktıktan sonra, "Senin sadece Koruyucun değil, dostun da olduğumu kastediyorum."

"Tamam." Biraz tuhaf davrandığını düşünerek tekrar ona baktım. "Aynı zamanda benim dostumsun ve şimdi dostun olarak sana gidip Alina'yla konuşmanı söylüyorum."

Misha bir kez daha omzunun üstünden Alina'ya baktı ve yüzünden o duygunun geçtiğini fark ettim. Arzu. Çok kısa süreliydi ama yanılmış olmam imkânsızdı.

Bu duyguyu iyi bilirdim.

Beni Clay'in evine götüren de bu duyguydu. O gece Clay'in kendini bir gül ağacının tepesinde bulması kötü olmuştu ama bazen kaldıramayacağım kadar yoğun bir arzuyla doluyordum.

"Bak, senin gölge gibi sürekli peşimde dolaşman ziyaretçilerimizin dikkatini, sen ve Thierry'nin sandığından çok daha fazla çekiyor." Omzumu silktim. "Git onunla konuş. Onu kahve ya da smoothie falan içmeye götür. Sonra mesajlaşırız."

Uzunca bir süre Misha'nın bunu yapmayacağını düşündüm ama sonra ciğerlerine derin bir nefes doldurup bana döndü. "Daha ne kadar burada takılacaksın?"

"En fazla yarım saat. Sonra eve gidiyorum."

"Gerçekten eve mi gideceksin?"

İç geçirdim. "Evet."

Misha kararını vermişe benziyordu. Başım salladı. "Tamam. Gidince bana mesaj at."

"Atarım." Dudağımı ısırp sıırttım. "Alina'ya bugün çok güzel görüldüğünü söyle ve onu doğru düzgün dinle."

"Kapa çenenı." Misha gitmeye davrandı.

"Ve yüzüne bakıp kalma..."

"Bir kıza nasıl davranacağımı biliyorum."

"Emin misin?"

Her an beni boğabilirmiş gibi yüzüme baktığını görünce güldüm. Başını iki yana sallayıp arkasına döndü ve onun kapıya, Alina'ya doğru yürümesini seyrettim. İkisının koridorda gözden kaybolmasını bekledikten sonra duvara yaslanmış küçük masaya gittim. Deri bir çantanın üstünde ikinci hançer vardı.

Hançeri alırken Misha'nın koşa koşa görevine dönmeden önce Alina'yla ne kadar vakit geçireceğini merak ediyordum.

Ben aynı zamanda senin dostunum.

Birbirimize dost olduğumuzu söylerken ikimiz de yalan konuşmuyorduk. Misha benim *dostumdu*; tıpkı Jada, hatta Ty gibi benim en yakın dostlarımdan biriydi. Fıstık da öyleydi. Hayalet bile olsa o da bu listedeydi. Bunlar dışında? Komünde başka kimseyle samimi değildim.

Clay'in farklı olacağını düşünmüştüm. Yani bana körkütük âşık değildi; hatta beni delice arzuladığını falan da söyleyemezdim ama onunla... Onunla bir şeyler olabileceğini sanmışım.

Ve bu hiç yoktan iyi olurdu.

Geleceğe fazla kafa yordüğüm her defasında yaptığım gibi bu düşünceyi zihnimden attım.

Buradakilerin büyük kısmı beni kabullenmişti ama bazıları aralarında bir *insan* olmasından rahatsızdı. Kimisi beni doğrudan görmezden geliyordu. Benimle ilgili gerçeği bilmeyen biriyle samimiyet kurmam zordu.

Bazıları bana aralarında olmayı, onların yaptığı fedakârlıkların meyvesini yemeyi hak etmiyormuşum gibi bakıyordu. Bu duvarların ardındaki dünya hakkında, bizim komünlerimizin ona kıyasla birer ütopya sayıldığını, oradaki dertlerin pek azına sahip olup kendi kendini idame edebildiğini bilecek kadar bilgim vardı.

Aramızdaki bağ olmasa Misha'nın beni hâlâ dostu olarak görüp görmeyeceğini tahmin etmek zordu; aynı şekilde, amcası annemi ve beni buraya getirmemiş olsa Jada'nın ne yapacağını kestirmek daha da zor.

Bazı günler kendimi tıpkı şu an olduğu gibi yapayalnız hissedirdim. Ama aynı zamanda, böyle hissettiğim için aptallık ettiğimi düşünürdüm çünkü benim dostlarım vardı; aileden bile daha yakın dostlarım vardı. Misha ve Jada'yı seviyordum ama annemi özlüyordum ve ben...

Ben *daha fazlasını* istiyordum.

Misha'nın, Alina'nın kapının önünde beklediğini gördüğünde yüzünden geçen o arzuyu istiyordum.

Jada ve Ty'ın paylaştığı ihtirası istiyordum. Thierry ve Matthew'nun birbirlerine bakışlarında gördüğüm, birbirlerine sık sık sessizce fısıldadıkları kelimelerde hissettiğim sevgiyi istiyordum.

Hepsini istiyordum.

Ve burada hiçbirini alamazdım.

Yüreğim ağırlaştı ve az önce durduğum yere gidip mankenin karşısına geçtim. Bana sonsuz gibi gelen bir süre hançerlere bakarak kendi kendime, varsayımlar üstünde durmanın, değiştiremeyeceğim şeylere kafa yormanın bir manasını olmadığını söyledim.

Bir seçeneğim vardı.

Burada kalabilirdim. Bu benim için en akıllıca seçenektir. Burada güvende olurdum ve ne Thierry'nin ne de dostlarımın benim için endişelenmesine gerek kalmazdı. Ya da gidebilir ve... her saat

başı omzumun üstünden arkama bakarak olsa bile hayatı yaşayabilirdim. Ama yine de Misha'yla aramızdaki bağ baki kalırdı.

Nereye gidersem gideyim beni bulur, birkaç kilometrelik bir alanda varlığımı hissedirdi. Ve bana bir şey olursa ona da olurdu. Kaçarak onu tehlikeye atmam haksızlıktı.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ne yapmak *istediğimi* biliyordum. Ve bu hayatta yapmak istediklerini yapmana yeterince imkân verilmiyordu.

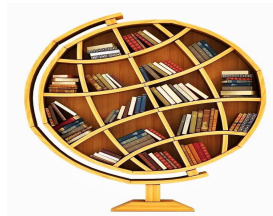
Aldığım derin nefesi tutup hançeri fırlattım. Saniyeler içinde o rahatlatıcı çarpma sesini duydum ve hafifçe sııttım. Sağ elime alıp fırlattığım diğer hançer de diğerinin hemen altına gömüldü. Nefesimi bırakıp elimi indirdim.

Duyduğum alkış sesleriyle irkilerek bakışlarımı kapıya çevirdim. Kimse yoktu. Sağıma baktım.

Ah, kahretsın.

Tahmin ettiğim kişi.

Zayne.

Ayak bileklerini kavuşturmuş, sırtını kapının yanında duvara yaslamış halde duran Zayne benden yüzündeki ifadeyi seçemeyeceğim kadar uzaktaydı. Tıpkı önceki gece giyindiği gibi giyinmişti. Koyu renk kot pantolonu ve siyah, yakasız gömleği, altın rengi saçları ve teniyle baş döndürücü bir tezat yaratıyordu.

“Bu işte epeyce iyisin” dedi kollarını kavuşturarak. “Ve dün gece o hançerler yanında olmadığı için Tanrı’ya minnettarım.”

“Teşekkürler” dedim, kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığım hissederek. Bakışlarımı bizden başka kimsenin olmadığı salonda gezdirdikten sonra tekrar ona baktım. “Ne zamandır orada dikeliyorsun?”

“Atıştan önce bıçaklara, her santimini kafana kazımak istercesine baktığını görmeme yetecek kadar uzun zamandır.”

Yanaklarım alev alev oldu. *Harika*. “İnsanları hep böyle gizli gizli seyreder misin?”

“Beni fark ettiğini sandım” dedi ve bence bu doğrudu. Benim yerimde o olsaydı fark ederdi. “Bir perdenin ardına gizlenmiş falan değilim.”

Gözlerimi kıstım. “Beni sessizce seyretmek yerine bir merhaba diyebilirdin.”

“Eh, geçen sefer sana varlığımı belli etmek istediğimde beni öldürmeye çalıştım.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Seni öldürmeye falan çalışmadım.”

“Benim açımdan durum farklıydı.”

“O zaman anlaşılan her şeyi abartıyorsun.”

“Sen konuşulması zor birisin” dedi Zayne kısa bir sessizliğin ardından.

Bu sözlerle gücenerek öfkeyle ona baktım. “Hayır, değilim.”

“Pekâlâ, o zaman farklı ifade edeyim. Sen tartışmayı seven birisin.”

“Hayır, değilim.”

O an onunla tartışıyor olmamın, az önceki iddiasının bir *kanıtı olduğunu* söyler gibi yüzüme bakması beni deli etti. “Neden buradasın?”

“Tıpkı Dünya’da olduğu gibi doğru yer, doğru zaman ve...”

“Kastettiğim bu değil” dedim sözünü keserek. Benimle gülümseyerek konuştuğuna yemin edebilirdim. Yoksa benimle... dalga mı geçiyordu? “Neden burada durmuş beni seyreliyorsun?”

“Seni taciz ediyormuşum gibi konuşuyorsun.”

“Bunu sen söyledin, ben değil.”

Duvardan uzaklaştı ama yanıma gelmedi. Neden *burada olduğunu* açıklamak yerine, “Seni bu salonda bulmak beni biraz şaşırttı” dedi.

“Nedenmiş o?” Hançerleri üstünden almak üzere mankene doğru yürüdüm. “İnsan olduğum için mi?”

“Şey, evet.” Bir sessizliğin ardından ekledi, “Çoğu Gardiyan senin kadar iyi atış yapamıyor.”

Elimde değildi. İsteyerek ya da istemeden yaptığı bu küçük iltifat dudaklarıma bir gülümseme yerleştirmiş ve içimi gururla doldurmuştu.

“Gerçekten eğitim aldın, değil mi? Dün gece bana bu yüzden öyle tepki verdin.”

Mankenin önünde durup üstündeki ilk bıçağı aldım. "Biraz eğitimim var." İkinci bıçağı da çıkarıp ona döndüğümde artık duvarın önünde değildi. Odanın ortasında duruyordu. Güçlkle nefes aldım. Daha önce kendime ondan özür dilemem gerektiğini söylemişim ve şimdi bunu yapmak için elime umduğumdan daha iyi bir fırsat geçmişti. "Sanırım dün gece için... sana bir özür borçluyum."

"Öyle mi?"

"Şey, öyle olduğundan eminim."

Yanıma yaklaştığında, saçlarının yüzüne dökülüp güçlü çenesini okşadığını fark ettim. "Gerçekten mi?" Şaşırmış görünüyordu, ki beni tanımadığı için öyle olmaması gerekirdi. "Benden özür mü dileyeceksin?"

Bıçakları tek elime alıp yanına gittim ve ona yaklaştıkça yüzünün çarpıcı hatları netleşmeye başladı. Aslında belki bulanık kalsalardı daha iyiydi. Ne güzel bir boğazı vardı. Boğazının güzel olduğunu düşünmek ne garipti.

"Sanırım bundan vazgeçeceğim çünkü beni yine sinirlendirmeye başladın."

"Bu seni durdurmasın."

"Çoktan durdurdu bile" dedim alaycı bir sesle. "Ama... dün gece fazla tepki verdim. Beni tutacak falan değildin."

Başımı kaldırdığımda bana baktığını gördüm ve nihayet ona gözlerini seçebilecek kadar yakın duruyordum. Gözleri... mavinin en açık tonundaydı ve daha önce bir erkte hiç görmediğim kadar gür kirpiklere sahipti. Alışılmadık bir göz rengi vardı; çünkü diğer tüm Gardiyanlar kurtları gibi parlak mavi gözlerle bakarken onun gözleri kırağı misali donuk bakıyordu. Merakım kabardı.

Boğazımı temizledim. "Yani... hata ettim falan işte."

"Falan mı?" Dolgun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Özrünü kabul ediyorum."

"Güzel."

Misha geri dönüp de beni burada Zayne'le baş başa bulursa minik bir felç geçirir ve bir daha da dibimden ayrılmazdı.

“Aslında seni arıyordum.”

Şaşırp geriye doğru bir adım attım. Zayne’in dudaklarındaki gülümseme soldu. “Neden?” diye sordum.

“Çünkü kötü bir başlangıç yaptık. Ben burada misafirim ve normalde dün gecekinden... çok daha dost canlısıyım.”

Omuzlarımdaki yükün bir kısmı kalktı. “Eh, ben de sana yumruk salladım ve durum eşitlendi.”

“Doğru ama suçun büyük kısmı bendeydi. Sadece bölgesel bir güç merkezinde bir insana rastlamak beni şaşırttı.” Gür kirpikleri aşağı inip o tuhaf gözlerinin üstünü örttü. “Alabilir miyim?”

Hançerleri kastettiğini anlamam biraz zaman aldı. “Elbette.”

Bıçaklardan birini alırken parmaklarımı okşayan parmakları kolumdan yukarı doğru küçük bir ürpertiye neden oldu. İçimi... bir aşinalık, doğru yerde olduğum duygusu ve bir yapbozun parçalarının nihayet yerli yerine oturduğu hissi kapladı.

Elimi hızla geri çektim.

Bakışlarımı ona çevirip keskin bir nefes aldım.

Gözleri büyümüş, başı hafifçe yukarı kalkmıştı sanki... sanki o da tanımlayamadığı bir şey hissetmiş gibi.

Ya da belki sırf tuhaf davrandığım için bana bakıyordu.

Herhalde öyleydi.

Zayne boğazını temizledi. Hançer onun elinde küçücük kalmıştı. “Dük’e, dün gece seni Büyük Salon’da görmemle ilgili hiçbir şey söylemedim.”

“Teşekkürler.”

Arkasına dönüp bıçakları atarken durduğum yere doğru yürümesini seyrettim.

“Misha söylemiş zaten ve bu yüzden...”

“Misha şu dün gece yanında olan çocuk mu?” dedi Zayne omzunun üstünden bana bakarak. “Gergin bir tipe benziyor.”

Mankenin önünden çekilirken bu sözlere kıs kıs güldüm. “Aslında bu onun işi sayılır.”

Zayne mankenin karşısına geçtikten sonra tekrar bana baktı. “İşi gergin olmak mı?”

Kahretsin.

Bunu neden söylemiştim ki? Kendi kendimi yumruklamak istiyordum. "Yani karakteri bu demek istedim. Senin için kötü düşündüğünden falan değil."

Aslında Misha tam da öyle düşünüyordu. Zayne'in kötü bir çocuk olduğunu söylemişti ama Zayne'in bunu bilmesine gerek yoktu.

Zayne içinden bir şey söylemek gelmiş de kendini tutmaya çalışıyormuş gibi bakışlarını elindeki bıçağa sabitledi.

"Atacak mısın?" diye sordum.

Zayne sırtıp omzunu silkti. "Belki sadece tutmayı seviyorumdur."

Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "Belki." Dün gece kulak misafiri olduğum şeyi hatırladım. Ortada neler döndüğünü anlamak için elime bir fırsat geçmişti. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Hem Gardiyanlar'ı hem de iblisleri öldüren şey gerçekten de bir iblis olmayabilir mi sence?"

"Dün gece oradaydın." Duraksadı. "Perdenin ardına gizlenmiş bizi dinliyordun, yani bu konudaki düşüncemi biliyor olmalısın."

Perdeyle ilgili yorumu duymazdan geldim. "Ama iblis değilse ne olabilir?"

Zayne uzunca bir süre sessiz kaldı. "Bilmiyorum. Hiçbirimiz bilmiyoruz; hem de hepimiz, bölgesel bir güç merkezinde tam eğitilmiş bir insana rastlamak kadar olmasa da tuhaf, çok tuhaf şeyler gördüğümüz halde. Bizi endişelendiren de bu zaten."

Benim burada yaşıyor olmam tuhaftı ama *o kadar da* değil. "Sanırım... ben de olsam endişelenirdim."

"Dük'ün de böyle hissetmesini beklerdik."

"Onun da endişelendiğinden eminim. Thierry düşüncelerini saklamakta ustadır."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Siz buraya gelmeden iki gün önce duvarların ardındaki ormanda Yaygaracılar'ın olduğunu biliyor muydun?"

Zayne'in yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "Hayır, bilmiyordum. Bize bundan kimse söz etmedi."

Tam ona cevap verecekken, bunu benden duymalarının doğru olmayacağını fark edip çenemi kapalı tutmaya karar verdim. "Ah. Şey, eminim gündeme gelecektir."

"Yaygaracılar neden buraya kadar gelme zahmetine girsinler ki?"

"Güzel soru" diye mırıldandım. "Aralarında Üst Düzey iblis yoktu. Sizin de DC hakkında söylediğiniz gibi sadece bir Yaygaracı sürüsü."

Zayne bir süre sessiz kaldı. "İblisler hakkında epeyce bilgin var."

Bu bir soru olmadığı için omzumu silkmekle yetindim. "Burada yaşayınca insan ister istemez öğreniyor."

"Diğer komünlere yapılan saldırıları duydun mu?"

"Evet ama Thierry bunu duyduğumu bilmiyor."

"Yine perdelerin arkasında casusluk mu yaptın?"

Sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "Daha çok kapalı kapıların ardında dikeldim diyelim."

"Bunu çok sık yapar mısın?"

"Daha fazla şey bilmeme yetecek kadar."

Zayne başını yana eğdi. "Bir iblisin, her aşamada eğitim alan pek çok Gardiyan'ın olduğu böyle bir yeri ele geçirmeye çalışması bana hiç mantıklı gelmiyor."

Aynı fikirdeydim. Bu ancak iblisler duvarların ardında başka ne olduğunu biliyorlarsa mantıklı olabilirdi. "Belki yollarını kaybetmişlerdir. Ya da canları sıkılmıştır."

"Evet." Zayne bu fikre pek de katlıyormuş gibi görünmüyordu ve onun az önce anlattıklarından kimseye bahsetmeyeceğini umdum. "Bıçak fırlatma ve dün gece tanıklık ettiğim yeteneğin hariç başka hangi konuda eğitim aldın?"

Kollarımı kavuşturup yalan söyledim. "Abartılacak bir durum yok. Bunlar sadece Misha'dan öğrendiğim ufak tefek şeyler."

"Sana bıçak atmayı o mu öğretti?"

Bana eğitim veren tek kişi Misha değildi. Thierry ve Matthew'nun bu konudaki rolü yadsınamazdı. "Evet ama boynuz kulağı geçti."

Zayne dün geceki kadar hoş bir sesle kıkırdayıp kolunu kaldırdı. Hareketleri hızlıydı ve ben daha fark edemeden bıçağı fırlattı.

Bıçak mankene saplandı ve hızlı adımlarla gidip baktığımda onun karnına isabet ettiğini gördüm.

"Burayı mı hedef almıştın?" dedim hâlâ titreşimde olan kabza-yı tutarak.

"Öyle olduğunu söylersem bana inanır mısın?"

"Hayır" dedim gülerek ve bıçağı çıkardım.

"Aslında göğsünü hedeflemiştim."

"O halde ben senden daha iyi bir atıcıyım" dedim ona dönerek.

"Öyle görünüyor." Elini saçlarında gezdirdi. "Yıllardır elime bıçak almadım."

"Almana da gerek yok zaten."

"Senin var mı?"

Bu soruya hazırlıksız yakalanmıştım ve zihnim şüphe uyandırmayacak bir cevap bulmak için çabaladı. "Şey, neler olacağını bilemezsin. Yani iblislerin hedefinde olan bir türle birlikte yaşıyorum ve duvarlarımızın ardında Yaygaracılar vardı." Pekâlâ. Bu zekice bir cevaptı ve kendimle gurur duyuyordum. "İşte bu yüzden temel eğitim aldım ve nasıl hançer atacağımı biliyorum."

"Zekice. İçlerinden biriyle karşı karşıya kalsan elinde hançer olduğu sürece kendini savunabilirsin."

Zayne'in bilmediği şey, aslında bunun için hançere falan ihtiyaç duymadığımdı. İş başa düştüğünde onu bile yere indirebilirdim. Tek bir damla ter dökmeden buradaki her Gardiyan'ın işini bitirebilirdim.

Tekrar yanıma gelip bana hançeri iade ederken parmaklarımızın birbirine dokunmamasını sağladım.

"Daha önce hiç iblis gördün mü?" diye sordu.

"Evet. Ya sen?"

Zayne içten bir kahkaha attı. Boğuk. Gırtlaktan. Son derece seksi. "Amma da ukalasın."

"Suçumu kabul ediyorum."

"Hangi iblisleri gördün? Sadece Yaygaracılar'ı mı?"

"Neden bana bu kadar çok soru soruyorsun?" dedim masaya yönelerek.

“Çünkü seni çok merak ediyorum.”

“Burada yaşadığım için mi?” Bıçakları deri çantada ait oldukları küçük oyuklara yerleştirdim. “Beni sokakta görseydin dönüp bir daha bakmazdın.”

“Bu doğru değil.”

Elimi hançerlerden çektim ve şimdi yanımda duran Zayne’e baktım.

“Ben güzel bir kız gördüğümde ona iki, hatta üç kez dönüp bakarım.” Dudaklarının kenarı yukarı kıvrıldı ve yine zahmetsizce gülümsedi. “Şu an bunu itiraf etmemize ya da yapmamıza izin verilmesine de gerçek bu.”

Hâlâ ona bakıyordum. Zayne’in gülümsemesi genişleyip o soğuk bakışlı mavi gözlerini sıcacık yaptı. “Yoksa haddimi aştım mı?”

“Hayır.” Gözlerimi kırıştıtırıp tekrar deri çantaya odaklandım. Kenarlarını kapatıp birbirine bağladım. “Merakının sonu koskocaman bir hayal kırıklığı olacak.”

“Neden böyle düşünüyorsun?”

“Çünkü ben o kadar da ilginç biri sayılmam.”

“Sanırım bugün bundan daha yanlış bir söz duymadım.”

Keşke gerçeği bilseydi diye düşündüm ve sırtıtmamak için kendimi zor tuttum. “Annem Thierry’yi, Dük olmadan önce New York’ta yaşadığı dönemden tanıyormuş. Ben küçükken annem bir iblise maruz kalıp onun saldırısına uğramış ve gerisi malum” dedim Thierry’nin bana anlattıklarını aktararak. “Thierry Dük olduktan sonra annemle beni buraya getirdi.”

“Baban sizinle gelmedi mi?”

Boğazımdan histerik bir kahkaha koptu. “Hayır. O yakınlarda yaşıyor ama burada değil.”

Zayne bu sözleri anlamlandırmaya çalışır gibi kaşlarını çatı. Gerçeği tahmin etmesi mümkün değildi. Kırk yıl düşünse aklıma gelmezdi.

“Peki annen nerede?”

Göğsümün tam ortasında keskin bir sancı hissederek bakışlarımı Zayne’den kaçırdım. “O gitti.”

Zayne cevap vermek için uzunca bir süre bekledikten sonra, "Yani... artık aramızda olmadığını mı kastediyorsun?"

Annemi düşündüğüm her defasında boğazıma yerleşen yumrudan yutkunarak kurtulup başımı salladım. "Evet."

"Bunu duyduğuma üzüldüm" dedi Zayne ve ona baktığımda, bakışlarını yüzümde gezdirdiğini gördüm. "Bir ebeveyni kaybetmek... Bu hiçbir zaman kolay değildir."

Göz göze geldiğimizde, "Sen... sen bu hissi biliyor musun?" diye sordum.

"Annem bizim türümüzdeki pek çok dişi gibi beni doğururken ölmüş." Bir saç tutamını kulağının arkasına götürdü. "Babam da birkaç ay önce öldü."

Bu beklenmedik bilgi karşısında kalbimin sıkıştığını hissettim. "Bunu duyduğuma çok üzüldüm. Tanrım, bu... bu çok ağır. Gerçekten üzgünüm. Annem öleli bir yıl oldu, yani acısı hâlâ taze ama seninki... seninki farklı bir şey."

"Teşekkür ederim" dedi Zayne bakışlarını kaçırarak.

Onu profilden dikkatle incelediğimde bir şeyler yerli yerine oturdu. Midem allak bullak oldu. "Yoksa baban Abbot mı? DC'nin klan lideri?"

Zayne başını hızla bana çevirdi. "Evet."

"Gerçekten çok üzgünüm." Eğilip gözlerine baktım. "O, bir savaşçı olarak öldü."

"Evet."

"Bunun durumu kolaylaştırmadığının farkındayım."

"Kolaylaştırmıyor."

Gardiyanlar'ı öldürmek öyle basit bir iş değildi ama ölüm, günlük hayatlarının korkunç bir parçası gibi onları gölge misali hep bir adım geriden takip ederdi. Yine de bu, ölümü kabullenmeyi kolaylaştırmıyordu.

"Gerçekten çok ama çok üzgünüm" dedim tekrarlama ihtiyacı hissederek. Deri çantayı göğsüme bastırdığımda farklı bir şey daha yerli yerine oturmaya başladı. Zayne'in babası Abbot, DC

klan lideriydi ve bu da ölümünden sonra yerine oğlunun geçeceği anlamına geliyordu. Zayne ona meydan okuyan Nicolai'a yenilmiş miydi? Yoksa bu konuma gelmeyi kendisi mi reddetmişti? İkincisine inanmak neredeyse imkânsızdı. Misha'nın uyarısını hatırladım. Klan Zayne'in liderliğini kabul etmemiş olabilir miydi? Zayne gençti, benden en fazla birkaç yaş büyüktü ama bundan daha fazlası mı söz konusuydu? Yine de bu mantıklı gelmiyordu çünkü öyle olsa Thierry bilir ve bana Zayne'in saygıdeğer biri olduğunu söylemezdi.

"Peki o zaman" dedim parmaklarımı pürüzsüz derinin üstünde gezdirerek. Az sonra soracağım sorunun fazlasıyla kişisel olduğunun farkındaydım ama Thierry'nin de daha önce belirttiği gibi ben kendimi tehlikeye atacak kadar meraklı biriydim. "Sen niye klan lideri olmadın?"

Zayne bana baktı. "Bu seninle paylaşabileceğim bir konu değil."

Böyle bir cevap alacağımı tahmin etsem de hayal kırıklığına uğramıştım. "Gardiyan olmadığım için mi?"

Zayne'in dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi. "Hem o hem de seni yeterince tanımadığım için."

İçimin utançla dolduğunu hissettim. "Özür dilerim. Bu soruyu sormamalıydım. Ben çoğu zaman fevri ve meraklı biriyim."

"Meraklı mı? Söylemesen asla tahmin etmezdim." Bunu neşeli bir sesle, hatta benimle şakalaşır gibi söylemişti ama yine de yanaklarımın kızardığını hissettim.

En akıllıca olanı yapmamın ve söylememem gereken başka bir şey daha söylemeden kışımı kaldırıp eve dönmemin zamanının geldiğine karar vererek kapıya baktım. "Gitmeliyim." Her çeşit utancı aynı anda hissederek geriye doğru bir adım attım. "Şey, aramızdaki sis bulutunu kaldırmamız iyi oldu ve dün gece için tekrar özür dilerim."

Zayne'in dudaklarındaki gülümseme genişledi. "Bu benden nefret etmediğin anlamına mı geliyor?"

Yüzümü buruşturdum. "Dün gece sana, senden nefret ettiğimi söyledim değil mi?"

"Aynen öyle."

"Ben sık sık söylememem gereken şeyleri söylerim. Fevri ve meraklı birinin özellikleri arasına bunu da ekleyebilirsin."

Zayne kıkırdayıp ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu. "Senin parlak özelliklerin listesine kesinlikle bunu da ekleyeceğim."

"Öyle yap" dedim, geriye doğru birkaç adım daha atarken. "Görüşürüz Zayne."

Arkamı dönüp yürüdüm.

"Trinity."

Durup gözlerimi kapattım. Onun benim ismimi söyleyiş şekli karşısında bedenimi saran bu belli belirsiz ürpertinin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Güçlü bir tepki vermiştim belki ama o, benim ismimi... âdeta tadını alır gibi söylemişti.

"Evet?" Elimde olmadan tekrar ona döndüm.

Hâlâ aynı yerde duruyordu ve yine ona, gözlerini seçemeyecek kadar uzaktaydım ama bakışlarının ağırlığını ve yoğunluğunu hissedebiliyordum. Kalp atışlarım hızlandı. "Annen nasıl öldü? Onu bir iblis mi öldürdü yoksa doğal yollardan mı öldü?"

Vücudumdaki her kas gerildi ve bu soruya doğru cevap vermem gerektiğini bildiğim halde kelimeler dilimin ucuna geldi. Nâdiren dile getirilen bir gerçek.

"Hayır" dedim. "Onu bir Gardiyan öldürdü."

Jada sandalyemin yanındaki kanepeye yaslanarak, bıkkınlığını yansıtan yüksek sesli bir nefes bıraktı. “Amma da gıcık bir çocuk.”

“Aynen.” Çilekli smoothie’mden bir yudum alıp Clay’in küçük çocuklardan birini göğsünden itmesini, çocuk dev ateş çukurunun taşlarına doğru sendeleyince de bir kahkaha atmasını seyrettim.

Onun bu davranışlarını nasıl olmuştu da daha önce fark etmemiştim? Bana biraz ilgi göstermesi gözüme perde mi indirmişti? İç geçirdim. *Büyük ihtimalle* öyleydi ve bu da hayattaki seçimlerimde daha dikkatli olmam gerektiği anlamına geliyordu.

“Umarım buradan çok ama çok uzak bir yerde görevlendirilir.” Jada bana eliyle işaret etti ve smoothie’yi ona uzattım. “Mesela Antartika’da.”

“Orası bile yakın sayılır.” Ty uzun bacaklarını öne uzatmış, Jada’nun diğer yanında oturuyordu. Koyu renkli saçlarını yeni kestirmişti ve hâlâ onun bu haline alışma sürecindeydim. “Ne kadar şanslı biri olduğumu düşününce onunla aynı şehirde görevlendirilmeme hiç şaşırmam.”

Gelecek yıl bu zamanlarda o da Kılıç Kuşanma Töreni’ne katılacak ve sonrasında tıpkı Clay ve diğerleri gibi o da bir şehre atanacaktı. Elbette Jada da beraberinde gidecekti ve ben... ben büyük

ihtimalle hâlâ burada olacaktım. Göğsüme çöken ağırlıktan kurtulmaya çalıştım.

Jada smoothie'nden bir yudum aldı. "Ve işte tişörtünü de çıkarıyor."

Kaşlarımı çatıp tekrar çukura baktım. Clay, gürleyen alevlerin önünde tişörtünü çıkarıp az önce ittiği çocuğa fırlattı ve bağırarak bir şeyler söyledi.

"Bunu neden yapıyor?" diye sordum.

"Bilmiyorum" diye fısıldadı Jada başını iki yana sallayarak. "Çiftleşme çağrısında bulunuyor herhalde."

"İyy." Ürperdim.

"Gidip onunla konuşsan iyi olur Trin." Ty ona sertçe baktığını görünce kaşlarını kaldırdı. "Senden hoşlanıyor."

Evet, bundan çoktan haberim olmuştu

"Ee" dedi Ty, Jada'ya sokularak. "Senin oğlan orada ne yapıyor?"

Alina'nın yanında oturan Misha'mn olduğu tarafa baktım ve alkış tuttum. "Benim küçük oğlum büyüyor."

Jada kıkırdadı.

"Şuna bakın hele" diye fısıldadım smoothie'mi Jada'dan geri alarak. Misha Alina'ya telefonunda bir şey gösteriyordu. "Onunla bir şey paylaşıyor. Aralarında bir bağ kuruyor. Bir de bakmışım ki onunla çiftleşmiş ve..."

Misha başını hızla bana çevirdi. Bu bir tür altıncı his falan olmalıydı çünkü bizi duyamayacağından adım gibi emindim.

Üçümüz birden ona el salladık.

Misha başını iki yana salladıktan sonra tekrar Alina'ya döndü.

"Alina'yı tanıyor musunuz?" diye sordum esnememi bastırarak.

"Çok fazla değil ama hoş bir kıza benziyor." Jada yanağını Ty'ın omzuna yasladı. "Biraz utangaç biri. Sessiz. Klinik'te şifacı olmak için eğitim alıyor."

Smoothie'nden yeni bir yudum alıp Misha ve Alina'ya baktım. Her zaman yaptığımı yapıp ikisinin sohbetini bölme nezaketsizliğinde bulunmak ve nadiren yaptığımı yapıp onlara Misha'nın hak ettiği kişisel alanı sağlamak arasında gidip geldim.

“Şunlar DC klanından gelenler mi?” diye soran Ty’ın bakışlarını takip ettim.

Bizden az ötede, iplere dizili küçük, renkli ampullerin ışığı altında duran iki siluetin bulanık yüzlerini seçmeye çalıştığım sırada aptal midem taklalar atıyordu.

“Evet” dedim. “Bunlar Dez ve Zayne.”

Jada ve Ty hiçbir şey söylemeden yüzüme baktı.

“Ne var?” diye sordum.

Ty kaşlarını kaldırdı. “İsimlerini nereden biliyorsun?”

“Ona, buraya geldikleri gün gizlice Büyük Salon’a girdiğini söylemedim.” Jada başını Ty’ın omzundan kaldırıp sırttı.

İfadesiz görümeye çalıştım. “Evet, isimlerini onları gizlice dinlerken öğrendim.”

Jada bana tuhaf bir bakış attı ve elimde olmadan tekrar Zayne ve Dez’e baktım. Dez, Zayne’in anlattığı bir şeye gülüyor gibiydi ve ikisinin ne konuştuğunu, Zayne’in gülümseyip gülümsemediğini merak ettim.

Zayne benim burada olduğumu biliyor muydu?

Zihnimde bu soru oluştuğu anda kendi kendimi tokatlamak istedim. Bu ne aptalca bir soruydu. Elbette Zayne beni arıyor ya da beni düşünüyor falan değildi. Tamam, dün eğitim tesisine benim için gelmişti ama bunu sırf benim neden burada yaşadığımı merak ettiği için yapmıştı. Bunun için onu suçlayamazdım.

Ayrıca ben neden Zayne’i düşünüyordum? Ortada bir sebep yoktu; hem zaten onu düşünüyor falan da değildim. Yani...

“Gözünü onlardan alamıyorsun” dedi Jada bana doğru eğilerek.

Gözlerimi kırıştırdım. Hakikaten de onlara bakıyordum. Neyse ki beni fark etmemişlerdi.

“Gözüm dalmış” dedim yanaklarımın alev aldığını hissederek.

“Vay canına.” Jada bana bir kez daha tuhaf bir bakış attı.

“Ne?”

Jada bakışlarını tekrar iki adamın olduğu yere çevirdi.

“Hey!” diye bağırdı Clay aynı anda. Başımı kaldırdığımda onun

hâlâ üstsüz olduğunu ve bizim olduğumuz tarafa yöneldiğini gördüm.

“Kahretsin” diye homurdandı Ty sessizce.

Clay kasıla kasıla bize doğru yürürken smoothie’i indirdim. Aramızda geçen o olaydan sonra benimle konuşacağını sanmıyordum.

Yanımıza ulaştığında hiçbirimiz onu selamlamadık. Ben sadece yüzüne bakmakla yetindim.

Hareketimizi üstüne alınmayan Clay, önce Jada ve Ty’a baktı sonra tekrar bana odaklandı. “Şu an ne yapmalısın biliyor musun?”

Gerildim.

“Gidip bana bir içki getirmelisin” dedi Clay, Çukur’un etrafında duranların en az yarısının duyabileceği kadar yüksek sesle. “Elim boş duruyor.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. “Pardon?”

“İçki diyorum” dedi Clay seksi ve çekici görüldüğünden –ki bir zamanlar ben de öyle düşünüyordum– emin olana dek üzerinde çalıştığı anlaşılan hafif bir gülümsemeyle. “Bana bir içki getirmelisin.”

Öne doğru eğildim. “Sen ciddi misin?”

Clay’in yüzündeki gülümseme daha da genişledi. “Evet, ciddiyim. Yani başka ne işin var?”

“Sen kafayı mı buldun?” diye sordu Jada.

Clay ona bakarak elini göğsünde gezdirdi. “Kafayı bularak böyle bir vücuda sahip olamazsın.”

Bir kahkaha kopardım. “Bunu söylediğine inanamıyorum. Yüksek sesle. Herkesin önünde.”

“Ne?” dedi Clay elini indirerek. “Gerçek bu.”

Ty homurdanıp başını iki yana salladı. “

“Hadi ama Trin. Git bana bir içki getir de biraz konuşalım.” Clay Ty’ı görmezden geldi ve Jada’ya bulaşmaya da cesaret edemedi. Budala olabilirdi ama Dük’ün yeğeniyle ağız dalaşına girecek kadar da aptal değildi. “Çünkü bence gerçekten konuşmalıyız.”

"Seninle konuşmaktansa üstümde polyester bir takımla şu ateş çukurunun içine atlamayı tercih ederim."

Ty hiç çekinmeden güldü. "Sanırım cevabını aldın."

"Neden böyle yapıyorsun?" diye sordu Clay bana Ty'ı duymazdan gelerek. "Bak, ben sadece aramızı düzeltmeye çalışıyorum. Özellikle de sen benim adıma işleri zorlaştırdığın için."

Kaskatı kesildiğimi hissettim. "Senin adına işleri zorlaştırdım mı? Sen gerçekten de kafayı bulmadığından emin misin?"

"Bu neden bahsediyor?" diye sordu Jada.

"Evet, bu işte hiçbir suçun olmadığını düşünmene şaşırmadım doğrusu." Clay kollarını yukarı kaldırdıktan sonra öne eğilip sırtındaki kemikleri çatırdattı. Kendi kendine masörlük yapmayı tamamladıktan sonra tekrar eğilip bir elini sandalyemin koluna, diğerini arkamdaki yastığa koydu. Yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "Yoksa beni yine pencereden aşağı mı atacaksın?"

"Ne?" dedi Jada.

"Hayır." Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissederek sandalyemde öne kaydım ve Clay'e yüzümü neredeyse öpüşürken olduğu kadar yakınlaştırdım. "Eğer hemen geri çekilmezsen seni ateş çukurunun içine atacağım."

"Pekâlâ" dedi Clay sözlerini sadece benim duyabilmem için kulağıma fısıldayarak. "Hadi dene bakalım."

Vücudumun her hücresi, onunla arama mümkün olduğunca mesafe koymamı haykırıyordu çünkü onu bir Gardiyan meşalesine dönüştürmeme az kalmıştı.

"Emin misin? Çünkü bunu seve seve yaparım."

Clay sırttı.

"Sana bir sorum var" dedim ona. "*Taht Oyunları'nı* izlemiştin, değil mi?"

Yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Evet?"

"Oradaki Kral Joffrey'i hatırlıyor musun?" dedim tatlı tatlı gülümseyerek. "Bana onu hatırlatıyorsun."

Jada yanımda son nefesini verir gibi sesler çıkarıyordu.

Clay'in az önceki fazla çekici gülümsemesi soldu. Uzunca bir süre yüzüme baktı. "Anlıyorum."

“Neyi?”

“Seni.”

Kaşlarımı kaldırdım.

“Bir sorun mu var?” Misha bir anda Clay’in arkasında bitivermişti. “Çünkü seninle aramızda geçen konuşmayı gayet net hatırlıyorum.”

“Evet, ben de hatırlıyorum.” Clay sırtarak arkasına döndü. Misha’ya bakıp onun omzuna vurdu. “Yakında tekrar görüşeceğiz.”

Bu sözlerle birlikte yanımdan ayrıldı ve yürürken kollarını öne uzatıp başını geriye atarak vahşice kükredi.

Bakışlarımı Zayne ve Dez’in oturduğu yere çevirdim. İkisinin birden bize baktığını fark ettiğimde omuzlarım çöktü. Elbette olanlara onlar da tanıklık etmişti.

“Bu çocuk tam bir pislik” diye homurdandı Misha omzunun üstünden Clay’e bakarak. “Seninle konuşmaya cüret ettiğine inanmıyorum.”

“Pekâlâ, ne oldu?” diye sordu Jada.

Misha’dan önce davrandım ve Clay’i pencereden aşağı attığım kısmı atlayarak onlara o gece yaşananların kısa bir özetini verdim. “Bu yüzden evet, benimle konuşma cesaretinde bulunması beni de şaşırttı doğrusu.”

Jada öfkeli gözlerle Clay’in olduğu yöne baktı. “Ve Thierry onun Kılıç Kuşanması’nı erteledi ha?”

Başımı salladım.

“İyi olmuş.”

“Bence bu ağır bir ceza” dedi Ty öne eğilerek. “Yanlış anlamayın, Clay’in bunu hak etmediğini falan düşünmüyorum. Ama her ne kadar bunu itiraf etmek bana acı verse de aslında Clay son derece yetenekli bir Gardiyan. Derslerde onu yenmek neredeyse imkânsız. Eli çok hızlı, üstelik sadece Gardiyan formundayken de değil.”

“Eh, bunu kendi istedi.” Bir esnemeyi daha bastırıp smoothie’mi, bitirmesi için Jada’ya uzattım ve ayağa kalktım. “Ben eve dönüyorum.”

“Neden?” diye sordu Jada endişeli bir ifadeyle. “Clay yüzünden mi? Eğer öyleyse onun, geceni mahvetmesine izin verme.”

“Sebep o değil. Aslında epeyce yorgunum” dedim gerçeği söyleyerek.

Jada doğru söyleyip söylemediğimden emin olmak istercesine yüzüme baksa da fazla üstelemedi.

“Tamam” dedi Misha. “Alina’yla vedalaşıp geliyorum...”

“Hayır. Sen kal.” Uzanıp başına vurdum, bana yaptığı hamleden çevik bir hareketle kaçtım. “Gerçekten de eve gidiyorum. Benimle yürümene gerek yok.”

Misha tereddüt etti.

“Gidince mesaj atarım, tamam mı?”

“Tamam” dedi Misha bir süre sonra.

Harcayacak zamanım yoktu çünkü biraz oyalanırsam Misha fikrini değiştirip Alina’yı tek başma ateşin önünde oturur halde bırakabilirdi. Herkesle vedalaştıktan sonra kanepenin etrafından dolaştım ve omzumun üstünden renkli ampullerin olduğu yöne baktım.

Dez ve Zayne’in hâlâ orada olduğunu görünce hızla bakışlarımı kaçırdım.

Eve doğru yürümeye koyuldum. Neyse ki Misha dün Zayne’le karşılaştığımdan habersizdi.

Zayne’e söylediklerimden de.

Ağzımdan kaçırdıklarım yüzünden kendime hâlâ kızıyordum ama Misha bunu bilse Alina’yla takılıp eğlenmek yerine sürekli peşimde dolanırdı.

Kaldırımı takip ederek eve doğru yürürken aklımda Clay’in bana söyledikleri vardı. Bu... çok tuhaftı. *Anlıyorum*. Bu sözle ne demek istemişti? Aslında bir şeyi anladığı falan *yoktu*.

Zayne Clay’in bana söylediklerini duymuş muydu? İç geçirdim. Muhtemelen. Yani bundan utanacak falan değildim ama...

“Selam.”

Zayne’in sesiyle kalbim duracak gibi oldu. Sanki onu gölgele-

rin arasından yanıma çağırıştım. Nabzımın hızlanmasını umursamayıp durdum ve ona doğru döndüm.

"Bu defa bana vurmaya çalışmadın." Zayne ellerini ceplerine sokmuş halde benden birkaç adım ötede, bir sokak lambasının loş ışığı altında duruyordu. "Hayatında beyaz bir sayfa mı açtın?"

"Ha. Ha" diye homurdandım. "Belki bu defa bana seni duyabileceğim kadar yüksek sesle seslenmişsindir."

"Belki" dedi Zayne hafifçe gülümseyerek. "Ee, söyle bakalım az önce neler yaşandı?"

Neyi kastettiğini gayet iyi bilsem de aptalı oynadım. "Nasıl yani?"

"O çocuk sana, ona bir içki falan götürmen için bağıırıyordu."

"Demek duydun" dedim iç geçirerek.

"Batı Virginia eyaletinde yaşayan herkesin duyduğundan eminim."

Başımı iki yana sallayıp ellerimi yukarı kaldırdım. "Önemli bir şey değil."

"Hemen sonrasında oradan ayrıldığına göre pek de önemsiz sayılmaz."

Ellerimi indirdim. "Vay canına. Amma da dikkat etmişsin."

"Ettim."

Yaşadığım şaşkınlıktan dolayı bir süre konuşamadım. "Neden?"

"Çünkü seni orada gördüm ve o andan sonra dikkatimi tamamen sana verdim."

"Clay aptalca davranana dek dönüp bir kez olsun bana bakmamıştın."

Zayne yüzünde yine o zahmetsiz, muzip gülümsemeyle altdağını ısırdı. "Demek sen de bana dikkat ediyordun."

Yanaklarım alev alev oldu. "Hayır, etmiyordum."

Zayne kıkırdayıp sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına götürdü. "Çok komiksin."

"Biraz da gıcığım değil mi?"

"O da var."

Zayne başını sola çevirdikten sonra tekrar bana baktı. "Şu Clay denilen çocuğun derdi ne?"

"O... o sadece pisliğin teki."

Bir esinti saçlarımın uçlarını havalandırdı. Bedenim garip bir şekilde tepeden tırnağa hafifçe ürperdi. Rüzgâr şiddetini artırıp saçlarımı yüzüme döktü. Bir adım geriledim. "Eve gitmeliyim."

"Sana eşlik edeyim."

Geçici bir ilgiden daha fazlasına âdeta çaresizce ihtiyaç duyan içimdeki bir ses, bu teklifi kabul etmemi fısıldıyordu ama söz konusu ihtiyaç, sorumsuzca, pervasızca ve *ilginçti*.

"Nasıl olsa ben de o tarafa gidiyorum" dedi Zayne başıyla evimi ve arkasındaki Büyük Salon'u işaret ederek. "Çok zor olmaz."

Hafifçe nefesimi bırakıp başımı salladım. "Tamam. Tabii. Nasıl istersen."

Zayne kıkırdadı.

"Sen bana mı gülüyorsun?"

"Sayılır."

"O halde teklifini kabul etmekten vazgeçtim." Arkamı dönüp yürüdüm.

Zayne bana yetişmekte zorlanmadı. "Hayır. Vazgeçmek yok."

Sırıtmamak için verdiğim mücadeleyi kazandım.

Bir süre hiç konuşmadan yürümemizin ardından Zayne, "Burada yaşamak nasıl bir şey?" diye sordu.

"Nasıl yani?"

"Diğer Gardiyanlar sana Clay'in davrandığı gibi mi davranıyorlar yoksa aranız iyi mi?"

Dönüp ona baktım. "Kastettiğin buysa burada hemen hemen herkes beni kabullendi. Clay sadece... Şey, o pisliğin teki ama ben buradaki gençlerin çoğuyla beraber büyüdüm. Hatta Clay de onlardan biri."

"Eğitimini de onlarla beraber aldın, değil mi? Peki bu nasıl bir duyguydu?"

"Bence gayet iyiydi. Bir derste İç Savaş'ı öğrenirken, diğerinde farklı iblis türlerini öğrendim, ki sanırım bu da çoğu insandan çok

daha enteresan bir eğitim deneyimim olduğu anlamına geliyor." Her komünün kendi okulları vardı. Elbette bu okullar, insanların okullarından çok daha küçüktü. Bir bina ilk ve orta dereceli eğitime ayrılmıştı ve sınıflar en fazla on-on beş öğrenciden oluşuyordu. "Ya sen? Sen de komünlerden birinde mi büyüdün?"

"Virginia'da, Richmond'ın hemen dışındaki bir komünde doğmuşum ama orasıyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum."

"O halde hep karakollardan birinde yaşadın, öyle mi?" diye sordum, iblisleri takip edip avlayan eğitilmiş Gardiyanlar'ın yaşadığı yerleşim yerlerini kastederek.

"Evet. Ve sen de buradan ve... New York'tan başka yerde yaşamadın, değil mi?"

Bunu hatırlaması beni şaşırttı. "Annemle birlikte buraya geldiğimde sekiz yaşındaydım." Yolun karşısına geçip ana binayı komünden ayıran küçük taş duvara doğru yürüdük. "Buradan başka bir yer bilmiyorum."

Yan gözle, sessizliğe bürünen Zayne'e baktım. Loş ışıklı yola odaklanmıştı ve birden başını bana çevirdi. Hemen bakışlarımı kaçırıp çam kokulu serin gece havasını hafifçe içime çektim. "Karakolda yaşamak nasıldı?"

"Burada yaşamaya benzemiyor. Etrafım hep eğitilmiş Gardiyanlar'la çevriliydi ve... eh, her şey elimin altındaydı. Komünde geçirdiğim zamanın bir o kadarını şehirde geçirirdim. Orası hiçbir zaman bu kadar sessiz değildir."

"Tahmin edebiliyorum" diye mırıldandım gerçekte tahmin edemesem de. New York Eyaleti'ndeki yaşantımı hayal meyal hatırlıyordum. Albany'nin dışındaki bir banliyöde yaşıyorduk ve Washington, DC ya da New York gibi bir yerde hiç bulunmamıştım. "Evde mi eğitim aldın?"

"Evet. Babam eğitimimi üstlenmesi için eve birini getirdi; etrafının Gardiyanlar'la çevrili olmasından pek de korkmayan bir insan."

"Tek çocuk olarak zorlanmış olmalısın."

"Tek çocuk değildim" deyince meraklandım. Bunu sorgulama fırsat kalmadan, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi.

“Hayır desem de soracaksın zaten.”

“Sormam. Gerçekten istemiyorsan sormam.”

Sesi öyle samimiydi ki elimde olmadan dönüp ona baktım. Sözlerine... gerçekten inanmıştım. “Neyi bilmek istiyorsun?”

“Kaç yaşındasın?”

Kaşımı kaldırdım. “On sekiz. Ya sen?”

“Yirmi bir” dedi. “Birkaç ay içinde yirmi iki olacağım. Eylülde.”

Birlikte taş duvarın etrafını dolaşıp eve yaklaşırken kollarımı karnuma doladım.

“On sekiz yaşındasın ve annen artık yanında değil. Bunun için gerçekten üzgünüm.” Son cümleyi hızlıca geçmişti. “Ama neden hâlâ buradasın?”

Ah, kahretsin, bu zor bir soruydu çünkü dürüstçe cevaplayamazdım. Eve ulaştığımızda sorunun yanıtını hâlâ vermemiştim. Ön verandanın üstünden yansıyan projektör ışığının ucunda durduk.

“Gidecek başka yerin olmadığı için mi?” diye sordu. “Niyetim kabalık etmek değil. Burada büyüdükten sonra dış dünyaya uyum sağlamanın zor olacağını tahmin edebiliyorum.”

“Ama ben o dünyaya gitmek istiyorum.” Bunu söylediğim anda içimden kendime okkalı bir küfür savurdum. Artık gerçekten de çeneme hâkim olmayı öğrenmeliydim.

Zayne bana doğru döndü. “O halde neden gitmiyorsun?”

“Bu... bu o kadar da basit değil” diye itiraf ettim. “Yani senin de dediğin gibi gidecek bir yerim yok. Böyle bir ortamdan öyle bir ortama geçiş yapmak zor. Pek çok üniversite gibi Öğretim Kurulu da artık bizim diplomalarımızı kabul ediyor ama parayı nereden bulacağım? Burs almam kolay değil çünkü Gardiyanlar’ın böyle bir hakkı yok ve ben bir Gardiyan olmasam da aldığım eğitim terisini söylüyor. Bu çok karmaşık bir mesele ve burada herkes, benim bu meseleyi çözmemeye yardım edemeyecek kadar meşgul.”

“Anlaşılan bu konuda araştırma yapmışsın.”

Yapmıştım. Hem de çok. Ve yaptığım onca araştırma çöpe gitmişti çünkü üniversite eğitimi benim için bir hayaldi. Ben bunun için doğmamıştım. Annem öldürüldükten sonra, okula gitmemem için bir sebep olmadığına, nasıl olsa çağrıldığında hazır olacağıma karar verip üniversiteleri araştırmıştım.

Ama eğitim masraflarımı nasıl karşılayacaktım? Thierry ve Matthew'dan burs mu isteyecektim? İkisi benim için zaten her şeyi sağlamıştı. Bir de bunu yapmalarını isteyemezdim.

"Bir sorum daha var" dedi Zayne.

"Tamam" dedim bu defaki sorusunun beraberinde neler getireceğinden biraz çekinip iç geçirerek.

"Annemi öldüren Gardiyan'a ne oldu?"

Bu soru beni derinden sarstı ve Zayne'den bir adım uzaklaştım. "Keşke sana bundan hiç söz etmeseydim."

"Nedenmiş o?"

"Çünkü bunun hakkında düşünmek ya da konuşmak hoşuma gitmiyor."

"Özür dilerim" dedi Zayne çabucak. "Bu konuyu hiç açmamalıydım."

Titrek bir nefes alıp merdiveni çıkmaya davrandım ama sonra durup Zayne'e baktım. "Gardiyan öldü. O ölmeseydi burada kalırdım."

"Kalmayacağını tahmin edebiliyorum" dedi Zayne sessizce. "Üzgünüm Trinity."

Boğazım gıcıklandı. İşte yine aynısını yapmıştı. İsmimi söyleyiş şekli. Tenimde hissettiğim sıcak, sarsıcı ürperti bana, Misha'nın Alina'ya bakarken yüzünde gördüğüm o arzuyu hatırlatmıştı. Bu ürperti bana, sıcak yaz akşamlarında birbirine dokunan tenleri hatırlatmıştı.

İçimi kavuran ateş yükselerek boğazımdan göğsüme yayıldı ve beni, annemi düşündüğüm her defasında hissettiğim acıdan kurtardı. Artık gitme zamanımın geldiğini biliyordum.

Ve hiçbir şey söylemeden, dönüp arkama bakmadan öyle yaptım.

O şaşkın hayalet geri dönmüş, Büyük Salon'un önündeki garaj yolunda volta atıyordu ve zavallı adamla konuşup diğer tarafa geçişine yardım etmenin vakti çoktan gelmişti.

Benim peşim sıra Büyük Salon'un etrafındaki asfalt yolu takip eden Misha, "Bu beni rahatsız ediyor" diye mırıldandı.

Sırıttım.

Onu bu tür işlere sürüklememden Jada da nefret ederdi. Dü-rüst olmak gerekirse Misha'nın şu an diğer herkes gibi Büyük Sa-lon'daki Kılıç Kulanma Töreni'nde olması gerekirdi ama o her za-manki gibi Trinity Görevi'ne çıkmıştı.

"Neden bu kadar rahatsız olduğunu anlayamıyorum çünkü onları görmüyorsun bile."

"Onları görmüyorum ama orada olduklarını biliyorum."

Misha beni tişörtümden çekti ve fark etmediğim körpe bir kök-nar ağacına çarpmamı son anda engelledi. "Teşekkürler" diye mu-rıldandım binanın köşesinde durarak. Karanlık çökmüş ve Büyük Salon'un girişi loş ışıklarla aydınlatılmıştı.

Hayalet Ahbap, kollarını yukarı kaldırmış saçlarını çekiştirir halde çitlerin yanında duruyordu. İçim şefkatle doldu.

"Ne yapıyor?" diye fısıldadı Misha.

"Çok korkuyor" dedim ona. Binanın ışıkları önümü görmem için yeterliydi. Tam dışarı adım atacaktım ki salondan taşan bo-ğuk kahkaha ve tezahürat sesleri dikkatimi çekti. Kılıç Kuşanma Törenleri eğlenceli geçerdi. Dans. Kutlama. Aile. Böyle bir şeydi. Aile gibi.

Misha'ya döndüm. Onun da salona baktığını görünce aklımda Alina'nın olup olmadığını merak ettim. "Alina da törende mi?"

"Evet" dedi Misha ve aptalca bir soru sorduğumu fark ettim. Bakmak zorunda olduğu bir çocuğu falan olmayan her yaştan Gardiyan şu an Kılıç Kuşanma Töreni'ndeydi.

Misha'nın da orada olması gerekirdi. Karanlıkta gizlice etrafta dolanıp benim hayaletlerle konuşmamı beklemesi değil.

Başparmağımın tırnağını kemirerek ona döndüm. "Neden içeri girip neler olduğuna bakmıyorsun? Hayalet Ahbap'ı gönderdikten sonra ben de yanına gelirim."

Misha'nın yüzü gölgelendi. "Oraya neden sensiz gitmek isteyeyim ki?"

"Çünkü bu, benim burada hayaletlerle konuşmamı beklemenden daha iyi."

"İşin içinde hayaletler de olsa burada seninle olmayı tercih ederim."

Dudağımı büzdüm. "Bu koca bir yalan."

"Asla değil" dedi Misha. "Ayrıca senin tek başına bir hayaletle konuşmana izin veremem. Biri dışarı çıkar da seni bu halde görürse..."

"Kafayı yediğimi mi düşünüür?" diye tamamladım onun yerine.

"Öyle demeyecektim. Bunun *tuhaf* olduğunu düşünüp sana sorular sormaya başlayacağını söyleyecektim."

Dikkatimi tekrar Hayalet Ahbap'a çevirdiğimde hâlâ çitlerin önünde olduğunu gördüm. Çitlere yakın durmaya özen göstererek yanına gittim.

Hayalet benim yaklaştığımı duymamışa benziyordu ve aramızdaki mesafe kapandığında üstünde WVU Mountaineers'ın mavi ve altın rengi tişörtü olduğunu gördüm. Tişörtte bir tuhaflık olduğunu da fark ettim.

Arkası yırtıktı ve üstünde koyu renkli bir leke vardı. Kalbim, daha önce defalarca hayalet ya da ruh görmüş olmama rağmen onlara bu kadar yaklaştığım her defasında yaptığı gibi yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı.

Boğazımı temizledim. "Selam."

Hayalet rüzgâra kapılmış duman gibi bir anda yok oluverdi.

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı. "Ne kadar ayıp."

Çok geçmeden, bu defa yüzü bana dönük olarak yeniden şekillenmeye başladı. Önce başı ve omuzları oluştu, sonra bedeninin kalan kısmı ortaya çıktı ama belden aşağısı saydamdı.

Ona yakından baktığımda gözlerim büyüdü ve Misha'nın birkaç adım arkamda durduğunu fark ederek, "Vay canına" dedim nefes nefese.

En fazla yirmilerinin ortalarında, genç bir adam olan hayaletin yüzü bembeyazdı. Ama midemin bir anda allak bullak olmasına sebep olan şey bu değildi. Tişörtünün önündeki yırtık, yarılan etini ve lime lime olan karnını gözler önüne seriyordu.

Bir adım geriledim. Çatıdan bakarken bütün bunları görememiştim. Belki de araba kazası konusunda yanılmışım.

"Beni görebiliyor musun?" dedi hayalet koşar adım yanıma gelip... içimden geçerek.

Saçlarım tutam tutam yüzümden geriye savrulurken vücudumda buz gibi bir rüzgâr estiğini hissettim. Ürperdim ve bu duygudan nefret ederek sertçe yutkundum.

"O... o az önce senin içinden mi geçti?" dedi neredeyse kusmak üzere olan Misha.

"Ne yazık ki." Arkama döndüm ve hayaleti eğilmiş kendine bakarken buldum. "Hey, iyisi mi bunu bir daha yapmayalım."

"Özür dilerim. İsteyerek yapmadım. Nasıl olduğunu bilmiyorum." Paniğe kapılmış gibi konuşan adam bana doğru bir adım attı ama sonra durdu. "Sen beni görüyor ve benimle konuşabiliyor musun?"

"Evet." Bakışlarımı aşağı indirdiğimde nihayet bacaklarının da şekil kazandığını gördüm. "Adın ne?"

"Wayne... Wayne Cohen. Bana yardım eder misin? Eve dönüş yolunu bir türlü bulamıyorum."

Ah, Tanrım.

Yine başparmağımın tırnağını kemirmeye başlayıp bakışlarımı güneşe çevirdim. Ona öldüğünü söylemeliydim.

"Sana yardım edebilirim Wayne. Eve gitmene yardım edebilirim ama bu senin düşündüğünden farklı bir ev olacak.

Wayne'in koyu renkli kaşları çatıldı. "Anlamıyorum. Ben eve gitmeliyim..."

“Öldüğünü biliyor musun?” diye sordum. İyisi mi lafı fazla uzatmamalıydı.

Misha arkamda boğulacak gibi bir ses çıkardı. “Vay canına. Biraz kibar ol.”

Onu duymazdan geldim. “Hiç... hiç kendine baktın mı?”

“Baktım ama...” Wayne iki parmağını boynunun yanına bastırıp vücuduna baktı. “Ben... ben ölmüş olamam. Eve dönüyordum ve...” Bakışları hâlâ parçalanmış göğsünde, elini indirdi. “Pizza sipariş edecektim. Dolgu hamurlu etsever pizza.”

İnsanlar öldüklerinde çoğunlukla en önemli şeylerin yanı sıra en gereksiz şeylerle de ilgilenirlerdi.

“Ben... ben gerçekten öldüm mü?”

“Kesinlikle öldün” diye onayladım.

“Öldüğüme inanamıyorum” diye fısıldadı Wayne.

“Üzgünüm.” Onu daha önce hiç görmemiş olmama rağmen gerçekten üzgündüm. Ölümü kabullenmek kolay sayılmazdı. “Sana ne oldu Wayne?”

“Bilmiyorum... Arabam bozuldu. Lastiğim patladı.” Misha’ya döndü. “Beni o da görüyor mu?”

“Hayır, o seni görmüyor” dedim.

“Şu an bana mı bakıyor?” diye mırıldandı Misha. “Ne olur bana bakmadığını söyle.”

Wayne başını dikleştirdi.

“Sana bakıyor, üstelik seni duyuyor da” dedim Misha’ya âdeta *kapa çeneni* diye bağırarak tehditkâr bir bakış atarak. “Arabanın lastiği patladıktan sonra ne oldu Wayne? Göğsünü bu hâle getiren şey o olamaz.”

“Ah, Tanrım” diye sızlandı Misha. “Göğsüne ne olmuş?”

Wayne Misha’ya bakıp başını şaşkınlıkla ağır ağır iki yana salladı. “Lastiği değiştiriyordum ve o... o bir anda ortaya çıktı.”

“Neydi o?” diye sordum. “Bir dağ aslanı mı?”

“Sen ciddi misin?” diye haykırdı Misha.

“Bu civarda dağ aslanları var” dedim dikkatimi tekrar Wayne’e vererek. “Sana saldıran o muydu? Ya da belki bir ayı?”

"Çok mu kötü görünüyor?" diye sordu Misha dudağını büzerek.

Bu soruyu zavallı Wayne'in önünde cevaplayacak değildim ama kötüydü, hem de çok kötü ve Wayne'in bunu zaten biliyor olması gerekse de gerçeği onun adına doğrulamak niyetinde değildim. Bana kâbuslar gördürecek kadar kötüydü.

Bazen, özellikle de bu tür durumlarda, Misha ya da Jada'nın bana ölüyü neden görmezden gelmediğini soracaklarını biliyordum. Elbette bunu yapmak çok daha kolay olurdu ama bu beni, böyle akıldan çıkmayan, korkunç ölümlere tanıklık etmekten kurtarmazdı. Kimi zaman bu soruyu ben bile kendime soruyordum, özellikle de o küçük kızı gördükten sonra.

Ama bu insanları görmezden gelemezdim.

Hayalet ve ruhlara yardım etmeye her zaman, *her zaman* hazırdım. Yıllar içerisinde, onlara nasıl davranacağım konusunda uzmanlaşmışım. Kulağa biraz klişe gelse de onlara yardım edebilmek... Bu çok özel bir yetenektir. Zaten onları sonsuza dek görebilecek de değildim. Zaman aleyhime işliyordu.

Bu yüzden hazır yapabileceğim bir şey varken yapıyordum.

Bundan kaçmıyordum.

"Biraz iriydi ama büyük bir kedi falan da değildi. İki ayağının üstünde duruyordu." Wayne bakışlarımı bana çevirdi. "Gerçi ayı da değildi."

Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissederek Wayne'in göğsüne tekrar baktım. "Hayvan değil miydi yani?"

"Etraf karanlıktı ve her şey o kadar hızlı gelişti ki... Ama o... Ah, Tanrım, bilirsin işte, bir keresinde canavarlarla ilgili bir program izlemiştim. Bu da canavara, gerçek dışı bir yaratığa benziyordu ve... kanatları vardı. Dev kanatları vardı. Kanatlarının sesini duydum. Başka hiçbir şey göremesem de onları gördüm."

Şimdi vücudumdaki tüylerin tamamı diken diken olmuştu. Wayne'in düşündüğü tarzda canavarlar gerçek değildi ama ona bunu yapan bir ayı ya da aç bir dağ aslanı değilse geriye tek bir şey kalıyordu.

Ve o şey bir çupakabra değildi.

Bir kocaayak da değildi.

“Ondan kurtulduğumu sandım. Yani şu an o yüzden buradayım. Ondan kurtulduğum için” diyordu Wayne. “Değil mi?”

Başımı iki yana salladım. “Lastiğin patladığında neredeydin?”

“Eski yangın kulesinin yakınlarında. Oradan bir buçuk kilometre kadar uzakta.”

Bedenim baştan aşağı ürperdi. Metruk yangın kulesi buradan çok uzak sayılmazdı. Sadece birkaç kilometre uzaktaydı.

“Ailen var mı?”

“Ben... şey, sadece annem ve bir erkek kardeşim var” dedi Wayne boğuk sesle. “Madem ölüyüm beni nasıl görebiliyorsun?”

“Görüyorum işte.”

Wayne garaj yolundan aşağı baktı. Etraf yüzündeki ifadeyi seçemeyeceğim kadar karanlıktı. Neye baktığını tahmin edebiliyordum.

“Orada bir ışık mı var?” diye sordum umutla. “Belki seni buraya dek takip eden, göz kamaştırıcı, beyaz bir ışık?”

“Evet.” Wayne’in gülüşü hıçkırıklara dönüşünce kalbimin bir kez daha sıkıştığını hissettim. “Orada, orada lanet olası bir ışık var. Ben o şeyden paçayı kurtardığımdan beri orada.”

“Güzel. Kulağa klişe geldiğini biliyorum ama o ışığa gitmelisin” dedim. Neyse ki Misha bu kısımda tamamen sessiz kalması gerektiğini biliyordu.

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Anlamıyorum.” Wayne’in çatallanan sesi irkilmeme neden oldu.

“O ışığa gittiğinde her şey anlam kazanacak. Oraya mutlaka gitmek zorundasın. Burada kalamazsın.”

“Nedenmiş o?” dedi Wayne hafifçe sızlanarak.

Bu çok sık rastlanan bir soruydu. “Çünkü artık seni bekleyen bir sonraki şeye geçmelisin.”

“Se-sen beni neyin beklediğini nereden biliyorsun?”

Bu da sık rastlanan bir soruydu. "Tam olarak bilmiyorum ama bir ışık görmenin iyi bir şey olduğundan eminim."

O güne dek karşılaştığım bütün hayaletler ışığı görmüştü; ben onlara rastlamadan çok önce ölmüş olanlar bile. Bu ışık, mutlu bir köpek yavrusu gibi onları her yerde takip ederdi.

Bazı insanlar ışığa gitmeye cesaret edemeyecek kadar şaşkın ya da korkmuş olurdu. Bunun için onları suçlayamazdım. Ben olsam ben de korkardım. Kim korkmazdı ki? Ölüm büyük bir bilinmezdi.

"Babamı göreceğim miyim?" Wayne hâlâ karanlık garaj yolunun aşağısına, artık ışığın onu beklediğini bildiğim yere bakıyordu. "Babam bir yıl önce öldü. US50'deki bir araba kazasında."

Bunu yapmak bana yanlış geldiği için diğer tarafa geçecekler yalan söylememeye çalışırdım "Keşke sana olumlu bir yanıt verebilsem ama gerçekten bilmiyorum. Bildiğim tek şey senin o ışığa ait olduğun. Canını falan yakmayacak."

Wayne bir kez daha sessizliğe büründükten sonra öne doğru bir adım attı ve işte o zaman ona iyice yaklaştım.

"Pekâlâ" dedi. "Tamam. Bunu yapabilirim."

Başparmağımın tırnağını bir kez daha ağzıma götürdüm ve Wayne'in yüzü netleşene dek gözlerimi kısıtım. Şimdi tam bir hayalet gibi görünüyordu ama buna rağmen ışığa gitmeye karar verdiği andaki yüz ifadesini seçebilmişim.

Aralanan dudaklarımdan usulca nefesimi bıraktım.

Wayne'in önce gözleri büyüdü sonra yüzüne, binlerce Noel sabahı bir araya gelip onun ifadesine yerleşmiş gibi bir sıcaklık yayıldı. Yürümeye başladı.

Ona yüzünde bu ifadeyi gördüğüm her hayalete sorduğum soruyu sordum. "Ne görüyorsun?"

Wayne cevap vermedi.

Hiçbiri vermezdi.

Diğer tarafa gidip geri gelen ruhlar bile orada gördükleri hakkında konuşmazlardı. Sanırım diğer bütün aptal kurallar gibi bununla ilgili de kozmik bir kural falan vardı.

Wayne'in birazdan içine gireceği ışığın, onu ya üst... ya da alt kata göndereceğini biliyordum. Cennet ya da Cehennem. İkisi de gerçektir ve Wayne'in yüzündeki ifadeden onun az sonra sihirli ve saf bir deneyim yaşayacağını hissedebiliyordum. O güne dek hiç ışığa girmeye karar verdikten sonra korkan bir hayalet görmemiştim ve bunun, yardım ettiğim tüm hayaletlerin cennete gideceği anlamına geldiğini düşünüyordum.

Wayne bir adım daha attıktan sonra gözden kayboldu.

Kesik kesik soludum ve birden gözlerim doldu. Bir hayaleti diğer tarafa gönderdiğim her defasında böyle hissedirdim. Nedenini bile bilmeden. Elimi kaldırıp saçlarımı kulaklarımın arkasına götürdüm.

"Gitti mi?" diye sordu Misha sessizce.

"Evet." Boğazımı temizledim ve beni esir alan hüzünden sıyrılacak yavaşça Misha'ya döndüm. "Vakit kaybetmeden Thierry'yle görüşmeliyiz."

"Ne?" diye sordu Misha hayret dolu bir sesle. "Neden?"

Ona doğru bir adım attım. "Çünkü o adam yakınlardaki bir... Üst Düzey iblis tarafından öldürülmüş."

Üst Düzey iblisler, tıpkı Gardiyanlar gibi istediklerinde insan kılığına girebilirlerdi ve işin tuhaf yanı kendi derilerine büründüklerinde de Gardiyanlar'ı anımsatırlardı; tek fark onların kayrak grisi tenleri ve boynuzlarının olmamasıydı.

İblisleri betimlerken hep bu hataya düşülürdü.

Onların boynuzları yoktu. Gardiyanlar'ın vardı.

Banket salonunun hemen dışındaki, nefes alan yaratıklara dönüşmeyen çörtenlerle süslü avluda durduğumuzda, "Sen burada bekle" diye emretti Misha bana. Kanatlarını iki yana açmış çörtenler birkaç metre arayla duvarların kenarına tünemişti.

Misha daha ben ağzımı bile açmadan açık duran kapılardan içeri girip beni onlarla baş başa bıraktı.

Soluma baktım. Çörtenlerden birinin sivri dişli ağzı yüzümden sadece birkaç santim ötedeydi.

Bu heykelcikler beni fazlasıyla huzursuz ediyordu.

Saçlarımı omzuma atıp hızlı adımlarla ardına dek açık olan kapılara yaklaştım ve aydınlık salondan içeri baktım.

Algılarım bir anda harekete geçti. Çoğu göz alıcı sarılardan ve parlak mavilerden oluşan, ıslıl ıslıl tören giysileri içerisinde sayısız insan. Az önce Wayne'in göğsünü ve midesini görmemiş olsay-

dım, kızarmış etin kokusunu alır almaz bir tabak kapıp köşeye çekilir ve karnımı tıka basa doldururdum.

Bakışlarımı odada gezdirdiğimde Misha'yı göremedim ama onun büyük ihtimalle, Thierry'nin Jada ve Jada'nın annesi Aimee ile oturduğu platforma çıktığını biliyordum. Konuklarımız da onur misafirleri olarak onların yanında oturuyor olmalıydı ve törene katılmış olsaydım ben de orada olacaktım.

Törene neden katılmadığımı ben de bilmiyordum. Gün boyu kendimi tuhaf hissetmiş, Misha'yla yaptığımız idmandaki hareketleri yerine getirmekte bile zorlanmış ve Jada ve Ty'ın idmandan sonra birlikte bir şeyler atıştırma teklifini geri çevirmiştim.

Günün büyük kısmını Fıstık'la birlikte odama kapanıp *Acemi Prens* izleyerek geçirmiştim.

Kapıyı iki kanadından tutup onlarca dikdörtgen masanın üstünden, yüksek sesli erkek kahkahalarının duyulduğu tarafa baktım. Salonun ortasında, kılıç kuşanacak öğrencilerin giydiği tören giysileri içerisinde bir Gardiyan duruyordu; beyaz keten pantolon ve kolsuz bir gömlek. Kim olduğunu seçemeyeceğim kadar uzaktaydı ve bu dönem en az yirmi öğrenci mezun oluyordu.

Sabırsızlanarak ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Wayne'den duyduğum şey bekleyemezdi. Yaygaracılar'ın çoğunlukla Üst Düzey iblislerin emrinde olduklarını biliyorduk ve Wayne'in tarif ettiği de... "Yine mi saklanıyorsun?"

Zayne'in sesiyle havaya sıçradım ve hışımla arkama döndüm. Yüce Tanrım, bu çocuk bir hayalet kadar sessiz hareket ediyordu. Benden sadece birkaç adım ötedeydi.

Onunla ilgili fark ettiğim ilk şey, saçlarını bir kez daha arkaya toplayarak o geniş, belirgin elmacık kemikleriyle sert hatlı çenesini ortaya çıkarmış olmasıydı. Saçlarını hangi haliyle daha çok sevdiğimden emin değildim. Yani bu konuda bir fikrim olması gerekmiyordu elbette ama ben sanki saçlarının açık halini daha çok seviyordum.

Ve artık kendime gelmem gerektiğini de biliyordum.

Fark ettiğim ikinci şey onun ziyafetteki diğer Gardiyanlar gibi giyinmemiş olduğuydu. Üstünde her zamanki gibi siyah, yakasız gömlek ve kot pantolon vardı.

Yoksa ziyafete katılmıyor muydu?

Zayne kaşlarını kaldırdığında bir ahmak gibi gözlerimi ayırmadan ona baktığımı fark ettim.

İrkilerek kendime geldim. Saçlarımdan bir tutam yanağıma döküldü. "Sen gizlice beni mi takip ediyorsun? Çünkü artık bundan şüphelenmeye başladım."

Sırıttı. "Evet. Birini gizlice takip ettiğimde ona kendimi mutlaka belli ederim."

"Beceriksiz bir sapık olabilirsin."

"Belki." Solgun bakışlarını üstümde gezdirdiğinde duraksadı. Saçlarım yüzüme dökülmüştü ve onlara dokunmadan bile 80'lerdeki bir müzik klibinden fırlamış gibi göründüğümü biliyordum. En azından Fıstık'a göre. Ne yazık ki saçlarım kolayca düğüm olabiliyordu. "Sen saklanmakta ne kadar kötüysen ben de gizlice takip etmekte o kadar kötüyüm."

Kollarımı kavuşturdum. "Ben saklanmıyorum."

"Yine mi bu tartışmayı yapacağız gerçekten?"

Zayne yanıma yaklaşıp başını eğerek, "Çünkü saklandığın çok belli" dedi alçak sesle.

Ayak parmaklarımdan ucunda yükselip onun gözlerinin içine baktım. "Sana öyle geldiyse berbat bir gözlem yeteneğin var demektir."

"Onu bilemem" dedi Zayne tekrar doğrularak. Başımın üstünden açık duran kapıya baktı. "Yoksa buraya girme iznin yok mu? O yüzden mi saklanıyorsun?"

Bu soruyla afallayıp arkama baktım. "Saklanmıyorum ve evet, canım isterse Kılıç Kuşanma Töreni'ne bal gibi de katılabilirim." Tekrar Zayne'e döndüm. "Neden diğerleriyle değilsin? Sen klanın misafirisin."

"Böyle şeyler bana göre değil."

Parmakları yanağıma okşayıp bir tutam saç kulağımın arkasına

götürdü. Elinin hareket ettiğini bile görmediğim için şaşırarak irkil-dim. Zayne kaşlarını çatarak elini geri çekti. "Seni asla incitmem."

Yanaklarım alev alev oldu. "Evet, incitmezsin çünkü ben buna izin vermem."

Dudaklarında yine o hafif gülümseme belirdi ama bu defa göz-lerine dek erişmedi. "Vermeyeceğinden eminim."

Nedense birden utandığımı hissederek kollarımı çözdüm ve saçlarımla oynamaya başladım. "Neden ziyafetleri sevmiyorsun?"

Omzunu silkti. "Çünkü çok sıkıcılar."

"Burada pusuda beklemek sıkıcı değil mi?"

O solgun gözler benimkilerle buluşup sımsıcak oluverdi. "Bu-rada hiçbir şey sıkıcı değil."

Bu sözler beni şaşırttı. "Sen... sen bana kur mu yapıyorsun?"

Dolgun, pembe altdudağını kemirerek o gür kirpiklerinin ara-sından bana baktı. "Böyle bir şey aklımın ucundan bile geçmedi."

Sözlerinde samimiydi bilmiyordum. Gardiyanlar sadece diğer Gardiyanlar'a kur yapardı. Eh, Clay dışında ama onun da nasıl so-nuçlandığını görmüştük.

Ama ya Zayne bana gerçekten *kur yapıyorsa*? Ya beni... çekici buluyorsa? İçimde arzunun çiçeklendiğini hissettim. Güneş ve su-yun peşine düşen bir çiçek gibi kökleri derinlere yayıldı. Ya beni öpmek istiyorsa?

Oha.

Sanırım biraz yavaşlamam gerekiyordu. Kendimi cidden fazla kaptırmıştım. Yanaklarımın yandığını hissederek dikkatimi hey-kellerden birine verdim.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Zayne.

Gözlerim büyüdü ve hızla dönüp tekrar ona baktım. Düşünce-lerimi okumuş olamazdı. Okuduysa da oracıkta düşer ölürdüm.

Zayne'in dudaklarındaki gülümseme genişledi. "Şu an yüzün olgun bir domates gibi kıpkırmızı."

Bunu duyunca daha da kızarmış olmalıydım.

"Sanırım aklından geçen her neyse benim duymaktan büyük keyif alacağım bir şey."

Kalbimde kelebekler uçuşmaya başladı. "Bir şey düşünmüyorum."

"Hı-hı" dedi bana kesinlikle inanmıyormuş gibi.

Çaresizce konuyu değiştirmeye ihtiyacım vardı. "Neticede saklanmıyorum. Thierry'yi bekliyorum."

"Ne için?"

"Bunu sana söyleyemem" dedim tıpkı onun bana o gün eğitim tesisinde söylediği gibi.

"Öyle olsun" diye mırıldandı. "Nasıl olsa eninde sonunda öğrenirim."

"Öğrenemeyeceğinden eminim."

"Göreceğiz bakalım." Zayne birden karşıya baktı ve başını eğdi Arkama döndüğümde Misha'yla karşılaştım.

"Zayne" dedi Misha ifadesiz bir sesle.

Zayne belli belirsiz gülümsedi. "Misha."

Kaşlarımı çattım.

Misha bana döndü. "Thierry onunla evde buluşmamızı istedi. Birkaç dakika içinde orada olacak."

"Tamam." Meraklı gözlerle bizi seyreden Zayne'e baktım. Az önce kalbimde hissettiğim o aptal aptal kelebekler şimdi karnımda kanat çırpıyordu.

"Görüşürüz" dedi bana ve içimden bir ses gerçekten de görüşeceğimizi söylüyordu.

Misha'yla eve Thierry'den önce vardık ve onu ofisinde bekledik. "Thierry gelmeden önce seninle konuşmalıyız" dedi Misha.

Kendimi, Thierry'nin genellikle ardında olduğu dev çalışma masasımın tam karşısındaki kalın minderli sandalyeye bıraktım.

"Ne hakkında?"

"Onun yanındayken dikkatli olmalısın."

"Kimin?" diye sordum, kimi kastettiğini gayet iyi bilsem de.

"Zayne'in" dedi neredeyse bağırarak.

Kollarımı kavuşturup kaşımı kaldırdım. "Sana iki şey söyleyeceğim."

Misha Thierry'nin masasına yaslanıp gözlerini kısıtı.

"Birincisi bu konuşmayı daha önce de yaptık. Bana onun yanındayken dikkatli olmamı tembihlemene gerek yok. Onunla sıkı fıkı olacak değilim. Zaten birkaç gün içinde buradan gidiyor." Göğsümde hayal kırıklığının sebep olduğu tuhaf bir sızı hissettim ve Zayne'le sadece birkaç kez konuştuğumuzu, onda da çoğunlukla birbirimize hakaret ettiğimizi düşünerek buna bir anlam veremedim.

"Birkaç gün fazlasıyla uzun bir süre."

"Pekâlâ, bu açıklama beni, gecenin belki de en önemli sorusunu sormaya itiyor. Senin onunla derdin ne? Sebep sadece benim onunla sohbet etmem olamaz." Kısa bir duraksamadan sonra, "Tabii eğer bana platonik bir aşk besliyorsan ve beni kıskanıyorsan o ayrı" dedim.

Misha'nın yüzü ifadesizleşti. "Onu tanımıyorsun."

"Sen de öyle. Söylediğin tek şey onun klanı tarafından güvenilmeyen, kötü bir adam olduğu ama bu hiç mantıklı değil. Klanı ona güvenmiyorsa neden buraya getirsin ki?"

Misha kapıya bakıp elini dağınık, kızıl saçlarında gezdirdi. "Onunla ilgili tuhaf bir şey fark etmedin mi?"

Onunla ilgili pek çok şey fark etmiştim ama bunları kendime saklamak niyetindeydim. "Biraz daha detay verir misin?"

"Gözleri." Misha elini indirdi. "Ona gözlerini görecektense kadar yakınlaşmamış olabilirsin ama..."

"Gözlerini gördüm" dedim sözünü keserek. Misha'nın bakışları sertleşti. "Sadece biraz farklılar."

"Biraz mı?"

Kaşlarımı çattım. "Gözleri açık mavi."

"Peki daha önce hiç bu renkte gözleri olan bir Gardiyan gördün mü?" diye sordu Misha. "Hepimizin göz rengi aynı Trin. Biz böyle yaratıldık."

"Tamam. Zayne'in gözlerinin farklı olması tuhaf ama bunda o kadar büyütülecek ne var? Şimdi de açık renk gözleri olan Gardiyanlar'a karşı ayrımcılık mı yapıyoruz?"

"Saçmalama" diye terslendi Misha. "O, başka hiçbir Gardiyan'a benzemiyor."

"Ben de kimseye benzemiyorum" diye belirttim.

"İkisi aynı şey değil. Konumuzla ilgisi bile yok" diye belirtti Misha. "Bak, gözleri bu renk çünkü o... O ruhunun bir parçasını kaybetmiş."

Bu, Misha'dan duymayı beklediğim son şeydi. Öyle bir öne eğildim ki neredeyse sandalyeden aşağı düşecektim. "Ne?"

Misha sözlerine devam etmeden önce tekrar kapıyı yokladı. "Detayları bilmiyorum ama Zayne'in klanı yarı Gardiyan yarı iblis bir kız büyütmüş."

"Ne?" dedim yarı fısıldayıp yarı bağırarak. "Bana bunu neden kimse söylemedi?"

Misha gözlerini kırptırdı. "Neden söylesin ki?"

"Çünkü ben... Tamam, geçerli bir sebebim yok" dedim yenilgiyi kabullenerek ve birden Zayne'in, yaşadığı komünde büyütülen tek çocuğun kendisi olmadığını söylediği aklıma geldi. Kastettiği o kız mıydı? "Lütfen devam et."

"Kızın annesi Lilith'di."

Keskin bir nefes aldım. "Şu meşhur Lilith mi?"

Misha başını salladığında yavaşça gözlerimi kırptırdım. Lilith, bir ruhu ona dokunmadan çalabilecek kadar tehlikeli pek çok iblisin annesiydi. Çocuklarına Lilin denirdi ve bu konuyla ilgili bana tamdik gelen bir şeyler vardı. Birkaç ay önce Matthew ve Thierry'nin bu yaratıklar hakkında konuştuklarını duymuştum. Tam da Zayne'in babasının öldüğü dönemde.

"Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum ama Zayne ruhunun bir parçasını kaybetmiş" diye devam etti Misha.

Ne düşüneceğimi bilemeyerek tekrar arkama yaslandım. "Yani... onun ruhsuz olduğunu mu söylüyorsun?"

Misha başını iki yana salladı. "Öyle demiyorum çünkü bu doğru olsaydı Zayne'in hâlâ hayatta olacağından şüpheliyim. Klanı onun işini bitirirdi."

İşini bitirirdi.

Kuduz bir hayvanın işini bitirir gibi.

Ürperip sandalyenin kollarını tuttum. "O halde ne demek istiyorsun Misha?"

"Sence neden klan lideri o değil? Son liderin veliahtı olarak başa geçmesi için yetiştirildi ama geçmedi."

Aynı soruyu ben de Zayne'e sormuştum ve şimdi bunu yaptığım için kendimi aşırı meraklı haylaz bir çocuk gibi hissediyordum. "Belki kendi istememiştir."

Misha yarım akıllı olduğumu düşünüyormuş gibi bana baktı. "Sanmam. Belli ki klan böyle bir konum için ona güvenmiyor, özellikle de iblislerle dostluğunu hâlâ sürdürdüğü için."

"Yarı iblis yarı Gardiyan ha?" Bunu bir türlü aklım almıyordu. Bir Gardiyan ve bir iblis arasında, A parçasını B yuvasına sokarak bir çocuk yapılabileceğini bile bilmiyordum.

"Lilith'nin kızı" diye düzeltti Misha. "Zayne'in iblislere çalıştığı biliniyor."

"Gerçekten mi?" Bu iddianın absürtlüğü beni güldürdü. Sırf bir Gardiyan'ın bunu yapacağını düşünmek delilik olduğu için değil, bir iblisin elinde olsa bir Gardiyan'a asla yaklaşmayacağını bildiğim için. Belli ki Lilith'in yarı iblis kızı bir istisnaydı çünkü o aynı zamanda yarı Gardiyan'dı.

"Bu saçmalıkları nereden duyuyorsun sen?"

"Başkalarının konuşmalarını dinleyen tek kişi sen değilsin. Aylar önce, belli ki bütün bunlar olduğu sırada, Matthew ve Thierry'nin aralarında bu konuyu tartıştıklarını duydum. Ayrıca bu saçmalık falan değil Trin."

Başparmağımın tırnağını kemirmeye başladım. "Zayne hiç de ruhunun bir parçasını yitirmiş gibi görünmüyor."

"Ruhunun bir parçasını yitiren bir kişi nasıl görünür ki?"

"İblis gibi?" diye bir öneride bulundum. "Zayne iblise benze-miyor."

Misha gözlerimin içine baktı. "Bir iblisin en büyük başarısı da bu değil midir zaten? Kendini sık sık masumiyet maskesinin ardına gizlemez mi?"

Eh, bu konuda ona hak vermek gerekirdi.

Misha'nın uyarısı hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Belki Zayne'in ruhunun bir parçası gerçekten de *kayıptı*. Belki ona, klan lideri yapacak kadar güvenmiyorlardı ve daha da çılgıncası, belki o gerçekten de iblislerle çalışmıştı.

Misha haklıydı. Bir iblis çoğu zaman masumiyet maskesinin ardına saklanırdı.

Riskleri düşününce, Zayne'in yanında gerçekten dikkatli olmayıydım ama işin doğrusu Misha'dan duyduklarım beni onun hakkında daha da çok meraklandırmıştı.

Bu konuşmadan kısa bir süre sonra odaya gelen Thierry yalnız değildi. Yanında kalabalık bir ekip vardı ve Matthew'nun da aralarında olduğunu gördüğümde şaşırmadım. Beni asıl şoke eden kapıdan son giren kişi oldu.

Nicolai.

Faltaşı gibi açılan gözlerimle Misha'ya baktım. Misha Thierry'ye bu konuşmanın içeriğini belirtmemiş miydi? O da en az benim kadar şaşkın görünüyordu.

"Kapıyı kapatır mısın Nicolai?" dedi Thierry odada yürüyüp masasma oturarak.

Matthew da yanına gidip sağ tarafında durdu.

"Misha benimle, ziyafet sonrasını bekleyemeyecek kadar önemli bir şey paylaşmak istediğinizi söyledi."

"Evet ama..." Nicolai ben daha cümlemi bile tamamlayamadan yanımdaki sandalyeye oturdu.

"Sanırım Trinity Nicolai'la tanışmadı" diye araya girdi Matthew. Yüzüne dökülen kızıl saçları alnını okşuyordu.

"Hayır, tanışmadık" dedi Nicolai bana gülümseyerek. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de öyle." Şaşkınlığım olağanüstü bir seviyeye ulaşırken tekrar Thierry'ye döndüm. "Anlamıyorum..."

"Sorun yok. Nicolai'ın yanında çekinmeden konuşabilirsin" dedi Thierry belli belirsiz gülümseyerek.

Misha'nın kaşları yukarı kalktı.

Neler olup bittiği hakkında en ufak fikrim yoktu. “Şey, bundan emin değilim...”

“Çekinme. Nicolai bu odada konuşulanların burada kalması gerektiğini biliyor.”

Nicolai başını salladı. “Elbette.”

“Bize anlatacağın şey ne?” diye üsteledi Matthew.

Misha’ya baktım. Kaşlarını öyle sert çatmıştı ki yüzünün her an çatlayabileceğini düşündüm. “Ben...” Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken derin bir nefes aldım. “Ben bu gece Büyük Salon’un dışında bir hayalet gördüm.”

Nicolai başını hızla bana çevirdi. “Pardon?”

Ne diyeceğimi bilemeyerek Thierry’ye baktım.

“Trinity hayalet ve ruhları görebiliyor” diye açıkladı Thierry, Nicolai’ya benim bir yandan karnıma vurup bir yandan başımın üstünü ovuşturarak geri geri yürüyebildiğimi söyler gibi sakın bir sesle. “Hepsi bu.”

Bu sözlerle bana sessiz bir mesaj verdiğini fark etmiştim.

“Gerçekten mi?” Nicolai’nın bakışlarının üstümde olduğunu söylemek için ona bakmam gerekmiyordu.

“Evet.” Kendimi mikroskop altındaki tuhaf bir böcek gibi hissederek sandalyeme gömüldüm.

“Daha önce hiç bunu yapabilen biriyle karşılaşmamıştım.”

Utancın bin bir türlü halini aynı anda hissederek dudaklarım kapalı gülümsedim.

“Eminim ki karşılaşmamışsındır” diye mırıldandı Matthew.

Hayretle büyüyen gözlerimle baktığımda bana göz kırptı. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama bir şeyler olduğunu hemen anlamıştım ve bu her neyse o kadar önemliydi ki, Thierry ziyaretçilerimizden her şeyi saklamak isterken Nicolai’a benim yeteneklerimden birini ifşa etmişti.

Başparmağımın tırnağımı kemirerek Nikolai’a baktım ve evet, hâlâ bana bakıyordu.

“Lütfen devam et Trinity” diye üsteledi Thierry.

Bakışlarımı Nikolai'dan kaçırdım. "Hayaleti... adamı mı anlatabılırım? Onu bir iblis öldürmüş" dedim. "Üstelik bu iblis bir Yaygaracı da değilmiş."

Odaya gergin bir hava hâkim olurken Thierry, "Bize her şeyi anlat" dedi bana.

Ve öyle yapıp onlara Wayne'nin benimle paylaştığı her şeyi anlattım.

"Bunu yapanın bir hayvan değil de bir iblis olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Matthew. "Bu dağlarda ayılar var."

"Ona böyle bir şeyi ancak bir çupakabra yapabilirdi ve son kontrol ettiğimde çupakabralar gerçek değildi."

"Çupakabra" diye tekrarladı Nikolai başını iki yana sallayarak.

Matthew öne eğilip ellerini masaya koydu. "Ne zaman ölmüş?"

"Bilmiyorum. Bunu bana söylemeyecek kadar akli karışmıştı fakat onu ilk kez ziyaretçilerimizin geldiği gün gördüm." Nikolai'a baktım. "O gün onunla konuşmama fırsat kalmadan ortadan kaybolmuştu ama ölümünün üstünden çok uzun zaman geçtiğini sanmıyorum. Belki birkaç gün."

"Bir iblisin komünümüzü fark etmesine yetecek bir süre" dedi Matthew Thierry'ye bakarak.

"Ayrıca metruk yangın kulesi de buradan sadece birkaç kilometre uzakta" diye hatırlattı Misha. "Ama bu Yaygaracılar'ın burada olduğu sırada olmuş olabilir."

Yaygaracılar hakkında konuşulması Nicolai'yı biraz olsun şaşırtmamıştı; yani ya Thierry ya da Zayne ona konuyla ilgili bilgi vermişti.

"Adamın o kadar uzun bir süredir ölü olması mümkün mü?" diye sordu Thierry.

"Adli tıp uzmanı değilim, televizyonda böyle bir rolde de oynamıyorum, bu yüzden ölüm zamanını söyleyemem. Yaygaracılar'dan önce de olabilir, sonra da" dedim onlara.

"Bugün oraya keşif için bir ekip göndereceğiz." Thierry kalkmaya davrandı. "İkinizin bundan, Jada dahil kimseye söz etmemesini istiyorum. Anlaşıldı mı? Gereksiz telaşa sebep olmayalım."

"Anlaşıldı" dedi Misha ve ben de başımı salladım.

Gitmemize izin verilir verilmez üst kata, odama çıktım. Misha da peşimden geldi ve kapıyı açtığım anda bir terslik olduğunu anladım. Odam buz gibiydi. Etrafa baktığımda rüzgârla havalanan perdelerin koltuğumun üstüne döküldüğünü gördüm.

"Fıstık" diye söylendim pencereye koşarak. Perdeleri çekip pencereyi kapattıktan sonra Misha'ya döndüm.

"O hayalet gerçekten çok tuhaf."

"Az önce aşağıda olanlar kadar değil. Thierry'nin beni Nicolai'nun önünde konuşmaya zorladığına inanamıyorum."

Gidip kendimi yatağıma bıraktım. "Bir şeyler dönüyor Misha."

"Başka zaman olsa fazla şüpheli davrandığını söyledim ama haklısın" dedi Misha kapıya yaslanarak. "Gerçekten çok garipti."

"Evet, öyleydi." Misha'ya bakıp avuçlarımı bacaklarıma sürttüm. "Hayalet ve ruhları görebildiğimi bilmeleri çok önemli değil ama..."

"Ama bunu bilmek onları senin gerçekte kim olduğunu öğrenmeye bir adım daha yaklaştırır."

Uyuyamadım.

Muhtemelen henüz gece on bir falan olduğundan ve normalde gece yarısına dek yatağa girmek aklımdan geçmediğinden ama bir yandan da kendimi... garip hissediyordum.

Yine.

Huzursuzdum.

Endişeliydim.

Sinirliydim.

Neden sinirli olduğumu bilmesem de öyleydim. Misha'nın Çukur'a gitme davetini bile geri çevirmiştim. Herkesin orada olduğunu duymak beni şaşırtmıştı ama tören erken bitmiş olamaz mıydı? Kim bilir? Bildiğim tek şey Misha'nın oraya Alina'yı görme umuduyla gitmek istediğiydi ve ben de burada...

Endişeliydim.

Huzursuzdum.

Gergindim.

Sinirliydim.

Beklentideydim.

Ne bu sonuncusuna ne de diğerlerine anlam verebiliyordum ama böyle hissediyordum; sanki bir şeyin olmasını bekliyordum. Sanki her şey değişecekti. Ya da bir şeyler değişmişti.

Yatakta uzanmış, usul usul parlayan yıldızları seyrederken bacağımı yukarı kaldırdım. Yaklaşık bir saattir yaptığım tek şey burada uzanmak olduğu halde kalbim, Misha'yla yaptığım bir idmanın ortasındaymışım gibi çılgınca atıyordu. Öncesinde Fıstık'ı aramaya çıkmıştım ama sanırım o, Büyük Salon'da Zayne'i gözetlemekle meşguldü.

Zayne.

Ahh.

Ellerimi yüzüme çarptıktan sonra avuçlarımı aşağı çektim. Zayne bana kur mu yapmıştı? Bu gerçekten olmuş muydu? Çok da önemli değildi. Nasıl olsa gidip bir daha gelmeyecekti ve çok yakında gidiyordu. Son törene üç gün kalmıştı.

Ayrıca benim düşünmem gereken çok daha önemli şeyler vardı.

Gözlerim kocaman açılmış halde yan döndüm. Aklımda bin bir düşünce dolaşıyordu. Wayne'i neyin öldürdüğü ve keşfe çıkan grubun bir şey bulup bulamayacağıyla ilgili endişeliydim. İblis varlığı hissetmiyordum ama bu sadece duvarların yakınında iblis olmadığı anlamına gelirdi.

Thierry ve Matthew'nun toplantıya Nicolai'yı da getirmesi, onun, benim görebildiğim şeyleri –ki bu fazlasıyla tuhaf bir özellikti– bilmesine izin vermesi aklımdan çıkmıyordu. Ve evet, Zayne gerçekten ruhunun bir parçasını yitirdi mi diye de merak ediyordum.

Belli ki uyuyamayacaktım. Hayır.

Doğrulup ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttıktan sonra uzanıp başucu lambasını yaktım. Gözlerimi karanlığa alışana dek kırpıştırdım. Üstüme bir spor sutyeni, bacaklarıma bir çift tozluk geçirdim ve yıllar önce Misha'dan çaldığım termal bluzu kaptım. Bana nere-

deyse tunik niyetine giyecek kadar bol gelse de rahat olduğu ve ne kadar yıkarsam yıkayayım karanfil koktuğu için onu seviyordum.

Odadan çıkıp alt kata indim. Thierry'nin ofisinden geçerken kanatlı kapıların altından zayıf bir ışık sızdığını gördüm. İçeriden sesler geliyordu. Matthew'nun. Thierry'nin. Üçüncü bir ses daha vardı ama ne konuşulduğunu duyamıyordum.

Yine kapalı kapılar ardında toplantılar.

Fıstık etrafta olsaydı onu içeriye casusluk yapmaya gönderirdim, ki bunu seve seve yapardı. Böyle zamanlarda kendini, kim olduğu hakkında hiçbir fikrimin olmadığı Davey Osborne gibi hissettiğini söylerdi. 80'lerdeki bir karakteri kastediyor olmalıydı ama Fıstık ziyaretçileri o kadar çok merak ederdi ki Büyük Salon'un önünden ayrılmazdı.

Başım öne eğik, arka kapıdan çıkıp avluyu aştım ve buradan yüzlerce kez geçtiğim için yürürken önümü görmeye ihtiyaç duymadığım eski patikayı takip ettim. Hâlâ soğuk gecede korunmak için tuniğin uzun kollarını ellerimin üstüne dek çekip kollarımı göğsümde kavuşturdum ve komünü çevreleyen duvardan daha küçük olan taş duvara ulaştım. Bu duvar ağaçlık, geniş parklardan birinin etrafını sarıyordu.

Duvarın sonunda Çukur vardı.

Çukur'un girişine doğru yürüdüm. Yanmış odun kokusuyla sarmalandım. Sohbetlerin uğultusu ve kahkahalar, hafif hafif çalan müziğe karışıyordu.

Girişte durup alevlerin karanlık gökyüzüne doğru dans edişini seyre daldım. Ne yapıyordum ben? Misha ve Alina'nın arasına mı girecektim? Bunu yaparsam Misha, Alina yerine benimle ilgilenirdi. Eğlenmek yerine.

Ya Misha bana bağlanmayı istememişse? Bu düşünce aklıma düştüğü anda onu tel fırçayla zihnimden kazıyıp atmak istedim. Misha'nın da benim de başka seçim şansımız olmamıştı; benim doğuştan Misha'nınsa bana rastladığı andan itibaren. Misha bunun bir onur olduğunu söylüyordu ve ona inanıyordum ama böyle olması ayrı zamanda istenilen bir şey olduğu anlamına gelmiyordu.

Midemin bulandığını hissederek gerisin geriye eve yollandım. Ofisteki işleri bittiyse Thierry'le Matthew'yla uğraşabilirdim.

Ya da tekrar yatağa girip kendimi uyumaya zorlardım. Ne de eğlenceli.

Çukur'dan eve giden yolu yarılamıştım ki durup gökyüzüne baktım. Karanlık gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Dört soluk pırıltı görebiliyordum. Yıldızlar. Sağ gözümü kapattım. Düzeltiyorum. Üç soluk pırıltı. Herhalde daha fazlası da vardı. Gökyüzü yıldızlarla kaplı olmalıydı ve yeterince uzun süre bakarsam...

Arkamda ayak sesleri duydum ve önceki gece yaptığım gibi yumruk sallamak yerine ağır ağır arkama dönmek istedim.

Ensemden sırtıma yayılan yoğun acı, algılarıma ket vurup beni felç etti.

Ve düştüm.

Kaldırıma çarpan dizlerim çatırdadı, avuçlarım sert zemine sürttü.

Nefes al.

Zonklayan acıya ve mide bulantısına teslim olmanın eşiğinde, gözlerimi açık tutmaya ve etrafa dikkat kesilmeye zorlarken kendime böyle söylüyordum. *Nefes alarak üstesinden gel. Sakın bayılma. Nefes al.* Görüşüm her zamankinden daha fazla sınırlanmıştı ve nabız gibi atan acıya, beni kendine çeken karanlığa boyun eğmemek için çırpınıyordum.

Bir kol belime dolandı, etrafımda bir hareketlilik oldu ve ayaklarım yerden kesildi. İçten içe biliyordum... beni neyin esir aldığını biliyordum. Bir iblisin varlığını hissetmemiştim ve hiçbir insan beni bu şekilde yerden kaldıramazdı.

Gardiyan.

Bir yıl öncesinin hatırası canlandı. Az sonra olacakları anlayan annemin dehşetle büyüyen kahverengi gözleri. Gafil avlanmış, ihanete uğramıştık.

Hayır. Asla.

Bu bir daha *olmayacaktı.*

Bir silah misali içimde patlayan korku, yıllardır aldığım eğitimi

harekete geçirip beni acı ve paniğin üstesinden gelmeye zorladı. Bir ayağımı yere basıp diğeriyle savurduğum tekme saldırganımın baldırına geldi.

Karşılığında acılı bir inleme duydum ve beni saran kol gevşedi. Kendimi bırakıverince ani ağırlığım saldırganımın dengesini bozdu. Beni elinden bıraktı ve yere düştüğümde dişlerim zangırdadı. Bu defaki mücadelem başımdaki sersemletici sızı ve giderek artan şaşkınlığımla oldu. Yerde yuvarlanıp ayağa fırladım ve hışımla arkama döndüm.

Ve bir maske gördüm; şu yanakları kırmızıya boyalı, pembe dudaklarında geniş bir gülümseme olan beyaz, plastik oyuncak maskelerden.

“Bu maske insanın aklını başından alır” dedim ürperip geriye doğru sendeleyerek.

Gardiyan insan formundaydı. Bunu biliyordum çünkü bana saldırıya geçtiğinde değişmeye başlamıştı. Açılan kanatları, siyah gömleğini omuzlarından yırtarak koyu gri tenini ortaya çıkarmıştı.

Bu kötüydü; çok kötü. Hançerlerim yanımda olsaydı bile, ki yoktu, gardiyanın derisi sertleştiğinde farklı bir mücadeleye girmem gerekecekti.

Bana hamle yaptığında kendimi sola attım. Olduğum yerde dönüp eğildim ve bir tekme savurdum. Yüzüne yediği tekmeyle başı geriye giden Gardiyan’ın plastik maskesi çatladı. Maske aşağı kaymaya başladı ama ben ardında karanlıktan başka bir şey göremedim.

Gardiyan bir adım geriye sendeledikten sonra yumruğunu salladı. Kör noktamdan gelen yumruk çok şiddetli ve hızlıydı. Elinde jilet gibi keskin pençeler ortaya çıkarken kendimi geriye attım. Gardiyan bluzumun koluna yapıştı. Önce kumaş yırtıldı sonra omuzuma doğru şiddetli bir acı yayıldı.

Dönüp elinden kurtulurken kolumdan aşağı akmaya başlayan sıcak sıvı, içimi saf, ilkel bir dehşetle doldurdu. Korkumun sebebi aldığım yara ya da bir Gardiyan’ın peşimde olduğu gerçeği değil, akan kandı.

Benim *kanım*.

Etrafa yayılan kan kokusu rüzgârla birlikte iyice güçlendi; gizlenmesi imkânsız, tatlı, metalik bir rayiha.

Koku onları çekecekti ve bunu bilmek benliğimin derinliklerine gizlenmiş şeyi, doğduğum günden beri bana, kontrol altında tutmamın, babam onu, yani beni serbest bırakana dek gizlememin öğretildiği bir gücü harekete geçirdi.

“Hayır, diye fısıldadım beyhude bir çabayla.

Artık harekete geçmişti ve durdurulması imkânsızdı.

Göğsüm binlerce güneşin gücü ve sıcaklığıyla yandı. Sıcaklık, bir fırtına, bir şimşek gibi damarlarıma hücum etti.

Asaletim kendini gösterdi ve kışı, soğuk sabahları, buz gibi yağmuru düşünerek verdiğim mücadeleye rağmen beni ele geçirdi. Boşa çaba harcıyordum.

Bunu hissediyordum.

Kolumdan aşağı bir ısı dalgası yayıldı ve gözlerimin kenarı beyaz ışıkla doldu. “Bence kaçsan iyi edersin.”

Gardiyan beni dinlemedi. Kolumdan fışkırıp elimden püsküren beyaz ateş, alevler halinde etrafa saçılırken parmaklarımın arasında kızgın bir kabza ortaya çıktı.

Kılıç ağırdı ve daha önce sadece bir kez yanıma çağırılmış olsam da ona doğuştan gelen bir aşinalık hissediyordum. Jilet gibi keskin kenarlarından, çatırdayıp tıslayarak alevler fışkırıyordu.

Kılıcı havaya kaldırdığımda Gardiyan’ın kanatları açıldı. Üstündeki alevlere kavis çizdirerek hızla indirdiğim kılıç, Gardiyan’ın omzuna isabet etti. Gardiyanlar’ın derisine nüfuz etmek imkânsızdır. *Neredeyse*. Tereyağına saplanan kızgın bir bıçak gibi saldırganımın etine gömülen kılıç, onun hem derisini hem de daha akmadan kanını yaktı. Alevler gereğini yerine getirerek, ikiye bölünen Gardiyan’ı sardı ve onun çığlık atmasına bile fırsat tanımadan vücudunun her noktasını yuttu.

Saniyeler içinde Gardiyan’dan geriye, ateş püsküren kılıcın aydınlattığı bir kül yığını ve yarısı erimiş bir maske kalmıştı.

Asaletim geri çekildi ve kılıç da büzülüp tel tel dumana, rüzgârda dağılan altın rengi zerreciklere dönüştü.

Burnumdan ince ince kan sızıyordu.

Yavaşça çömelip bozulan maskeyi elime aldım. Daha parmaklarım dokunduğu anda dağılıp yerdeki toz yığınınna dahil oldu.

“Tüh” diye fısıldayıp doğruldum.

Güçlkle nefes alarak ürperdim ve geriye gittim. Kan. Sol kolumdan aşağı akıp parmaklarımın ucundan kaldırıma damlıyordu.

Bu kötüydü, çok kötü.

Vakit kaybetmeden Thierry’yi bulmalıydım. Bu pislik çok geç olmadan temizlenmeliydi. Bu, neden yine bir Gardiyan’ın beni öldürmek istediğini anlamaya çalışmaktan çok daha önemli ve öncelikliydi.

Hızla arkama dönüp koştum. Daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı koştum ve attığım her adım kafamdaki zonklamayı, kafatasıma bir davulcu yerleşmiş gibi hissettirdiği halde yavaşlamadım. Ne yavaşladım ne de beni takip eden karanlığa teslim oldum. Bayılıp Thierry’ye ulaşamazsam ve kanım akmaya devam ederse *geliirlerdi*.

Özellikle de Wayne’i öldüren şey hâlâ yakınlardaysa. Sürü halinde akın ederlerdi.

Evimi çevreleyen duvarın kenarına ulaşım sağa döndüğümde sıcak, sert ve tıpkı... tıpkı kış nanesi gibi kokan bir şeye çarptım.

Zayne.

Çarpmanın etkisiyle dengemi kaybedip olduğum yerde döndüm.

“Kahretsin, ne oluyor?” diye haykırdı Zayne yaralı kolumu tutarak. Bedenim acıyla alev alev yanarken, dilimin ucuna gelen keskin çığlığı yutkunarak bastırdım. “Trinity?”

Beni öyle hızla kendine çekti ki durabilmem imkânsızdı. Göğsüne çarpıp geriye gittim ama düşmedim. Beni çabucak kolumdan tutup dengemi bulmamı sağladı. Kış nanesi kokusu kanımın metalik kokusunu bastırıyordu. Çılgınca bir çabayla yüzüne baktım ama etraf onu seçemeyeceğim kadar karanlıktı.

"Lanet olsun" diye fısıldadım midemin bulandığını hissederek. "Sıcak ve sert bir duvar gibisin."

"Sıcak ve sert bir duvar mı? Bekle." Endişeli bir sesle bedenimi yokladı. "Bir yerin kanıyor. Kahretsin. Hem de çok fena."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken dokunuşuyla belli belirsiz rahatladığımı hissettim. "Öyle sayılır."

"Öyle mi sayılır? Ne oldu sana?"

Kolumu bırakmayan Zayne'in sesi, endişesine eşlik eden öfkeyle sertleşmişti. "Bunu sana kim yaptı?"

Cevap verecekken son anda vazgeçtim. "Ben... ben bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Hayır." Boğazımı yakan mide asidinden yutkunarak kurtuldum. Tanrım, ya kusacak ya da bayılacaktım. Hatta belki ikisi birden. "Thierry'yigörmeliyim."

"Bence önce bir doktora görünmelisin." Yanağıma dokunduğunda yine o tuhaf ürpertiye hissedip yoğun bir utanca kapıldım.

İrkilerek geriye gittim. "Affedersin" dedi Zayne sert bir sesle. "Sorun yok. Her şey yolunda."

Bundan çok da emin değildim.

"Nicolai" diye seslendiğini duymak canımı sıktı. Demek yalnız değildi. Harika. Tüm bunları onlara nasıl açıklayacaktık? "Bir sorunumuz var."

"Sorun falan yok" diye mırıldandım DC klan liderinin yanıma geldiğini hissederek.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu Nicolai ısrarla.

"Bir kaza geçirdim."

"Zincirli testereyle mi?" diye sordu Zayne. "Başka yerin de yaralandı mı?"

"Ben iyiyim." Bana dokunmasına izin vermedim. Bacaklarımı... tuhaf hissediyordum. "Sadece bir an önce eve gitmeliyim. Matthew... o bana yardım eder."

"Trinity..."

"Eve gidip..."

Dünya biraz sarsıldı. "Oha."

"Oha ne?" O el bir kez daha yanağımı okşadı, açılan parmakları boynumdan aşağı kayıp saçlarımın arasına daldı. Her an kusabileceğim olmama rağmen Zayne'in, tenimi okşayan teni ürpermeme sebep oldu. "Başın da kanıyor."

Kanıyor muydu gerçekten? Şaşırtıcı değildi. O Gardiyan kafatasımı parçalamaya çalışmıştı. "Ben sadece..."

"Durumu iyi değil" dedi Nicolai telaşla.

Bana yaklaşan Zayne'in teninin sıcaklığı baştan çıkarıcıydı. Bacaklarımdaki o tuhaf his yoğunlaştı ve gördüğüm her ışık karardı. Zayne'in adımı haykırdığını duyar gibi oldum.

Sonrasında artık ayakta değildim. Beni... beni kucakta taşıyorlardı. Yanağımı birinin göğsüne yaslamıştım... Zayne'inkine.

Ah, Tanrım, neler oluyordu?

"İndir beni" dedim. Başımı kaldırdım ama tuhaf bir hisse kapıldım. Sanki başım bir ton ağırlığındaydı.

"Ah, seni indirmiyorum." Zayne uzun ve hızlı adımlarla yürüyordu. "Az önce bayıldın ve seni tekrar düşmeden yakalamaya çalışmak niyetinde değilim."

Kafam karıştı. "Ben... ben bayılmadım."

"Patates çuvalı gibi yere yığıldığın halde benimle tartışacak mısın gerçekten?"

Patates çuvalı mı? Ne güzel bir... iltifat. "Ben hayatımda hiç bayılmadım."

"Eh, her şeyin bir ilki vardır."

Nerede olduğumuzu görmeye çalıştım ama yeterince ışık yoktu. "Neredeyiz? Nicolai nerede?"

"Thierry'yi çağırmak için önden gitti. Burada hastane nerede bilmiyorum. Bilseydim çoktan orada olurdun."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp Zayne'in kucagında olduğum gerçeğini düşünmemeye çalıştım. O sadece gördüğüm en çekici erkek değil, aynı zamanda...

"Sen... şey gibi kokuyorsun."

“Ne?”

Gözlerim bir anda açıldı ve sıkıttığım dişlerimin arasından nefesimi bıraktım. Şimdi projektörlerin altındaydık ve Zayne bana bakarak hızlı adımlar atıyordu.

“Kan kaybımdan ölmek üzereyim ve sen bana koktuğumu mu söylüyorsun?”

“Az önce iyiyim demiştin?”

“Ben... ben kokmuyorum.”

“Kokuyorsun” dedi Zayne kafası karışmış gibi. “Hem de... dondurma gibi kokuyorsun.”

Kafama yediğim darbe yüzünden onu yanlış duyduğumu zannederek gözlerimi kırıştırdım. “Ne?”

“Kokuyorsun.” Zayne attığı kararsız, zayıf kahkahayla sarsıldı. “Kanın bir kokusu olduğunu bile bilmiyordum ama varmış. Vanilya ve şeker kokuyormuş” diye ekledi. Sözlerinde ciddi miydi anlayamadım.

“Dondurma falan kokmuyorum” diye homurdandım. “Ve beni indir...”

“Trinity!” Thierry ismimi yeri göğü inletecek kadar yüksek sesle söyledi ve koşarak yanımıza geldi. Yanağıma dokundu. “Yüce Tanrım, onu hemen içeri getir.”

Zayne zaten öyle yapıyordu. Basamakları tırmandı ve açık duran kapıdan aydınlık eve girdik. Göz ucuyla Matthew’yu görür gibi oldum. İçinde *gerçekten* çok güçlü ilaçların olduğunu umduğum çantasıyla yanıma koşuyordu.

“Bunu Clay mi yaptı?” diye sordu Thierry.

Zayne gerildi. “Clay de kim?”

Kalbim duracak gibi oldu. Clay onu pencereden aşağı attım diye bana bunu yapmış olabilir miydi? Çukurda söylediklerini hatırladım. *Yakında tekrar görüşeceğiz*. Bu bir tür uyarıydı.

“Ben... ben bilmiyorum.”

Zayne’in yanında ne kadarını söyleyebileceğimden emin değildim ve Nicolai’in nerede olduğuna dair de hiçbir fikrim yoktu.

"Kim olduğunu göremedim ama o..." Susup Thierry'nin gözlerinin içine baktım ve sözlerimin devamını anlayacağını umdum.

Gözlerinin belli belirsiz büyüdüğünü fark edince anladığından emin oldum. "Ah, Trinity" diye fısıldadı. "Bu nerede oldu?"

Sorusunu cevapladıktan sonra, "Üzgünüm" diye fısıldadım.

"Ben sana ne demiştim?" dedi alnıma dokunarak.

"Bilmiyorum" diye fısıldadım yine. "O kadar çok şey dedin ki."

Thierry boğuk bir kahkaha attı. "Elinde olmayan bir şey için özür dilediğin bir dahaki sefere de aynı soruyu soracağım."

Matthew Thierry'yi kenara itti. Üstümde gezdirdiği bakışları Zayne'in göğsüne yasladığım yaralı koluma takıldı. "Bu defa başını nasıl bir belaya soktun Trin?"

"Küçük bir bela."

Matthew'nun dudakları yukarı kıvrıldı. "Bu küçük belalar hep de seni buluyor, değil mi?"

"Her zaman" diye fısıldadım.

"Ona yardım edebilecek misin?" diye sordu Zayne araya girerek ve bakışlarımı ona çevirdim. Ona baktım ve... öylece kaldım. O da güçlü çenesini sıkmış bana bakıyordu. "Çünkü sanırım kan kaybından ölmeden önce üstümü başımı berbat edecek."

Kaşlarımı çattım. Ona zahmet veriyormuşum gibi davranmasına gerek yoktu. "Sana beni kucağına al demedim."

"Seni yerde yatarken bırakıp gitse miydin yani?"

"Evet" dedim savunmacı bir tavırla. "Ayrıca yerde yatmıyordum. Beni neredeyse yere devirecektin."

"Bana sen çarptın."

"Çünkü bir duvarın ardına gizlenmiştin!"

"Hadi ama, bir şeylerin ardına gizlenenin ben olmadığımı biliyorsun." Zayne'in etkileyici yüzünde şaşırdığını söyleyen bir ifade vardı. "Yani seni orada bırakmamı mı tercih ederdin?"

"Üstünü kan lekesi yaptığım için sızlanıp durmandan iyidir."

"Çok gıcıksın."

Öfkeyle tekrar ona baktım. "Dilerim kıyafetin lekelenmiştir."

Dudağı yukarı kıvrıldı, soluk gözleri sıcacık oldu. "Bundan emin olabilirsin."

“Harika” diye mırıldandım.

“Eh, böyle tartışabildiğine göre ölümün eşiğinde falan değil. Onu mutfağa getir” diye emretti Matthew. “Orayı temizlemek daha kolay.”

Zayne koridorda Matthew’yu takip etti ve ben... ben hâlâ ona bakıyordum. O da bana. Nasıl olup da duvara ya da başka bir şeye toslamadığını hiç bilmiyordum.

“Misha nerede?” diye sordu Thierry, Zayne’in arkasından.

Zayne gözlerini kırptırıp ona baktı.

“O... O meşgul” dedim.

“Bu kabul edilebilir bir bahane değil” dedi Thierry hışımla öne fırlayarak.

Nihayet bakışlarımı Zayne’den ayırabildim. “Bu onun suçu değil...”

“Senin yanında olmalıydı” diye gürledi Thierry irkilmeme neden olarak. “Tek bir işi var.” Elini havaya kaldırdı. “Sadece bir! Hepsi bu.”

Zayne beni daha sıkı tuttu. “Sesini biraz alçaltmaya ne dersin?”

Dük başını hızla ona çevirdi. “Pardon?”

“Bence şu an bağırıp çağırmanın Trinity’ye hiçbir faydası yok.” Zayne kulaklarına inanamıyormuş gibi kendisine bakan Dük’ten gözlerini ayırmadı ve o an onun daha önce düşündüğüm kadar sinir bozucu biri olmadığma karar verdim. “Ölü bir balık gibi çırpınmasına neden oluyorsun.”

Pekâlâ. Hâlâ fazlasıyla sinir bozucuydu.

Birden görüş alanıma giren Matthew iki sandalyeyi kenara itip yolu açtı. “Zayne haklı Thierry. Daha sonra bağırarak bolca zamanın olacak. Onu buraya yatır.”

“Yere mi?” dedi Zayne tereddüt ederek. “Yatak ya da en azından kanepeler çok daha rahat olurdu.”

“Öyle ama yere yatması gerekiyor” dedi Matthew. “Hemen.”

“Sorun değil. Yerde de yatarım” dedim gözlerimi sandalyedeki tıbbi malzeme çantasından ayırmadan.

Bir an Zayne’in itiraz edeceğini düşündüm ama sonra yere diz çöktü. Beni battaniye olduğunu düşündüğüm bir şeyin üstüne bı-

raktı. O noktadan sonra geri çekilmesini bekledim ama çekilmedi. Yanımda diz çökmeye devam etmesi beni şaşırttı.

“Pekâlâ. Canını yakmamaya çalışacağım Trin” dedi Matthew ama ben yine Zayne’e bakıyordum. “Kolunu kontrol etmeliyim. Başka neresi...”

“Başı” diye cevapladı Zayne benim yerime ve o soluk mavi gözlere dalıp gittim. Dipsiz bir kuyu gibiydiler ve bana... bana birden bir başkasının gözlerini hatırlattılar. Kimin gözleri olduğunu söyleyemiyordum ama onunkilere benzeyen bir çift göz gördüğümünden emindim. Ya da belki kan kaybından dolayı böyle düşünüyordum. “Hem başı hem de burnu da kanıyor.”

“Teşekkür ederim.” Matthew nazik ve hızlı parmaklarıyla bluzumun parçalanmış kolunu yırttı. “Ah, tatlım. Dikiş atmam gerekecek.”

Zayne bana baktı. “Tanrım. Ona... ona resmen pençe atmış.” Çenesindeki bir kas seğirirken bakışlarını başucumda duran Thierry’ye çevirdi. “Onu burada neden pençelesinler ki?”

“Misha’yı çağır” diye emretti Thierry kim olduğunu göremediğim birine. “Bu kadar önemli ne işi varmış öğren. Biri de gidip Clay hâlâ burada mı öğrensin. Ayrıca parka bir ekip gönderip kanı derhal temizletin.”

Zayne gözlerini kısarak bana bakıp, “Clay kim?” diye sordu bir kez daha. “Çukur’da senin canını sıkacak şu Gardiyan mı?”

Cevap vermedim.

“Bunu yapan Clay’se artık işi bitti demektir” dedi Matthew sessizce.

Zayne bir şey söylemedi çünkü bence bu sözlerin ne anlama geldiğini biliyordu. Sorumlu Clay’se onu ölmekten beter edeceklerdi.

Matthew elini altına götürüp başımı yokladı. İçimin acıyla alevlendiğini hissederek gözlerimi kapatıp yüzümü buruşturdum.

“Ve sen. Sen de bana giysilerini ver” diye emretti Thierry.

“Ne?” diye haykırdı Zayne.

“Tekrarlamak istemiyorum. Üstündekileri hemen çıkar. Onları bir an önce imha etmeliyiz.”

Ah, vay canına. Gözlerimi açtım çünkü eğer Zayne soyunacaksa Fıstık gibi davranacaktım. Utanacak değildim. Kan kaybından öleceksem de en azından şu gömleğin altında ne olduğunu görüp de ölecektim.

Korkunç biriydim.

“Neden giysilerimin imha edilmesi gerekiyor?” diye sordu Zayne.

“Dediğini yap” dedi Nicolai araya girerek. Vay canına, onun da aramızda olup her şeye tanıklık ettiğini unutmuştum. “Eminim ki sana hem giyecek bir şeyler hem de bir cevap verecektir.”

Bence aradıkları cevabı alamayacaklardı.

“Yaraların ciddi değil ama koluna dikiş atmam gerekecek.” Matthew başımı tekrar yere bırakıp çantasına uzandı. “Seni bayıltacağım tamam mı? Bunun için ayık olman gerekmiyor.”

“Tamam.” Zayne’e baktım çünkü o iğneyi görmeyi gerçekten istemiyordum. Hem de hiç. “İğneleri sevmem”

Zayne’in, dizlerine koyduğu elleri kıpkırmızıydı; benim kanımla kaplanmıştı.

“Kim sever ki zaten.”

Matthew’nun parmaklarını kolumda hissettiğimde yutkundum. “Halbuki sen iğneleri seven birine benziyorsun.”

“Tam bir baş belası olduğum için mi?”

İğne koluma battığında gülüşüm keskin bir iç çekişe dönüştü.

“Bunu sen söyledin, ben değil.” Zayne’in dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “İyi misin?”

“Evet.” Uğuldayan sıcaklığın boynumdan yukarı tırmanıp kafatasıma yayıldığını hissederek yavaşça gözlerimi kırıştırdım. “Sen iyi misin?”

Zayne’in dudaklarının diğer kenarı da yukarı kıvrıldı. “İyi-yim.”

“Güzel çünkü bayılırsan üstüme düşersin” dedim. “Ve epeyce ağır olmalısın.”

“Öyleyim.” Zayne kısa bir süreliğine Matthew’ya baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi ve ben de Matthew’nun o iğneyle

neler yaptığını görmek için hafifçe başımı kaldırdım. "Tuhaf bir şey duymak ister misin?"

Göğsüme bir sıcaklık yayıldığını hissederek tekrar yutkundum. "Elbette."

Zayne eğilip, "Seninle daha önce karşılaşmışız gibi hissediyorum" dedi sessizce ve aynı anda hayal meyal Matthew'nun parmaklarının hareketsizleştiğini fark ettim. "İlk konuştuğumuz andan beri böyle hissediyorum ama daha önce karşılaşmadığımızdan eminim. Yoksa hatırlardım."

Kalp atışlarım ağır ağır hızlandı çünkü ben de... ben de böyle hissediyordum. "Ben de aynısını hissediyorum" diye mırıldandım. "Ne tuhaf, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Thierry" dedi Matthew sessiz bir fısıltıyla ama başka bir şey söylediyse de duymadım. Gördüğüm son şey o soluk mavi gözler oldu ve sonrası karanlıktı.

Gözlerimi tekrar açtığımda Fıstık'ın saydam yüzüyle burun buruna geldim.

"Öldüğünü sandım" dedi bana.

Nefes nefese ondan uzaklaşıp yatağıma gömüldüm. "Ah, Tanrım. Sakın bunu bir daha yapma."

Başını dikleştirdi. "Neyi?"

"Bunu!" diye haykırdım. "Ben uyurken tepemde dikilme."

"Hep yaptığım bir şey."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

"Özür dilerim. Unut gitsin." Yan tarafa süzülüp görüş alanımdan çıktı. "Ölmediğine sevindim."

"Ben de öyle." Ağzım ve boğazımın kupkuru olduğunu hissederek etrafa baktım. Yatak odamdaydım ve açık olan başucu lambamdan karanlığa yumuşak bir ışık yayılıyordu. Tavanımdaki yıldızlar parlıyordu. "Ben uyurken gerçekten tepemde mi dikiliyorsun?"

"Cevabı gerçekten duymak istiyor musun?"

Biraz düşündükten sonra, "Hayır" dedim.

Kıkırdadı.

Üstümdeki battaniyeyi itip kendime baktım. "Pijamalarımı nasıl giydim?"

"Bir kadın seni temizleyip üstünü değiştirdi. Sanırım giysilerini yaktılar ya da o tür bir şey yaptılar. Sen o sırada baygındın." Fıstık odanın ortasına doğru süzüldü. "Yemin ederim bakmadım. Ben sadece yabancıları gözetlerim."

"Bu... bu da pek doğru bir davranış sayılmaz."

"Beni, hayatımı ya da tercihlerimi yargılama lütfen."

Ona şöyle bir baktıktan sonra kemiklerim ve kaslarım arasındaki tendonlar eksikmiş gibi hissederek kendimi tekrar yatağa bıraktım. Ölesiye yorgun olmamın sebebinin Matthew'nun vücuduma zerk ettiği ilaçlar olmadığını biliyordum.

İlaç demişken... Pijamamın sol kolunu kaldırdım. Tenimde on santim genişliğinde, kıpkırmızı üç yara izi vardı. Yaralara düzgünce dikiş atılmıştı ama... Belli ki iz kalacaktı.

Yara izi mühim değildi.

Asıl önemlisi ne olduğu ve neden olduğuydu. Bunu yapan Clay değilse... annemin yaşadığına benzer bir şey yaşamıştım ve artık burada güvende sayılmazdım. Aslında hiçbir yerde güvende değildim.

Peki yapan Clay'se?

Bunun ne anlama geleceğine dair en ufak fikrim yoktu. Kendimi savunmuştum ama Gardiyanlar... Bazen doğru ve yanlış olduğuna inandığım şeylerin ötesine geçiyorlardı.

İşin en kötü yanı kan kaybetmiş olmamdı. Yakınlarda Yaygaracılar ya da o Üst Düzey iblis olsaydı hepsi kana susamış, öfke dolu kocaman birer taziye dönüşürdü. Kanın kokusunu alıp buraya gelirdi.

İblisler benim gibi birini ele geçirdiklerinde adeta yamyam olurlardı. Türümün son örneği olmamın sebeplerinden biri de buydu.

Tüm bunlar bir yara izinden çok daha mühim meselelerdi.

Pijamamın kolunu indirdim ve başıma gelenlerin nihayet ayır-dına vararak elimi karnıma koydum.

Her şey değişmek üzereydi.

“Biri geliyor” dedi Fıstık ve aynı anda kapım aralandı.

Dirseklerimin üstünde doğrulup gözlerimi kıstım. Gelen Thierry’ydi..

“Trin?”

“Uyandım” dedim boğuk bir sesle.

Kapı tamamen açıldığında Thierry’nin yalnız olmadığını gördüm. Onun peşi sıra, içinde su olduğunu umduğum bir bardakla Matthew da içeri girdi. Arkalarında Misha’yı görmeyi bekledim ama Matthew kapıyı kapattı.

Bu... tuhaftı.

“Nasıl hissediyorsun?” diye sordu Thierry, çalışma masamın önündeki sandalyeye doğru yürürken neredeyse Fıstık’ı ezip geçerek.

“İyiyim.” Fıstık’ın Thierry’nin yüzüne boş yere yumruk sallamasını seyrettim. “Sadece yorgunum.”

Matthew bacaklarımın yanına oturdu. “Biraz doğrulup su içebilecek misin?”

“Bir bardak su için kendimi şu pencereden aşağı bile atabilirim” dedim kendimi yukarı iterek. Kolumdaki dikişlerin gerildiğini hissettim.

“Enteresan olurdu” dedi Fıstık, Thierry yatağımın kenarma bir sandalye çekerken. “Yine de o kadar ileri gitmeyelim.”

Thierry arkama uzanıp yaslanabilmem için yastıkları kabarttı. “Çok yorgun musun?” *Asaletimi* kullandıktan sonra neler olduğunu biliyordu. Benimle ilgili bilmediği çok az şey vardı. “Daha önceki kadar.”

“Bu defa burnun o kadar fazla kanamamış” dedi Matthew bardağı uzatarak.

Evet, kanamamıştı. Geçen sefer kanamam saatlerce durmamıştı.

Bardak alıp kana kana su içtim; ta ki Matthew elimi tutup bardak dudaklarımdan uzaklaştırana dek. “Yavaş iç. Miden bulansın istemezsin.”

“Üstünü başını kusmuğa bulamak da istemezsin.” Fıstık şimdi Thierry’nin arkasına geçmişti.

"Neler olduğunu anlatabilecek misin?" diye sordu Thierry.

Yarısı boşalan bardağı gönülsüzce indirdim. "Odamdaydım ve bir türlü uyuyamayınca kalkıp Çukur'a gitmeye karar verdim ama oraya ulaşınca vazgeçtim. Buraya dönerken arkamda birini duydum. Dönüp bakmama fırsat kalmadan başımın arkasından darbe aldım. Afalladım."

"Kim olduğunu görmedin mi?" diye sordu Thierry.

Suyun geri kalanını da içtim ve bardağı benden alan Matthew'ya bir teşekkür mırıldandım. "Yüzünde maske vardı."

Sırtını dikleştiren Matthew mavi gözleriyle bir bana bir Thierry'ye baktı. "Ne tür bir maske?"

"Gerçekten ürkütücü bir oyuncak maske. Yanakları kırmızıya boyalı olanlardan" dedim ürpererek. "Yüzünü görmesem de onun bir Gardiyan olduğundan eminim." Kendimi az sonraki sorunun muhtemel cevabına hazırladım. "Clay mi yapmış?"

"Henüz onu bulamadık" dedi Thierry. "Ne evdeydi ne de Çukur'da."

İki adama baktım. "Yani o olabilir mi?"

"Olabilir" dedi Thierry.

Ne düşüneceğimi bilemedim. Clay aramızda olanlar yüzünden başı derde girdiği için bana saldırmış olabilir miydi? Öyle olduğunu düşünmek bile korkunçtu ama bu bilinmeyen bir düşmanın saldırısına uğramaktan daha iyi sayılmaz mıydı?

"Aramızda bir eksik olup olmadığını anlamak için herkes tek tek kontrol ediliyor" diye devam etti Thierry. "Saldırganın kim olduğunu kısa zamanda öğreneceğiz."

Güçlkle nefes alıp dikkatimi Thierry'ye çevirdim. "Çok üzgünüm. Bunu engellemeye, direnmeye çalıştım ama... böyle bir saldırıya hazırlıksızdım." Duyduğum utanç yüzünden boğazım düğümlendi. "Gizlice arkamdan yaklaşıp beni pençeledi. Sanırım içgüdülerimin esiri oldum."

"Yeter" dedi Thierry elimi tutarak. "Özür dilemeni gerektirecek bir durum yok. Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptın."

Boğazıma bir yumru yerleşti. "Ama..."

“Ama diye bir şey yok. Olanlar senin suçun değil. Suçlu olan biri varsa o da sana saldıran kişi ve Misha...”

“Bu Misha’nın suçu değil.”

“Onunla konuştum” dedi Thierry arkasına yaslanarak. “Bu işte az da olsa kendisinin de suçu olduğunu biliyor. Senin yanında olmalıydı...”

“Ona geceyi odamda geçireceğimi söyledim ve öyle de yapıyordum. Dışarı çıkacağımı bilmiyordu” diye açıkladım Misha’nın başının derde girmesini istemeyerek. “Burada güvende olduğumu sanıyordum.”

Thierry’nin çenesi kasıldı. “Misha’nın görevi, ne senin ona söylediğin şekilde hareket etmek ne de senin yapacaklarına ya da yapmayacaklarına dair varsayımlarda bulunmak Trinity. Bunu biliyorsun.”

“Beni günün her dakikasında takip edemez. Onun da bir hayatı olmalı.”

“Misha’nın hayatı *sensin*” dedi Thierry. “Kulağa abartılı geliyor olabilir ama gerçek bu.”

“Bunu Trinity de Misha da biliyor” diye araya girdi Matthew usulca. “Ama ikisi de genç. Hatalar olacaktır. Tanrı biliyor ya biz de zamanında pek çok hata yaptık.” Thierry’ye baktı. “Yaptığımız büyük hatalar kaçınılmaz şekilde yenilerine sebep oldu.”

Kastettiği şeyin ne olduğuna dair en ufak fikrim yoktu.

Thierry koyu kaşlarını çatarak oturmaya devam etti. Uzunca bir sessizliğin ardından, “Saldırganınla ilgili söyleyebileceğin başka şey var mı?” diye sordu bana.

Aklım hâlâ Misha’nın başını dertten kurtarmaktaydı ama mümkün olduğunca çok soruyu cevaplamam gerektiğini de biliyordum. “Hiç konuşmadı. Gizlice yanıma sokulup arkadan başıma vurdu. Direndim ve sanırım onu şaşırttım. Bilmiyorum ama size sadece taktığı maske hakkında detay verebilirim.”

Thierry sessizleşti ve Fıstık’m da ortadan kaybolduğunu fark ettim. Sırtımı tekrar yastıklara yasladım. “Sizce bu... annemin öldürülmesine benzer bir olay mı?”

Matthew başını indirdi ama Thierry öne eğildi. “Bilmiyorum Trin. Annene olanlardan sonra Ryker’la çalışan bütün Gardiyanlar’ı buradan uzaklaştırdık.”

Bu ismi duyunca ürperdim. Kimse onun ismini yüksek sesle telaffuz etmezdi. En son ne zaman duyduğumu bile hatırlamıyordum.

“İçlerinden birini gözden kaçırmış olabiliriz” dedi Thierry iç geçirerek. “Bu her zaman mümkün.”

Clay’in Ryker’la samimiyeti olduğunu düşünmüyordum. “Saldırgan Ryker’ın yandaşlarından biriye neden şimdi harekete geçti? Neden beni haklamak için bunca zaman bekledi?”

Thierry ve Matthew’nun uzunca süre bakışması beni daha önce hiç olmadığı kadar meraklandırdı. Sorumu yanıtlayan Matthew’ydu. “Birileri senin kim olduğunu anlamış olabilir. Nasıl yaptığını bilmiyorum. Çok dikkatli davrandık.”

DC klan liderine hayalet ve ruhları görebildiğimi söylemenin pek de dikkatli bir davranış olmadığını düşündüm ama ben de Clay’i pencereden aşağı atarak aynı oranda dikkatsizce davranmıştım.

Clay benim kim olduğumu anlayacak kapasitede biri değildi ama benimle ilgili bir şeyler dikkatini çekmiş olmalıydı.

“Ben... ben bir Gardiyan’ın bana neden zarar vermek isteyeceğini anlayamıyorum” dedim kısa bir sessizliğin ardından. “O zaman da anlayamamıştım. Ben kimse için bir tehlike değilim.”

İki adam da sessizliğe büründü ve ilk konuşan yine Matthew oldu. “Ne yazık ki öylesin.”

Kalbimin duracak gibi olduğunu hissederek ona baktım. Belli belirsiz gülümsedi. “Thierry ve ben senin bir Gardiyan için asla tehlike oluşturmayacağını biliyoruz ama sen bir silahsın Trinity ve senin ne olduğunu bilmemesi gereken biri bunu öğrenirse, hepimizin hayatlarımızı saniyeler içerisinde sonlandırabilecek bir silaha vereceği tepkiyi verir.”

Sözleri, bende bir yanlıklık varmış gibi hissetmeme sebep oldu. Kendimi ilkel, vahşi eğilimlere boyun eğmekten alıkoyamıyordum gibi hissetmeme.

“Elbette bu, Ryker’ın yaptığı ya da sana saldıran Gardiyan’ın yapmak istediği şeyi haklı çıkarmıyor” diye devam etti Matthew.

Thierry başını ovuşturduktan sonra elini ensesine götürdü. “Umarım sabah olana dek bu işin sorumlusunu bulur ve kime yakınlık duyduğunu öğrenip gerçeği bilen herkesi buradan uzaklaştırmış oluruz.”

Daha önce hiç olmadığı kadar hızlı şekilde telaşa kapıldım. Ya başkaları da varsa?

Thierry sandalyesini itip ayağa kalktı. “Bu arada iyi haberlerim de var. Keşif ekibi döndü. Komünün yakınlarında iblise rastlamamışlar.”

Bu gerçekten iyi bir haberdi ama tehlikenin geçtiği anlamına da gelmiyordu. Ben kapana kısıtılmış bir domuz gibi kan kaybederken güvende olmamız imkânsızdı.

“Biraz dinlen.” Thierry eğilip alnımın ortasına hızlıca bir öpücük kondurdu. “Olur mu?”

“Olur” diye söz verdim.

Odadan çıkan Thierry kapıyı arkasından kapatıp beni Matthew’yla baş başa bıraktı.

“Başka neler oluyor?” diye sordum ona. “İkiniz bu olaydan önce bile çok garip davranıyordunuz. Kapalı kapılar arkasında toplantılar falan. Nicolai’ın odada kalmasına izin verdiniz ve benim hayalet ve ruhları görebildiğimi bilmesine ses çıkarmadınız.”

Matthew Thierry’den boşalan sandalyeye bakarak yavaşça başını iki yana salladı. “Olan bir şey yok Trin.”

“Gerçekten mi?”

Onu görebilmem için ağır ağır bana doğru eğildi ve dağınık saçlarımı okşayıp birkaç tutamı geriye itti. “Nicolai’ın senin hayalet ve ruhları görebildiğini bilmesi, ne olduğunu anladığı anlamına gelmiyor. Bunu yapabilen pek çok insan var.”

Evet ama o insanlar benden çok daha yeteneksizlerdi ve öbür dünyayla alakalı bu yetiyi nasıl edindikleri hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Matthew hızlıca ayağa kalktı. “Bu arada bir ziyaretçin var.”

“Misha mı?”

Matthew sırttı. "Anlaşılan başkentten gelen şu genç Gardiyan'la dost olmuştunuz."

"Ne?" Gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

"Evet. Seni görmeyi bekliyor." Matthew duraksadı. "Aslında şu an koridorda. Onun üstünü başını berbat edip kan kaybından ölmediğini kendi gözleriyle görene dek buradan ayrılmayı reddetti. Kelimesi kelimesine böyle söylediğinden eminim.

Elbette öyle söylemiştir.

Matthew bir şey daha diyecekken vazgeçti. "Ona nerede çarptın?" diye sordu sonra.

"Evin yakınında, duvarın iç tarafındaydı. Yanında Nicolai da vardı. Niçin sordun?"

"Orada ne yaptığını söylemedi mi?"

"Hayır. Neden?" dedim gerildiğimi hissederek. "Onun... onun bana yapılanla bir ilişkisi olduğunu düşünmüyorsun değil mi?" Bunu söylemek bile bana yanlış geliyordu. "Matthew?"

"Hayır. Asla" dedi Matthew hafifçe gülümseyerek. "Sadece zamanlaması iyiymiş."

Öyleydi.

"Onu görebilecek durumdasın değil mi?"

Zayne'in beni görmek istemesinin ve Thierry ve Matthew'nun da buna müsaade etmesinin şaşkınlığını hâlâ üstümden atamamıştım. Misha'nın koridorda bu yüzden sinir krizi geçirmiyor olmasının da öyle.

Bu yüzden başımı salladım ve hissettiğimden daha iyi göründüğümü umdum. Sonra hemen kendime nasıl göründüğümün gerçekten hiçbir önemi olmadığını hatırlattım.

Matthew kapıyı açıp koridora çıktı. Birine bir şeyler söylediğini duydum ve çok geçmeden Zayne kapının önünde beliriverdi. Üstünde Thierry'ye ait olduğuna yemin edebileceğim naylon bir eşofman altı ve beyaz bir gömlek vardı. Islak saçları geriye taranmıştı.

Birden ben bayılmadan hemen önce söylediklerini hatırladım. *Seninle daha önce karşılaşmışız gibi hissediyorum.* Gerçekten böyle mi demişti? Yoksa Matthew'nun damarlarıma zerk ettiği ilaçlar yü-

zünden ben mi öyle sanmıştım? Bilmiyordum ama Zayne gözlerini üstümden ayırmadan odada yürürken en başımdan beri benim de böyle hissettiğimden emindim. Sanki onu önceden tanıyordum.

Zayne yatağımın ayakucunda durdu. "Ölmemene sevindim."

Hafifçe gülümsedim. "Beni öldürmek kolay değil."

"İyi ki söyledin." Zayne Thierry'nin az önce boşalttığı sandalyeye yöneldi. "Oturabilir miyim?"

"Elbette." Onun sandalyeye oturmasını izlerken damarlarımdaki, tedirginliğin sebep olduğu uğultuyu umursamamaya çalıştım. Hâlâ Misha'nın geleceğini umarak kapıya baktım.

"Nasıl hissediyorsun?" Bakışlarımı Zayne'e çevirdim ve o rahatsız edici tedirginlik benden intikam almak istercesine tekrar ortaya çıktı. Bu duygunun ne olduğuna dair yanılmıştım. Tedirginlik değildi. Kendimi çok güçlü bir enerji içeceği içmişim, fazla kafeinden dolayı asabileşmişim gibi hissediyordum.

"Trinity?" dedi Zayne başım dikleştirerek.

"Affedersin." Gözlerimi kırıştırdım. "İyiyim. Sadece biraz ağrım var."

Pençe izlerinin sadece ucundan görüldüğünü bildiğim omzuma baktı. Birkaç güne kalmadan bu izlerin neredeyse tamamen iyileşeceğini de biliyordum.

"Sana ne oldu böyle?"

"Gerçekten bilmiyorum" dedim. Ve bu doğrudu.

Sandalyeyi yaklaştıran Zayne öne eğilip dirseklerini dizlerine yasladı. Yüzüne dökülen ıslak bir saç tutamı yanağım okşadı. "Thierry ve Matthew bana fazla bir şey anlatamadı ama sanırım saldırganın öldü, değil mi?"

"Evet" diye itiraf ettim.

"Güzel."

Şaşırarak irkildim.

"Sonuçta sana zarar vermek istedi." Çenesiyle kolumu işaret etti. "Ve verdi de. Hak ettiğini buldu."

Vay canına.

Zayne biraz gaddar biriydi.

Bu hoşuma gitmişti.

"Bunu sen mi yaptın? Sen bir Gardiyan'ı mı öldürdün?" Sorusuna cevap vermedim. "Nasıl?"

Ağır ağır başımı iki yana salladım.

"Hançerle mi?" diye sordu. "Ya öyle ya da belli ettiğinden çok daha eğitimlisin" diye ekledi.

Hafifçe gülümsedim. Konuyu değiştirmenin zamanı gelmişti. "Bunca zaman koridorda mı bekledin gerçekten?"

"Duş alıp üstümü değiştirmemi saymazsak evet." Zayne saçlarından bir tutam kulağının arkasına götürürken Fıstık'ın onu duş alırken gözetlemediğini umdum. "Senin şu gölgen bundan pek hoşlanmadı."

"Misha'yı mı gördün?"

"Kısa bir süreliğine." Gömleğinin yakasını çekiştirdi. "O... o senin erkek arkadaşın mı?"

"Ne?" Güldüm. "O bir Gardiyan."

"Ne olmuş yani?"

Büyüyen gözlerimle ona bakıp, "Ne olmuş yani mi?" diye tekrarladım. "Gardiyanlar, sadece kendi türleriyle flört ederler."

Zayne kaşlarını çatı. "Bu doğru değil."

"Sen hiç insanlarla flört ettin mi?"

"Gardiyanlar'dan farklı türlerle ettim."

"Ah." Edindiğim bu yeni bilgiyle, ona sımsıkı tutunup daha sonra üzerinde fanteziler kurmaktan başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Misha'yla bir kez öpüştük. Daha doğrusu ben onu öptüm ve o güne dek onu hep kardeşim gibi bildiğim için kendimi tuhaf hissettim. Çok iğrenç bir duyguydu." Zayne'e bunu neden anlattığımı bilmiyordum ama beni dinliyordu. "Yani o ensest ilişkiye girmişim gibi hissettiren öpücüğü saymazsak Misha benim için kardeşten farksızdır."

Zayne dudaklarını birbirine bastırdı.

"Bu bilgi biraz gereksiz oldu, değil mi?" diye sordum.

"Biraz. Yine de senin özelliklerin arasına eklerim" dedi Zayne sırtarak. "Gerçi Misha senin için gerçekten endişeliydi."

Kapıya baktım. Misha nerede *kalmıştı*?

"Ben de senin için endişelendim."

Bakışlarımı hızla tekrar ona çevirdim. "Neden?"

Kaşlarını kaldırdı ve dudaklarındaki gülümseme kayboldu.

"Bana nedenini mi soruyorsun gerçekten?"

"Evet. Benim sinir bozucu, gıcık biri olduğumu düşündüğünü sanıyordum."

"Öyle düşünüyorum zaten." Zayne belli belirsiz gülümsedi.

"Bu senin için endişelenmeyeceğim anlamına gelmiyor."

"Eh, gördüğün gibi gayet iyiyim."

"Kimse o kadar kan kaybettikten sonra iyi olamaz" dedi ve şey, buna itiraz edecek değildim. "Thierry ve Matthew senin kan kaybetmene biraz tuhaf bir tepki verdi."

Kahretsin. İkisinin, kan kaybediyorum diye ortalığı velveleye vermeden önce bunu düşünmüş olması gerekirdi. "Kan kaybı gibi konularda biraz hassaslar."

"Hı-hı."

Bana inanmadığı açıkça belliydi.

"Sana daha önce de dediğim gibi ben bugüne dek pek çok garipliğe tanıklık ettim." Biraz duraksadıktan sonra ekledi, "Pek çok garip olay yaşadım."

Eh, ruhunun bir parçasını kaybettiği doğruysa bu gerçekten garipti; hatta garip olaylar listesinin ilk sırasına yerleşecek kadar.

Zayne sözlerini sürdürdü. "Sen, bu klan ve buraya geldiğimden beri yaşadığım her olay garipliğin zirvesini zorluyor. Buraya Kılıç Kuşanma Töreni için değil takviye kuvvet için geldiğimiz halde Thierry bizi kalmaya zorladı, ki bu çok garip çünkü bir süre içeride yaşamak şöyle dursun buraya girmesine izin verilenlerin sayısı bile bir elin parmağını geçmez. Bir de sen varsın."

"Ben mi?" dedim neredeyse çılgılık atarak.

"Sen bölgesel güç merkezi yaşayan bir insansın; bir Gardiyan'ı öldürebilen bir insan. Ya şu kan meselesine ne demeli? Evet. Bütün bu saçmalıklar son derece tuhaf."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Eh, o zaman hazır ol çünkü seninle ilgili bir şey daha biliyorum" dedi ve öyle bir gerildim ki kolumdan aşağı hissizleştiren bir acı yayıldı. "Nicolai bana hayaletleri görebildiğini söyledi."

Bir şey söyleyecekken vazgeçtim. Kendimde konuşacak gücü bulabilmem zaman aldı. "Bunu kimseye söylememesi gerekiyordu."

"Nicolai'ın benden gizlediği pek az şey vardır" dedi Zayne başını yana eğerek. "Yani bu doğru mu?"

Hafifçe başımı sallayıp Matthew'dan duyduklarımı tekrarladım. "Ben hayalet ve ruhları görebilen tek insan değilim Zayne. Bunu pek çok insan yapabiliyor. Abartılacak bir şey değil."

Zayne kıkırdayıp ellerini dizlerinden aşağı sarkıttı. "Böyle düşünen tek kişi sensin. Elbette abartılacak bir şey. Senin dışında bunu yapabilen kimseyi tanımıyorum."

"Belki tanıyorsundur ama sana söylememişlerdir."

"Sanmam" diye mırıldandı. "Onları hep görebiliyor muydun?"

"Evet" diye itiraf ettim. Zayne'le görebildiklerim hakkında konuşmak garip ama güzeldi. "Her zaman."

"Nasıl bir duygu?" diye sordu merakını yansıtan bir sesle.

Kaşlarımı kaldırdım. "Açıklaması zor. Yani hayalet ve ruhlar birbirinden farklı. Bunu biliyor muydun?"

Başını iki yana salladı. "Öyleler. Hayaletler henüz öbür tarafa geçmemiştir. Ya öldüklerini bilmiyor ya da bunu kabullenmeyi reddediyorlardır. Çoğunlukla öldükleri anda kalırlar ve bu yüzden biraz iğrenç görünebilirler. Ruhlar öbür tarafa geçmiş, gitmeleri gereken yere gitmiştir ama bazen sevdiklerini kontrol etmek ya da bir mesaj iletmek üzere geri dönerler."

"Senin işin bu mu? İnsanlara onların mesajlarını iletmek mi?"

"Bir ruhla karşılaştığımda evet ama yıllardır hiç ruh görmedim" diye itiraf ettim battaniyemin kenarıyla oynayarak. "Bir hayalet gördüğümde ben... ben onun ışığa gitmesine yardım ederim. Böylece huzur bulur."

"Bu zor ama harika bir iş olmalı" dedi Zayne ve başımı kaldırdığımda onun dikkatle bana baktığını gördüm. "Herhalde başkası olsa onları görmezden gelmeyi tercih eder ya da onlardan korkar."

“Ben bunu yapamadım. Yardıma ihtiyaçları var ve onları bir görsen, özellikle de hayaletleri... öyle şaşkın oluyorlar ki. Onları o halde bırakmak doğru değil” dedikten sonra sessizliğe bürünüp altdudağımı kemirmeye koyuldum. “Gerçi asla bulaşmayacağım şeyler de var.”

“Tayflar mı?”

Şaşırdım. “Nereden bildin?”

“Ne yazık ki benim onlarla tecrübem oldu.”

Tayflar, ruhlarını ölmeden önce yitiren insanlardı. Ne Cennet’e ne de Cehennem’e gidebilirlerdi. Mevcut hallerine sıkışıp kalır ve bu durum uzadıkça insanlıktan uzaklaşırlardı.

“Bir de gölge insanlar var” dedim battaniyemin ucunu parmağıma dolayarak. “Onları duydun mu?”

“Alt düzey iblisler” dedi Zayne başım sallayarak. “Onlar da ne hayalettir ne de ruh.”

“Biliyorum ama sıklıkla onlarla karıştırılıyorlar. Ben sadece tek bir tanesine rastladım. Fazlasıyla korkutucuydu.” Kısa bir duraksamadan sonra, “Gölge insanlarla nasıl bir deneyim yaşadın?” diye sordum Zayne’e.

Derin bir nefes alıp ellerine baktı. “Sürekli casusluk yaptığın halde bu hikâyeyi hâlâ duymadın mı?”

“Ben casusluk falan yapmıyorum” diye mırıldandım. “Yani fazla yapmıyorum.”

Zayne’in kirpikleri yukarı kalktı ve dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Bu uzun bir hikâye.”

“Zamanımız var.”

“Geç oldu ve dinlenmelisin.”

“Dinleniyorum zaten.” Ellerimi sallayarak kendimi işaret ettim. “Yataktayım.”

Zayne cevap vermeyince gözlerimi kısıtım. “Yoksa bu, Gardiyan olmadığım için duymamı istemediğin bir hikâye mi? Beni tanımadığın için?”

Zayne ısrarla sessizliğini sürdürüyordu. Sinirlenmeye başlamıştım. “Bana bir sürü soru soruyor ve benim sorduğum soruların yüzde doksanını yanıtsız bırakıyorsun. Bu hiç hoş değil.”

Zayne altdudağını ısırıldı. "DC'de bir Lilin."

Oturur halde olsaydım iki büklüm olurdum. "Ciddi misin?"

Başını salladı. "Lilith'i özgürlüğüne kavuşturmak isteyen bir iblis vardı" diye açıkladı ve hemen aklıma, onun klanı tarafından büyütülen şu yarı iblis geldi. Lilith'in kızı olduğu söylenen iblis.

"Kendini Lilith'e âşık olduğuna inandırmıştı ve onu özgürlüğüne kavuşturacak ritüeli gerçekleştirmek istedi. Adı Paimon'du.

Şimdi gözlerim yuvalarından fırlayacak gibiydi. Paimon yaşlı bir Üst Düzey iblisti; çok yaşlı bir iblisti. Cehennem Kralı olarak yüzlerce iblise hükümdarlık yapmıştı.

"Paimon en yetkili iblislerden biri değil miydi?"

"Aslında otorite sahibi pek çok iblis DC'de yaşar. Yozlaştılabilecek onca politikacının olduğu bu şehir onları bir anlamda cezbeder" dedi Zayne. "Her hâlükârda Paimon'u tam zamanında durduğumuza inandık ama bilmediğimiz bir şey vardı; ritüel tamamlanmıştı." Çenesi kasıldı ve bir süre sessiz kaldı. "Bir Lilin ortaya çıktı ve ne yazık ki birkaç insanı esir aldı. Bazılarının ruhunu o an ele geçirdi. Diğerleriyle oyun oynadı; ruhlarını onlardan parça parça aldı ve bizi tayflarla uğraşmak zorunda bıraktı."

Duyduklarımı düşündüm ve onun ruhunun başına gelen de bu mu ya da bu işte Lilith'in kızının parmağı var mı diye sormak istedim ama onunla ilgili söylenenlerin doğruluğundan bile şüpheliydim. Normalde düşünmeden konuşan, fevri biri olduğum halde birine doğrudan ruhunun bir parçasını kaybedip kaybetmediğini soracak kadar da ahmak değildim.

Bu yüzden onun yerine, "Lilin'le nasıl başa çıktınız?" diye sordum.

"Kolay olmadı. Onu etkisiz hale getirmek meşakkatli bir işti. Bu uğurda pek çok şey feda edildi" dedi Zayne. "Lilin bir tayf ordusu kurdu ve askerlerini her nasılsa içine yerleştirdiği eski çörtenler canlandı. Bu... bu çılgıncaydı. Çörtenlerden biri babamı ele geçirdi. Babam böyle öldü; Lilin'e karşı mücadele verirken. O sırada ben de oradaydım ama ona ulaşamadım."

"Bu senin suçun değil" dedim.

Zayne gözlerimin içine baktı. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü elinden gelen her şeyi yaptığından eminim" dedim ve onu çok fazla tanımıyor olmama rağmen buna yürekten inanıyordum. "Üzgünüm Zayne. Yaşadıklarının kolay olmadığını biliyorum."

Çenesini oynatıp başını salladı. "Babam savaşıarak öldü ama aynı zamanda bu savaşa çok değer verdiği birini korumak için girdi. Bunu bilmek... durumu kabullenmeyi, gerçeğe başa çıkmayı bir nebze de olsa kolaylaştırıyor."

"Öyle olduğundan eminim." Daha iyi, daha etkili bir şeyler söyleyebilmiş olmayı isterdim.

"Biliyor musun babamın ölümüyle ilgili o sırada orada bulunanlar dışında ilk kez seninle konuşuyorum" dedi Zayne beni bir kez daha şaşırtarak. Dudaklarında neşeli bir gülümsemeyle başını iki yana salladı. "Hayretler içerisindeyim."

"Neden ki? Ben iyi bir dinleyiciyim."

"Emin misin?"

"Eminim." Sırıttım. "Bu da iyi özelliklerimden biri."

"Unutmamaya çalışacağım" dedi ve yakında buradan gideceği için bunun çok da önemli olmadığını düşündüm.

"Eğitim merkezinde bana annenin bir Gardiyan tarafından öldürüldüğünü söylemiştin."

Ah, Tanrım, bunu gerçekten hiç söylememeliydim. "Doğru."

"Şimdi sen de bir Gardiyan'ın saldırısına uğradın. İki olay birbiriyle ilintili mi?"

Yüzümü tokatlamak istedim ama başıma yeterince darbe aldığımı düşünerek kendime hâkim oldum. "Bilmiyorum."

Zayne bir kez daha başını eğip ellerine baktı. "Sana bir şey soracağım ama bana dürüstçe cevap ver, olur mu?"

"Evet?" Bunun gerçekten dürüstçe cevaplayabileceğim bir soru olacağını umdum ama öyle olmadığma bahse girebilirdim.

Zayne'in gür kirpikleri yukarı kalktı. "Burada güvende misin?"

Bir şey söyleyecek oldum ama sonra vazgeçtim çünkü bu soruyu nasıl yanıtlayacağımı bilmiyordum ve nedense ona yalan söylemek istememiştim. Ve bu çok aptalcaydı çünkü tanıştığımız ilk günden beri ona sürekli yalan söylüyordum.

Çenesindeki bir kas seğirdi. "Çünkü eğer değilsen giderken seni de yanımızda götürebiliriz. Sana ihtiyacın olan her konuda yardımcı oluruz."

Şaşkınlıktan nutkum tutuldu, yüreğim tavana doğru uçacak bir balon gibi kabardı. "Çok... çok nazıksın."

"Sevimli görünmeye çalışmıyorum" dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Ciddiyim. Burada güvende değilsen seni güvende olabileceğin bir yere götürebiliriz."

Gözlerine bakarken dürüstlükten taviz vermekte zorlanacağım için bakışlarımı ondan kaçırıp yatağımın örtüsüne odaklandım. "Ben burada iyiyim. Yine de teşekkür ederim."

Zayne o kadar uzun süre sessiz kaldı ki elimde olmadan bakışlarımı tekrar ona çevirdim. Dikkatle beni inceliyordu. "Tamam."

"Tamam" diye tekrarladım.

Zayne sandalyenin kollarına tutunup bütün Gardiyanlar'ın sahip olduğu doğuştan gelen bir zarafetle ayağa kalktı. "Artık gitmeliyim."

Cevap vermedim çünkü kalmasını istiyordum.

Zayne aklımdan geçenleri okumuş gibi durdu. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum ama nefesim kesildi ve bir kez daha beklemeye koyuldum.

"Bu gece dışarıda ne yapıyordun?" dedim nihayet ağzımdaki baklayı çıkarıp.

Zayne kaşlarını çatı. "Biliyor musun, bu çok garipti. Gece boyu kendimi gergin hissettim. Dez ve Nicoai'la bir arada olmama rağmen huzursuzdum ve bu... bu sana belki saçma gelecek ama birden temiz hava alma ihtiyacı hissettim" dedi boğuk bir kahkaha atarak. "Mükemmel bir zamanlama, değil mi?"

"Evet" dedim. "Mükemmel bir zamanlama."

“Sana bir görev vereceğim” dedim Fıstık’a.

Zayne gittikten saniyeler sonra Fıstık yatak odamın duvarından içeri girmişti. Elbette yine duvarı tıklatmayı unutmuştu ama onunla tekrar aynı konuşmayı yapamayacak kadar yorgundum.

“Ne iş olsa yaparım. Neden biliyor musun? ‘Zaman hızla akıyor. Arada bir durup etrafına bakmazsan ânu kaçırabilirsin.’”

Yavaşça gözlerimi kırptırdım. “Ne?”

Fıstık’ın saydam yüzü asıldı. “Ferris? Ferris Bueller?”

“Evet. Tamam. Neyse. Benim için Matthew ve Thierry’yi takip eder misin? Konuşmalarına kulak kabartır mısın?”

“Nasıl yani?”

Güzel soruydu çünkü bunun nasıl olacağını ben de bilmiyordum. “Yani ziyaretçilerimiz ya da bana olanlar hakkında konuşuyorlar mı? Ne bileyim işte; tuhaf bir şey söylüyorlar mı?”

Fıstık başını salladı. “Bunu yapabilirim. Bütün gece bu işle uğraşabilirim. Hatta şimdiden başlayayım. Az önce aşağıda onları şu diğer adamla fısıldaşırken gördüm. Nicolai’yla.”

“Tamam. Evet. Şu an benim için casusluk yapmanın tam zamanı.”

“Harika!” İki başparmağını yukarı kaldırdıktan sonra buharlaşıp yok oldu.

Başımı tekrar yastığa bıraktım. Uyuyabileceğimi sanmıyordum ama Zayne'in odama girmesiyle içimi dolduran enerji onun gidişiyle yok olmuştu sanki.

Ki bu dikkat çekecek derecede tuhaftı.

Neticede çabucak uykuya daldım.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre uyudum, sabah onu biraz geç uyandım. Yapmak istediğim ilk şey Misha'yı bulmak oldu ama önce duş aldım, havluyla saçlarımı kuruttum ve düğüm olan yerlerini taradım. Kolum biraz ağrıyordu ama tenimdeki kızarıklık daha şimdiden geçmeye başlamıştı. Tıpkı Gardiyanlar gibi ben de hızlı iyileşirdim. Dikişlerim yarma kalmadan büyük ihtimalle kapanacak ve hafta sonuna dek yaralarımın geriye belli belirsiz fark edilen pembe birer iz kalacaktı.

Üstüme koyu renk bir kot pantolon ve bir tişört geçirdikten sonra parmak arası terliklerimi giydim ve Misha'yı aramak üzere odamdan çıktım. Fazla uzaklaşmama gerek kalmadı. Odasının kapısını tıklattığımda cevap verdi.

"Selam" dedim içeri girip kapıyı arkamdan kapatarak.

Oda loştu; perdeler çekiliydi ve içeriyi sadece yatağın yanındaki küçük bir lamba aydınlatıyordu. Çalışma masasında oturan Misha diz üstü bilgisayarını kapattı. "Selam." Dönüp bana bakmadı.

Birden... huzursuzlandığımı hissederek odanın ortasında kala kaldım. Bakışlarımı etrafta gezdirdim. Her zaman dağınık olan yatağı o kadar düzgünce toplanmıştı ki gece uyumadığımı anladım. Bana dönmesini bekledim ve dönmeyince endişelendiğimi hissettim. Bir şeyler söylemeyi denedim ama olmadı. "Her şey yolunda mı?" diye sordum nihayet.

"Evet" dedi sadece sertçe.

Ellerimi önümde kavuşturdum. "O halde neden sırtın bana dönük?"

Misha nihayet sandalyesini bana çevirdi. Hiçbir şey söylemedi ve içerisi, ifadesini seçemeyeceğim kadar karanlıktı.

Moralim bozuldu. "Sen... sen bana kızgın mısın?"

"Sana neden kızgın olayım ki Trin?"

Bilmiyordum. "Belki dün gece için. Sana odamda olacağımı söyledim ve..."

"Sana kızgın değilim."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Keşke söylediğin gibi odanda kalsaydın ya da bana dışarı çıkacağına dair mesaj atsaydın ama bunu yapmadığın için başın derde girdi."

Biraz rahatlayıp ona yaklaştım. "O halde neden..." Aklımdaki soruyu nasıl soracağımı bilemeyerek sustum.

"Neden ne?"

Derin bir nefes aldım. Daha önce hiç Misha'dan çekindiğimi hatırlamıyordum. "Dün gece neden beni görmeye gelmedin?"

"Gelmek istedim ama Thierry'den sağlam bir azar işittikten sonra sana iyi bir arkadaş olacağımdan emin olamadım."

Sanırım haklıydı ama yine de... "Başın derde girdiği için üzgünüm. Thierry'ye bunun senin suçun olmadığını söylemiştim."

"Biliyorum ama her şeye rağmen Thierry haklıydı. Evde kalmalıydım" dedi Misha başını öne eğerek. "Ve benimle bu konuda boş yere tartışma. Ne yaparsan yap hislerimi değiştiremezsin."

"Misha..."

"Bak benim işim senin güvenliğini sağlamak. Dün gece bu konuda başarısızlığa uğradım."

Kollarımı kavuşturdum ve çenemi kapalı tutabilmek için dudaklarımı ısırdım ama dayanamayıp ağızımdaki baklayı çıkardım. "Aslında dün gece sana ihtiyacım olmadı."

Misha başını kaldırdı.

"Kendi başımın çaresine baktım. Canımı kurtardım."

"Asaletini kullandın Trin. Kendini ancak bu şekilde kurtarabildin."

Sinirlendiğimi hissettim. "Onu kullanmamam gerektiğini biliyorum ama kullandım ve sorun olmadı. Geçen sefer de kullansaydım..."

"Yine de anneni kurtaramazdın Trin" dedi Misha sessizce.

"Ayrıcalığını kullansaydın bile bir şey değişmezdi. Kendine haksızlık etme."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Annemin ölümüyle ilgili duyduğum vicdan azabı fazlasıyla karmaşıktı ama yine de Misha yanıliyordu. Annemin ölümü pek çok sebepten dolayı benim suçumdu.

Misha sandalyesinde öne eğildi. "Artık bana ihtiyacın olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Bunu kastetmediğimi gayet iyi biliyorsun." Misha'nın yatağına gidip kenarına iliştim. "Biz bir takımız ama birileri benim canımı yaktı diye gün boyu odanda surat asarak oturman gerekmiyor."

Misha gerildi.

"Ayrıca Thierry'nin seni azarlaması da gerekmiyordu. O sana bağıracağı ve senin de surat asıp oturacağın yerde hepimiz kafa kafaya verip dün gece beni kimin öldürdüğünü bulmaya çalışıyoruz."

Misha bakışlarını kaçırıp elini saçlarında gezdirdi ve uzunca bir sessizlik oldu. "Haklısın."

"Kesinlikle öyleyim."

Misha homurdandı. "Ben sadece..." Arkasına yaslandı. "Neyse, boş ver. Nasıl oldun?"

"İyiyim." Yaramı görebileceğini bilerek tişörtümün kolunu yukarı çektim. "Gördün mü? Önemli bir şey yok."

Alnını ovuşturdu. "İzi kalacak."

Kolumu indirip omuz silktim.

"Bunu Clay yaptı" dedi Misha.

Nefesim kesildi. "Gerçekten mi?"

"Sabah Thierry'le konuştum. Clay dışında herkes burada" dedi Misha. "Ve Thierry onun komünden ayrıldığını da düşünmüyor."

Ne diyeceğimi bilemedim. "Gitmediğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorlar? Duvarların üstünden uçmuş olabilir."

"Evet, olabilir ama kameralar var. Görüntülere bakıldı ve şu âna dek, kaçıp giden kimseye rastlanmadı." Huzursuzlanıp ellerime baktım. "Sence... Thierry'yle başı derde girdiği için mi peşime düştü?"

“Evet.”

Başımı hafifçe iki yana salladım. “Ne büyük bir aptallık.”

“Kesinlikle öyle.”

Midem kasıldı. Sebebi suçluluk duygusu değildi. Kendimi savunmuştum. Direnip Clay’i öldürmesem o beni öldürecek ve bu aynı zamanda Misha’nın da öleceği anlamına geliyordu. Yine de kendimi tuhaf hissediyordum.

Clay öldürdüğüm ilk kişi değildi.

Büyük ihtimalle son kişi de olmayacaktı.

Başımı kaldırdım. “Dürüst olmam gerekirse ben onun yaptığını düşünmemiştim. Yani onun yapması mantıklı belki ama... Clay ne zamandır burada? Çocukluğundan beri, değil mi?”

Misha kaşlarını çattı. “Evet.”

“O halde Ryker’ı biliyor olmalı.”

“Evet, elbette ama bu, onun Ryker’m inançlarına ortak olduğu anlamına gelmiyor.”

Bilemiyordum. Misha haklıydı. Mantıklı olan buydu. Clay sinirlenmiş ve bana tehditkâr sözler savurmuştu ama yine de doğru olmayan bir şeyler vardı.

“Biraz düşündüm de” dedi Misha başını geriye atarak. “Dün gece hiçbir şey hissetmedim. Oysa yaralandığını hissetmem gerekirdi.”

Ne diyeceğimi bilemeyerek önce ellerimi havaya kaldırdım sonra tekrar indirdim. “Demek aramızdaki bağ bu şekilde çalışmıyor.”

“Bu bağ, sen tehlikede olduğunda beni uyaracak şekilde tasarlandı” dedi Misha yüzüme bakmadan. “Dün gece sen tehlikedeydın ve ben hiçbir şey hissetmedim.”

Dinlenmem gerekirken başka şeyler peşindeydim. Evde bile değildim ve Misha ya da başkası yatağında olmadığımı fark ederse bunun bedelini ağır öderdim.

Ama şu an görevdeydim ve görevim Fıstık’ı arayıp bulmaktı.

Altıncı hissim bana o küçük sapığın Zayne'in odasında saklandığını söylüyordu.

Matthew ve Thierry'yi gözetlemeye gittiği gecedan beri onu görmemiştim ve henüz bana rapor edecek kadar önemli bir şey duymadığını tahmin ediyordum.

Ve evet, belki amacım biraz da Zayne'le konuşmak, önceki gece beni vakit kaybetmeksizin Thierry'ye ulaştırdığı ve sonra da nasıl olduğumu görmeye geldiği için ona teşekkür etmektir. Ona daha önce teşekkür ettiğimi sanmıyordum.

Belki Misha'yla yaptığım konuşmayı düşünüp durmak da beni yormuştu. Beni öldürmek isteyenin Clay olduğunu ve Misha'nın aramızdaki bağa rağmen benim tehlikede olduğumu fark etmediğini duyduktan sonra biraz kafamı dağıtmaya ihtiyacım vardı.

Aşırı geniş ve simsiyah olduğu halde güneş ışığını filtrelemekte yetersiz kalan en sevdiğim güneş gözlüklerimi takıp Büyük Salon'a gittim ve yan kapıdan içeri girdim. Arka taraftaki merdiveni tırmanırken, Zayne'in kaldığı odayı nasıl bulacağımı düşünüyordum. Bu daha önce hiç aklıma gelmemişti ve her kapıyı tıkladmak da zekice bir çözüm sayılmazdı.

Sanırım bu konuya biraz kafa yorsaydım iyi olurdu.

Ama artık çok geçti. Sahanlığın kapısını açıp ikinci katın geniş koridoruna çıkar çıkmaz Nicolai ve Dez'le burun buruna geldim.

"Oha." Apar topar durup küçük bir kahkaha attım. "Özür dilerim. Sizi görmeyi beklemiyordum."

Nicolai hemen öne çıktı. "Neden yatağında değilsin? Kendini nasıl hissediyorsun? Senin..."

"Ben iyiyim" dedim soru bombardımanını durdurarak. "Sadece biraz ağrım var. Dün geceki yardımın için çok teşekkür ederim."

"Teşekküre gerek yok" dedi Nicolai. Dez'e baktığımı görünce yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Ayağa kalkıp etrafta dolaşmaya başlamana sevindim."

"Ben de öyle" dedi Dez gülümseyerek. "Ben Dez. Sanırım daha önce tanışmadık." Duraksadı. "Ayağa kalkıp etrafta dolaşmaya başlamana ben de sevindim."

"Teşekkür ederim."

Dez'in dudaklarındaki gülümseme biraz genişler gibi oldu. "Galiba bu noktada elimi sıkman gerekiyor."

"Ah. Affedersin."

Kıpkırmızı kesilerek başımı öne eğdim ve aynen tahmin ettiğim gibi Dez bana elini uzatmıştı. Tokalaştık. "Şey, ben aslında buraya Zayne'e teşekkür etmek için geldim. Dün gece fırsat bulamadım. Odasında mı acaba?"

"Sanırım evet" dedi Dez omzunun üstünden arkaya bakarak. "Sağdan beşinci odada kalıyor."

Gülümsedim ve bu küçük tesadüfe içimden teşekkür ettim. "Teşekkürler."

İki adam da başını salladı ve tam yanlarından geçip gidecektim ki, "Tirinity?" dedi Nicolai.

Dönüp baktım. "Evet?"

Nicolia gözlerimin içine bakıp bana yaklaştı ve alçak sesle, "Zayne sana, gerekli gördüğün takdirde bizimle gelme teklifinde bulunduğunu söyledi. Bu teklifi canı gönülden onayladığımı bilmeni isterim" dedi.

Zayne'den bu teklifi duyduğumda yaşadığıma benzer bir şok yaşayıp iki Gardiyan'a baktım.

"Ben de öyle" dedi Dez. "Burada güvende olduğunu söylediğini biliyoruz ama bu durum biz gittikten sonra bile değişirse DC'de yardımına koşacak dostların olduğunu unutma."

Göğsüme bir yumru yerleşti. "Teşekkür ederim" dedim tüm samimiyetimle. "Bunu... bunu aklımda tutacağım."

Nicolia başını salladı ve Dez'le ikisi, az önce çıktığım merdiveni inerek gözden kayboldu. Ne kadar... ne kadar da iyi insanlardı.

Yüzümde bir gülümsemeyle koridorda yürüdüm ve gözlerimi kısarak kapıları saydım. Sağdan beşinci kapının önünde durduğumda gülümsemem titreyerek yok oldu.

Zayne'e ne söyleyecektim? *Hey, odanda seni gizlice gözetleyen ürkütücü bir hayalet olabilir mi* diyecektim? Şey, ona teşekkür de etmeliydim ama bu biraz bekleyebilirdi.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin." Tam bir adım gerileyip arkamı dönmüştüm ki...

Kıpırdamama bile fırsat kalmadan kapı açıldı. "Trinity?"

Neden orada olduğuma dair Zayne'le ilgisi olmayan bir bahane bulmak için çırpınarak tekrar arkama döndüm ve donup kaldım.

Zayne çıplaktı; ıslak *ve* çıplak.

Gözlerim büyüdü. Tamam, tamamen çıplak değildi. Dar kalçalarına lacivert bir havlu sarmıştı ama o havlu müstehcen bir manzara yaratacak kadar aşağıdan sarılıydı. Kalçalarının iki yanında gamzeler vardı ve o bölgede kas yapmayı nasıl başardığını hiç bilmiyordum.

Misha da kaslıydı ama onun böyle gamzeleri yoktu. Bundan emindim. Onu binlerce kez çıplak halde görmüştüm.

Zayne'in göbek deliğinden aşağı inen koyu sarı ince tüyler de enteresandı.

Karnımda yanan ateş tenimi alev alev yaptı. Sanki haziranın başında değil de yazın ortasındaydık ve üstümde boğazlı bir kazakla ceket vardı.

Bir de battaniye.

Tanrım, o... Nefes kesiciydi ve aval aval ona bakmayı bırakmam gerekiyordu ama elimde değildi. Ayrıca bunun içgüdüsel bir tepkiden çok daha fazlası olduğunu tüm benliğimle biliyordum. Ama o benim çekici bulduğum ilk erkek değildi, bu yüzden neden bu kadar çok etkilendiğime dair bir fikrim yoktu.

O kalçalar, Zayne bacaklarını açmış gibi kıpırdadı. "Tacize uğramışım gibi hissediyorum."

"Ha?" Gözlerimi kırıştınp yüzüne baktım. "Ne?"

Belli ki duştan yeni çıktığı için ıslak saçları geriye gitmişti. "Gözünü ayırmadan bana bakıyorsun."

Yanaklarım al al oldu. Fıstık'tan bile beterdim. "Hayır, bakmıyorum."

"Daha önce hiç erkek görmemiş gibi bana bakıyorsun."

"Bakmıyorum! Ayrıca daha önce pek çok erkek gördüm."

Zayne'in tek kaşı kusursuzca yukarı kalktı. "Demek pek çok çıplak erkek gördün ha?"

Gözlerimi kısıtım. "Hayır, öyle demek istemedim."

"Bunu ima ettin."

İşin doğrusu daha önce hiç tamamen çıplak... ya da bu kadar az giyinmiş bir erkek görmemiştim.

"Neden böyle yarı çıplaksın?"

Zayne başını dikleştirdi. "Çünkü az önce duş aldım."

O kadarı anlaşılıyordu zaten. "Yani kapıyı hep bu halde mi açarsın?"

"Ayak sesleri duyunca çıkıp bir bakayım dedim."

"Ama üstünde sadece havlu var" diye belirttim. "Ayrıca beni nasıl duyabildin? Ayağımı yere vura vura dolaşıyor falan değilim."

"Kulaklarım iyi duyar" dedi. "Bir grup Gardiyan'la birlikte yaşadığına göre bunu biliyor olmalısın."

Haklıydı. Gardiyanlar'm işitme ve görme yetileri şaşırtıcı derecede iyiydi. Bu özelliklerinden nefret ediyordum.

"Bir ses duyduğunda kapıyı hep böyle çıplak mı açarsın?"

"Her zaman değil." Zayne elini aşağı indirip havlunun iki ucunun kavuştuğu yeri tuttu. "Ama kapımın önünde sövüp sayıyordun bu yüzden bir şeye ihtiyacın var mı diye bakmak istedim."

Bir şeye ihtiyacım var mı diye mi? Birden ağzımın kuruduğunu hissederek yutkundum. Neye ihtiyacım olduğundan emin değildim.

"Sonra böyle sessizce *küfredip* duran biri Trinity olamaz diye düşündüm."

"Sen olamayacağına karar verdim."

Sözleri dikkatimi çekmişti. "Nedenmiş o?"

"Çünkü o kadar kan döktükten sonra..."

"Senin üstüne değil mi?"

"Evet, hatırlatma için teşekkürler. Dün gece yaşananlardan sonra ortalıkta dolanmak yerine odanda dinleneceğini düşünmüştüm."

Öfkeye kapıldım. "Eh, yatağından kalkıp etrafta dolanan gerçekten benim ve buna iznim var." Bu tam olarak doğru sayılmaz-

dı. "Ayrıca dün geceki olay yüzünden kendimi odama kapatacak değilim."

"Belli ki dün geceki olayın sana sağduyulu davranmak konusunda da yardımcı olmamış" dedi Zayne iç geçirerek. "Ne istiyorsun Trinity? Bir an önce kurulanıp giyinmek istiyorum."

Üstünde bir havludan başka bir şey olmadığını hatırlatmasaydı ona tekrar bakmak zorunda kalmazdım. Bu defa bakışlarım göğsündeydi ve ona, göğüs kaslarından, sıkı karın kaslarına doğru bir damla suyun süzüldüğünü görmeme yetecek kadar yakın duruyordum.

"Yine bana bakıyorsun."

"Bakmıyorum..." Tamam, artık bu noktada yalan söylemek aptallık olurdu. "Neyse ne."

Zayne bir süre bana baktıktan sonra dudağını kemirdi. "Bekle bir dakika."

Bana seçim hakkı vermeden geri çekilip kapıyı ardına dek açtı. Fıstık'ı görememiştim ama bulunduğum yerden odanın her köşesini görebilmem mümkün değildi. Zayne bana arkasını dönüp gözden kayboldu ve saniyeler içinde naylon bir eşofman altı giymiş halde geri döndü. Bu, tek bir havludan daha iyiydi ama bir gömlek de giyseydi çok daha iyi olurdu.

"Neler oluyor?" diye sordu eşiğin ardında durmaya devam ederek.

"Hiçbir şey. Sadece dün gece için teşekkür etmeye geldim ama şimdi bunu tekrar düşüneceğim."

"Bana neden teşekkür edeceksin ki?"

"Çünkü bana yardım ettin. İyi olduğumdan emin oldun ve Thierry ve Matthew'ya ulaştırdın." *Ve iyi olup olmadığımı anlamak için bekledin, diye geçirdim içimden.* Ama bunu ona söylemedim.

"Teşekküre gerek yok. Ben sadece yapılması gerekeni yaptım." Doğru.

Peki daha fazlası da var mıydı?

Ahh.

Bu ne iğrenç bir düşünceydi. Elbette daha fazlası yoktu.

"Neden tekrar düşüneceksin?"

"Ha?"

"Bana teşekkür etmeyi tekrar düşüneceğini söyledin."

"Ah. Evet." Sağlam kolumla omuz silktim. "Çünkü beni yine kızdırdın."

Zayne kıkırdadı ve aynı anda hem sevgi hem nefret beslediğim bu sesi duyunca ürperdim.

"Hiç komik değil" dedim homurdanarak.

Zayne yatağa oturdu. "Nasıl oldun?"

"Neredeyse tamamen iyileştim" dedim dürüstçe. "Kolum acı-mıyor bile."

"Şaşırdım doğrusu." Benden o kadar uzaktaydı ki yüzünü bulanık görüyordum. "O pençe izleri epeyce derindi."

Kahretsin.

"Şey, sanırım Matthew bana güçlü ilaçlar verdiği için o kadar da canım yanmıyor." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine vererek başımı iki yana salladım. "İlaçların etkisi geçtiğinde kim bilir neler olacak."

Zayne kısa bir sessizliğin ardından, "Dün gece şanslıydın" dedi.

Şanslı falan değildim. Sadece güçlüydüm ama yine de başımı salladım. "Öyleydim."

"Bu işin arkasında kimin olabileceğini öğrenebildin mi?" Dir-seğinin üstünde arkasına yaslandı ve onu bu halde görmek beni heyecanlandırdı.

Başım salladım.

Zayne yarı yatar pozisyonda bana baktı. "Biliyor musun, buraya ne zaman istersen gelebilirsin. Koridorda dikilmene gerek yok."

"Biliyorum." Yerimden kıpırdamadım.

"Yani eğer istersen orada bekleyebilirsin de. Benimle konuşmaya geldiğine göre içeride daha rahat edersin diye düşündüm sadece."

Onunla konuşmak istiyor muydum? Oraya Fıstık'ı aramaya gitmiştim ama tek sebep bu muydu?

Hayır. Ben bunu itiraf edebilecek kadar cesur bir kızdım fakat orada olmamın bir başka sebebi de Fıstık'ın Zayne'i gözetlemediğinden emin olmaktı.

Neden hâlâ koridorda dikildiğimi bilmiyordum. Karşımdaki alt tarafı bir erkekti. Tamam, aynı zamanda Gardiyan'dı ve insanın aklını başından alacak kadar yakışıklıydı ama beni sürekli sinirlendiriyordu.

Öte yandan bana babasını anlatmıştı ve burada kendimi güvende hissetmiyorsam beni yanına alabileceğini söylemişti.

Odaya girdim ve bakışlarımı kasten Zayne'den kaçırdım çünkü ona yaklaştıkça, destek aldığı kol kaslarının enteresan hareketler yaptığını görmüştüm.

Bakışlarımı etrafta gezdirdim ve sırtımda belirgin bir acı hissettim.

Fıstık, o aptal yüzünde koca bir gülümsemeyle, odanın bir köşesindeki şifonyerin üstünden bana bakıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Zayne.

Fıstık parmağını dudağına götürüp bana göz kırptı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Evet. *Ben* iyiyim" dedim Zayne'e.

"Ah, çok korktum" dedi Fıstık kollarını ve bacaklarını sallayarak.

"Taa-manı" dedi Zayne kelimeyi uzatarak. "Peki sürekli şifonyere bakmanın bir sebebi var mı?"

"Güzel soru" dedi Fıstık araya girerek.

Bakışlarımı Fıstık'tan ayırdım. "Bir böcek görür gibi oldum da."

Fıstık nefesini tuttu. "Bana haşere mi dedin sen?"

"Burada böcek sorunu var mı?" diye sordu Zayne.

"Bazen oluyor" diye mırıldandım. "Ama o böcek başına gelecekleri bilse çoktan kaçıp giderdi."

Fıstık homurdandı.

Zayne yavaşça gözlerini kırptırdı. "Sen... sen çok tuhafsın."

"Bu rahatsız edici bir sohbet" dedi Fıstık.

Onu duymazdan geldim.

"Ee, söyle bakalım, saldırganına dair ne öğrendin?" diye sordu Zayne.

“Bana saldıran Clay’miş” dedim iç geçirerek. “Ya da en azından o olduğuna inanıyorlar.”

“Çukur’daki çocuk mu?” diye sordu Zayne ve başımı salladım. “Sebebini biliyor musun?”

İçten içe bu konuya girmek istemiyordum ama kendimi tutamadım. “Clay bana hep buradaki çoğu kişiden daha iyi davranırdı. Yani Gardiyanlar’ın kaba olduklarını falan söylemiyorum ama benimle fazla ilgilenmezler. Geçen hafta Clay’le takıldık ve... öpüştük.”

“Pekâlâ, bu sohbet giderek rahatsız edici oluyor” dedi Fıstık.

Ona tehditkâr bir bakış attım. “Her halükârda ilk başta bunu sorun etmedim ama fazla üstüme geldi ve ona durmasını söylediğimde önce beni dinlemedi. Kısacası onu durmaya zorladım. Bunu yapmasaydım belki de...” Yerdeki bej rengi halıya baktım. “Thierry’ye olanları anlattım ve o da Clay’in Kılıç Kuşanma Töreni’ni bir yıl erteledi.”

“Eh” dedi Zayne bir süre sonra. “Elbette bu Clay’i epeyce sinirlendirmiştir.”

Bakışlarımı hızla ona çevirdim.

“Thierry’ye anlatmakla doğru olanı yapmışsın. Clay davranışının bazı sonuçlar doğuracağını, bir daha böyle bir şeye kalkışmaması gerektiğini öğrenmeliydi.” Derin bir nefes almasıyla birlikte omuzları yukarı kalktı. “Bir zamanlar böyle bir çocuk tanımuştım. O da öldü.”

Bunu duymayı beklemiyordum.

Zayne sözlerini sürdürdü: “İnsanlar, Gardiyanlar’ın, saf birer ruha sahip oldukları için kötülükten arınmış olduklarını varsayarlar. Gardiyanlar da kendileri için böyle düşünür ama bizim de tıpkı insanlar gibi özgür irademiz olduğunu kimse dikkate almaz. Gardiyanlar büyük kötülüklerden arınmış değildir ve bizler, kimliğimizi bahane ederek davranışlarımızın sorumluluğundan kaçamayız.”

En az beş dakikaymış gibi hissettiren bir süre gözlerimi ayırmadan ona baktım. “Daha önce kimseden böyle laflar duymadım.”

"Evet, şey, bence daha sık dile getirilmeliler."

Haklıydı. "Tanıdığın o Gardiyan'ı kim öldürdü?"

"Bir iblis" dedi Zayne. "Bir iblis onu, birine yapmak istediği bir şey yüzünden öldürdü."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum." Ki bu gerçekten doğrudu; özellikle de Misha, Zayne'in iblislerle çalıştığını iddia ettikten sonra.

"Senin yerinde kim olsa aynısını düşünürdü. Sana bir sorum var. Clay'i nasıl öldürdün?"

"Hançerle" diye yalan söyledim. "Hançeri boynuna sapladım." Boyun Gardiyanlar için bile hassas bir bölgeydi. "Çok hızlı oldu."

"Evet" diye mırıldandı Zayne beni dikkatle inceleyerek.

Bakışlarımı indirdim. "Ben... ben onu öldürdüm ve bunun için vicdan azabı çekmiyorum çünkü amacım kendimi savunmaktı." Bunu ona neden anlattığımı bilmiyor ama kendime hâkim de olamıyordum. "Yine de onu öldürmemiş olmayı tercih ederdim."

Zayne bir süre sessizliğini koruduktan sonra aniden doğrulup kollarını bacaklarına dayadı. "Sen yapman gerekeni yaptın. Kendi ne söylemen gereken tek şey bu."

Bir Gardiyan olduğu için o pek çok kez öldürmüştü. Öldürdüklerinin hepsi iblisti. Gerçi bu bir Gardiyan'ı ya da bir insanı öldürmekle aynı şey sayılmazdı. "Sen hiç?.."

"Sen ne?" diye tekrarladı dizlerini tutarak.

Başımı iki yana salladım. "Boş ver. Saçma bir şeydi."

"Saçma olup olmadığına ben karar vereyim istersen."

Kollarımı kavuşturup hafifçe iç geçirdim. "Pek çok iblis öldürdün. Binlerce olmasa bile yüzlerce ama hiç, bir Gardiyan ya da insan öldürdün mü?"

Zayne gözlerimin içine baktı. "Hayır, öldürmedim ama öldürmeye çok yaklaştım ve bunu yapmayı istediğim zamanlar da oldu."

"Gerçekten mi?" Bir iblis tarafından öldürüldüğünü söylediği o Gardiyan'ı düşündüm.

Başını salladı. "Bunu yapmayı başarsaydım bir an bile vicdan azabı duymazdım. Gardiyanlar özünde iyi yaratıklar değildir"

diye tekrarladı. "Bunu fark etmem zaman aldı ama belli ki sen çok daha önce fark etmişsin."

"Hayır, değil" diye fısıldadım kendimi bir hain gibi hissederek.

"Ondan hoşlandım" dedi Fıstık, bana hâlâ yammızda olduğunu hatırlatarak.

Misha'nın, şu yarı iblis kız ve Zayne'in iblislerle çalıştığına dair sözlerini hatırladım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Zayne tekrar arkasına yaslandı ve omuz ve karın kasları yine, daha yakından görebilmeyi istediğim enteresan şeyler yaptı. "Elbette."

"Geçmişte iblislerle çalıştığın doğru mu?"

Zayne'in yüzünden, ne olduğunu çözmeme fırsat vermeyecek kadar hızlı bir ifade geçti. "Birileri sana dedikodumu yapmış."

"Olabilir."

Başını yana eğdi. "Doğru olduğunu söylesem hakkımda ne düşünürsün?"

Güzel soru. "Bilmiyorum. Kulaklarıma inanamazdım herhalde."

"Çoğu kişi inanamıyor zaten."

"Ama?"

"Ama sanırım yine çoğu kişi hayalet ve ruhları görmenin de inanılmaz olduğunu düşünüyor."

Kaşlarımı çatıp bana orta parmağını gösteren Fıstık'a baktım. Dudağım seğirdi. "Hayalet ve ruh görmek iblislerle çalışmakla aynı şey değil."

"Evet, değil ama bazı insanlar hayalet ve ruhların iblislerle aynı şey olduğuna inanıyorlar."

"Ne hakla böyle düşünürler!" diye haykırdı Fıstık.

"Ama bu doğru değil" diye itiraz ettim.

"Doğru olduğunu söylemiyorum zaten ama buna inanan insanlar olduğu da gerçek."

Kaşlarımı çatarak yüzüne baktım. "Bu Chewbacca tartışmasıyla nereye varmaya çalışıyorsun?"

"Chewbacca tartışması mı?"

“Evet anlamsız kelimeler telaffuz ediyor ve onları bir anlamları varmış gibi bir araya getiriyorsun.”

Zayne gülmemek için kendini zor tutuyordu. “Sadece Gardiyanlar’ın doğuştan saf ya da masum olmadıklarını anlatmaya çalışıyorum. Aynı şekilde bazı iblisler de kötü ya da yozlaşmış değil.”

Ağzım açık kaldı. Bazı iblislerin kötü olmadığını mı söylüyordu gerçekten? Bu sadece çılgınca değil, tehlikeli de bir düşünceydi.

“Klanın bir yarı iblis büyüttü diye mi böyle düşünüyorsun?” diye sordum.

O an Zayne’in tavrı tamamen değişti. Çenesi kasıldı ve gözleri donuklaştı. “Bu seni ilgilendirmez? İhtiyacın olan başka bir şey var mı? Yoksa halletmem gereken işler var.”

Sohbetimizi böyle beklenmedik şekilde sonlandırmasına ve beni alenen başından savmasına gücenerek bir adım geriledim. “Tamam o zaman. Başka bir şeye ihtiyacım yok.”

Kapıya yönelecekken durdum. “Bu arada şifonyerinin üstünde bir hayalet oturuyor” dedim ve yüzünün bembeyaz kesildiğini görünce gülümsedim. “Adı Fıstık ve senden epeyce hoşlanıyor. İkinciye iyi eğlenceler!”

O sabah ve öğleden sonra, Zayne’le yaptığım konuşma bir türlü aklımdan çıkmadığı için hiçbir şeye odaklanamadım.

Zayne’in, ben yarı iblis konusunu açar açmaz sohbeti sonlandırması çok şey anlatıyordu; tüm iblislerin kötü olmadığını ima etmesi de öyle. Bu iddiayı aklım almıyordu.

Zayne’e, Clay’i öldürdükten sonraki hislerimi nasıl olup da anlattığımı da aklım almıyordu. Bunu düşünmek beni huzursuz ediyordu çünkü dün gece yaptığım şeyle ilgili kabullenışten başka bir şey hissetmemem gerekirdi. Sonuçta Matthew ve Thierry haklıydı.

Ben bir silahtım.

Ve bir silah nefsi müdafaa sırasmda birini öldürdüğü için kendini kötü hissetmezdi.

İç geçirip gözlüklerimin altından gözlerimi ovuşturdum. Zayne’in tepkilerinden ya da benim hassas duygularımdan daha önemli endişelerim vardı. Clay’in beni pençelemeyi başarması gibi. Daha sıkı idman yapıp daha hazırlıklı olmalıydım. Gözlerime bel bağlamadan hareket etmeyi öğrenmeliydim çünkü Clay’den çok daha hızlı olmam gerekirdi. Aramızda yeterince mesafe bırakmaya özen göstermem gerekirdi.

Fıstık yatağımın üstünden süzölüp dikkatimi çekmeye çalıştı. Odayı sırtüstü süzülerek geçti. Bu hareket karşısında ne diyeceğimi bilemedim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Günlük egzersizlerimi yapıyorum." Perdeleri kapalı pencereye gitti. "Sağlıklı ve fit kalmalıyım."

Ellerimi indirdim. "Hayaletler kilo alıyor mu?"

"Evet." Yine süzülerek yanıma geldi.

"Bence bu doğru değil."

"Sen hayalet misin?" diye sordu.

"Hayır" dedim iç geçirerek.

"Hayaletlerin formda kalmaya çalışmasının bilime ve mantığa aykırı olduğunu anlamak için ölmem gerekmiyor."

Fıstık kafamın üstüne süzüldü. "Bilim insanı olduğunu bilmiyordum. Artık sana Dr. Marrow mu desem acaba?"

Gözlerimi devirdim.

"Ben de Seksi Çocuk gibi karın kası yapacağım." Odanın ortasında, tavan vantilatörünün tam altında mekik çekmeye başladı.

"O çocuğun adı Zayne." Fıstık'ın çektiği her mekikte gözlerim büyüdü. Doğrulduğu her defasında tavan vantilatörünün pervanesi başını kesiyordu.

"Fit ve kaslı olacağım" dedi Fıstık çektiği her mekikte homurdanarak. "Çelikten kaslarım olacak. Hulk Hogan ve Rady Savage gibi yapılı olacağım."

Yüzüne baktım.

"Emek olmadan yemek olmaz" diye sürdürdü sözlerini. "Ter dökmek başarı demektir."

"Sen terliyor musun?"

Fıstık durup kafam çalışmıyormuş gibi bana baktı. "Hayaletler terlemez."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

"Pek değil" dedi. "Giderken ona, benim odada olduğumu söylediğine inanamıyorum."

O ânı hatırlayıp gülümsedim.

"Odayı tuzlayacağını falan sandım."

"O yöntem işe yarıyor mu?"

"Winchester kardeşler yaptığında yarıyor."

Ona baktım. "İğrençsin."

Bedeninin yarısı kaybolan Fıstık sırtıttı. "İğrencim ama seksiyim." Tavandan inip yerden bir karış yüksekte durdu. "Bu arada Thierry ve Matthew'nun tuhaf bir şey konuştuklarını duydum."

"Ve bunu şimdi mi söylüyorsun?"

"Yoğundum Trin. Az önce gördüğün gibi egzersiz yapmam gerekiyordu ve..."

"Ne duydun?" dedim onu susturarak.

"Fazla bir şey değil" dedi yere ayak basarak. "Yani bu sabah odalarında konuşuyorlardı."

"Senden onların odalarına girmeni istemedim Fıstık."

Omuz silkti. "Birileri gizli bir şey hakkında konuşacaksa bunu odasında yapar." Haklıydı ama yine de...

"Dediğim gibi ikisini bir tür hata hakkında konuşurken duydum. Bunu Matthew söyledi ama sonra Thierry bu konuda tek hata yapan biz değiliz gibi bir şey söyledi."

Kaşlarımı çattım. "Matthew dün de buna benzer bir şey söylemişti. Hatanın ne olduğundan söz etmediler mi?"

Fıstık başını iki yana salladı. "Hayır ama sonra Thierry artık yapacak bir şey olmadığını belirtti. Durumun zaten kendi kendine 'düzeldiğini' söyledi. Bunun ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikrim yok. Ya senin?"

"Hayır" diye fısıldadım başımı iki yana sallayarak. "Benim de yok."

"Yarınki son törene katılacak mısınız?" diye sordu Jada birlikte eğitim tesisine doğru yürürken.

Sabah güneşinin parlak ışığına karşı güneş gözlüklerimin ardında gözlerimi kısarak omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Thierry senin de orada olmanı ister." Jada koluma girdi. "Ben de öyle."

"O can sıkıntısına tek başına göğüs germemek için mi?"

Jada güldü. "Olabilir."

Uzun uzun yüzüne bakmam onu daha da güldürdü. Kılıç Kuşanma Töreni'nin son kısmı saatlerce sürerdi.

Konuşmalar bitip yemek başlayana dek çıldıracak gibi olurdum ama henüz o yılki törenlerin hiçbirine katılmadığım için bu defakinde yüzümü göstersem fena olmazdı.

"Giyecek bir şeyim yok" dedim Jada'ya.

"Sana bir elbisemi ödünç verebilirim" dedi homurdanarak. "Ve bana öyle bakmaktan vazgeç. Senin bedenine uygun pek çok elbisem var.""

Sızlanarak kapıyı açtım ve sıcak güneşin altından çıkıp serin koridora adım attık.

"Bu arada Misha nerede?" diye sordu Jada.

Güneş gözlüğümü başımın üstüne götürüp önden yürüdüm. "Matthew'nun yanında. Öğrencileri sorgudan geçirip Clay hakkında bilgi almaya çalışıyorlar. Planlarından kimseye söz edip etmediğini öğrenmeye çalışıyorlar."

Jada başını iki yana sallayıp kolumu bıraktı. "Olanlara hâlâ inanmıyorum. Ty de öyle. Yani tamam Clay budalanın tekiydi ama bu kadarını yapacağı aklıma gelmezdi."

"Benim de öyle. Bence... bence insanların ne kadar ileri gidebileceğini asla bilemeyiz."

Jada peşim sıra Gardiyanlar'ın kullandığı odaların önünden geçerken sessizliğini korudu. Misha'yla çoğunlukla boş olduğu için antrenman yapmakta kullandığımız odaya yöneldim.

"Sence burada olman doğru mu?" diye sordu Jada. "Yani Misha yanında yokken. Elbette kendini savunabileceğini biliyorum ama..."

"Ama Misha şu an meşgul, ben odamda oturmaktan sıkıldım ve Clay'le yaşadığım şey bireysel bir olaydı. En azından öyle olduğunu düşünüyoruz. Fıstık, dün gün boyu ne yaptı biliyor musun?"

"Bunu ancak Tanrı bilebilir."

"Tavanımda ileri geri süzülerek 'antrenman yaptım.'" Deri çantayı koluma takarak penceresiz, mavi kapıya yöneldim. "Michael Jackson'ın 'Beat It' şarkısını söyleyerek mekik çekti ve zıpladı. Odamda biraz daha zaman geçirirsem kafayı yiyebilirim."

"Ne?" Jada boğuk bir kahkaha attı. "Ah, Tanrım, uzun zamandır bu kafar tuhaf bir şey duymamıştım."

"Hayatıma hoş geldin" diye mırıldandım. Kapıyı açar açmaz olduğum yerde kaldım.

"Ah." Jada arkadan bana çarptı. "Neden durdun..." Benim gibi o da, Zayne ve Dez'in içeride idman yaptığını görüp sözlerinin devamını getiremedi.

İki adam varlığımızdan habersizdi ve Dez, Zayne'e hücum ediyordu. Bir dansçının kıvrak zarafetiyle saldırıyı savuşturan sarışın Gardiyan, Dez'in kolunun altından ileri atıldı. Kendinden daha yaşlı olan rakibinin arkasına geçip onu omuzlarından tutup aşağı indirdi. Bir sonraki hamlesini nasıl yaptığına dair en ufak fikrim yoktu çünkü bulanık bir hareketlilik dışında hiçbir şey göremedim. Zayne göz açıp kapayana dek Dez'i yerden kaldırıp başının üstüne taşıdı ve hemen sonrasında matın üstüne fırlattı.

"Yüce Tanrım" diye mırıldandı Jada.

"Hı-hı." Başımı salladım ve Zayne doğrulup yüzüne dökülen saçları geriye attıktan sonra bizim olduğumuz yöne bakınca gerildim.

Dez inleyerek yan döndü. "Acımadı ki."

Zayne kıkırdayıp tekrar Dez'e döndü ve ona elini uzattı. "Misafirimiz var."

"Farkındayım." Dez, Zayne'in elini tutup ayağa kalktı. Bize el salladığını görünce aynı şekilde karşılık verdik. "Kıçıma tekme yerken bir izleyicim olduğunu bilmek güzel." Belini tuttu. "Keşke on beş dakika önce gelseydiniz de Zayne'i mata nasıl çarptığımı görseydiniz."

Zayne sırttı. "Tamamen uyduruyor."

"Hiç de değil." Dez yetenekli bir masör gibi sırtını çatırdattı. "Bir şey mi istediniz?"

“Hayır.” Zayne’in Dez’i bir buğday çuvalını taşır gibi havaya kaldırdığı an hâlâ gözümün önünden gitmemişti.

Zayne başını dikleştirdi.

“Şey, aslında boş bir oda arıyorduk” diye düzelttim.

“Sizin burada olduğunuzu bilmiyorduk” diye ekledi Jada.

“Bizim işimiz bitti” dedi Dez. “Daha doğrusu *benim* işim bitti.” Zayne’e baktıktan sonra tekrar bize döndü. “Bıçak atış antrenmanı mı yapacaksınız?” Sözleri beni öyle şaşırttı ki deri çantamın sapını sıktım. “Zayne bana bu konuda bayağı hünerli olduğunu söyledi” diye ekledi Dez, Zayne odanın bir köşesine çekilip kollarını göğsünde kavuştururken.

“Fena sayılmam.”

“Fena sayılmaz mısın?” diye güldü Jada beni arkamdan iterek. “Çoğu Gardiyan’dan daha iyidir.”

Başka şansım kalmadığı için öne çıktım ve yan gözle Zayne’e bakarak yanında durdum. Onunla son sohbetimiz pek de hoş bir şekilde bitmemişti ve şu an her zamankinden daha sessiz görünüyordu.

“Benim için küçük bir gösteri yapar mısın?” diye rica etti Dez.

Jada benim adıma, “Elbette” deyince öfkeli gözlerle ona baktım. Kız elimdeki çantayı alıp masaya doğru yürüdü. “Hava atmaya bayılır.”

Bu... doğrudu.

Normalde.

Oysa şu an kaçıp odama gitmek istiyordum çünkü artık Zayne’e baktığımda onu Dez’i mata çarparken görmüyordum. Onu zihnimde tüm canlılığıyla, üstünde sadece bir havlu, göğsü ıslak...

“Yine bana bakıyorum” dedi Zayne eğilip kulağıma fısıldayarak. “Sadece bil diye söyledim.”

“Bakmıyorum” diye terslendim yüzüm kıpkırmızı olmuş halde bakışlarımı ondan kaçırarak.

Dez meraklı gözlerle bizi izliyordu. Hançerleri elime tutuştururken gülümsemek için kendini zor tutan Jada da öyle.

Ben odanın diğer tarafındaki insan görünümlü mankenin karşısına geçerken, "Kolun nasıl oldu?" diye sordu Zayne.

"İyi." Kabzasından tuttuğum hançerin aşına olduğum ağırlığını hissettim. "Peki senin moralin nasıl?"

"Ne?"

"Son görüşmemizin ardından biraz düzeldi mi?" diye sordum, kaşlarını çattığını görünce gülümsememek için kendimi zor tutarak.

"Az öncesine dek daha iyiydi" dedi Zayne bir süre sonra.

Sırıtip hançeri kaldırdım. "Neresini vurmamı istersin?" diye sordum Dez'e.

"Fark etmez" dedi. "Göğsüne ne dersin?"

"Çok kolay olur" dedi Jada. "Başka bir bölge seç."

"Tamam" dedi Dez kıkırdayarak. "Başı?"

Mankenin başı benim için bej rengi bir bulanıklıktı ama kaslarımın hafızası devreye girdi ve bıçağı attım. Hedefi bulup mankenin yüzünün ortasına saplandı.

"Vay canına" dedi Dez.

"Şimdi de boynuna at" dedi Jada.

Gülümseyerek bıçağı, fırlatacağım elime aldım. Bu atışım da hedefi tam ortasından vurup mankenin boynuna saplandı.

Dez bana döndü. "Sanırım seni savaşçılarımızı eğitmekte kullanabiliriz."

Jada hızlı adımlarla mankene gidip üstündeki bıçakları toplarken yüzümdeki gülümseme genişledi.

"Gerçekten çok iyisin." Zayne'e baktığımda o nefes kesici yüzünde belli belirsiz bir gülümseme olduğunu gördüm. "Ama hedef sabit değilken işin zorlaşır."

"Biliyorum" dedim öfkeyle. "Sen de denemek ister misin?"

"Hayır" dedi kollarını çözüp. "Ben göğüs göğüse mücadelede daha yetenekliyim."

Kendime çenemi kapatmamı tembihledim ama elimde değildi. "Onda da senden daha iyi olduğuma eminim."

Zayne bir kahkaha attı. "İşin doğrusunu bilecek kadar zekisin Trinity."

“Ah, elbette biliyorum” dedim meydan okurcasına. “Sırf Gardiyan’sın diye benden daha iyi olduğunu mu sanıyorsun?”

“Senden daha iyi olduğumdan eminim çünkü ben bu konuda yıllarca eğitim aldım, seninse sadece temel bir bilgin var” diyerek gerçeklikten tamamen uzak bir varsayımda bulundu. “Senden daha iri ve güçlü olduğumdan söz etmiyorum bile.”

Ona Misha’yı hep çileden çıkaran bir gülümseme sundum. “Hız ve zekâ, güç ve ağırlığa her zaman üstün gelecektir.” Duraksadım. “Bunu senin de bilmen gerekmez miydi?”

Çenesi kasıldı ve öfkeli gözlerle bana baktı. “İçimden bir ses az önce zekâma hakaret ettiğini söylüyor.”

“Asla” diyerek itiraz ettim.

Zayne kaşlarını yukarı kaldırdı. “Beni yenebileceğine inanıyor musun gerçekten?”

“İnanmıyorum. Bundan eminim.”

Zayne gözlerini kıstı.

“Biliyor musunuz, bir anda karnım acıktı” dedi Jada hançerleri tekrar çantama yerleştirirken.

“Ne?” dedim ona dönüp ellerimi belime koyarak. “Daha az önce yedik.”

“Evet ama canım tatlı çekti.” Gözlerinde muzip pırıltılarla Dez’e bakıp sırtıttı. “Kafemizin kırmızı kadife keklerinden deneme şansın oldu mu?”

“Hayır, olmadı” dedi Dez. Dudaklarında öyle geniş bir gülümseme vardı ki yüzünün çatlamaması bir mucizeydi. “Denemek isterdim doğrusu.”

“Harika.” Jada dönüp Zayne’e şöyle bir baktı. “Eve tek parça halinde dönmesini sağlayabilir misin Zayne?”

Bir şey söyleyecek oldum ama Zayne benden önce davranıp, “Zevkle” dedi alaycı bir sesle.

Bir an Jada ve Dez’i unutarak hışımla Zayne’e döndüm. “Ah, vay canına. En azından bunu gerçekten istiyormuş gibi konuşabiliirdin.”

“Zevkle dedim.” O soluk gözler gözlerimin içine baktı.

“Senin zevk anlayışın benimkinden tamamen farklı olmalı.”

“Biliyor musun...” dedi Zayne altdudağını kemirerek. “Bu konuda haklısın. Hadi hançerlerini al da seni eve bırakayım.” Bunu beni kışkırtmak için söylediğini hissediyordum ve ona iblislerle takılmaktan mı zevk aldığını sormamak için kendimi zor tuttum. Tamam, biraz serseriydim ama o kadar da değil.

Fakat henüz eve gitmek istemiyordum.

Gergindim, enerji doluydum ve kendimi kanıtlama ihtiyacı duyuyordum. “Bunun seni yenebileceğimi itiraf ettiğin anlamına geldiğinin farkındasm, değil mi?”

Zayne çoktan unutulmuş, kadim bir dilde konuşuyormuşum gibi yüzüme baktı. “Ben öyle bir itirafta bulunmadım.”

“O halde hadi gel.” Geriye gidip ona yanıma gelmesini işaret ettim. “Göster kendini.”

Zayne güldü; içimdeki cadıyı harekete geçiren yüksek sesli, derin bir kahkaha attı. “Ciddi olamazsın.”

“Çok ciddiylim.”

“Bak, tekniğimi ya da yeteneğimi ispatlamak için kızlara üstünlük sağlamak gibi bir niyetim yok; özellikle de daha yeni yaralanmış kızlara” dedi arkasını dönerek. “Hançerlerini alıyorum...”

Benden bir adım uzaklaşmasını bekledikten sonra hızlı ve çevik bir hamle yaptım. Üstüne atlayıp onu omuzlarından tuttum ve sırtına esaslı bir tekme indirdim. Gafil avlandığı için yere serildi ama zaten bunun olacağını biliyordum. Omuzlarından destek alıp üstünden atladım ve yaralı kolumun acımasına neden olan bir taklanın ardından ayağa fırlayıp hızla ona döndüm.

Zayne çoktan ayağa kalkmış hayretle bana bakıyordu. “Lanet olsun, ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Kızlara üstünlük sağlamakla ilgili ne demiştin?”

Dudaklarında ağır ağır tehditkâr bir gülümseme belirdi. “Sen kafayı yemişsin.”

“Beni hafife alma” dedim bir kez daha üstüne atlayarak.

Zayne sert hamleden kaçmak için kendini yana attı ama buna hazırlıklıydım. Olduğum yerde dönüp vücudunun yan tarafına

acıyla inlemesine neden olan bir tekme indirdim. Zayne sağlam kolunu tuttu, ben de onunkini. Kolundan destek alıp sıçrayarak ona sıkı bir döner tekme atmamla birlikte birkaç adım geriye sendeledi.

“Uzun yıllar eğitim aldığından emin misin?” diye alay ettim üstüne yürüyerek.

Yüzüne düşen birkaç saç tutamı yanaklarını okşuyordu. “Ya sen sadece birkaç ders aldığından emin misin?”

“Bil bakalım ne oldu?” Salladığı yumruktan kendimi yere atarak kurtuldum ve avuçlanımı mata dayayıp ters tekmeyle ayaklarını yerden kestim. “Yalan söyledim.”

“Farkındayım” diye homurdandı.

“İtiraf et. Senden daha iyiyim.”

Sertçe nefesini bırakıp topuklarının üstünde ayağa fırladı. “Böyle bir itirafta bulunmuyorum prenses.”

“Prenses mi?” diye tekrarlardım gözlerimi kırıştıtararak. “Ben prenses değilim.”

“Bir şeyler olduğun kesin.” Sırıttı ve neredeyse gözümünden kaçacak kadar hızlı bir kelebek tekmesi attı.

Vahşi bir kahkahayla saldırısını savuşturdum. Birbirimize yumruk yağdırdık. İlk başta hamlelerimi karşılamayı başardı ama attığım her yumruk ve tekmeyle savunması zayıfladı ve dikkatini tamamen bana verdi.

Zayne bir insanı rahatlıkla yere serebilecek bir dizi tekme ve yumruğu savuşturdu. Hareketlerime zorlanmadan ayak uydurabiliyordu. “Hadi ama *Trinity*, bundan daha iyisini yapamaz mısın? Sıkılmaya başladım.”

İsmimi söyleyiş şekli vücudumun baştan aşağı ürpermesine ve tenimin alev alev yanmasına sebep oldu. Bundan nefret ettim.

Alaycı bir gülümsemeyle topuğumun üstünde döndüm ve bir döner tekmeyle o aptal bacaklarını yerden kestim. Sırtüstü yere çakılıp acıyla homurdandı. Nefes nefese kalmış halde, şimdi yüzükoyun yattığı yere gittim. “Hâlâ canın sıkılıyor mu aşağılık herif?”

Zayne öksürüp yan dönerek bana baktı. “Aşağılık herif mi? Sen hangi devirde yaşıyorsun?”

Benim daha hareket ettiğini bile fark edemeyeceğim kadar hızlı bir şekilde bacaklarımı hedef aldı. Ayağımı kenarından yakalayıp çekti.

Dengemi kaybederek kaslı vücudunun üstüne yuvarlandım. Hemen toparlanıp boğazına yapıştım ve ata biner gibi üstüne oturdum. "Hançerim elimde olsaydı çoktan ölmüş olurdun."

Zayne başımı öne eğdikten sonra gözlerime baktı. O solgun gözlerinde artık soğuk bakışlar yoktu. Gözleri ateş saçıyor, kendimi onlara bakmaktan alıkoyamıyordum. Birer çizgi halini almaya başlayan gözbebekleri, dönüşmek üzere olduğunu ele veriyordu.

"Kazandım" dedim.

"Pek sayılmaz."

Gözlerimi kırptırdım. "Ben kazandım. Artık elimden kurtulman mümkün..."

Sözlerim bir çığlıkla sona erdi çünkü Zayne doğrulup bacaklarını belime doladı ve kalçalarının bir hareketiyle beni sırtüstü yere yatırdı. Göz açıp kapayana dek beni altına almıştı.

"Sen mi kazandın?" dedi yukarıdan sırtarak bana bakıp. Tekme atmak istedim ama güçlü bacakları baldırlarımı yere yapıştırmıştı. Dengesini bozma umuduyla vücudumun üst kısmını yukarı ittiğimde beni saf, vahşi bir güçle tekrar yatırdı ve bileklerimi sımsıkı kavrayıp başımın üstüne götürdü

"Hız ve zekâyla pek çok şey başarabilirsin" dedi başını yüzüme, saçları yanağımı okşayacak kadar yaklaştırarak. "Ama sonunda galip gelen hep hız, zekâ ve güç olur."

Yenilgiyi kabullenmeye hazır olmadığımı hissederek başımı geriye attım ve kıvranarak tek bacağımı serbest bırakmayı başardım. Onun hassas bir bölgesine tekme indirmeyi planlıyordum ama bacağımın özgürlüğüne kavuşması hiç beklenmedik bir şeye sebep oldu. Zayne vücudunu iki bacağımın arasına yerleştirdi ve bedenlerimiz çok ilginç bir noktada üst üste geldi. Kaslı vücudu ve bacakları, aklıma çok farklı şeyler –kavgayla değil, çıplaklıkla ilgili şeyler– getirecek şekilde vücuduma bastırıyordu.

Yüzü yüzüme birkaç santim mesafede gözlerimin içine baktı. O an hareketsiz kaldım. Nefes bile almıyor olabilirdim.

Odadaki atmosfer bir anda değişti, etrafımızı aniden baş döndürücü bir gerilim sardı ve içim, serbest kalmak için çarpınan ilkel bir arzuyla doldu. Bu bana *asaletimin* damarlarımı yaktığı, tenimi ve dokularımı alev alev yaptığı o ânı hatırlattı.

Birbirimize bakmaya devam ederken nefes almak zorlaştı. O âna dek çoktan yapacağını düşündüğüm halde Zayne üstümden kalkmıyor, gözbebekleri incelmeye devam ediyordu. Dolgun dudakları aralandı.

Ben... ben onu *istiyordum*.

Daha önce hiç gerçek bir arzu duymamıştım ama şimdi arzunun beni içten içe yaktığını hissediyordum. İstek. İhtiyaç. Önceki öpüşmelerimde eksik olan şey *buydu*. Birini arzulamak *böyle* bir şeydi ve başımı mattan kaldırıp dudaklarımızı nefesinin tadını alabileceğim kadar birbirine yaklaştırdığımda kendimi arzudan boğulacakmış gibi hissettim. Zayne geri çekilmedi. Tersine hepten hareketsiz kaldı.

Onu öptüm.

İlk başta tam bir öpüşme gibi değildi; sadece dudaklarımız birbirine dokunmuştu. Zayne kıpırdamayınca dudaklarımı onunkilere iyice bastırdım ve o an ayak parmaklarıma dek ürperdiğimi hissettim. Dilimi üstüne götürüp dudaklarını yaladım.

Zayne önce belimi sımsıkı tuttu sonra birden elleri gevşedi. Heyecan dolu kısa bir süre sonra elleri kolumdan aşağı doğru hareket etti, nasırlı avuçlarının dokunuşu nefesimi kesti.

Sonra o da beni öpmeye başladı.

Zayne, vücudunu vücuduma bastırdı, sıcacık dudaklarını ateşli birkaç saniye boyunca dudaklarımda dolaştırdıktan sonra bir anda gitti.

Kendini üstümden atıp topuklarının üstünde çömeldi. Nefes nefeseydi ve teni giderek sertleşip koyulaşıyordu. Artık gözlerini seçemiyordum ama gözbebeklerinin birer çizgi halini aldığından emindim.

Dönüşmeye başlamıştı ve... Kesik kesik nefes alarak mata oturdum ve geriye doğru kaydım. Az önce ne yapmıştım ben? Onu öpmüştüm. Şey, aslında daha çok onu yalamıştım ve şu an bana gerçekten bunu yapmışım gibi bakıyordu.

Yüce Tanrım. Vücudumun baştan aşağı kıpkırmızı kesildiğini hissederek ayağa fırladım ve bir baş dönmesi yaşayarak dengemi bulmakta zorlandım. "Üzgünüm" dedim geriye giderek. "Ben... ben bunu yapmak istememiştim."

Ağır ağır ayağa kalkan Zayne bana, her an üstüne atlamaya hazır, vahşi bir hayvanmışım gibi bakıyordu

"Ben gerçekten üzgünüm..." Hızla arkama döndüğümde dehşetle Misha'nın bir eliyle kapıyı tutarak bize baktığını gördüm.

Hiç arkama bakmadan matların üstünde yürüyerek kapıya yöneldim ve Misha'nın yanından geçip çok daha soğuk olan koridora çıktım.

Yüce Tanrım. Ben Zayne'i öptüm.

Zayne'i öpmüştüm ve o da, beline bir roket bağlıymış gibi kendini hızla benden uzaklaştırmıştı.

"Trinity" diye seslendi Misha arkamdan.

Hız kesmeden yürürken parmaklarımı kapatıp açıyordum. Bunu nasıl yapmıştım?

Misha bana yetişti. "Az önce olanlar da neydi?"

"Hiçbir şey" dedim titrek bir nefes alarak. "Kesinlikle hiçbir şey."

“Sen... sen onu öptün mü?” dedi Jada banyo kapısının ardından boğuk bir sesle. “Dün ikinizi baş başa bıraktığımda, ne bileyim işte, yarı tartışıp yarı cilveleşmeye devam edeceğinizi düşünmüştüm. Yine beklentilerimi aştın.”

Aynanın karşısına geçmiş, Jada’dan ödünç aldığım elbisenin korsajına sığmaya çalışıyordum ama onu bıraktığım anda üstümden kayıp fazlasıyla derin bir göğüs dekoltesi yarattı.

İç geçirip uğraşmaktan vazgeçtim. Beyaz elbise kalçalarımı da biraz sıkıyordu ama onun dışında üstüme tam oturmuştu ve kursuz bir uzunlukta idi. İdare etmek zorundaydım çünkü Jada beni, ne giydiğime bakmaksızın son törene sürükleyip götürmekle tehdit etmişti.

Ellerimi arkaya uzatıp saçlarımı topladım ve birkaç kalın tutamı çıplak omuzlarımın üstüne bıraktım. Fena sayılmaz. Bu sayede kolumdaki yaranın şüphe uyandıracak kadar hızlı şekilde iyileştiği gerçeğini gizlemiş ve az da olsa göğüs dekoltemi kapatmıştım.

Az da olsa.

“Trinity?”

Jada’nın odasından çaldığım maskarayı muhtemelen dağıta-

rak gözlerimi sımsıkı kapattım. Jada'ya her şeyi anlattığı için büyük oranda pişmandım ama birilerine içimi dökmem gerekiyordu. Ona anlatmasaydım patlardım.

"Onu öptüm" dedim gözlerimi açıp şeftali rengi bir ruja uzanarak.

"O da seni öptü mü?"

"Ben... bilmiyorum." Rujun kapağını açtım.

Bir sessizlik oldu. "Bunu nasıl bilmezsin Trin?"

"Şey, önce bana karşılık verdiğini sandım ama şimdi tekrar düşününce bundan çok da emin değilim." Dudaklarımı birbirine bastırıp ruju sürdüm. "Yani çok hızlı bir öpücüktü." Kesinlikle çok kısa sürmüştü ama Zayne'in dudaklarını hâlâ dudaklarımda hissedebiliyordum. "Bir de kendini üstümden attı."

Bu defa uzunca bir sessizlik oldu. "Bir şey dedi mi?"

"Hayır." Tekrar iç geçirdim. Kendimi aynı anda hem şaşkın, hem utanmış, hem de öfkeli hissediyordum ki bu berbat bir kombinasyondur.

Dünden sonra Zayne'i görmemiştim. Eğitim odasında unuttuğum güneş gözlüğünü ve hançerleri, o sabah mucizevi bir şekilde mutfaktaki adanın üstünde bulmuştum. Onları ya Zayne getirmişti ya da Misha.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum" dedi Jada nihayet.

"Evet, ben de öyle." Banyonun kapısını açtım. "Nasıl görünüyorum?"

"Muhteşem." İncecik belinde altın rengi bir kurdele, beyaz Yunan elbisesinin içinde asıl Jada muhteşem görünüyordu. "Öpücüğüne karşılık alacak kadar güzel."

Yavaşça gözlerimi kırptırdım.

"Artık şu öpüşme meselesini kapatabilir misiniz lütfen?"

Nefesimi tutup Jada'nın yanından başımı uzattığımda siyah keten pantolon ve ona uygun bir tunik gömlek giymiş Misha'nın yatağımın kenarında oturduğunu gördüm. "Ne zamandır buradasın?" diye sordum.

"Eğitim odasından neden yüzün alev almış halde kaçtığını anlayacak kadar."

"Senden nefret ediyorum" diye mırıldandım kollarımı kavuşturarak.

"Bence o hareketi yapmasan iyi olur" diye uyardı Jada dikkatle göğsüme bakarak. "Birkaç dikişini patlatabilirsin."

Gözlerimi devirip kollarımı çözdüm. "İkinizden de nefret ediyorum."

"Bulduğu her adamın dudaklarına yapışan biz değiliz" dedi Misha.

"Ben de değilim!"

"Bu, Clay'le yaşadığından farklı bir şey" dedi Jada avukatlığına soyunarak. "Sonrasında Zayne'i pencereden falan atmadı."

Bir şey söyleyecekken vazgeçtim. "Şey, öpüşmeden önce Zayne'i de birkaç kez tekmeledim" dedim sonra.

Misha kaşlarını kaldırdı. "Neden bu kadar vahşisin?"

Ellerimi yukarı kaldırıp indirdim. "Ciddi anlamda yardıma ihtiyacım var."

Hâlâ yatağında oturan Misha, karamsar bir ifadeyle başını salladı.

"Siz beni anlamıyorsunuz" dedim Jada'ya baktığımda kendimi inanılmaz derecede ağlamaklı hissederek. "Sen Ty'la berabersin."

Misha'ya döndüm. "Sen de Alina'yla bir ilişkinin başmdasm. Thierry'nin Matthew'u var ve Zayne'in kötü bir çocuk olduğuna inandığını biliyorum" dedim ona. "Ama ben onun kötü olduğunu düşünmüyorum ve sadece sizin yaşadıklarınızı bir nebze olsun tatmak istiyorum. Ben..."

Sen bir silahsın Trinity.

"Sen ne?" diye sordu Jada sessizce.

"Bir şey yok." Başımı iki yana salladım. "Artık gitmemiz gerekmiyor mu?"

"Bir şey var" dedi Jada ısrarla önümü keserek. "Ne istiyorsun?"

Savaşmak, gerekirse öldürmek üzere eğitilmiştim. İblisleri, Gardiyanlar'ı ve ikisi arasında kalan her türü ortadan kaldırabile-

ceğim güçlü bir silah olan *asaletim* vardı. Ben doğduğum günden beri bir silahtım ve pek az şeyden korkardım ama ne istediğimi söyleyecek cesaretim yoktu.

İstediğim şey başkalarının beni dünyaya geliş sebebimden farklı özelliklerim için sevmesiydi.

Misha yataktan kalkıp kolunu omzuma attı. “Hadi gidelim, yoksa gecikeceğiz.”

Bir an Jada’nın direneceğini düşündüm ama başını salladı ve eteklerini zarıfçe döndürerek kapıya yöneldi. Misha beni odadan çıkardıktan sonra merdivenin başında durdu ve kendimi az sonra duyacağım büyük nasihata hazırladım. Sesi kulağıma bir fısıltı gibi geldi.

“Ben ne istediğini biliyorum” dedi beni kendine yaklaştırarak. “Arzulanmak istiyorsun ve bunda yanlış bir şey yok Trin. Hem de hiç yok.”

Büyük Salon’da bir ruh vardı.

Onun Kanlı Canlılar Takımı’ndan olmadığından emindim çünkü vücudu bir görünüp bir kayboluyordu ve tam Dez ve Nicolai’m arkasında olmasına rağmen onlar tarafından fark edilmediğı belliydi; hatta iki adam sandalyelerini onun içine itecek kadar ileri gitmişti.

Dez ve Nicolai tam karşımızda, geniş masanın diğerk tarafında oturuyordu. Nicolai’m diğerk tarafındaki sandalye boştu ve Zayne’in törene geleceğine dair içimde bir umut olsaydı –ki yoktu– hayal kırıklığına uğrardım.

Zayne törene gelmeyecekti.

Şaşırdığımı söyleyemezdim. Daha önce bu tarz kutlamaların ona göre olmadığını belirtmişti ve benim törende olacağımı duyup buradan köşebucak kaçtıysa da onu suçlayamazdım.

Kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum; kişisel sınırları bilmeyen bir aptal. Abartılı bir şekilde nefesimi bırakıp kendime bunun çok da önemli olmadığını söyledim.

DC'den gelen Gardiyanlar ihtiyaçları olan takviye kuvvetle birlikte yarın buradan ayrılıyordu. Sabah her şey normale dönecekti; eh, yani olabildiğince normalleşecekti ama Zayne gidince ben de... sahip olamayacağım şeyleri istemekten vazgeçecektim.

Peçetemin kenarıyla oynarken bakışlarım tekrar içerideki ruha çevrildi. Onların sohbetlerine dahilmiş gibi hâlâ Dez ve Nicolai'ın arkasında duruyordu. Çok garipti. Ruh bana tamdık geliyordu ama bu yaşlı adamı daha önce hiç görmemiştim. Bir şekilde Dez ve Nicolai'la ilişkili olabilir miydi? Yoksa buraya ait başka biri miydi? Her hâlükarda onu temkinli bir şekilde incelerken ışığı gördüğünden ve öbür tarafa geçtiğinden emin oldum. Teni sağlıklı bir bronzluğa sahipti ve vücudu titreşip durmasa rahatlıkla insan zannedilebilirdi, ki kötü gören gözlerimin sık sık ruhları, yaşayan insanlarla karıştırmasının sebebi de buydu.

Yakışıklı bir adamdı ve kızıla çalan sarı, gür saçları bana aslan yelesini hatırlatmıştı. Omuzları geniş, vücudu iriyarıydı ve hâlâ yaşıyor olsaydı salondaki herkesin dikkatini çekerdi.

Geçmişte o da bir Gardiyan mıydı? Bu mümkündü. Daha önce de birkaç Gardiyan ruhu görmüştüm.

Birileri kahkaha attı.

Bakışlarımı ruhtan ayırıp masanın başına çevirdim. Thierry biriyle görüştüğü için sandalyesi boştu. Jada ve annesine eşlik eden Matthew'nun kızıla çalan saçları salonun parlak ışıkları altında alev almış gibi görünüyordu.

Tekrar ruha odaklandım. Kaşlarını çatmış gözlerini ayırmadan salonun girişine bakıyordu.

"Nereye bakıyorsun Trinity?" diye sordu Dez.

Ah, kahretsin.

Belli ki zannettiğimden çok daha fazla dikkat çekiyordum. Nicolai ya da Zayne'in, Dez'e benim, *ölüleri görüyorum* özelliğimden söz edip etmediğini bilmiyordum bu yüzden dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştirdim. "Hiçbir şeye. Sadece gözüm dalmış."

Dez kaşını kaldırdı. "Yemek o kadar sıkıcı mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırarak, "Hayır dersem bana inanır mısın?" diye sordum.

Dez kıkırdayarak arkasına yaslandı. "Asla inanmam."

Sırıtip sahneye baktım. Thierry çoktan konuşmasını yapıp, kılıç kuşanan Gardiyanlar'ın yetenek ve başarılarını özetlemişti. Şimdi de öğrencilerin konuşmalarına katlanmak zorundaydık ve sonrasında dansa geçilecekti.

Misha kolunu sandalyemin arkasına atıp bana doğru eğilerek, "Nereye bakıyorsun?" diye fısıldadı.

Bakışlarımı indirdim. "Bilmek istemezsin."

"Hayalet mi? Fıstık mı?"

Başımı iki yana salladım.

Misha kısa bir sessizliğin ardından, "Ruh mu?" diye sordu.

"Evet."

"Enteresan" diye mırıldanıp ruhun durduğu yere baktı ama ruh artık orada değildi.

Neler oluyor?

Bakışlarımı aydınlık geniş salonda ve mermerlerle süslenmiş, krem rengi duvarlarda gezdirdikten sonra nihayet ruhun salonun ortasında durduğunu fark ettim.

Oyalanacak bir şeyler bulma fırsatını kaçırmayıp sandalyemi geriye ittim. "Hemen döneceğim."

Misha sandalyesinin kollarını tutup benimle birlikte ayağa kalkmaya davrandı ama onu durdurdum.

"Senin gelmene gerek yok" dedim Dez ve Nicolai'ın bakışlarının üstümüzde olduğunu bilerek. "Tuvalet gidiyorum."

Misha'nın yüzünden kuşkulu bir ifade geçti ama artık peşimden gelmesinin fazlasıyla tuhaf görüneceğini fark ederek tekrar oturdu. İçinden ettiği küfürleri hayal ederek ona sııttım ve diğer iki Gardiyan'a da başımı salladım.

Ruhun, *içlerinden* geçerek, oturanları hayret dolu nidalarla tabak ve mumları düzeltmek zorunda bıraktığı masalara çarpmama ya özen gösterdim.

Adımlarımı hızlandırıp kapının önünde bekleyen iki eğitimli savaştının yanından geçtim. Nispeten daha loş olan koridora çıktığımda sağıma soluma baktım. Burada küçük gruplar halinde sohbet eden insanlar vardı. Bir süre sonra ruhun bu defa koridorun sonunda, bahçeye açılan kapıların önünde olduğunu gördüm. Göz açıp kapayana dek kapılardan dışarı çıktı.

Takılıp düşmemek için elbisemin eteklerini tutup koridoru geçtim ve kapıların önünde durdum. Bahçeyi sadece ipe dizili ampullerin ve meşalelerin loş ışığı aydınlatıyordu. Yetersiz gören gözlerim için fazla aydınlık bir odadan daha kötüsü ne olabilirdi?

Yetersiz bir aydınlatma.

İç geçirip kapıları kalçamla ittim ve verandaya, haziranın ilk günlerine özgü ılık havaya çıktım. Dışarıda merdiven olduğunu hatırladığım için adımlarım temkinliydi. Geceleri derinlik algısı konusunda sıkıntı yaşıyordum. Ağır adımlarla yaya yolunun kaldırımına çıktım.

Ruhu tekrar görüp göremeyeceğimi düşünerek yürürken dışarıda kimsenin varlığını hissetmedim. Birkaç boş bank gibi görünen şeylerin yanından geçtikten sonra köşeden döndüm ve kendimi eski tip lambalarla güzelce aydınlatılmış bir açık alanda bulunca şaşırdım. Alanın ortasında, bir eliyle kılıcını yukarı kaldırmış, diğeriyle bir iblisin başını tutan bir savaş meleğinin heykeli vardı.

Heykelin etrafından dolaştım ve ruh diğer tarafta karşıma çıkınca durdum. Kaç kez görürsem göreyim bir hayalet ya da ruha yakınlaştığım her defasında olduğu gibi kalp atışlarım hızlandı.

Heykele bakmakla meşgul olan ruha, yüz hatlarma aşına olduğumdan iyice emin olacak kadar yakındım. Belki onu daha önce, o hâlâ hayattayken görmüştüm.

Elbisemin eteğini bırakıp etrafa baktım. Etrafta kimsenin sesini duymuyordum ama bu, yalnız olduğum anlamına gelmezdi.

Başparmağımın tırnağını kemirirken merakım, tedbiri elden bırakacak kadar artmıştı. Midemin allak bullak olmasını umursamadım. Bu, bir ruhun varlığına karşı sebebini bir türlü anlayamadığım bir tepkiydi; bu yüzden üzerine daha sonra kafa yormaya karar verdim.

“Merhaba” dedi ruh.

Birden bana dönen ve belden aşağısı saydamlaşan ruh, “Merhaba” deyince irkilip bir adım geriledim. Gözlerimin yuvalarından fırladığını hissettim. “Seni görebildiğimin farkında mısın?”

“Neden farkında olmayayım ki?”

“Ölü olduğun için olabilir mi?”

Dudağının kenarının hafifçe yukarı kıvrıldığını görmek kollarımdaki tüyleri diken diken etti. “Evet ama gördüğün ilk ruh ben değilim.”

“Hayır” dedim. “Senden önce pek çok ruh gördüm. Nereden bildin?”

Ruh beni bir süre inceledikten sonra, “Biliyorum işte” dedi.

“Çok yuvarlak bir cevap oldu” dedim. “Peki sana bir soru daha sorsam? Öbür tarafa geçtin, değil mi?”

Başımı salladığını görünce bahçedeki yaprakları titreten serin dağ esintisinden korunmak için kollarımı belime sardım. “Ama geri döndün.”

“Öyle.”

Biraz detay vermesini bekledim ama bunu yapmaymca üstelendim. “Neden döndün?”

Yüzündeki belli belirsiz gülümseme kayboldu ve bakışlarını heykele çevirdi. “Görmek istedim.”

Kaşlarımı çattım. “Neyi?”

Ruh uzunca bir sessizliğin ardından, “İşleri nasıl berbat ettiği mi.”

Birden anladım. Bu ruh yaptığı ya da yapmadığı, söylediği ya da söylemediği bir şeyden pişmanlık duyduğu için geri dönmüştü. Ona bununla ilgili yardım edebilirdim.

“Sen bir Gardiyan’sın, değil mi?”

Ruh başını salladı. “Ama sen... sen Gardiyan değilsin.”

“Hayır.”

Yüzü neredeyse tamamen saydamlaşmış halde bana baktı. “Senin kim olduğunu biliyorum.”

Bu açıklama beni öyle gafil avladı ki ne diyeceğimi bilemedim. O güne dek hiç benim gerçekte kim olduğumu bilen bir hayalet ya da ruha rastlamamıştım. Ruh hayattayken burada mı yaşıyordu? Belki ben küçükken? "Biliyor musun?"

"Öldüğünde bazı şeyler açıklığa kavuşuyor, bazılarıysa karanlıkta kalmaya devam ediyor." Karşıma geçtiğinde hatları iyice belirginleşip keskinleşti. "Şu an, neden şimdi ve buraya geri döndüğümü anladım."

Tepeden tırnağa ürperdim.

"Kaderin her şeye rağmen işleri yoluna koyması ne tuhaf değil mi?"

Pekâlâ, bu o güne dek bir ruhla yaptığım en tuhaf sohbetti, ki geçmişte çok olağan dışı sohbetler yaptığım olmuştu ama çok daha tuhaf olanı, Fıstık Thierry'nin de buna benzer şeyler söylediğini duymamış mıydı?

Tam ruha ne demek istediğini soracaktım ki yüzünde tüm kalbimle hissedebileceğim kadar yoğun bir hüznün belirdi. Sonrasında bir anda dağılıp ortadan kayboldu. Rüzgâr saçlarımdan bir tutamı havalandırıp yüzüme çarptığında kaşlarımı kaldırdım.

Bekledim.

Ruh tekrar ortaya çıkmadı. Kaşlarımı çatıp kollarımı indirdim. "Neden yok oldun?"

"Bence senin gözünden kimse kaçmaz."

Neşeli, biraz da alaycı bu boğuk ses beni yerimden sıçrattı.

Hızla arkama dönmemle birlikte elbisemin eteği ayak bilekleri-me dolandı.

“Zayne” dedim gözlerimin, üstüne basılmış bir böcek gibi görünmeme sebep olacak kadar büyüdüğünü hissederek.

Birkaç adım ötede duran Zayne, savaşçı tören giysisi içerisinde göz kamaştırıyordu. Beyaz keten pantolon ve ona uygun kolsuz bir tunik. Açık bıraktığı saçları omuzlarına dökülüyordu.

Aniden ortaya çıkması beni öyle şaşırtmıştı ki orada öylece durmuş yüzüne bakıyordum ve aklımda sadece onu öptüğüm gerçeği vardı. Belki... belki o da beni öpmüştü ve bu doğruysa bile kendini benden, bir anda alev almışım gibi uzaklaştırmıştı. Ben, arzunun o insanın aklını başından alan sersemliğine kapılmışken o bunu yapmamıştı.

Ben bön bön yüzüne bakmaya devam ederken dudağının kenarı yukarı kıvrıldı. “İyi misin?” Kısa bir sessizliğin ardından ekledi, “Biraz endişelenmeye başladım.”

Sersemliğimden sıyrıldığımda yüzüme ateş bastı. Nihayet konuşabildim. “Üzgünüm. Beni korkuttun.”

Zayne'in dudaklarındaki gülümseme genişledi. "Farkındayım. Niyetim bu değildi." Önce heykele sonra tekrar bana baktı. "Kaldı ki gerçekten biraz sessiz davrandım."

"Kesinlikle" diye onayladım ellerimi nereye sığdıracağımı bilemeyerek.

Zayne bir süre bakışlarını bahçede gezdirdi. "Demek birini gözden kaybettin ha?"

Başımı salladım. Daha önce Fıstık'ın varlığıyla ilgili ona takılmayı eğlenceli bulmuştum ama şu an farklı hissediyordum.

"Törene katılacakmış gibi giyinmişsin."

"Katılacağım zaten."

"İçeride değildin."

"Katılmaya son anda karar verdim." Yanağına düşen sarı bir saç tutamını kulağının arkasına götürdü. "Seni burada bulmak beni şaşırttı."

Şaşırmış mıydı gerçekten? Törene katılmaya karar vermesinin sebebi de benimle karşılaşmayacağım düşünmesi miydi? Ellerimi kavuşturup başımı yukarı kaldırdım. "Kısaca söylemem gerekirse burada olmak benim kararım değildi."

Zayne kıkırdadı. "Birinin sana zorla bir şey yaptıracağını hayal dahi edemiyorum."

Dudağımı büzdüm. "Eh, görünen o ki ikimiz de törende değiliz." Etrafa baktım ama ruhu göremedim. "Dürüst olmam gerekirse şu an burada bulunmamın doğru olduğundan bile emin değilim."

"Nedenmiş o?"

"Bu bahçeler kutsal kabul ediliyor" diye açıkladım. "İçeriye sadece eğitilmiş savaşçıların girmesine izin veriliyor."

Zayne başını yana eğip yüzümü inceler gibi göründü. "İlk kez kuralları çiğnediğini sanmıyorum."

Omuz silktim.

"Seni suçlayamam" dedi Zayne. "Ben de salonda olmaktansa burada ağaçlara ve bu heykele bakmayı tercih ederim."

Elimde olmadan güldüm.

Zayne bana yaklaştı. "Ama ağaçlara ve heykellere bakmayı bir adım öteye taşımışsın sanki."

Göğsümün tam ortasındaki titremeyi görmezden geldim. "Sözlerinden hiçbir şey anlamadım."

"Buna itiraz etmek durumundayım." Zayne'in dudaklarındaki gülümseme genişledi. "Bence yeterince anlaşılır konuştum."

Sözlerine nasıl karşılık vereceğimi bilemedim.

"Güzel bir gece" dedi Zayne başını kaldırarak. "Bulutsuz bir gökyüzü, yıldızlar falan."

Bakışlarını takip edip gözlerimi kıstığımda belli belirsiz pırıltılar gördüm. Onun bunları çok daha parlak gördüğünü ve büyük ihtimalle başka şeyler de seçebildiğini biliyordum. Ben sadece dört pırıltı görebiliyordum. Düzeltiyorum; üç. Omuzlarım gerildi.

"Öyle" diye mırıldandım beni bunaltan nihayetlenme hissinden sıyrılarak.

"Ve sen... sen de bir tanrıça gibi görünüyorsun Trinity. Çok güzelsin."

Nefesimin kesildiğini hissederek hızla ona baktım. Sözlerinde ciddi miydi? Bana bakıp da bir *tanrıça* gibi göründüğümü söyleyecek pek az kişi olduğundan emindim. Jada böyle ini görünüyordu? Evet. Ben? Ben daha çok tanrılardan kaçan kirli orman perileri gibi görünüyordum.

Zayne bakışlarım kaçırıp boğazını temizledi ve yanaklarımı ve boynumu farklı bir sıcaklığın okşadığını hissederek az önceki sözleri ondan tekrar duymayı arzuladım.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım ve daha bunu söyler söylemez pişman oldum.

Zayne başını eğdi ve yüzündeki gülümsemenin iyice genişlediğini hissettim. "Evet, gerçekten."

Bir aptal gibi sırtmamak için dudağını ısırmak zorunda kaldı. "Teşekkür ederim" dedim. "Sen de fena sayılmazsın."

Kıkırdayıp bana baktı. "Aslında seninle konuşmak istiyordum. Dün olanlar hakkında."

Vücudumdaki her kasın gerildiğini hissederek gözlerimi kapattım. "Ben... ben dünkü davramışım için özür dilerim."

"Hangi davranışın için özür diliyorsun?" diye sordu. Sesi daha yakından gelmişti.

Gözlerimi açtığımda benden sadece bir adım ötede durduğunu gördüm. "Şey, sanırım özür dilemem gereken birden fazla davranışım var."

"Beni seninle dövüşmeye zorlaman gibi mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. "Evet o da var ama..."

"Ya da yeterince eğitilmiş olmama iddia etmen?"

"Böyle bir iddiada bulunduğumu hatırlamıyorum."

"Ah, bence bulundun."

Parmaklarımı eteğimin kumaşına gömdüm. "Tamam, olabilir ama benim asıl özür dilemek istediğim şey..."

"Bana aşağılık herif demen mi?"

Ona böyle dediğimi ben de biliyordum. "Yoksa sadece temel eğitim aldığın yalanını söylemen mi?" diye devam etti Zayne sakince.

Artık kaşlarım çatılmaya başlamıştı.

"Ah, bekle." Zayne bana baktı. "Yoksa seni yendiğim halde yenilgiyi kabullenmeyi reddettiğin için mi özür diliyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Bitti mi?"

"Bilmem." Yüzünde ağır ağır beliren alaycı gülümseme hem sinir bozucu hem de heyecan vericiydi ve ikincisini hissetmek beni daha da öfkelenmişti. "Unuttuğum bir şey var mı?"

"Evet" diye çıktım. "Asıl özür dilemek istediğim şeyi unuttun."

"Neymiş o?"

Bana zorla söyletecekti. Pislik. "Seni öptüğüm için özür dilerim." Yüzüm günah işlemişim gibi alev alev yanıyordu.

Zayne başını yana eğdi ve uzunca bir sessizlik oldu. Omuz silkti. "Aslında benden özür dilememen gereken tek şey bu."

"Ne?"

Omuz silkti. "Geçti gitti. Bunun için özür dilemen gereksiz."

“Evet ama böyle bir şey yapmamalıydım” dedim. “Yani kimse yakaladığı her kişiyi öpmemeli ve zaten sen de buna hevesli görünmüyordun...”

“Benim neye hevesli olduğumu ya da olmadığımı bilemezsin.”

Bu sözlerin anlamından emin olamadığım için sessizliğe büründüm. Ne demek istemişti gerçekten? Eminim ki bu açıklama karşısında şaşkınlığa kapılacak tek kişi ben değildim.

“Olan oldu” dedi Zayne sessizce.

“Olan oldu mu?” diye tekrarladım. “Yanlışlıkla üstüne düşmüşüm de dudaklarımız birleşmiş gibi konuşuyorsun.”

Zayne güldü ve bu hoş, içten, boğuk bir kahkahaydı.

“Hiç de komik değil.”

“Olayı tasvir edişin bayağı komikti.”

“Böyle düşünmene sevindim.” İç geçirip ondan uzaklaştım.

“Sen beni öpen ilk kız değilsin Trinity.”

“Vay canına.” Tekrar ona baktım. “Bu sorunu sık sık yaşıyor musun? Kızlar sürekli üstüne mi atlıyor?”

“Ne sen benim üstüme atladın ne de benim böyle bir sorunum var. Demek istediğim... bir şeyler hissettin ve o yönde hareket ettin. Böyle şeyler olur.”

Kendimi o güne dek hiç olmadığı kadar deneyimsiz hissederek ne diyeceğimi bilemedim. Bir şey hissedip de hiç düşünmeden o yönde hareket etmek pek de kabul edilebilir bir davranış değildi ve Zayne’in bunları beni rahatlatmak için söylediğinden şüpheliydim. Çabasını takdir etsem de şimdi kendimi daha da kötü hissediyordum. “Şey, her halükârda üzgünüm ve bunu dile getirmek istedim” dedim boğazımı temizleyerek. “Sanırım artık içeri girmeliyim...”

“Ne zamandır eğitim alıyorsun?” diye sordu Zayne beni durdurarak. “Bütün bunları Misha’dan ya da buradaki eğitimcilerden aldığın birkaç dersle öğrenmiş olamazsın.”

Dünkü caka satma arzumun bedelini şimdi köşeye kısıtılarak ödüyordum. “Epeyce eğitimliyim. Muhtemelen bu gece kılıç kuşanacak Gardiyanlar’dan herhangi biri kadar.”

Zayne bunu çoktan anlamış olmalıydı ama yine de yüzünde bir parça şaşkınlık vardı. "Bir insanı neden böyle eğittiler ki?"

Milyon dolarlık bu soruyu cevaplayabilmem imkânsızdı. Bunu dürüstçe yapamazdım.

Zayne başını iki yana salladı. "Seninle ilgili anlayamadığım şey de bu. İnsansın ama ruh ve hayaletleri görebiliyorsun ve evet, bunu başka insanların da yapabildiğini biliyorum fakat Gardiyanlar'la yaşıyor ve onlarla birlikte, bizden birine tek başına karşı koyabilecek kadar yoğun bir eğitim alıyorsun."

"Size karşı koymaktan çok daha fazlasını yaptığımı düşünmeyi tercih ederim" diye belirttim elimde olmadan.

"Haklısın. Kendini savunurken bizden birini öldürdün" dedi Zayne ve buz gibi soğuk bir keder içimi acıttı. "Saldırıya uğradın ve görünüşe bakılırsa bunu sen dahil kimse umursamıyor."

"Herkes umursuyor. Ben de umursuyorum."

"Emin misin?" diye sordu Zayne meydan okurcasına. "Çünkü burada yaşayan birinin sana zarar vermek istemesinden endişeli değilmiş gibi tek başma ortalıkta dolaşıp duruyorsun."

"Aslında ortalıkta dolaşmamam gerekiyor ve karşı karşıya kaldığım tehdide gelince, şey, o iş halledildi. Ayrıca buraya sırf aylaklık etmeye gelmedim."

"Bence tam da öyle yapıyorsun" dedi Zayne alaycı bir sesle. "Bu arada burada ne işin var? Az önce biriyle konuşuyordun sanki."

İç geçirdim. "Evet, konuşuyordum."

Zayne kaşlarını yukarı kaldırıp kollarını kavuşturdu.

"Ben... bir ruh gördüm."

Zayne'in gözleri büyür gibi oldu. "Burada mı? Törende mi?"

Tıpkı Misha gibi konuşması beni güldürdü. "Evet, ruhlar her yerdedir. Burada bile olabilirler. Gerçi bu defaki biraz tuhaftı." Tekrar heykele baktım. "Onu daha önce hiç görmediğim halde beni tanıyordu." Omuz silktim. "Sanırım burada yaşamış bir Gardiyan'dı."

"Sen... sen Gardiyanlar'ın ruhlarını da görebiliyor musun?"

Beni çok fazla utandırmayan, daha güvenli bir konu açıldığı için

rahatlayarak başımı salladım. “Onları çok sık görmem ve daha önce hiç Gardiyan hayaleti görmedim ama birkaç ruha denk geldim.”

Zayne sözlerimi biraz düşündü. “Sence neden hiç Gardiyan hayaleti görmedin?”

“Sanırım hepsi öbür tarafa geçtiği için” diye açıkladım. “İnsanların aksine onlar ölümden pek az korkarlar.”

“Bence de...” Zayne’in suratı asıldı. Gergin bir tavırla, etrafımızı saran ağaç ve çalılara baktı. Öyle sessizdi ki nefes aldığından bile emin olamadım. Sonra kollarını çözdü.

Mideme yerleşen endişe yumrusu bir virüs gibi vücudumun her yerine yayıldı ve o an onu hissettim; enseme okşayan sıcak bir nefes, omurgamın altında ani bir ağırlık...

Bakışlarımı âdeta çıldırmış gibi bahçede gezdirdim, Zayne’den heykele, heykelden etrafımızdaki gölgeli boşluklara çevirdim.

İblisler.

Yakınımızda bir yerde iblisler vardı.

Zayne birden kolumu tutunca şaşkınlıktan nefesim kesildi. Parmaklarından tenime aktıktan sonra kolumdan yukarı tırmanan elektrik şokunu, keskin bir farkındalık hissi takip etti ama bu kısa süreli bir histi ve aklımdan hemen uçup gitti.

Az önce heykelin önünde durmuş, hayalet ve ruhlar hakkında konuşurken şimdi havada dönüyordum. Zayne ayaklarımı yerden kestikten sonra beni arkasına itip yerden birkaç santim yüksekte tuttu.

Ona... ona bir şey olmuştu. Belime sardığı kolu çelik bir banttan farksızdı ve göğsümü yasladığım sırtı da taş kadar sert, güneşte ısınmış gibi sıcaktı.

Kumaş yırtılır gibi bir ses duyulduktan, çıkan ani esinti saçlarımı havalandırdıktan sonra Zayne’in kanatları açıldı.

Zayne dönüşüyordu.

Bir patlama yaşanacakmış gibi hissederek titrek bir nefes aldım.

Zayne iki büklüm olup beni yere, dizlerimin üstüne çökmeye zorlarken boğazımdan korkulu bir çığlık koptu. Kahretsin, neler oluyordu böyle?

Beynim dört bir yandan gelen bağırışları, siren seslerini, kırılan camları ve tiz dehşet çığlıklarını   z  msemekte zorlanıyordu. Ruhlardan konuşurken bir anda dünyamız altüst olmuştu. Ne kadar eğitim alırsam alayım buna hazırlıklı olamaz, vermem gereken kadar hızlı tepki veremezdim.

Yakınımızda bir yerde mermerden seken bir şey yere çarpıp toprağa gömüldü.

Mermiler.

  st  m  ze mermi ya  ıyordu ama bu mantıksızdı.

  blisler silah kullanmazdı.

Betonun parçalanmasıyla birlikte havalanan küçük ta  lar yüzümü ve kollarımı sıyırıp geçti. A  zıma kan tadı gelene dek dudadı  ımı ısıırıp gözlerimi sımsıkı kapattım. Ne kadar olağanüstü bir yaratık olursam olayım neticede yarı insandım. Mermiler dostum değildi ve şu an üstümüze mermi ya  ıyordu.

   imde bir şeyler vızıldadı, asaletimin güçlü sıcaklığı canlandı. Zayne belime daha da sıkı sarıldı ve aldığı bir sonraki nefesi kendi nefesimmi   gibi hissettim. "Yere yat."

Cevap verme fırsatı bulamadım. Saniyeler içinde belimi bırakıp elini sırtıma götürdü. Beni arkamdan itti ve avuçlarımın kırılan asfalta sürtündüğünü hissettim. Sonrasında o ağırlık ve sıcaklık, kanat sesleri eşliğinde vücudumu tek bir nefeste terk etti.

Bir tür anlamsız, ilkel içgüdü devreye girip bana başımı eğik tutmamı söyleyen sağduyumun sesini bastırdı. Başımı kaldırdım. Gözlerimi önce kırıştırdım sonra kısarak zaten berbat olan görüşümü iyice engelleyen saçlarımın arasından etrafı görmeye çalıştım.

Bana doğru yürüyen bir çift... bir çift *bacak* gördüm.

Zayne yeri zangır zangır titreterek, diz çöker halde tam önüme iniş yaptı. Dirseğimin üstünde doğrulup saçlarımı yüzümden geriye atarak ona baktığımda kalbim yerinden çıkacakmış gibi oldu.

Zayne'i ilk kez gerçek haliyle görüyordum.

Doğrulduğunda boyu ve vücudu az öncekinden farksızdı ama şimdi üstündeki beyaz tunik yırtılmış, şeritler halinde belinden aşağı sarkıyordu. Çıplak sırtındaki gerilen kaslar, kayrak grisi teninin altında kıpırdıyordu ve...

Lanet olsun, iki yana açılan kanatları en az iki buçuk, belki üç metre genişliğindeydi. Sarı saçlarının arasından çıkan iki keskin boynuz arkaya doğru kıvrılıyordu.

Hep Misha'nın bir Gardiyan için fazla iriyarı olduğunu düşündüm ama Zayne'in yanında onun lafı bile olmazdı.

Zayne öne hamle yaptığında acı dolu keskin bir feryat duyuldu. Bir şey yere düştü. Çok geçmeden bunun bir çeşit tüfek olduğunu anladım. Yere düşen sonraki şey boynu tuhaf bir açıyla kıvrılmış bir ceset oldu. Zayne sağa dönerek havalanıp tekrar yere indiğinde midem allak bullak olmuştu. Bir et tokatlanmış, deri ve kaslar dağılmış gibi bir ses duyuldu. Yeniden silahlar ateşlenirken parmaklarımı toprağa gömdüm.

Olanlara bir anlam veremiyordum; hiçbirine. İblisler silah kullanmazdı ve Gardiyanlar'a kurşun işlemezdi. Gardiyanlar dönüşüklerinde derileri kurşun geçirmezdi.

Bu benim için geçerli olmadığından yerde yatmaya devam edip başımı sağa, Büyük Salon'a doğru çevirdim

Dört bir yandan art arda silah sesleri geliyordu ve Jada içerideydi. Misha, Matthew ve diğerleri de öyle.

Burada yatmaya devam edemezdim. Kollarımdan destek alıp kendimi yukarı ittim ve...

Kulakları sağır eden bir patlamanın ardından etraf tamamen sessizleşti. Ultra parlak, turunculu beyazlı bir ışık geceyi aniden gündüze çevirdi. Etrafı kasıp kavuran alev alev bir esintinin ardından bir güç, ciğerlerimdeki havanın boşalmasına sebep olarak beni tekrar yere çarptı. Neye uğradığımı şaşırıp bir süre öylece kaldım ve hemen sonrasında üstüme moloz yağmaya başladı. Dört yanıma iri beton parçaları çarpıyordu. Dünya âdeta üstüme yıkılırken kollarımla başımı örtüp inledim.

Sonra dünya sona ermekten vazgeçti.

Ses ve çığlıklar bir anda geri döndü; duyabildiğim tek şey fer-yatlar, insanların seslendiği isimlerdi. Kol ve bacaklarım titreyerek dizlerimin üstünde doğruldum ve binanın yan tarafından kesif, beyaz bir dumanın yükseldiğini gördüm. Duvarın olduğu yerde şimdi üstünden kablolar sarkan koca bir boşluk duruyordu. Bir dizi patlama sesi eşliğinde projektörler yandı ve parlak ışıkları dumanı bölerek bahçeye doldu. Etrafı metal ve plastik yanığıyla birlikte barbeküyü anımsatan bir koku sararken elimi uzatıp bir şeylerden destek almaya çalıştım. Tuttuğum şey her neyse ben ayağa kalktığımda kopup kırıldı. Eğilip baktığımda elimde heyke-
lin kılıcını tuttuğumu gördüm ve boğazımdan histerik bir kahkaha döküldü.

Yoğun, beyaz toz bahçeye dolarken nefes almak için çabaladım, molozun üstünde sendeleye sendeleye yürüyerek kendime sığınacak korunaklı bir yer aradım. Ne Zayne'i görebiliyordum ne de başkasını. Patlama yakınlarda gerçekleşmişti ve bir Gardiyan'a ne tür bir etkisi olabileceğine ya da Zayne'in ona hangi yakınlıkta olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

“Zayne?” diye seslendim kuruyan boğazım yüzünden suratımı buruşturarak. Tekrar denedim.

Kalm dumanın arasından etrafı görmeye çalışırken panik, bıçak kadar keskin pençelerini yüreğime sapladı. Heykelin demir koluna yapışıp seslendim, “Zayne?”

Komündeki herkesi, bir saldırı olduğu ve güvenli bir yere sığınmaları gerektiği konusunda uyaran siren seslerinin ve bağırıışların arasında beni kimsenin duyabileceğini sanmıyordum.

Beyaz duman bulutu tam önümde hareketlenip dağıldı ve üstünde bir takım elbise, yüzünde beyaz bir maskeyle bir adam ortaya çıktı. Yine iki yanağına iki pembe yuvarlak çizilmiş, kırmızı dudaklarında parlak bir gülümseme olan şu ürkütücü, porselen oyuncak maskelerden. Clay’in taktığından.

“Neler oluyor?” diye fısıldadım.

Bakışlarımı aşağı çevirdim. Adamın elinde bir şey vardı ve gördüğüm bu şeye vücudum beynimden daha hızlı tepki verdi. Taş kılıcı mümkün olduğunca güçlü şekilde sallayıp adamın koluna indirdim ve tuttuğu şeyi –tüfeği– yere düşürdüm. Duyduğum acılı feryat bir hayvanunkinden farksızdı. Bununla yetinmedim. Kolu tekrar yukarı kaldırıp maskeli çenesine vurmamla birlikte adamın başı hızla geriye gitti. Yere düşen adam çırpınmaya başladı.

Taş kılıcı bırakıp öne atıldım ve saldırganımın üstüne oturdum. Hiç düşünmeden başını tutup sertçe çevirdim. Altımda titredikten sonra hareketsiz kaldı. Parmaklarımı altına soktuğum maskeyi çekip kayışını kopardım. Yüzüne baktığım kişi bir...

“İnsan.” Afallayıp kendimi geriye attım. Bu adam... Bu adam bir insandı. Başımı ağır ağır iki yana sallayıp ayağa kalktım ve ondan uzaklaştım.

Şimdi her şeyi anlamıştım. İblislerin varlığını hissedebiliyordum ama bu adam iblis değildi ve birden her şey anlam kazanmıştı. İblisleri bazen Gardiyanlar onları fark etmeden dakikalar önce fark edebiliyordum. Bahçedeki adamlarıysa fark edememiş, Zayne’in aksine ben onları duyamamıştım. Etrafta iblis yoktu.

Henüz.

Biri omzumu tutunca nefesim kesildi. Hızla arkama döndüğümde Gardiyan formundaki Zayne'le yüz yüze geldim.

Bu yüz hem ona aitti, hem de değil. Elmacık kemikleri eskisi gibi belirgindi ama alnı daha açık, burun delikleri daha düz ve çenesi daha genişti.

Olabilecek en ilkel şekilde yakışıklı görünüyordu.

"Ben sana ne demiştim?" dedi her zamankinden daha boğuk, daha sert bir sesle. İki beyaz köpekdişini fark ettim. "Savaşabileceğini biliyorum ama silahları var. Sana yere yatmanı söylemiştim."

"Saldırganlar insan" dedim derin derin nefes alarak. "Onlar insan ve ben... ben içlerinden birini öldürdüm."

Zayne'in çenesi rahatladı ama arkamdaki yerde yatan adama bakarken sesi boğuktu. "Sorun yok. Sen yapman gerekeni yaptın."

Onunla hemfikir olduğumu, evet, öldürdüğüm adam burada yaşananlara dahil olduysa bunu sonuna dek hak ettiğini söylemek istedim ama yapamadım çünkü ben hayatımda ilk kez bir insan öldürmüştüm.

"İyi misin?" diye sordu Zayne. O tuhaf gözleriyle önce yüzümü sonra geri çekilip tüm vücudumu inceledi. "Yaralandın mı yoksa? Trinity?"

Kendimi toparladım. "İyiyim. Ya sen?"

"Ben de iyiyim."

"Onlar..." Ölen adamdan öteye, az önce dışarı çıktığım kapılara baktım. Yerde... yerde birtakım şekiller görüyordum. "Onlar..."

"Yapma." Zayne diğer eliyle ensemini tutup başını kendine çevirdi. "Bakma."

Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. "Başka insanlar da vardı, değil mi? Sadece bu kadar değildi..."

"Trinity! Orada mısın? Trinity!"

Misha'nın sesini tanıyıp Zayne'in elinden kurtuldum. Seyrelmeye başlayan dumanın arasında çaresizce Misha'yı görmeye, onun iyi olduğundan emin olmaya çabaladım. Aslında onun iyi olduğunu biliyordum çünkü başına kötü bir şey gelse bunu aramızdaki bağ aracılığıyla hissederdim ama yine de bu güvenceye ihtiyacım vardı.

Onu gördüm. Nihayet. Sarkan kabloları iterek binanın yan tarafında açılan boşluktan dışarı çıkıyordu.

“Misha!” diye bağırdım ona doğru hamle yaparak. Bu mesafeden, yaralı olup olmadığını göremiyordum. “Misha!”

Zayne beni durdurdu. Kolunu tuttuğumda teninin sert ve sıcak olduğunu hissettim. “Bırak beni” dedim beni geri çektiğinde. “Bırak beni!”

“Yapamam.”

“Ne?” dedim tiz bir çığlık atarak. “Gitmem gerek...”

Zayne beni kanadının altına alıp Misha’yla, bahçeyle, tüm dünyayla irtibatımı kesti.

“Yüce Tanrım” dedim küçük bir çığlık eşliğinde başımı tekrar onun göğsüne koyarak. Artık *hiçbir şey* göremiyordum. Âdeta... âdeta körmüşüm gibi tamamen karanlığa gömülmüştüm. Boğazıma paniğin sebep olduğu acı veren bir yumru yerleşti.

“Beni dinle.” Zayne’in nefesi, kulaklarıma dökülen saçları havalandırdı. “Bahçede koşman güvenli değil. Silahlı başka insanlar da olabilir.”

“Hiçbir şey göremiyorum” diye fısıldadım. Nefes almaya çalışıyordum ama boğazımdaki yumru giderek büyüyordu.

“Başka bombalar da olabilir” diye devam etti Zayne beni duymamış gibi. “Koşmana izin veremem.”

“Göremiyorum” diye tekrarladım göğsümün sertçe inip kalktığını hissederek.

“İyisin. Sen...”

Boğazımı yırtarcasına bağırdım. “Göremiyorum!”

Zayne’in kanatları öyle ani açıldı ki görüşümü uyarlayacak fırsat bulamadım. Parlak ışığın gözlerimi kamaştırmasıyla birlikte yüzümü buruşturdum. Birkaç kez gözlerimi kırptırdıktan sonra Misha’nın taş bir oturma duvarının üstünden atladığını gördüm.

“Trin” diye haykırdı. Yüzü gözü is olmuştu. Burnunun altında kırmızı bir leke vardı. “İyi misin?”

“İyi” dedi Zayne belimi tutan kolunu indirerek.

Özgürlüğüme kavuştum ve Misha’yla yarı yolda buluştum.

"Jada nasıl? Ty? Thierry ve Matthew?"

"Hepsi iyi." Misha bakışlarını hızla Zayne'e çevirdi. "Ne oldu böyle?"

"İçeri girdiler... insanlar" dedim omzumun üstünden arkaya bakarak. "Silahlarla ateş ederek içeri girdiler ve ben içlerinden birini öldürdüm."

Misha yüzümü avuçlarının arasına alıp gözlerimin içine baktı. "Sen..."

Bana neyi sorduğunu biliyordum. "Hayır, yapmadım."

"Güzel." Ellerini indirip Zayne'e döndü. "Onun burada olması gerekiyordu."

Bu açıklama beni hazırlıksız yakalamıştı. "Beni buraya o getirmedi. Tek başıma dışarı çıkmıştım ve birbirimize rastladık."

Misha'nın bütün bunlar onun suçuymuş gibi Zayne'e bakması saçmaydı ve şu an Misha'nın yön değiştirmiş öfkesinden çok daha önemli şeyler vardı.

"Az önce yaşananlar da neydi? Saldırganlar insandı" diye belirttim zaten aşikâr olanı. "Ama hislerim bana..." Bir iblisin varlığını hissettiğimi ağzımdan kaçırmadan önce çenemi kapamayı başardım. Bir insan olarak iblislerin varlığını hissedebilmem imkânsızdı.

Zayne yüzünde sert, vahşi bir ifadeyle, dikkatle yüzümü inceledi. "Ne hissettin?"

"Korktuğumu" diye yalan söyledim çabucak tekrar Misha'ya dönerek. "İblisler de var mıydı?"

"Hayır, sadece insanlar" diye homurdandı Misha, Zayne'e bakarak. "Burada iblis var mıydı?"

Hâlâ bana bakan Zayne, ağır kanatlarıyla havayı karıştırarak, "Hayır" dedi. "Sadece insanlar."

"Yine de etrafta iblis *olabilir*" dedim Misha'nın koluna yapışarak.

Misha dile getiremediğim şeyin ne olduğunu anlamıştı. İblisleri hissediyordum. Yakınımızdaydılar. Misha başını sallayınca kolunu bıraktım. "Olanlara bir anlam veremiyorum" dedim başı-

mı hayretle iki yana sallayıp tekrar Büyük Salon'a dönerek. İnsanların nasıl olup da duvarları aştığına kafa yormak bile istemiyordum. Duvarlarda her zaman muhafızlar olurdu ve bu... Bu birkaç Gardiyan'ın öldüğü anlamına geliyordu.

Misha beni ana binaya götürdü. İçeride sadece ikimiz vardık. Ben üstümde hâlâ o aptal elbise, koridorda volta atarken o, her ihtimale karşı hançerlerimi almak üzere koşarak üst kata çıkmıştı.

“Jada nerede?” diye sordum midemin allak bullak olduğunu hissederek.

“Sanırım Ty’la birlikte onun evini kilitlemeye gittiler” dedi Misha öndeki pencerelerin yanında nöbet bekleyerek. “Onun güvende olduğundan eminim Trin. Silahlar ateşlenmeye başlar başlamaz Ty’la birlikte dönüştüler ve Ty onu da yanına alıp gitti.”

İp gibi gerilen kaslarım biraz olsun rahatlamıştı. “Thierry ve Matthew’nun da iyi olduğundan eminsin, değil mi?”

“Evet. Ufak tefek birkaç yara dışında iyiler.” Misha omzunun üstünden bana baktı. “Asıl sen iyi olduğundan emin misin?”

“Evet. Sadece birkaç çizik.” Elbisemin eteğinin baldırlarımı okşadığını hissederek Misha’nın yanından geçtim. “O insanların iblislerle işbirliği yaptığına inanamıyorum. İlk başta onları şu Tanrı’nın Çocukları Kilisesi’nin üyeleri sandım ama Gardiyanlar’dan nefret ediyorlarsa neden iblislerle işbirliği yapıyorlar?”

Misha sırtını dikleştirdi. "Çünkü o salaklar iblislerin gerçek olduğunun farkında değiller. İblisler ya da onlara bize karşı şiddet uygulama fırsatı veren herhangi biri tarafından kolayca kandırılabilirler."

Haklıydı ama... "Ama yüzlerinde maske vardı Misha." İrkildim. "Clay'in taktığı maskeden ve Wayne de yakınlardaki bir iblis tarafından öldürölmüş. Keşif ekibi bir iz bulamadığını söyledi ama belli ki yanıldı. Üstelik hâlâ iblislerin varlığını hissedebiliyorum."

"Thierry'ye söyledim. Araştırıyorlar." Misha pencereye arkasını döndü. "Bir şeyler olduğu kesin." Az bile söylemişti.

"Sence Thierry ve Matthew nerede?" diye sordum bir... bir insan gibi strese girerek.

"Duvarların orada olmalılar."

Duvarlar bulunduğumuz yerden beş yüz metre kadar uzaktaydı ve Büyük Salon ikisinin arasında kalıyordu. Ana binayı komünden ve daha küçük olan diğer duvardan, birkaç futbol sahası büyüklüğünde bir arazi ayırıyordu ama iblisler ya da kendini bilmez, aptal insanların buraya, ana binaya ulaşabilmeleri için doğrudan komünün içinden geçmeleri gerekirdi.

Duvarları koruyanlar ve savaşçıları eğitenler dışında komündeki Gardiyanlar'ın çoğu eğitimsizdi. Nüfusu erkekten çok kadın ve çocuk oluşturunuyordu ve cinsiyetçi, saçma toplum yapısı sebebiyle kadın Gardiyanlar eğitim almıyordu.

Jada bile almamıştı.

Topuklarımın üstünde arkama döndüm ve sirenlerin yeniden çalmasıyla birlikte durdum. Misha'yla, hiç kıpırdamadan, nefes bile almadan kulak kabarttık. Sirenin iki kez çalması tehlikenin geçtiği anlamına geliyordu. Üç kez çalarsa da durum kötü, hem de çok kötü demekti.

Siren önce bir kez, sonra ikinci kez çaldı ve omuzlarıma o her zamanki bunaltıcı ağırlık çöktü. Üçüncü siren sesinin ardından koskocaman ev ürpertici bir sessizliğe büründü.

Tepeden tırnağa ürperdiğimi hissederek Misha'ya döndüm. Avlunun parlak ışığı altında kızıl bukleleri sonbahar alevleri gibi görünüyordu. "İblisler burada."

"Biliyorum." Misha'nın parlak mavi gözbebekleri birer çizgi halini almaya başladı. Büyük demir kapılara doğru dönerken çenesi kasılmıştı. Potamac Yaylası'nda Gardiyanlar'la geçirdiğim bunca yıl boyunca bu tarz bir saldırı şöyle dursun bir güvenlik ihlali bile yaşanmamıştı.

Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissederek kapıya gittim ve kilitli olmadığını gördüm. "Trin, sakın..."

Kapıyı açtığımda içeri dolan gece esintisi çıplak kollarımı okşadı. "Bunca yolu geçtikten sonra bir kapının onları durduracağını mı sanıyorsun?"

"En azından yavaşlamalarını sağlayabilirdi."

Dışarı çıkıp verandanın soğuk betonuna bastığımda ayaklarım üşüdü. Hiçbir şey duyamıyordum. Tuhaf bir durum olduğunu onlar da hissetmiş gibi ne bir kuş cıvıltısı ne de bir böcek sesi.

Etraf sessizdi; fazla sessiz. Güçlü projektörlerle aydınlatılmış garaj yoluna ve ötesindeki, hiçbir ışığın aydınlatamayacağı karanlığa baktım.

"Bir şey görebiliyor musun?" diye sordum.

Misha verandanın merdiveni başında yanıma geldi. Gözlerim iyi görseydi bile onun görüşü benimkinden yüzlerce kat daha iyi olurdu.

"Hiçbir şey görmüyorum" dedi Misha bana bakarak. "Senin elbisen dışında. Keşke üstünü değiştirseydin. İblislerin gözüne çarpacak tek şey senin..."

"Kapa çeneni" diye homurdandım.

"Biliyor musun, belki de duvarın önüne gitsen iyi olur" diye devam etti Misha. "Eminim ki seni bu elbiseyle gören gören iblisler bizi kuşatma altına almayı iki kez düşünecektir."

Onu ittim. "Seni aptal. Zayne bu elbiseyle bir tanrıça gibi göründüğümü söyledi."

Misha kıs kıs güldü "Gerçekten mi?"

"Çok güzel göründüğümü de söyledi" dedim bu defa onu dirseğimle dürterek.

"Seni öpmek istemeyen çocuktan mı bahsediyoruz? Sana uzak

durmanı tembihlediğim çocuktan?" Misha da beni itti ve korkuluğa tosladım. "Bu konuyu tekrar gündeme getirmeyeceğimi mi sandın?"

Gözlerimi devirdim. "Şu an bana nasihat çekmenin hiç sırası değil. Bunu insanlar ve iblisler tarafından kuşatma altına alınmadığımız bir zamanda yapmaya ne dersin?"

Misha iç geçirdi. "İçeri dönsen iyi olur Trin."

Bana emrederek ya da bağırarak söylediği her şey gibi bu sözlerini de duymazdan geldim. "Sence Jada iyi mi?" diye sordum belki beşinci kez.

"Ty'la birlikte. İyi olduğundan eminim" diye rahatlattı Misha beni yine. "Ayrıca bu tarz saldırılara karşı her evde panik odası var ve senin de şu an orada olman gerektiği halde değilsin. İyi olacaklar. Herkes iyi olacak."

İblisler duvarları aşip komünü yerle bir etmedikleri, batıda başka bir komüne yaptıkları gibi karşılarna çıkan her şeyi yakıp yıkmadıkları sürece. O komündekileri panik odaları bile kurtaramamış, bazı odalar iblislerin çıkardığı olağandışı yangınlara direnememişti.

Ya aynısı burada da olursa?

Ürpererek gözlerimi kapadım. "Bu benim suçum."

"Ne? Hayır, değil" dedi Misha olması gerekenden daha hızlı şekilde. "Bu senin suçun değil."

Boğazımın yandığını hissederek başımı iki yana salladım. "Ama öyle. Clay'in saldırısına hazırlıksız yakalandım ve her yanı kanıma buladım, Misha. Kaçıp gitmem gerektiği halde *asaletimi* kullandım..."

"*Asaletini* kullanmasaydın ölebilirdin." Misha'nın sıcak parmakları yanaklarıma dokundu. "Ben de ölebilirdim. Kendini korudun. Elinden gelen ne varsa yaptın."

Gözlerimi açıp ona baktım. Verandanın ışığı altında gözleri lacivert birer havuz gibiydi. "Hep böyle mantıklı olmak zorunda mısın?"

Misha başını eğip göz göze olmamızı sağladı ve başparmakları elmacık kemiklerimi okşadı. "Evet çünkü sen hep mantığa aykırı hareketlerde bulunuyorsun."

Kesik kesik kahkaha attım. "Haklısın."

"Haklı olmam..."

Ensemde ve kürekkemiklerimin arasında hissettiğim ani ürpermeyle nefesim kesildi. Hançerleri parmak boğumlarım bembeyaz kesilene dek sıkarak, "Geliyorlar" diye fısıldadım.

Misha ellerini indirip garaj yoluna baktı. "Geri çekil."

Bu defa sözünü dinleyip ona yer açmak için birkaç adım geri gittim. Misha gerçek formuna dönüşecekti ve bunu yaptığı sırada gözlerimi ondan ayıramadım. Hep böyle olurdum ve Zayne'in dönüştüğü âna da şahitlik edebilmeyi isterdim.

Misha'mın dönüşen ilk yeri soluk, pembe teni oldu. Teni koyulaşıp sertleşti ve kayrak grisine dönüştü. Elleri kıvrılıp taşı bile kırarak kadar keskin birer pençe haline geldi. Kızıl kahverengi, karmaşık buklelerinin arasından sivri boynuzlar çıktı. Hareketlenen kürekkemikleri, derisinin altından birer bıçak olarak dışarı fırladı. Kanatları oluştu ve sırtının arkasında iki yana açıldı.

Haklıydım. Misha iriydi ama Zayne ondan daha da iriydi.

Misha omzunun üstünden bana baktığında yüzünün de değiştiğini fark ettim. Burun delikleri düzleşip ince birer çizgi halini almıştı. Ağzı genişlemiş, et ve metali parçalayabilen köpekdişlerine yer açılmıştı. Sadece göz rengi aynı kalmıştı: Gardiyan mavisi.

"Beni bir kez olsun dinleyip eve girecek misin?" diye sordu her zamankinden daha kalın ve boğuk bir sesle.

Kıs kıs güldüm. "Gireyim de iblisleri öldürme keyfini sana bırakayım, ha? Hayır, olmaz."

"Sende bir sorun var, büyük bir sorun var." Misha tekrar garaj yoluna döndüğünde tüm yaşananlara rağmen elimde olmadan sırtıttım.

"Ya aralarında insanlar da varsa?"

Tenim buz kesti, yüzümdeki gülümseme soldu. "Başa çıkabiliyim."

“Kendini kontrol etmeye çalış yeter Trin.”

Ne demek istediğini biliyordum. “Emredersiniz patron.”

Misha, garaj yolunda yankılanan güçlü ayak seslerini duyar duymaz yerinden fırlayıp merdivenden birkaç adım öteye çömele-
rek iniş yaptı. İri bir siluetin projektörün altından koşarak geçtiğini
gördüğümde nefesim kesildi.

Yüce Tanrım, bu bir Gecesolucanı’ydı.

Aytaşı rengindeki tenini tanıdığımda afalladım. Daha önce
hiç Gecesolucanı görmemiş, onları sadece ders kitaplarında oku-
muştum; tıpkı İngilizce ve matematik gibi. İnsanların arasına ka-
rışmaları mümkün olmadığı için Yaygaracılar gibi Gecesolucanla-
rı da Dünya’da tek başlarına var olamazlardı. Güçlü zehirleriyle
kurbanlarını dakikalar, hatta bazen daha da kısa süre içinde felç
ederlerdi. Garaj yolundaki Gecesolucanı parlak ışıklar altında bile
yüzünü seçemeyeceğim kadar uzaktaydı ama ben bunu bir nimet
olarak görüyordum.

Bu yaratıklar çirkinlikleriyle bilinirdi.

Misha doğruldu ama ben ondan çok daha hızlı davranabilir-
dim. Kolumu geriye atıp odaklandım ve hedefimden başka bir şey
görmez oldum. Hançeri fırlattım.

Daha Misha’nın ayakları yerden kesilmeden hedefi tam orta-
sından vurup Gecesolucanı’nın göğsüne saplandı.

İçimi titretecek kadar korkunç, acılı ve öfkeli bir çığlık koparan
yaratık sendeledi. Göğsünden fışkıran alevler, saniyeler içerisinde
vücudunu tamamen sardı.

Demir, iblisler için öldürücüydü ve göğüs gibi, vücudun hayati
önem taşıyan bir yerine saplandığında onları hemen etkisiz hale
getirirdi.

Hançerim takırdayarak garaj yoluna, iblisten geriye kalan kül
yığınının içine düştü. Az önce Gecesolucanı’nın durduğu yerin bir
adım ötesine iniş yapan Misha dönüp bana baktı. “Bir adım sola git-
sem beni görmezsin ama o pisliği göz açıp kapayana dek şişledin.”

Projektör ışığının kenarında bir Gecesolucanı daha belirdi.

“Bu defaki benim.” Misha geniş kanatlarını çırparak havalandı.

Saniyeler içinde üstüne atladığı Gecesolucanı, birkaç adım geriye, görüş alanımın dışındaki karanlık boşluğa yuvarlandı.

Çabucak koştum ve metalinin sıcaklığını umursamadan hançerimi yerden aldım. Misha'nın Gecesolucanı'yla boğuştuğu yerde homurtuların yankılandığını duyarak, hiç kıpırdamadan dikkatle karanlığa baktım. Duvarlardaki Gardiyanlar'ı aşmayı başaran daha kaç iblis vardı? Damarlarımda korkunun dolaştığını hissettim ama teslim olmamak için bu duyguyu bastırdım. Korku bazen algıları keskinleştirerek fayda sağlayabilirdi ama bazen de insanı kontrolü altına alırdı. Üstünde yürünmesi zor, ince bir çizgiydi ve ben şu an bu yürüyüşü yapmak istemiyordum.

Sağımda bir şey, görüşümü ona odaklamama fırsat vermeyecek kadar hızlı şekilde hareket etti. Uzun, esnek bir beden üstüme hücum ederken tam zamanında olduğum yerde döndüm. Saldırganım insana benziyordu. Bir melek kadar güzel, bu gösterişli kadın, belli ki pek çok kadın ve erkeği cezbederek felakete sürüklemişti.

Bir Üst Düzey iblis.

Ağzını açıp çenesini olabilecek en garip pozisyonda oynatarak, çok iri, öfkeli bir kedininkini andıran alçak sesli bir hırıltı koparan iblisin sarıya çalan gözleri dikkatimi çekti. Tüylerim diken diken oldu.

Kendimi sola attım ama iblis hızlıydı; o güne dek bildiğim her şeyden daha hızlı. Vücudumu saran bir esinti eşliğinde elbisemin kumaşını tutup beni yere çarptı. Verandanın yan tarafına düştüm. Hançerlerim hâlâ elimde, ayağa kalkmaya çalışırken gözlerimde kıvılcımlar çakıyordu.

Göz açıp kapayana dek üstüme çıkan iblis beni omzumdan tutup kendine doğru çekti. Planı neydi bilmiyordum ve bunu öğrenmekle vakit kaybedecek değildim.

Kontrolü içgüdülerime bıraktım. Dönüp ona bir tekme indirmeden hemen önce iblisin yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçtiğini gördüm. O güzel yüzünün yanına yediği tekmeyle başı, mide bulandırıcı bir çatırtı eşliğinde geriye gitti. Olduğu yerde dönüp tekrar üstüme yürürken kafası tuhaf bir açıyla sallanıyor, boynu da...

"Dostum" diye fısıldadım gözlerimin büyüdüğünü hissederek.
"Boynun fena kırılmış."

İblis öfkeli bir kahkaha attı. "Hiç kibar sayılmazsın."

Bu, yıllarca aklımdan çıkmayacak bir manzaraydı.

Dişi iblis dönüştü, teni koyu turuncu bir renge büründü. Kanatlarını açtığı anda bir an hayretle, Üst Düzey iblislerin Gardiyanlar'a ne çok benzediğini düşündüm. Ardından öne fırlayıp...

İblisin göğsüne inen bir pençe, etrafı mürekkebe benzer, koyu renkli kana buladı. El geri çekildi ve iblis yana doğru sendeledi. Eğilip vücuduna baktığında yüzündeki şaşkınlık dehşete dönüştü.

"Sanırım o senin kalbindi" dedim.

Dişi iblis başını kaldırdıktan sonra alev aldı ve yanıp kül oldu.

Misha'ya baktığımda ellerini siyah tören pantolonuna sildiğini gördüm. "Bu iğrençti."

"Az önce eli onun içinde olan sen değildin."

"Eh, ben o işi hançerlere bırakacak kadar akıllıyım."

"Sende bu kusursuz aletlerden olmadığı için hançere ihtiyaç duyduğunu söylemek daha doğru olur." Misha kanla lekeli pençelerini bana doğru tutup oynattı. "Ayrıca sana..."

Misha'nın arkasına iri ve ağır bir şeyin ayak basmasıyla birlikte yer zangır zangır titredi. Bir çift siyah kanat gördüğüm anda Misha beni kolumdan tutup hızla merdivenden çıkardı ve birlikte tekrar eve daldık.

Misha bir şeylerden kaçıyor olsa kötü, çok kötü bir durum olmaydı. Verandayı geçerken omzumun üstünden arkaya baktığımda tek görebildiğim, parkta dolaşıyormuşçasına ağır ağır merdiveni çıkan siyah bir siluetti. Misha beni girişe atıp kolumu bıraktı ve kapıyı çarparak kapattı. Dönüp ona baktım. "Bu da neydi böy..."

Birden menteşelerinden kurtulan çelik kapı havalanıp Misha'ya çarptı. Misha'nın duvara savrulduğunu görünce bir çığlık koparıp yanına koştum. Kapı çarpmanın etkisiyle paramparça olmuş, Misha yere yığılıp kalmıştı. Yanına gittiğimde bir elime hançerleri alıp diğeriyle onun kolunu tuttum ve başımı kaldırdığımda donup kaldım. Kırılan kapının bıraktığı boşluktan içeri mürekkebe

benzeyen, yağlı bir siyahlık akıyor, kalın filizler halinde duvarları yalıyordu. Sonrasında bir sıcak hava dalgası hissederek Misha'nın kolunu bıraktım ve doğruldum.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Böyle bir şeyden söz edildiğini dâhi duymamıştım. Dumanlı siyahlık öne hamle yapıp beni karnımdan vurdu. Ayaklarım yerden kesildi, geriye doğru havalandım ve holde yere düştüm. Yuvarlanarak duvara çarptığım sırada hançerlerden biri elimden fırladı. Siyahlık girişe dolarken afallamış, neye uğradığını şaşırmış halde ayağa kalkmaya çalıştım.

Kontrolü içgüdülerime bırakıp nişan aldım ve fırlattığım hançer siyahlığın ortasına daldı.

Siyahlık titreyerek kayboldu ve hançerim onun bıraktığı boşluğun ardındaki duvara saplandı. Heyecan dolu kısa bir sessizliğin ardından siyah kütle tam önümde beliriverdi.

"Lanet olsun" diye fısıldadım.

Kütle hızla şekle büründü. Az önce sadece nabız gibi atan titreşim gölgelerden ibaretken şimdi dudaklarında gaddar bir gülümsemeyle altın rengi gözlerini üzerime dikmiş bir adama dönüşmüştü.

"Merhaba" dedi adam bana. "Ben de seni arıyordum."

Hızla arkama döndüm ama adamın bir eliyle beni kolumdan tutup diğeriyle göğsüme yumruk indirmesiyle birlikte nefesim boşalıp ayaklarım yerden kesildi. Geriye doğru kayıp ofislerin yanından geçtikten sonra mutfağa dalarak bar taburelerine çarptım.

Asaletimin gücü hareketlenip canlandı ama onu bastırıp nefes almaya çalıştım. Damarlarımda akan kanın alev aldığını hissederek hızla döndüm ve taburelerden birini elime aldım. İblisin benim gerçek kimliğimi öğrenmesine izin veremezdim. *Yapamazdım...*

Hâlâ Gardiyan formunda olan Misha bir eliyle duvara tutunarak koridorun diğer ucundan bana doğru yürüyordu.

Üst Düzey iblisin ona döndüğünü görünce tabureyi olanca gücümle fırlattım.

Hedefi tutturamama fırsat kalmadı.

İblis hızla elini uzatıp tabureyi bacağından yakaladı. Omzunun üstünden bana bakıp gülümsedi. Mutfağı yanık ahşap kokusu doldurdu. Bir anda alev alan tabure saniyeler içinde küle dönüştü.

"Tanrım" diye fısıldadım kolumu geriye atarak. Belli ki bu iblis ateşi kontrol edebiliyordu.

"Henüz bitmedi tatlım."

Asaletten yararlanamıyor olmanın canı cehenneme. Kollarımı açıp karnımdaki sıcaklığın genişlemesine izin verdim.

Misha'nın, "Yap şunu!" diye bağırdığı anda mutfak kapısına çarpıp yere ayak basan ağır bir şey âdeta deprem etkisi yarattı. Gelenin Zayne olduğunu ve az sonra hayatının gösterisini yapmaya hazırlandığını anlamak için dönüp bakmama gerek yoktu... Her şey öyle hızlı gelişti ki tepki vermeye bile fırsat bulamadım.

Zayne'le göz göze gelen Üst Düzey iblisin yüzünden onu tanıdığını söyleyen bir ifade geçti. Ardından iblis dönüp Misha'ya saldırdı. Üstüne atladığı Misha'yla birlikte havalamp girişe doğru uçtu.

Yaşadığım telaşın içimdeki ateşi söndürdüğünü hissederek ben de peşlerinden gittim. Giriş kapısına koşarken parçalanmış parke de ayağım kaydı ve kırık kapıya takılarak düştüm.

"Misha!"

Zayne'in sıcak elleri omuzlarımı tuttu. "Trinity..."

"Hayır! Misha'yı getir!" Çırpınarak Zayne'in elinden kurtulmaya çalıştım. "Bırak beni! Gitmeliyiz..."

"Artık çok geç"

"Hayır!" diye bağırdım Zayne'in bacaklarını tekmeleyerek. "Bırak beni!"

"Yapamam." Zayne kollarını vücuduma dolayıp beni göğsüne bastırdı. "Onların seni ele geçirmesine izin veremem. Bunu yapamam. Çoktan gittiler zaten."

Direnmeyi bırakıp gökyüzüne baktım. Yaşadığım dehşet yüzünden yıldızları göremiyordum. Zayne haklıydı. Misha çoktan gecenin karanlığına karışmıştı.

Dizlerimi birbirine bastırmuş, ellerimi kucağımda kavuşturmuş halde kanepede oturuyordum. Üstümde hâlâ o ödünç alınmış elbise vardı.

Elbise paramparça olmuştu.

Ön tarafı diz üstünde yırtılmıştı. Göğsü ve beli, is ve iblis kanıyla lekelenmişti. Üstümü değiştirip duş almalıydım çünkü tenimi bir kir ve kan tabakası kaplamış gibi hissediyordum ama Misha'yı aramaya çıkan grup dönmeden yerimden kıpırdayamazdım.

Aralarında Dez ve Zayne'in de olduğu büyük bir grup Misha'nın peşinden gitmişti. Onlara Matthew bile dahil olmuştu ve şimdi Nicolai ve Thierry bir köşeye çekilmiş sessizce konuşuyordu.

Jada ve Ty tehlikenin geçtiği duyurulduğu anda yanıma koşmuştu. Jada yanımda oturuyor, huzursuz bakışlarını bir bana bir Ty'a çeviriyordu. Yaklaşık yarım saat önce benimle konuşmaya çalışmaktan vazgeçmişti. Ağzımdan tek bir kelime bile çıkaramayacak kadar gergindim.

"Ne oldu? Ne olduğunu anlamadım" deyip duruyordu kanepenin yakınında süzülen Fıstık. Bildiklerimi ona çoktan aktarmış-

tım ama her şey öyle gerçek dışıydı ki olanlara bir türlü anlam veremiyordu.

Üst Düzey iblis Misha'yı alıp götürmüştü. İçimde biriken öfkeyi sadece Thierry ve Matthew'ya değil, tüm dünyaya kusmaya hazırdım ama bunun olmasını engelleyecek bir şey yapamadığım için en çok da kendime öfkeliydim. *Asaletimi* bastırmaya çalışmak yerine kullanmayı deneseydim iblisi Misha'yı götürmeden önce durdurabilirdim.

Ama ben daha önceki tüm lanetli zamanlarda olduğu gibi ben-den beklenileni yapmayı seçmiştim Gerçek gücümü gizlemiştim. Tıpkı annem öldürüldüğünde olduğu gibi.

Üstelik tek sorun benim harekete geçmemiş olmam da değildi. Bu iblis benim için gelmişti.

Dizlerimi tutup gözlerimi kapadım. Misha'ya bir şey olursa... Tanrım, o zaman kendimi asla affetmezdim. Asla...

Evin ön tarafından gelen seslerle düşüncelerimden sıyrıldım. Gözlerimi açıp ayağa fırladım ve Nicolai'ın yanında durdum.

İkisi de insan formunda olan Zayne ve Dez, peşlerinde Matthew'yla içeri girdi. Matthew'yla göz göze geldiğimiz anda Misha'ya ulaşamadıklarını anladım.

Yanıma önce, hüzünlü gözlerle bakan Dez geldi. Yakışıklı yüzünde şefkatli bir ifadeyle omzumu tuttu. "Üzgünüm."

"O ölmedi" dedim derin bir nefes alıp Dez'in kavrayışından kurtularak. "Ölmediğini biliyorum."

Dez önce Zayne'e sonra Thierry ve Nicolai'ın olduğu yöne baktı. Ziyaretçilerimiz, Misha'nın ölüp ölmediğini bileceğimden habersizdi. Misha ölmüş olsa aramızdaki bağ sayesinde bunu hissedirdim ve böyle bir şey hissetmemiştim.

Thierry'ye döndüm. "Misha hâlâ hayatta."

Thierry başını sallayıp gruba döndü. "Bir şey bulabildiniz mi?"

"Bulduk" dedi Zayne. "Buradan üç kilometre kadar uzakta, yol kenarında büyük bir minibüs gördük. Şoförü hâlâ direksiyondaydı ama çoktan ölmüştü."

"İnsan mıydı?" diye sordu Nicolai.

Zayne başını salladı. "Boğazı kesilerek öldürülmüştü. İcabına baktık."

İcabına bakmaları büyük ihtimalle hem minibüsü hem de cese-di ortadan kaldırdıkları anlamına geliyordu. "Başka bir şey yoktu" dedi Matthew bitkin bir sesle. O Jada'nın yanına otururken ben hâlâ odanın ortasında dikiliyordum. "Kilise üyesi olup olmadıklarına dair bir iz bulamadık ama her ihtimale karşı öyle olduklarını varsaymakta fayda var."

Bu sözlere bir anlam veremedim. "İblisler manipülatif yaratıklardır ama yanlarında Gecesolucanları da vardı. Onları saklamayı nasıl başardılar?"

"Belki de onları hiç görmediler" dedi Zayne. "Buraya onlardan ayrı gelmiş olabilirler ama ben Misha'yı kaçıran iblisi tanıdım." Önce bana sonra klan liderine baktı. "Onu daha önce DC'de görmüştüm. Birkaç çarpışmamız oldu. Hızlı, güçlü biridir ve ateşi kontrol edebilme yeteneğini çoğunlukla karşısındakinin dikkatini dağıtıp kaçmakta kullanır. Adı Bael."

Bael mi?

Dizlerimin bağı çözüldü. Bael sadece güçlü ve kadim bir iblis değildi.

"Bael mi?" dedi Jada bakışlarını etrafta gezdirerek. "Herkes bir anda sessizleştiğine göre onunla ilgili Üst Düzey bir iblis olmanın ötesinde bir şeyler var değil mi?"

Eğitim almamış Gardiyanlar, iblisoloji konusunda sadece üstünkörü bilgi sahibiydi. Bütün o kan dondurucu detaylara vakıf değildi.

"Bael, Cehennem Kralı'dır" diye açıkladı Nicolai. "Geçmişte sahte tanrı olarak otorite sahibiydi. Gardiyanlarımızdan biri ona ilk kez ocak ayında rastladı ama Bael çatışmaya girmek istemedi. Şehre politikacılardan birini kandırmak üzere geldiğini düşündük. Bael zihinleri bulandırma yeteneğiyle tanınır. Onu gördüğümüz her defasında elimizden kaçır ve bizi şehrin dört bir yanında peşinden koşturur. Zayne'in de dediği gibi kaçmak için ateşten fay-

dalanır. Bugüne dek tonlarca binayı yakıp kül etti ama onu... Tan-
rım, üç aydır falan görmüyoruz, değil mi?"

"Onu en son martın sonunda gördüm" dedi Zayne. "Şehirde rastladığım son Üst Düzey iblis oydu."

"Sizce klanınızın peşinden buraya gelmiş olabilir mi?" diye sordu Jada'nın arkasında duran Ty. Ellerini Jada'nın omuzlarına koydu.

Nicolai cevap vermekte acele etmedi. "Her şey mümkün" dedi nihayet. "Ama o zaman saldırmak için neden bu kadar bekledi? Neredeyse bir haftadır buradayız."

Bir yanım aradan sadece bir hafta geçtiğine inanamıyor, çok daha uzun bir zaman geçmiş gibi hissediyordum.

"Duvardaki Gardiyanlar'ın öldürülme şekli gafil avlandıklarını gösteriyor" diye açıkladı Dez kollarını kavuşturarak. "Hepsi insan formundayken göğsünden ya da başından vurulmuş."

"Bu gece yaşananlar Clay'le ilgili olmalı" dedim başımı iki yana sallayarak. "Ya Yaygaracılara ne demeli? Yanlarında mutlaka bir Üst Düzey iblis bulunması gerektiğini hepimiz biliyoruz. Yaygaracılar bu duvarların hemen dışındaydı ve Wayne ismindeki o zavallı insan bir Üst Düzey iblis tarafından öldürüldü. Peki diğer komünlere yapılan saldırılar? Peşinde oldukları şey..."

"Olası her bağlantıyı araştırıyoruz" dedi Thierry benim iblislerin neyin peşinde olabileceğini söylememe fırsat vermeden.

"Clay'in aşağılık bir herif olduğunu biliyorum ama iblislerle işbirliği yapmak? Onlarla nasıl irtibat kurmuş olabilir ki?"

Ty elini kısa saçlarında gezdirdi. "Hiçbir fikrim yok Trin."

Ama iblislerle *işbirliği yapan* Gardiyanlar vardı.

Bakışlarım Zayne'e kaydığmda midem allak bullak oldu. Zayne iblislerle işbirliği yapmakla kalmamış, tüm iblislerin kötü olduğuna inanmadığını da belirtmişti. Üzerime rahatsız edici bir ağırlık çöktü ve diğerleri duvardaki güvenlik önlemlerini artırmak, ikinci bir saldırı ihtimaline karşı düzenli gözcü birlikleri görevlendirmek hakkında konuşurlarken ben bakışlarımı Zayne'e diktim.

Bütün bunlar onun gelişiyle başlamıştı. Clay, ziyaretçilerimiz birkaç gün yanımızda kaldıktan sonra bana saldırmaya karar vermişti ama neden Zayne ya da diğerleri bunun arkasında olsundu ki? Benim gerçek kimliğimi bilmiyorlardı.

En azından ben bilmediklerini düşünüyordum.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. DC klanı, benim hayalet ve ruhları görebildiğimi biliyordu ve Zayne de göründüğümünden daha güçlü, onun sandığından daha hızlı olduğumu anlamıştı. Bunu ondan saklamaya çalışmamıştım ve sanki buraya geldiği günden beri gittiğim her yerde beni takip ediyordu.

Zayne bakışlarını ağır ağır bana çevirdi ve göz göze geldiğimizde çekici yüzünün ifadesiz olduğunu gördüm. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Kuşkularımda az da olsa haklıysam bile Zayne ya da klanının bunu neden yapmış olabileceğini hâlâ bilmediğim için çenemi kapalı tuttum. Fevri biri olabilirdim ama elimde sağlam bir kanıt olmadan böyle bir iddiada bulunamayacağımı bilecek kadar zekiydim.

Ama zaten ortada kanıt yok muydu? Zayne ruhunun bir kısmını yitirmişti ve kötü şeyler yapması için bu bile tek başına yeterliydi.

Jada kanepede uyuyakaldı ve DC klanı da Thierry ve Matthew'yla birlikte ofise çekildi. Ty Jada'yı üst kattaki boş odalardan birine taşıdı ve ben de onların peşi sıra odama gittim. Nihayet üstümden çıkardığım yırtılan elbiseyi, buruşuk bir tül ve pamuklu yığını halinde banyonun zeminine bıraktım.

Onu bir daha asla görmek istemiyordum.

Eğilip elbiseyi yerden aldım. Onu top yapıp çöp kutusuna attıktan sonra geri çekilip kendime baktım. Parçalanmış dizlerim çileğe benzer lekelerle dolmuştu. Başımı eğip baktığında dirseklerimin de aynı durumda olduğunu gördüm. Halim pek de kötü sayılmazdı. Bundan çok daha beteri de olabilirdi.

Acaba şu an Misha'nın başına neler geliyordu?

Dehşet verici, korkunç şeyler.

Yaşananları idrak etmekte zorlanıyordum. Bu bir kâbus değildi. Bu gerçektir. Misha kaçırılmıştı ve iblis, onun benim için kim ya da ne olduğunu bilmiyorsa öldürülebilirdi.

Peki Bael bunu biliyorsa Misha'yı bu yüzden kaçırmış olabilir miydi?

Eğer öyleyse Misha'nın hayatta kalma şansı vardı. Kendimi iblisin onu rehin aldığına inandırmak zorundaydım. En azından böyle olduğunu umuyordum çünkü o zaman Misha'yı geri alma ihtimalim doğardı.

Banyo buharla dolunca duşa girip sıcak suyun tenimdeki yaraları yakmasına izin verdim. Su neredeyse kaynar olduğu halde iliklerime işleyen soğuğa çare olmakta yetersizdi.

Çabucak duş alıp ıslı suyun döne döne giderden akmasını seyrettim. Titrek bacaklarla küvetten çıkarken yorgunluktan bitap durumdaydım.

Kendime tekrar bakmaya vakit harcamayıp kurulandım ve banyoya getirdiğim giysileri giydim. Tenim hâlâ ıslak olduğu için taytımı giymekte zorlanınca, yaşadığım öfke dolu hayal kırıklığı iyice arttı. Neyse ki bluzumu giymek daha kolay oldu ve hışım banyodan çıktığım sırada çoktan yeniden terlemiştim bile. Tek istediğim biraz uzanmaktı ama buna zamanım yoktu.

Ben odanın kapısına yönelirken Fıstık yatağımın yanında süzülüyordu. "Ne yapıyorsun Trinnie?"

"Tekrar aşağı inip Misha'yı geri almak için ne yaptıklarına bakacağım" dedim kapıyı açıp sessiz koridora adım atarak.

Fıstık beni birinci kattaki kapalı ofis kapısına dek takip etti. Kapıyı tıklattığımda Thierry'nin boğuk sesi duyuldu. Kapıyı açtım ve herkesin hâlâ içeride olduğunu gördüm. DC Gardiyanları, dönüşürken yırtılan tişörtlerinin yerine yenilerini giymişti. Thierry masasında oturuyordu ve masanın köşesine ilişmiş olan Matthew'nun yüzü yorgundu.

Thierry ofise gelmeme şaşırmamıştı. "Ne var Trinity?"

"Misha'yı nasıl geri alacağımızı bilmek istiyorum" dedim

oturan Nicolai ve Dez'in arkasında durarak. Zayne'e bakmadım ama onun pencerenin önünde olduğunu biliyordum. Bakışlarımı Thierry'nin üstüne diktim.

Thierry arkasına yaslandığında oturduğu sandalye ağırlığıyla gıcırdadı. "Sabah yeni keşif birlikleri göndereceğiz."

"Ya artık burada değillerse?" dedim. "Önceki birlikler Misha'dan da iblislerden de bir iz bulamadılar."

"Güzel soru" dedi Fıstık araya girerek.

"Bu, bir yerlere gizlenmedikleri anlamına gelmiyor" diye akıl yürüttü Matthew. "Her yeri karış karış arayacağız."

Bu... bu benim için yeterli değildi. Ben şu an herkesin dışarıda onu arıyor olmasını istiyordum. "Misha'nın benim için anlamını biliyorsunuz" dedim sesimi titretmemeye özen göstererek. "O hâlâ hayatta ama biraz daha beklersek..."

"Neden onun hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Zayne durduğu yerden bakışlarımı üzerine çekerek. "Umarım öyledir ve bu harika bir haber olur Trinity ama iblisler Gardiyanlar'ı hayatta tutmazlar. Tabii eğer niyetleri..."

Midemin kasıldığını hissederek, "Önce kurbanlarına işkence etmek değilse" diye tamamladım onun yerine. "Ya da onları diğer Gardiyanlar'ı yanlarına çekmekte kullanmak değilse. İblislerin Gardiyanlar'a ne yaptıklarından haberim var."

"Umarım Misha'ya işkence etmiyorlardır" diye fısıldadı Fıstık. "Benim etrafta olmamdan ölesiye korksa da o çocuğu severim."

Nicolai dönüp bana baktı. "Bunu duymanın senin için zor olduğunu biliyorum ama Misha'nın hayatta olma ihtimali..."

"O ölmedi" dedim. "Ölseydi bilir..."

"Misha'dan umudu kesmiş değiliz" dedi Thierry beni susturarak. "Onu aramaya devam edeceğiz."

Havada bir *ama* kelimesi asılı kaldı. Bu *ama* Misha'yı arayacakları ama onun için diğer Gardiyanlar'ın canını tehlikeye atmayacakları anlamına geliyordu. Misha'dan kolayca vazgeçilebileceği çünkü o öldürüldüğünde bağımızın kopacağı ama babamın yerine yenisini koyacağı anlamına geliyordu.

Bu *ama* Misha'nın ölmüş sayıldığı anlamına geliyordu.

"Yarın sabah eve dönmek üzere buradan ayrılıyorruz" dedi Nicolai. "Onu DC'de de arayacağız."

"Takviye kuvveti aldınız ve bizimle işiniz bitti, öyle mi?" diye terslendim kendimi tutamayıp. "Gelip bizden yardım istediniz ve o yardımı alınca da çekip gideceksiniz, öyle mi?"

"Söyle onlara Trinnie!" dedi Fıstık yumruğunu havaya kaldı-
rarak.

"Trinity" diye uyardı Thierry.

"İşin gerçeği sizden takviye kuvvet falan almadık" dedi Zayne tekrar söze girerek. "Böyle büyük bir saldırının ardından toplulu-
ğunuzun yeni eğittiği savaşçıları bize vermeye gücü yetmez."

"Ah, ne kötü" diye homurdandım Zayne'in başını dikleştirdi-
ğini görerek. "Nasıl da üzüldüm."

"Vay canına" diye mırıldandı Fıstık. "Biraz daha inandırıcı ko-
nuşabilirdin."

O an bir şeyin farkına vardım.

Zayne'in iblisi tanıdığını söylemesi, Misha'nın o iblis tarafın-
dan büyük ihtimalle DC'ye götürüldüğü anlamına geliyordu. Şimdi takviye kuvvet de alamadıklarına göre DC'dekiler kendi sorunlarıyla uğraşmaya devam edeceklerdi; hem iblislerin hem de Gardiyanlar'ın öldürülmesi sorunuyla.

Zayne ya da klanıyla bir sorunum yoktu ama Misha'yı aramak konusunda onlara güvenemezdin ve DC'ye tek başıma da gide-
mezdim. Oraya daha önce hiç gitmemiştim ve aramaya nereden başlayacağıma dair en ufak bir fikrim yoktu. Üstelik bir de görme sorunu yaşıyordum. Kesinlikle yardıma ihtiyacım vardı.

"DC'ye gitmek istiyorum" dedim ve amacıma hızlıca ulaşama-
yacağım anlaşıldı.

Fıstık nefesini tuttu.

"Elbette gidemezsin" dedi Thierry ellerini masaya koyarak.
"Buna asla izin vermem."

Onu duymazdan gelip Nicolai'a döndüm. "Ben size yardım edebilirim."

Huzursuzlandığı açıkça belli olan Nicolai bana baktı. "Misha için endişelendiğini biliyorum Trinity ama..."

"Onun için gerçekten *endişeliyim*. Misha benim kardeşim sayılır ve başkaları onu ararken ben burada oturup bekleyemem" dedim Thierry'nin çenesinin kasılmasını umursamayarak.

"Eğitimli olduğunu ve başının çaresine bakabileceğini biliyorum" dedi Zayne pencereden uzaklaşarak. "Misha'ya olanlar için de üzgünüm. Onu arayacağız. Söz veriyorum. Ama sen DC'nin sokaklarında onu ararken peşine bir dadı takacak kadar kaynağımız yok."

"*Dadı mı?*" Ellerimi yumruk yaparak bir kahkaha attım. "Sen ciddi misin?"

"Ah, hayır" dedi Fıstık ellerini beline koyarak. "Çocuk birazdan yere yapışacak."

"Bence öyle demek istemedi" dedi Dez.

"Tam da öyle demek istedim" dedi Zayne.

"Sana fikrini sormadım" dedim ona.

"Ben yine de söyledim" dedi.

"Her ne kadar bunu daha farklı ifade edebilecek olsa da Zayne haklı" dedi Dez ikimizi birden susturarak. "Evde bizi bekleyen mühim bir konu var ve takviye kuvvet de alamadığımız için..."

"Takviye kuvvet alamadığınız için Misha'yı arama zahmetine girmeyeceğinizi hepimiz biliyoruz ve iblis onu büyük ihtimalle DC'ye götürecektir. İblisi daha önce orada gördüğünüzü söylediniz." Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken, beni de yanlarına almaktan başka şansları olmadığım eninde sonunda kabullenecek olan Nicolai'a döndüm. "Başınızda bir bela var ve ben size herhangi bir Gardiyan'ın edebileceğinden daha fazla yardım edebilirim."

"Trinity." Thierry ayağa kalkmaya davrandı. "Yapma..."

Arkasındaki Matthew onu kolundan tutarak durdurdu.

"Başka şansım yok" dedim titrek bir sesle. "Elimden gelen bir şey varken kenara çekilip Misha'nın sorun yaşamasına izin vermem."

“Ah, hayır...” dedi Fıstık tavana doğru süzülerek. “Ah, hayır, Trinnie, ne yapmayı düşünüyorsun?”

Onlara tam olarak nasıl yardım edeceğimi gösterecektim.

Bir adım gerilediğimde Thierry niyetimi yüzümden anlamıştı. Beni durdurmak istercesine elini yukarı kaldırdı. “Baban...”

“Babamın ne düşündüğü umurumda değil. Ne sen ne de babam beni durdurabilir Thierry. On sekiz yaşındayım ve bir yetişkin olduğum gerçeğine karşı çıkan bir kanun yok” dedim içimi dolduran sıcaklığı memnuniyetle karşılayarak. “Sizi seviyorum. İkinizi de seviyorum ama bir şeyler yapmalıyım.”

Bu sözlerle birlikte *asaletimin* devreye girmesine izin verdim.

Damarlarımı tutuşturan baş döndürücü, sıcak güç, karanlığımı aydınlığa çevirdi ve odadakilerin, gerçekte düşündükleri kişi olmadığımı gördüğü o âna şahitlik ettim. Nedense dikkatimi tamamen Zayne'e vermiştim.

Tenimden yayılan ısının sebep olduğu parlaklıktan bir adım uzaklaşan Zayne'in gözleri büyüdü. Kolları iki yana düştü.

"Bu da ne böyle..." diye fısıldadı birileri.

"Daha çok tersi geçerli gibi." Sağ elimi uzattım ve tenimden fışkıran beyaz ateşin kolumu sarıp savaş meleği heykelinin tuttuğuna benzer bir kılıca dönüştüğünü hissettim.

"Vay canına" diye fısıldadı Fıstık yukarıda bir yerden.

Beyaz alev püsküren kılıcın ağırlığını ve sıcaklığını avucumda hissederken bakışlarımı Zayne'den ayırıp DC'den gelen diğer Gardiyanlar'a çevirdim. *Asaletimin* ısıltısı adamların yüzünde dans ediyordu.

"Gardiyanlar'ı öldüren şeyi yenmenizde size yardımcı olabilirim" dediğim anda Thierry ve Matthew'nun kalp krizi geçirmek üzereymiş gibi göründüklerinden adım gibi emindim. "Bu kılıç tamamen dönüşmüş bir Gardiyan'ı göz açıp kapayana dek parçalayıp yok edebilir. Aynısı iblis için de geçerli; her tür iblis için."

Kılıcı yukarı kaldırıp göğsüme yaklaştırdığımı gören iki Gardiyan irkildi. Başımı Zayne'in olduğu yere çevirdim. "Gördüğün üzere bir dadıya ihtiyacım yok. Asıl sizin bana ihtiyacınız var."

"Bu kadarı yeter." Kendini tekrar sandalyeye bırakan Thierry'nin sesi bitkindi.

"Gerçekten yeter mi?" diye meydan okudum bakışlarımı odada gezdirerek. "Çünkü buradaki herkesin benim bir yük olmadığımı anlamasını istiyorum. Ben yük değil, kazancım."

"Eminim ki bunu herkes anladı" dedi Matthew iç geçirerek. "Lütfen onu geri çek Trinity. Bence artık onları korkutmaya başladın."

Sırıtıp derin bir nefes aldım ve kaslarımı gevşemeye zorladım. Kılıcın etrafındaki beyaz ateş parlayıp titredi ve içine göçen kılıç, yere ulaşmadan önce buhar olup uçan altın bir küle dönüştü. Görüşüm tekrar kararıp bulanıklaştığında odadakilerin artık içimde var olanı göremediklerini biliyordum.

İçimin kıpır kıpır olduğunu hissederek kollarımı kavuşturdum ve başımı yukarı kaldırdım. "Siz bana Misha'yı bulmakta yardım edin ben de size sorununuzu çözmekte."

"Ne?" Zayne boğazını temizledi. Ona baktığımda benim gerçekte kim olduğuma dair en ufak bir fikri olmadığından emindim. Yüzündeki şok ifadesinin sahte olması mümkün değildi. Bu DC'den gelen Gardiyanlar'dan herhangi birine yüzde yüz güvendiğim anlamına gelmiyordu ama Zayne gerçekten de benim kim olduğumu bilmiyordu. "Nesin sen?"

"O bir Asilkan" dedi Thierry o güne dek hiç duymadığım kadar yorgun bir sesle. "Yarı insan..."

"Ve yarı melek mi?" diye tamamladı Nicolai. Kocaman açılan gözlerinde hem hayret hem de... çok daha güçlü bir duygu vardı. Korku. "Sen bir nefilimsin."

"Bana Asilkan denemesini tercih ederim" dedim.

"Nefilim çok...demode bir kelime" diye homurdandı Fıstık bana hâlâ odada olduğunu hatırlatarak.

"Nasıl?" Zayne uzanıp boş sandalyelerden birinin arkasını tuttu. "Nasıl olur? Ben sanmıştım ki..."

"Asilkanlar'ın yok olduğunu mu sanmıştın? Hem iblisler hem de Gardiyanlar tarafından katledildikleri için soylarının tükendiğini ve artık bir mitten, bir efsaneden ibaret olduklarını mı sanmıştın?" diye tamamladı Matthew onun yerine. "Düşüncende haklısın."

"Ama o... o şu an karşımda duruyor." Zayne bana doğru bir adım atmışken durdu. "Nasıl olur?" dedi tekrar.

"O, türünün son örneği" diye açıkladı Matthew. "Ve biz, çocukluğundan itibaren onu komünde gizli ve güvenli tutmakla görevlendirildik. Bu sayede bugüne dek gelebildi."

"Tek sebep bu değil" dedim burnumdan sıcak bir sıvının akmaya başladığını hissederek. Elimle burnumu sildim ve parmaklarıma baktığımda kanla lekелendiklerini gördüm. İç geçirdim. "Beni bunun için eğittiler."

"Seni hep... hep burada mı tutuyorlar?" diye sordu Zayne.

"Babam beni çağırana dek buradayım." Matthew cebinden çıkardığı bir mendille yanuma gelirken omzumu silktim. "Sanırım kıyamet gününe dek falan. Ama Misha sayesinde güvendeydim."

Matthew onu gördüğümünden emin olmak için elini yavaşça yukarı kaldırdıktan sonra mendili burnumun altına bastırdı. "Ah, Trinity" diye mırıldandı mendili bana vererek.

"Neden kanaması var?" diye sordu Zayne.

"*Asalet* yüzünden" dedi Matthew geri çekilerek. "*Asaletini* kullandığı her defasında burnu kanar ve bu onu zayıf düşürür. Trinity yürüyen, nefes alan bir efsane olabilir ama o yine de yarı insan. *Asaletini* kullanması insan yönünü zorluyor. Birazdan bir köşeye kıvrılıp uyuyakalacak."

Beni kendi kendini yoran küçük bir çocukmuşum gibi gösteren bu sözler karşısında hafifçe gülümsedim. "Sanırım Misha'nın bu işteki rolünü anladım" dedi Dez, onlara bir gösteri sunmaya karar vermemin ardından ilk kez konuşarak. "Doğru hatırlıyorsa Asilkan sayısının çok daha fazla olduğu zamanlarda hepsi birer Gardiyan'a bağlıydı. Gardiyanlar'ın gücü... nasıl desem,

Asilkanlar'ın insan yönünün getirdiği eksikliklerin bir kısmını tamamlıyor. Asilkanlar'ın melek yönü de Gardiyanlar'ın güçlenip hızlanmasını sağlıyor, değil mi?"

Başımı salladım. "Misha benim Koruyucum. Siz beni yanımıza alıp onu aramama yardım ederseniz, ben de size sorununuzu çözmekte yardım ederim. Misha'yı bulsak bile sizi başınızdaki dertten kurtarmadan gitmem."

"Onun hâlâ hayatta olduğunu bu sayede biliyorsun" dedi Zayne. "Ona bağlı olduğun için."

"Evet. Ölseydi bunu hissederdim." Avucumdaki mendili buruşturarak elimi yumruk yaptım ve göğsüme götürdüm. "Böyle bir şey hissetmedim. Henüz. Hissedene dek ondan vazgeçemem. Geçmem. Sen olsan vazgeçer miydin?"

Çenesi kasılan Zayne bakışlarını benden kaçırdı.

"İnanılmaz" diye mırıldandı Nicolai. "Onun gerçek kimliğini kim biliyor?"

"Pek az kişi" dedi Matthew boş sandalyeye oturarak. "Haber yayılırsa iblisler onu ele geçirmek için bu duvarları her gün aşmaya çalışırlar. Kanının kokusunu almadıkları sürece onun insan olduğunu düşünüyorlar."

"Demek kanının akmasına bu yüzden öyle tepki verdiniz" dedi Zayne sessizce küfrederek. "İblisler kokuyu aldıklarında onun yarı melek olduğunu anlayacakları için. Lanet olsun. Bunu anarlarsa onun peşini asla bırakmazlar. İblisleri cennete en fazla yaklaştıracak şey o."

"Evet ve kokuyu aldıklarında iştahları da açılıyor" dedim ürpererek. "İblisler bir Asilkan'ı yediklerinde cennete gireceklerine inanırlar."

"Yüce Tanrım" diye fısıldadı Dez. "Bu doğru mu?"

"Bilmiyoruz" dedi Matthew. "Ama iblisler öyle olduğuna inanıyorlar ve buna inandıkları sürece bu bizim için bir tehdit sayılır."

"Üstelik karşı karşıya olduğumuz tek tehdit bu da değil" dedi Thierry. "Asilkanlar'ın kam, kemiği, saçı, hatta kasları büyü ve si-

hir yapmakta aranan malzemeler. Trinity'nin vücudunun her parçası karaborsada çok değerli."

Söz konusu karaborsa, organ bağışçıları için kurulan karaborsanın bir benzeriydi; tek fark bunun, cadıların, iblislerin ve pek çok doğaüstü kötü varlığın uğrak yeri olmasıydı.

"Ben özelim" dedim bir kez daha omuzlarımı dikleştirerek. "Hem de çok özelim."

Zayne bana baktı ve bir şey söyleyecekken son anda vazgeçti.

"Bu yüzden mi hayaletleri görebiliyorsun?" diye sordu Nicolai.

"Ah, şimdi de senin beni görmenle mi ilgileniyorlar?" Tavan vantilatörünün yakınında süzülen Fıstık abartılı şekilde iç geçirdi.

Ona bakıp başımı iki yana salladım. "Evet, çünkü melekler hayaletleri ve ölenlerin ruhlarını görebilirler. Bunu yapabilen diğer insanların da damarlarında az da olsa melek kanı vardır. Belki de, bir melek ile biraz garip bir ilişki yaşamış, kuşaklar öncesindeki bir büyükanneden gelen bir kan."

"Elbette Trinity'nin gerçekte kim olduğunu kimseye, klanınızın diğer üyelerine dahi söylememeniz gerektiğini hatırlatmama lüzum yok" dedi Thierry ve o an Zayne'in yüzünde, zihnindeki yapbozun eksik parçası yerli yerine oturmuş gibi bir ifade belirdi. "Onu, kendisine ihtiyaç duyulana dek güvende tutmakla görevlendirildik ve..."

"Tam da şimdi bana ihtiyaç var" dedim Thierry'ye.

"Misha'nın senin için kardeşten farksız olduğun biliyorum ama kendini iblislerin hedefi haline getiremezsin" diye denedi Thierry tekrar bu defa yumuşak bir sesle. "Onun peşinden gitmek senin bile göze almak istemeyeceğin bir risk ve bütün bunlar bir tuzak olabilir."

"Umurumda değil" dedim. "O iblisi durdurabilirdim. *Asaletimi* kullanabilirdim ama yapmadım. *Asaletimi* kontrol edebiliyorum. Bunu biliyorsunuz. Hiçbir şey yapmadan öylece bekleyemem, Thierry. Üzgünüm. Ve *asaletimi* kullanmamı ya da onların bana yardım etmesini engellerseniz yemin ederim ki buradan tek başıma giderim. Beni durduramayacağınızı biliyorsunuz."

Thierry bunu gayet iyi biliyordu. Arkasına yaslanıp yüzünü ovuşturdu ve başını ağır ağır iki yana salladı.

"Böyle olacağı belliydi" dedi Matthew ona. "İçten içe bunu biliyorduk. Trinity haklı. Onu durduramayız. Bunu ancak babası yapabilir."

"Babası kim?" diye sordu Zayne.

Thierry'nin, "Bilmek istemezsiniz" diye mırıldandığını duyunca kıkırdadım. Gerçekten de bilmek istemezlerdi. Thierry elini indirip başını kaldırdı. "Trinity bir silahtır ve DC'de ne tür bir sorununuz varsa çözebilir. Bu doğru. Peki siz ona yardım etmeye hevesli misiniz?"

Sözlerinin ne anlama geldiğini fark ettiğim anda nefesim kesildi. Thierry teslim oluyordu. Yüce Tanrım, nihayet teslim oluyordu.

"Evet" dedi Zayne beni şaşırtarak. "Evet, ona yardım edeceğiz." Sonra bana döndü, "Haklısın. Tanıyıp değer verdiğim biri söz konusu olsaydı ben de ondan vazgeçemezdim. Bu yüzden seni anlıyorum. Çok iyi anlıyorum."

Ondan kuşkulandığım için kendimi biraz kötü hissederek başımı öne eğdim. "Teşekkür ederim."

Nicolai bakışlarını benden ayırıp önce Zayne'e sonra Thierry'ye çevirdi. "Evet ona yardım edeceğiz."

Neredeyse düşüp bayılacaktım. Bir parçam bunun olduğuna inanamıyordum. Misha'yı bulmama yardım edeceklerdi ve çocukluğumdan beri ilk kez komünden gerçek anlamda ayrılıyordum. Sabah yola çıkacaktık ve eşyalarımı toplamalıydım.

Fıstık konuştuğunda hâlâ yaşadığım şokun etkisindeydim. "Ben de seninle geliyorum."

Beni gafil avlayan bu sözler karşısında etrafta başkalarının olduğunu unutup Fıstık'a döndüm. "Ne?"

Tamamen cisimleşmiş halde olan Fıstık gözlerini kocaman açarak, "Ben de seninle DC'ye geliyorum" dedi. "Ama benimle buraya geldiğin günden beri komünden ayrılmadın."

"Kiminle... kiminle konuşuyor?" dedi Dez.

"Herhalde Fıstık'la" dedi Thierry iç geçirerek. "O bir hayalet."

"Burada bir hayalet mi var?" Nicolai'm sesi garip bir şekilde tizdi.

"Evet" dedi Matthew. "On yıl kadar önce Trinity'yle birlikte buraya gelmiş."

Matthew, Fıstık'ın kim ve ne olduğunu anlatmaya koyulurken dikkatimi tamamen hayalet oda arkadaşşıma çevirdim. "Emin misin?"

"Evet" dedi Fıstık başımı sallayarak. "Eminim. Sen gidiyorsan ben de giderim."

"Ama geri geleceğim" dedim ona.

Solgun yüzünden kuşkulu bir ifade geçti. "Sen gidiyorsan ben de giderim. Benimle tartışmaya kalkışma. Bunun bir faydası olmayacağını biliyorsun. Nereye gidersen git peşinden gelip seni rahatsız ederim. Yapacağımı biliyorsun."

Biliyordum. Bunu kesinlikle yapardı. "Tamam." Diğerlerine döndüm. "Şey, anlaşılan bir alana bir bedava promosyonundan faydalanacaksınız. Fıstık da benimle geliyor."

Ertesi sabah Jada ve Ty'la vedalaşmak, bu geçici bir veda olsa da düşündüğümünden çok daha zor oldu.

"Keşke ben de seninle gelebilseydim" dedi Jada o güzel, mavi gözlerinde ışıltılarla. "Senin orada olduğunu bile bile burada sıkışıp kalmak beni fazlasıyla huzursuz edecek."

"Etmesin" dedim ellerini tutarak. "Başımın çaresine bakabileceğimi biliyorsun. Üstelik orada yalnız da olmayacağım."

"Bunu bilmek senin için daha az endişeleneceğimiz anlamına gelmiyor" dedi Ty uzanıp omzumu tutarak. "Bizi her gün arayacağına söz ver."

Başımı salladım. "Elbette."

"Görüntülü arama" dedi Jada. "Bundan nefret ettiğini biliyorum ama bizi her gün görüntülü aramalısın."

"Kesinlikle nefret etsem de yapacağım" dedim gülerek. "O kadar da uzun kalmayacağım ve göz açıp kapayana dek Misha'yla birlikte geri döneceğim."

“Evet” dedi Jada ellerimi sıkarak. “Misha’yla birlikte.”

Jada ve Ty, elime geçen her tayt ve bluzla birlikte birkaç ince kazağı da koca bir valize tıkmaktan ibaret olan eşya toplama işini tamamladığım sırada yanımda takıldılar. Yaz yeni başladığı için geceleri havanın hâlâ serin olacağını hesap etmiştim. Jada’nın tavsiyesi doğrultusunda yanıma birkaç da kot pantolon aldım. İkisi gittikten sonra sahip olduğum tüm sutyen ve iç çamaşırını küçük bir valize koydum çünkü gerçekte seyahatimin ne kadar süreceğini bilmiyordum. İyimser düşünmeye çalışıyordum ama DC klanının yardımına rağmen daha oraya gider gitmez Misha’yı bulamayacağımı biliyordum ve eğer Misha...

“Kes şunu” diye fısıldadım gözlerimi kapayarak. Misha hâlâ hayattaydı ve öyle olmaya devam edecekti. Aksine inanmayı kesinlikle reddediyordum.

Gözlerimi açıp valizin fermuarını kapattım ve laptopumu, gözlüklerim ve hançer çantamla birlikte bir alışveriş çantasının içine tıktım. Sonra komodine gidip annemin fotoğrafım ve kitabını aldım. Onları güvende olmaları için dikkatle, valize sığmayınca alışveriş çantasına koyduğum kazakların arasına yerleştirdim. Unuttuğum başka bir şey var mı diye bakışlarımı odada gezdirdiğim sırada açık duran kapımın tıklatıldığını duydum. Dönüp baktığımda Zayne’le karşılaştım.

Onu gördüğümde bir duygu bombardımanına uğradım. Ona karşı hâlâ şüphelerim vardı ama şimdi bu şüphe, beklentinin ve daha keskin, daha güçlü bir duygunun gölgesinde kalmıştı.

“Girebilir miyim?”

Başımı salladım. “İşim bitmek üzere. Sadece hiçbir şeyi unutmadığımdan emin olmak istiyorum.”

“Sorun değil. Zamanımız var.” Zayne yatağımın kenarına ilişip o soluk mavi gözlerini üstüme dikti. “Dün gece iyi uyuyamadım. Eminim sen de aynı durumdasındır.”

“En fazla bir saat uyumuşumdur” dedim alışveriş çantasının saplarıyla oynayarak.

Zayne gerçekten de yorgun görünüyordu. Gözlerinin altı belli belirsiz morarmıştı. "Nicolai ve Dez'le birlikte uyumayıp klanının kalan kısmının haberi olmadan bu işin üstesinden nasıl geleceğimizi tartıştık."

Yanına oturup çantayı yere bıraktım. "Peki plan ne?"

"Komünde seni gizli tutmak zor olacak" dedi Zayne elini dağınık saçlarında gezdirerek. "Senin şehirdeki varlığını açıklamak zor ama ben... ben birkaç aydır komünden uzakta yaşadığım için en iyisinin benim yanımda kalman olacağına karar verdik."

"Ne?" diye haykırdım ikimizin aynı evde kalacağını duymaktan çok –ki bu da başlı başına bir olaydı– onun yalnız yaşadığını öğrenmenin verdiği şaşkınlıkla. "Sen komünde yaşamıyor musun?"

"Hayır."

"Neden? Tek başına yaşamak çok tehlikeli. İblisler senin kim olduğunu hissedebilirler" dedim yine bilmişlik taslayarak. "İyi bir mahallede yaşıyorum ve bugüne dek orada tek bir iblise bile rastlamadım." Zayne gülümsedi. "Böylesi çok daha kolay olur ve umarım ki senin varlığına dair yapacağımız açıklamayı geciktirir."

"Ama varlığımı açıklamaktan nasıl kaçabiliriz ki? Misha'yı ve sizin endişe duyduğunuz o şeyi arıyorsak tüm klanı bu işe dahil etmemiz gerekmez mi?"

Zayne bana doğru döndü. "Misha'nın peşine tüm klanı takamayız. Senin kimliğini gizlemek istiyorsak bunu yapamayız. Dez de yardım edecek ama işin büyük kısmı ikimize düşüyor. En iyi seçenek bu."

Bunu biraz düşündüm. Gerçekten de başka şansım yoktu ve plan kulağa mantıklı geliyordu. "Tamam. Bunun işe yarayacağına inanıyorum." Ondan cevap alamayınca Zayne'in yüzüne baktım. O da bana bakıyordu. "Ne var?"

"Şimdi neden dondurma gibi koktuğunu biliyorum."

Yüzüme ateş bastı. "Her zaman öyle kokmam."

Dudaklarından, geldiği gibi kaybolan bir gülümseme geçti. "Cennetin bir kokusu olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu koku her-

kes için farklıdır ama mutlaka sevdikleri ya da kendilerini iyi hissettikleri bir kokudur. Benim de en sevdiğim yiyecek dondurma.”

“Öyle mi?”

“Şaşırmış gibisin.”

“Sanırım gerçekten şaşırdım. Bilmiyorum. Senin en sevdiğin yiyeceğin biftek ve kızarmış patates falan olduğunu sanıyordum.”

“Onlar dondurmadan sonra geliyor” dedi. “Ama şimdi yaralandığında bana neden dondurma gibi koktuğunu biliyorum.”

“Kanım yüzünden” diye tamamladım onun yerine. “Bunu bilmiyordum. Yani tek bildiğim iblislerin kanımın kokusunu alabildiği.”

“Peki ışığın da bir kokusu olduğunu biliyor muydun?”

Işık gördüğümde burnuma hiçbir zaman özel bir koku gelmediğini düşünerek başımı iki yana salladım. “Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Alfalar ne zaman bizi ziyaret etseler önce altın rengi, yoğun bir ışık olur. Bunun ışık olduğundan bile emin değilim çünkü bana akışkan olduğunu düşündürür. Alfalar’ın yanında olduğum her defasında bu ışığın kokusunu almışımdır.” Başını iki yana salladı. “Şimdi her şey o kadar mantıklı geliyor ki bunu nasıl olup da daha önce anlamadığıma hayıflanıyorum.”

“Nasıl anlayacaktın ki? Asilkanlar’ın geçmişin sayfalarına gömüldüğüne inanılıyor.” Ellerimi bacaklarıma koydum. “Artık kim olduğumu bildiğin için bana farklı davranmanı istemiyorum.”

Zayne usul usul güldü. “Bunu başarabileceğimden emin değilim.”

“Neden?”

“Çünkü senin kim olduğunu biliyorum Trinity.”

“Ee?”

“Ee mi?” Tekrar güldü. “O gün eğitim odasında bana karşı ağırdan mı alıyordun?”

Bu soru beni öyle memnun etti ki gülümsememi bastırmaya bile çalışmadım. Zaten bunu yapamayacak kadar yorgundum. “Aslında hayır. Sen de çok iyisin ama ben senden...”

“Daha mı iyisin?”

Sessizce güldüm. “Moralin bozulmasın. Misha bile...” Derin bir nefes alıp tekrar denedim. “O bile beni yenemiyor.”

Zayne bakışlarını yüzümde gezdirdi. “Değer verdiğin birine bağlı olmayı değil, ama birlikte büyüdüğün birinin günün birinde hayatından çıkıp gitmesinin neye benzediğini biliyorum.”

“Öyle mi?”

Başını salladı. “Aynı sebeplerle değil. Bizimki sizin durumunuza benzemiyor ama her gün bir arada olduğun birinin artık hayatının bir parçası olmaktan çıkması ve... o kişinin şimdi neler yaşadığını bilememek çok zor.”

Onu daha fazlasını anlatmaya zorlamak istedim ama yataktan kalktı.

Elini uzatıp, “Hazır mısın?” diye sordu sessizce.

Başımı çevirip odama son bir kez göz attım; yatağa ve tavandaki yıldızlara, nadiren kullandığım çalışma masasına ve bir köşede duran sandalyeye. Birden bir kararsızlık hissine kapıldım. Jada ve Ty’a, gidişimin fazla uzun sürmeyeceğini söylemiştim ama bakışlarımı etrafta gezdirirken bunun odamı son görüşüm olduğu, gidip de dönemeyeceğim duygusundan kurtulamıyordum.

Huzursuzlanıp Zayne’in eline uzandım ve onun avucunun etrafını saran parmaklarımdaki ürpertiye hissettim. “Hazırım.”

Uykusuzluk ve hem ben Fıstık'ın yanımızda olduğundan emin olmak istediğim için –ki öyleydi– hem de Thierry ve Matthew bana çocuğunu üniversiteye yollayan ebeveynler gibi davrandığı için güne geç başlamış olmamız, yolda yarım saat kadar uyumamla sonuçlandı. Daha önce hiç gitmediğim bir yere gidiyor olduğumuz için arazi aracının motor uğultusuna ve içerideki sessizliğe savaş açtım ama bu savaştan mağlup ayrıldım.

Trinity?

Uykumun arasında adımlı duyunca kaşlarımı çattım. Sesi duymazdan geldim çünkü yatağım sıcacıktı. Tam uykuya geri dönecekken yatağımın altımda hafifçe kırırdadığını hissettim. Tuhaf.

“Trinity?” Sesi tekrar duydum ve uykunun rehabetinden ağır ağır sıyrılmaya başladım. “Geldik.”

Bir şey yanağıma dokunup yüzüme dökülen saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı. O şeye vurmak istedim ama onun yerine kendi yanağıma vurdum. Sonra yatağım kıkırdadı.

Kıkırdadı.

Yataklar böyle bir şey yapmazdı.

“Ölü gibi uyudun.” Bir el omzumu tutup beni usulca sarstı. “Hadi Trinity, uyan, geldik.”

Geldik.

Bu kelimeyle uykunun mahmurluğunu üstümden attım. Gözlerim açılıverdi ve içerideki loş ışığa alıştığım anda koyu renk kot pantolon giymiş bir bacak, daha doğrusu bir kalça gördüm.

Ah, Tanrım. Resmen neye uğradığımı şaşırmıştım.

Silkelenerek doğrulup kocaman açılmış gözlerimi, belli ki yastık olarak kullandığım Zayne'e diktim.

"Nihayet bana katılmana sevindim. Yavaş yavaş endişelenmeye başlamıştım." Zayne dudaklarında o belli belirsiz, alaycı gülümsemeyle beni inceliyordu. "Özellikle de salyanın aktığını görünce."

Yaşadığım sersemlikten sıyrılıverdim. "Salyam mı aktı?"

O buz gibi bakan gözlerde sıcaklık bir ifade belirdi. "Biraz."

"Akmamıştır." Elimin tersiyle apar topar ağzımı sildim. Elim ıslandı.

"Salak" diye söylendim kendi kendime.

Zayne kıkırdayıp başıyla arabanın ön tarafını işaret etti. Dez ve Nicolai ön koltuklardan bizi seyrediyordu. "Selam" dedi Dez sırıtarak.

"Selam" diye homurdandım kıpkırmızı olduğumu hissederek. "Demek geldik ha?"

Dez başını salladı.

"Harika." Kolu bulup çektiğimde kapı kilitliydi. Derin bir nefes alıp Dez'in kilidi açmasını bekledikten sonra kendimi dışarı attım. Washington, DC'yle tanışmayı bekliyordum ve...

Gölgelerden başka bir şey göremedim.

Neler oluyor...?

Hayalimde Washington Anıtı'nı, binaları, insanları görmek vardı ve her ne kadar korna sesleri duysam da gördüğüm tek şey...

Bir dakika. Bir otoparkta, bir dizi asansörün yanındaydık. Hadi ya.

Arabadakiler çabucak dışarı çıkıp valizimi, çantamı ve... Zayne'den habersiz valizimin üstüne oturan Fıstık'ı indirdiler.

Yavaşça gözlerimi kırıştırdım. Zayne sapından tuttuğu valizimi üstündeki Fıstık'la birlikte bana doğru sürüklerken, Fıstık'ın dudaklarında onu bir kaçmış gibi gösteren koca bir gülümseme vardı.

“İyi misin?” diye sordu Zayne bana.

Fıstık tüyler ürpertici bir sesle kıkırdadı.

“Evet... sadece hâlâ biraz sersem gibiyim.”

Zayne durdu ve bakışlarını valize çevirdi. “O hayalet burada, değil mi?”

“Ev- eeeet” dedim kelimeyi uzata uzata ve Fıstık küçük, mutlu bir fok balığı gibi ellerini çıprtı.

“Bilmem gereken bir şey var mı?”

“Hayır.” Aracın arkasına geçip çantamı aldım. Dez ve Nicolai’yla vedalaşmamızın ardından Zayne’in peşi sıra asansörün kapısına gittim. Zayne en alttaki düğmeye basıp bir kod girdi. Binanın kaç katlı olduğunu anlayamadım ama yolun yarısında kulaklarım tıkandığına göre epeyce yükseğe çıkmış olmalıydık. Sorunsuz ve hızlı bir çıkışın ardından asansör durdu, kapılar açıldı ve kendimizi, güneş ışığının aydınlattığı geniş bir odada bulduk. Gözlerim kamaşmadığına göre ışık renkli bir camdan içeri sızıyor olmalıydı.

Fıstık valizin üstünden aşağı atladı.

“Ben teftişe çıkıyorum!” Göz açıp kapayana dek ortadan kaybolmasına sesimi çıkarmadım.

“Hadi.” Zayne bana kapıyı tuttu ve ayaklarımı sürüye sürüye odaya girip etrafa baktığımda... kafam karıştı. Zemin betonu ve yüksek tavandan aşağı sarkan büyük pervaneler ağır ağır dönüyordu. Solda bir mutfak alanı vardı. Beyaz mutfak dolaplarının arasında gazlı bir ocak ve çelik bir aspiratör göze çarpıyordu. Birkaç kişinin aynı anda oturabileceği kadar uzun ve geniş, dörtgen mutfak adasının bir yanına sadece iki siyah, sağlam görümlü metal tabure yerleştirilmişti. Mutfak alanının karşısında, iki Gardiyan’ın yan yana uzanmasına izin verecek ölçüde geniş olan ve büyük ekran bir televizyona bakan bir L kanepa duruyordu. Kanepenin solundaki boş alanda, bir kum torbası ve bizim eğitim tesislerimizdekilere benzer, duvara yaslanmış mavi matlar seçebiliyordum. Bütün bunlara ek olarak kapalı birkaç kapı da vardı ve hepsi buydu.

Bir fabrikayı andıran bu mekân neredeyse tamamen çıplaktı.

"Burada yaşadığından emin misin?" diye sordum Zayne'in tek başına yaşadığı gerçeğine alışmakta zorluk çekerek. Bu görülmedik bir şeydi.

Zayne yan gözle uzun uzun bana baktı. "Evet. Neden sordun?"

"Burada biri yaşıyormuş gibi görünmüyor." Çantamı mutfak adasının üstüne koydum.

"İçeride ihtiyacım olan her şey var." Zayne buzdolabından iki şişe su çıkardı. Şişelerden birini adanın üstüne bıraktıktan sonra valizimi alıp peşinden sürükledi. "Beni takip et."

Şişeyi alıp geniş odada Zayne'i takip ederken etrafta onun gerçekten burada yaşadığına dair bir kanıt aradım. Ortada bırakılmış bir çift ayakkabı, bir dergi ya da yarısı içilmiş bir soda kutusu falan. Hiçbir şey yoktu.

"Banyolardan biri bu. Gerçi burada duş yok."

Başıyla sağ tarafı işaret ettikten sonra beni ortadaki kapıya yönlendirdi. "Burası yatak odası."

Odanın kapısını açıp ışığını yaktı. Bakışlarımı önce, ışık geçirmeyen perdelerle kaplı, yerden tavana uzanan pencerelere sonra yanında bir komodin olan, odanın ortasındaki geniş yatağa çevirdim. İçeride başka mobilya yoktu. Ne bir şifonyer, ne bir televizyon. Bir halı bile yoktu.

Ben yatak odasının kapısında donup kalırken Zayne yanımdan geçti ve dışarıdaki kapılardan birini daha açıp başka bir banyoyu gözler önüne serdi. "Esas banyo burası. İçinde bir duşakabin ve küvet var."

Bakışlarımı odadaki yataktan ayırmadan elimde sıkıttığım plastik şişe gıcırdadı. Koca mekânda bundan başka yatak yoktu. Bu iş nasıl olacaktı? İkimiz aynı yatağı mı paylaşacaktık? Bu düşünce, vücuduma rahatsız edici miktarda ateş basmasına sebep oldu.

Başımı iki yana salladım çünkü Zayne'in niyetinin bu olmadığından emindim. Onu öptüğümde benden uzaklaşan bir adamdan bahsediyorduk ve sonrasında beni bir tanrıça kadar güzel bulduğunu söylemiş olması da bir şeyi değiştirmezdi.

Odaya girdim ve Zayne de yanımdan geçti. Fıstık'ı göremiyordum ama bu, orada olmadığı anlamına gelmezdi. Pencerele-

re gittim. Işığa yaklaştıkça gözlerim kamaşsa da dışarı baktım ve caddenin karşısındaki tuğla binaları gördüm. Bakışlarımı aşağı çevirdiğimde, üst katlarda olduğumuz konusunda yanılmadığımı anladım. Aşağıdaki her şey hareket halindeki bir karaltıdan ibaretti.

Pencerelerden uzaklaşıp Zayne'e döndüm. "Şimdi ne yapacağız?"

"Dinleneceğiz. Sen yatakta yatarsın, ben kanepede."

Bir çamaşır dolabını açıp içinden bir yastık ve ince bir battaniye çıkarmasını seyrettim. "Misha'yı aramaya başlamamız gerekmez mi?"

"İblisler hakkında biraz olsun bilgisi olan herkes onların öğleden sonralarını dinlenerek geçirdiklerini bilir." Battaniyeyi kanepenin sırtına attı.

"Ama bu onları aramaya başlamamızı engellemez."

"Hayır, engellemez ama gece bir saat, yolda da en fazla o kadar uyudun" diye belirtti.

"Ben iyiyim. Kendimi gayet enerjik hissediyorum." Bu yalan sayılmazdı. Uzansam belki tekrar uyabilirdim ama bir an önce işe koyulmak istiyordum. Ve şehri görmek.

"Dün gece ben de çok az uyudum ve senin aksine ben üstünde yatacak rahat bir diz bulamadım" diye hatırlattı Zayne yastığı kanepenin üstüne atarak. "Bak, ya burada oturup tek başına takılırsın ya da akıllılık eder biraz dinlenirsin ve ben de Misha'yı aramaya..."

"Onu nerede bulabilirim?"

Zayne bana dönüp kaşlarını kaldırdı. "Sen bu şehrin ne kadar büyük olduğunun farkında mısın? Burada kaç kişinin yaşadığını biliyor musun? Kaç kişinin başka yerde yaşayıp da her gün buraya çalışmaya geldiğini?" Beni âdeta soru bombardımanına tutmuştu. "Peki iblislerin nerelerde takıldığını biliyor musun? Onlara nerelerde rastlayacağını?"

"Şey, hayır ama..."

"Ama diye bir şey yok Trinity. Nereye gitmen gerektiğiyle ilgili hiçbir fikrin yok."

Zayne elini saçlarında gezdirdikten sonra ensesini tuttu. "Bak, sana Misha'yı aramana yardım edeceğimi söyledim ve edeceğim de. Tutamayacağım sözler vermem ama bu konuda akıllıca davranmalıyız Trinity. Misha'yı götüren iblis senin kim olduğundan haberdâr mı bilmiyoruz fakat biliyorsa senin de peşine düşmüş olmalı."

"Güzel" dedim terslenerek. "Böylesi işimi kolaylaştırır çünkü bu defa *asaletimi* kullanacağım."

"Bensiz hiçbir yere gidemezsin ve bunu yapmaya kalkışırsan haberim olur."

Gözlerim büyüdü. "Şimdi de esir mi oldum?"

"Esir değil, sağduyusunu kullanacak bir misafirsin" dedi Zayne. "Kısacası esir ya da iyice dinlenmiş bir konuk gibi hissetmek sana kalmış. Her halükârda ben artık yatıyorum çünkü bu gece yapacağımız şeyi yapmak için uykuya ihtiyacım olacak."

"Neymiş o şey?" dedim öfkelenip kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Birbirimizin saçlarını örüp yüz maskesi denemek mi?"

"Ah, benim saçlarımı örer misin gerçekten?" Zayne elini indirip yumruk yaptı. Beni boğazlayacakmış gibi görünüyordu ve canını sıkığının farkındaydım ama Misha o iblisin elindeyken ben-den siesta mı çekmemi bekliyordu?

"Sen birinin tehlikede olduğunu bilip de hiçbir şey yapmadan beklemenin nasıl bir duygu olduğunu biliyor musun?" diye sordum boğazımın düğümlendiğini hissederek.

"Sen biliyor musun?" İfadesi yumuşayan Zayne bana doğru bir adım attı. "Evet, ben biliyorum Trinity. Önemsediğin birini canı yanarken seyretmeye zorlanmanın ve bu konuda hiçbir şey yapamamanın ne demek olduğunu biliyorum."

Öfkemi bastıran bu sözler karşısında çenemi kapattım.

"Birbirimizi tanıdığımızı zannediyor olabiliriz ve benim hakkımda bir şeyler duyduğunun farkındayım ama aslında beni tanı-mıyorsun. Ne yaşadığımı ya da yaşamadığımı bilmiyorsun" diye devam etti Zayne. "Tıpkı benim de senin ne yaşadığını bilmediğim gibi. Ama ben senin güçlü, zorlu ve asil biri olduğundan eminim.

Her şeye karşı hazırlıklı olmak için ikimizin de biraz dinlenmesi gerektiğini anlayacak kadar zeki olduğundan da öyle."

Aniden canımı yakan yaşlar yüzünden gözlerimi kapatıp titrek bir nefes aldım. "Haklısın" diye itiraf ettim bir kez daha gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak. "Ve ben... ben üzgünüm. Ben sadece..."

"Endişelisin." Sesi yakından geldi ve gözlerimi açtığımda onu yanı başımda buldum. Nasıl bu kadar sessiz hareket edebildiğini hiç anlamamıştım. Elini kaldırdı ve yüzüme dökülen bir tutam saçı tuttu. Onu kulağımın arkasına götüren eli orada kaldı. "Seni anlıyorum Trinity. Gerçekten anlıyorum."

O an bedenim kontrolü ele geçirdi. Gözlerimi kapatıp yanağımı onun sıcak avucuna yasladım. Aslında bunu yapmamam gerektiğini biliyordum ama dokunuşunda huzur veren, rahatlatıcı bir şeyler vardı. Sanki sırf bunun için yaratılmıştı ve bu çok tuhaf bir duyguydu.

"Yorgunsun" dedi. "Birkaç saat dinlen."

"O kadar kötü mü görünüyorum?" diye sordum.

"Hayır. Harika görünüyorsun."

Gözlerimi açtığımda onunla göz göze geldim. Yüzünden belli belirsiz sahiplenici bir ifade geçtikten sonra elini indirip bir adım geriye gitti.

Dengemin bozulduğunu hissederek kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Pekâlâ. Nihayet uyumaya karar verdik mi?"

"Tanıdığım biri var ve şu an bunu aklımdan geçirdiğime bile inanamıyorum ama Bael'in yerini bilen biri varsa o da mutlaka odur. Bu gece buralarda olacağını düşünüyorum. Düzenli bir programı olduğunu söyleyemem."

"Kimmiş bu kişi? O da bir Gardiyan mı?"

Zayne bu defa keyifsizce güldü. "Hayır. Gardiyan değil. Kendisi muhtemelen başıma gelmiş en büyük beladır." Kısa bir duraksamanın ardından ekledi, "Yani onunla iyi geçineceksin."

İrkilerek uyanıp doğruldum ve Fıstık'la burun buruna geldim...
Yüzüme üflüyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken.

"Ölmediğinden emin olmaya çalışıyorum." Yatağın diğer tarafına süzüldü. "Bil bakalım ne oldu?"

"Ne oldu?" Omuzlarımda görünmez bir yükün ağırlığını hissederek yüzüme dökülen bir saç tutamını geriye attım. Bu duygunun ne anlama geldiğini biliyordum. "İblisler" diye fısıldadım kalm battaniyeyi üstümden atıp bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtarak. "Yakınlarda iblisler var."

"Ne?" diye feryat etti Fıstık.

Yataktan fırlayıp kapıya koştum ve onu ardına dek açtım. Oda da Zayne'i ararken çıplak ayaklarım soğuk beton zeminde kayıyordu. Kanepede hiç kıpırdamadan yatan, oldukça iri birini görüp yanına koştum. Sırtüstü uyuyan Zayne'in yüzü, kanepenin sırtına dönüktü. Bir eli başının altındaydı, diğerini ise hafifçe yumruk yapıp göğsünün üstüne bırakmıştı.

Çıplak göğsünün.

Gri battaniyesi dar kalçalarının etrafını sarmıştı ve tüm kalbimle belden aşağısının çıplak olmadığını umuyordum. Benim burada olmam sebebiyle tamamen çıplak uyuyacağını sanmıyordum ama normalde çoğu Gardiyan gerçek formunda uyurdu. Derin uykuya ancak bu şekilde dalabilirlerdi; bu yüzden Zayne’i bu halde uyurken görmek şaşırtıcıydı.

“Zayne” dedim uyku mahmurluğunun kalınlaştırdığı sesimle. “Uyan.”

Zayne kıpırdamadı. Uzanıp usulca omzuna dokundum. Parmaklarımdan yukarı yayılan anlamsız ve tuhaf bir statik enerji hissettim. “Zayne...”

Öyle hızlı hareket etti ki daha neye uğradığımı bile anlayamadan kendimi sırtüstü yerde, onu da bir elini omzuma koymuş, beni kanepenin kalın yastıklarına bastırmış halde üstümde buldum. Kocaman açılan gözlerimle yüzüne baktığımda gözbebeklerinin birer çizgiye dönüştüğünü gördüm.

“Tanrım” diye haykırdım donup kalarak.

Zayne’in beni tanıması ve beni altına yatırdığını fark etmesi biraz zaman aldı. Gözbebekleri normale döndükten sonra gözleri nihayet insan gözlerine dönüştü. “Trinity, ne yapıyorsun?”

“Ne mi yapıyorum?” Gözlerimi kırıştırdım. “Beni havada çevirdikten sonra bana ne yaptığımı mı soruyorsun?”

“Evet.” Hâlâ üstümdeydi ama elini omzumdan çekip başımın yanındaki yastığa koydu. “Uyuyordum.”

“Biliyorum.” Nihayet bakışlarımı aşağı indirme cesareti gösterdim ve tüm yavru çörtenlere şükürler olsun ki çıplak olmadığını gördüm. Gri eşofman altına benzer bir şey giymişti.

“Seni uyandırmaya çalıştım. İsmi seslendim ama cevap vermedin.”

“Kusura bakma” diye homurdandı. “Burada insanların olmasına alışık değilim.”

“Belli oluyor.”

“Saat kaç?” Zayne mutfağın olduğu tarafa baktı. “Saat daha dört Trinity. Hâlâ uyuyor olmalıydın.”

“Biliyorum ama uyandım.” Kollarım iki yanımda hareketsiz duruyordu. “İblislerin varlığını hissettim. Bu yüzden uyandım.”

“Ben iblis falan hissetmiyorum.” Zayne başını kaldırdığında altın rengi saçlarından birkaç tutam yanağına döküldü.

“Ben onlara karşı daha hassasım” diye açıkladım. “Onları bir Gardiyan’dan birkaç dakika önce hissedebilirim ve şu anda da hissediyorum. Burada iblisler var Zayne. Senin dairende değil ama yakınlarda. Muhtemelen sokaklarda ya da...”

“Büyük ihtimalle sokaktalar” dedi Zayne iç geçirip beni susturarak.

“Tamam. O halde kalkıp bir an önce...”

“Burada dört bir yanımda iblis dolu” dedi Zayne gözleri gözlerimde. Şey, yani tek gözü. Diğerini saçları örtüyordu. “Herhalde yürüyüşe çıkmış zebanilerdir. Gün içinde, özellikle de öğleden sonraları sadece onlar aktiftir.”

“Peki hâlâ burada yatıyor olmamızın sebebi ne?”

“Zebaniler nispeten zararsızdır Trinity. Yaptıkları tek şey elektronik eşyaları falan bozmaktır. İnsanları fazla rahatsız etmezler.”

Zebanilerin nispeten zararsız olduklarını ve gözlerine çok yakından bakmadığınız sürece Zayne ve benim kadar insana benzediklerini biliyordum. Gözleri tuhaf bir ışık yansıtırdı. Aslında Murphy Yasası’nın var olma sebebi onlardı. Kötü giden bir günün –arabanızın bozulması, trafik lambalarının çalışmaması, en sevdiğiniz kafenin kapanması, ofiste elektriğin kesik olması– sorumlusu genellikle bir zebani olurdu.

“Sen... sen onları avlamaz mısın?” diye sordum şaşırarak.

Zayne uzunca bir süre bekledikten sonra, “Eskiden suçları ne olursa olsun karşıma çıkan her iblisi avlardım” dedi.

“Bir Gardiyan olarak işin bu değil mi zaten?”

“Evet.”

Başka bir yorumda bulunmadığında yüzüne bakıp kendimi neyin içine soktuğumu düşünmekten başka bir şey yapamadım. Zayne’in klan lideri olmamasına şaşırmamak gerekirdi. Zebanileri avlamayan biri nasıl klan lideri olurdu? Geçmişte iblislerle işbirliği

yaptığı da aklımdan çıkmıyordu. Yine de belli ki klanı ona güveniyordu; en azından ne olduğumu bildikleri halde benim onun yanında kalmama izin verecek kadar. "Tuhaf bir Gardiyan'sın, diye fısıldadım.

Dudağının ucu yukarı kıvrıldı. "Sen de... sen de sadece tuhaf-sın."

"Sanırım bu lafa biraz alındım."

Zayne'in dudaklarındaki gülümseme genişledi. "İblislerin varlığını hissetmeye alışman gerekecek. Burada her yerde iblis olduğunu söylerken şaka yapmıyordum; özellikle de zebani gibi alt düzey iblisler."

"Tamam" dedim başka ne diyeceğimi bilemeyerek. Hâlâ onun altında yatıyor olduğum gerçeğinin tamamen farkındaydım ve bedenlerimiz birbirine dokunmadığı halde teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Bu pozisyonda olduğumuz son defasında onu öpmüştüm; üstelik o zaman üstümüzde çok daha fazla giysi vardı. "Şey, o zaman artık kalkmama izin verir misin?"

Zayne altında yattığımı yeni fark etmiş gibi gözlerini kırıştırdı ve her nedense bu beni, bana tuhaf olduğumu söylemesinden daha fazla rahatsız etti. Yani fiziksel anlamda bana karşı *bu kadar* mı çelişkiliydi?

Lanet olsun.

"Evet, sanırım bunu yapabilirim." Zayne usulca geriye gitti ve önce onun altından sonra kanepeden kalktım. Başını öne eğen Zayne altdudağını dişledi. Omuzları gerilmişti ve bakışlarını benden kaçırdı. "Birkaç saat daha uyusan iyi olur."

Artık ikimiz de uyandığımız için buna itiraz etmek istedim ama o an yatağa pijamasız girdiğimi fark ettim. Sadece pantolonumu çıkarmıştım, ki bu da üstümde sadece tişörtümün ve iç çamaşırlarımın olduğu anlamına geliyordu ve tişörtüm pek de uzun sayılmazdı.

Zayne iç çamaşırlarımı görebiliyordu.

Kurukafa baskılı, siyah beyaz iç çamaşırlarımı.

Ah, Tanrım.

Yüzümün alev alev olduğunu hissederek arkamı döndüm ve koşar adım odama girip kapıyı arkamdan kapattım. Kapıya yaslanıp gözlerimi kapadım.

Ben tam bir şaşkındım.

Zayne'le birlikte onun şu pek de arkadaşa benzemeyen arkadaşıyla konuşmak üzere evden ayrıldığımızda saat altıya geliyordu.

Zayne'in yatak odasını ikinci kez terk etmeden önce pantolonumu giydiğimden ve hançerlerimi koyduğum kılıfı belime sardığımdan emin oldum. Jada'nın hediyelerinden biri olan bu kılıfı daha önce hiç kullanmamıştım ama belime uyduğunu, daha uzun bir tişörtün altında fark edilmediğini keşfetmek beni rahatlatmıştı.

Şimdi kendimi garajda, hızlı görünen bir motosikletin yanına park edilmiş parlak, siyah bir Chevy Impala'ya bakarken bulmuştum ve Zayne'in beni iç çamaşırımla gördüğü gerçeğini çaresizce aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

Daha önce hiç böyle klasik bir araba görmediğim için Impala'yı hayranlıkla inceliyordum. "Supernatural" tutkunu musun?" diye sordum.

Zayne etrafımdan dolaşip yolcu kapısını açtı. "Son zamanlara dek değildim. Bu arabayı Winchesterlerin dünyasıyla tanışmadan önce almıştım."

"Ah."

Zayne bana dönüp kapıyı tuttu. Benim gibi o da güneş gözlüğü takmıştı. Onunki aynalı camları olan gümüş bir pilot gözlüğüydü. Benimkiyse beni bir böcek gibi gösterecek kadar büyüktü ve camları da olabilecek en koyu renkteydi.

Zayne'in o dolgun dudakları yukarı kıvrıldı. "Arabaya binecek misin?"

"Ah" dedim tekrar. "Evet."

Zayne göz açıp kapayana dek direksiyonun arkasına geçmiş, kontağı çeviriyordu. Motor gürültüyle çalıştı.

"Ee, nereye gidiyoruz?" diye sordum.

** ABD'de 2005 yılında başlayıp 15 sezon süren, korku dizisi. (y.n.)

“Nehrin karşı kıyısına. Yolumuz çok uzun sayılmaz.” Zayne garajdan çıkarken bana şöyle bir baktı. “Kemerini tak.”

Kemerimi takmadığımı fark etmemiştim bile. Koltuğuma yerleştikten sonra yaptığım tek şey yüzümü cama yapıştırmak oldu ve garajdan çıkar çıkmaz kendimizi tampon tampona trafiğin içinde bulduk. Gözlerimi kocaman açmış, gördüğüm her şeyi özümsemeye çalışıyordum.

Bu, az önceki gibi üst kat penceresinden dışarı bakmaya benzer miyordu.

Her renk ve boyutta bina, akşamın erken saatlerinde gökyüzüne uzanan kalın parmaklar gibi üst üste yığılmış, batmakta olan güneşin ışığını kesiyordu. Her yer insan doluydu.

Her yer.

Daha önce bir kaldırımda hiç bu kadar çok insan görmemişim. Çocukluğumun Morgantown’ı bile böyle değildi. Yüzleri ve bedenleri benim için birer karaltıdan ibaret olan yüzlerce insan, daha yavaş yürüyenlerin yanından geçiyor, araçların önüne atlıyordu. Kornalar çalıyor, insanlar bağırıyordu.

Sadece bu kadar da değildi. İblislerin varlığını hâlâ hissediyor, etraftaki insanların bazılarının gerçek insan olmadığını biliyordum. Ses bombardımanına uğramak beni biraz yormuştu. Hal böyleyken insanlar ve hayaletler arasındaki farkı ayırt etmekte zorlanıyordum. Şimdi bu farkı nasıl anlayacaktım?

“Etraf çok kalabalık” diye belirttim.

Zayne’in, “Aslında تنها bile sayılır” dediğini duyunca kocaman açılan gözlerimi ona çevirdim.

“Gerçekten mi?” diye fısıldadım.

Başını salladı. “İş çıkış saati geçti. Üç saat önce burada olsaydık şu ankinden iki kat fazla insan görürdük.”

“Yüce Tanrım.” Buraya tek başıma gelmediğime sevinmişim. Kalabalıklardan korkmazdım; ya da en azından korkmadığımı sanıyordum. Artık farklı düşünüyordum

Başımı tekrar cama çevirdim. Dışarıyı seyrederken zihnimden türlü türlü düşünceler geçiyordu ve puslu binalar zamanla kara-

ağaç ve park manzaralarına dönüştü. Misha'ya, onun şu an neler yaşıyor olabileceğine dair düşünceleri aklımdan çıkarmaya çalıştım. Bu tuzağa düşmeyecektim. Aramızdaki bağı hâlâ hissedebildiğime göre Misha hayattaydı ve önemli olan da buydu.

Kendimi, Zayne'in, sevdiğin birinin incinmesini seyretmek zorunda bırakılmak ve bu konuda hiçbir şey yapamamakla ilgili sözlerini düşünürken buldum. Bir kez daha haklı çıkmıştı. Onunla ilgili çok şey bilmiyordum ve... daha fazlasını bilmek istiyordum.

"Geldik" dedi Zayne beni düşüncelerimden sıyrarak.

Etrafa odaklandım ve özel mülke ait bir yolda olduğumuzu, bir... bir malikânenin önünde durduğumuzu görmek beni şaşırttı.

Yüzümü cama bastırıp gözlerimi kısarak, tüm evi çevreliymiş gibi görünen geniş bir verandaya dizili tuhaf beyaz sütunlara sahip iki katlı dev tuğla binaya baktım.

Evet, bu kesinlikle bir malikâneydi.

Zayne kontağı kapattığı halde yerimden kıpırdamadım ve hafifçe nefes aldığımda burnuma... iblislerin kokusu geldi. Gerçekten her yerden karşımıza çıkabilirlerdi. Köprüden geçtiğimiz zaman hariç onların varlığını yol boyu hissetmiştim.

"İyi misin?" diye sordu Zayne.

"Evet" diye fısıldadım. "Neredeyiz?"

"Maryland'deki nehrin karşı kıyısında. Burası... burası özel bir ev" dedi Zayne dönüp ona bakmama sebep olacak kadar mesafeli bir sesle. Yüzünde gergin bir ifadeyle o da eve bakıyordu. "Aslında evde iki kişi yaşıyor ama sanırım geleni gideni çok oluyor."

"Vay canına. Bu koca evde sadece iki kişi mi yaşıyor?"

"Evet" diye mırıldandı Zayne güneş gözlüğünü çıkarıp siperliğe koyarak. "Ama Thierry'nin evini düşün. O ev bunun iki katı büyüklükte ve içinde kaç kişi yaşıyor? Dört mü?"

Haklıydı. "İyi misin?"

Zayne gözlerini kırıştırtıp tekrar bana baktığında yüz hatları yumuşamıştı. "Ben her zaman iyiyim."

Kaşlarımı kaldırdım ama Zayne kapıyı açıp arabadan indi ve benim de aynısını yapmam zamanının geldiğini anladım. Çantamı koltukta bırakıp yanıma sadece telefonumu aldım.

Gri kaldırım taşlarında yürürken güneş evin arkasında kaldığı halde buranın daha sıcak olduğunu fark ettim. Rüzgâr dağlarda olduğu kadar serin esmiyordu.

“Hey.”

Durup Zayne’e döndüm. Rüzgâr saçlarından bir tutamı her zaman olduğu gibi yüzüne düşürmüştü. Derin bir nefes almasıyla birlikte göğsü inip kalktı. “Küçük bir uyarı. Az sonra tanışacağın adam... o biraz farklıdır.”

“Nasıl farklı?”

“O bir iblis.”

“Ne?” diye haykırdım içgüdüsel bir hareketle hançerlerime davranarak.

“Yapma Trinity” dedi Zayne bileğimi tutup elime hançer almamı engelleyerek. “Beni dinle. Şiddete gerek yok. Buradaki hiç kimse...”

“Buradaki hiçbir iblis demek istedin herhalde...”

“Buradaki hiç kimse sana ya da bana zarar vermez.” Zayne alçak ve sakin bir sesle konuştuğu halde gözleri kısılmıştı.

Lanet olsun, Zayne gerçekten de iblislerle işbirliği yapıyordu. Ne sanmıştım ki? Bunu sadece geçmişte yaptığını mı? Artık onlarla çalışmadığını mı?

Zayne bileklerimi tutmayı sürdürerek karşıma geçti. “Bunun tuhaf olduğunu biliyorum ama sorun çıkmayacağından emin olabilirsin. Bu kişileri neredeyse tüm hayatım boyunca tanıyorum ve Misha’yı gerçekten bulmak istiyorsak bize sadece onlar yardım edebilir.”

O an onun kimi kastettiğini anladım; birlikte büyüdüğü şu yarı Gardiyan, yarı iblis kız. Burada yaşayan o kız mıydı? Dudağımı ısırip omzumun üstünden dev malikâneye baktım. Bunu yapabilecek miydim? İblislerin yaşadığı bir eve girip onlardan yardım isteyebilecek miydim?

Babam bunu duysa ne düşünürdü?

Lanet olsun, herhalde sinir krizi falan geçirirdi. Bir yanım onun her an ortaya çıkıp Zayne’i aşağı indirmesini ve beni tekrar Thierry’nin yanına götürmesini bekliyordu.

"Burada güvendeyiz" dedi Zayne. Bileğimi bıraktı ve gözlerime bakabilmek için güneş gözlüğümü başımın üstüne götürdü. "Bana güveniyor musun Trinity?"

"Ben..." Bu soruyu nasıl yanıtlayacağımı bilemedim. İçten içe ona güveniyordum çünkü ona güvenmemem için ortada bir sebep yoktu ama yine de ona, bütün bunlara karşı temkinliydim. Hafifçe iç geçirdim. "Bize yardım edebileceklerinden emin misin?"

Zayne başını salladı. "Eminim."

Zor ve belki biraz da çılgınca bir karar almak üzereydim ama Misha'yı bulmak için her şeyi yapardım; bu, o güne dek öğrendiğim her şeye karşı çıkmak anlamına gelse bile.

"Tamam" dedim.

Birlikte eve doğru yürüdük. Çif kanatlı bronz kapı açıktı ve önünde bir adam duruyordu. Soluk sarı saçları omuzlarına dökülen adam bir... bir tulum mu giymişti?

Evet.

Bu kesinlikle siyah bir tulumdu.

Boğazımdaki sıcak nefesi ve içimdeki ağırlığı daha fazla hisseder oldum. Adımlarım yavaşladı ve elim hemen hançerlerime gitti.

Tulum giymiş bu adam bir iblisti.

Zayne elini belime götürüp beni hafifçe öne doğru itti ve iblis de merdivenin başına geldi.

"Bu tam bir sürpriz oldu" dedi iblis.

Merdivenin önünde durup Zayne'e baktım.

"Sorun yok" dedi Zayne elimi sıcak avucuna alarak. Birlikte merdiveni çıktık. "Bu Cayman."

Cayman başını yana eğip bir Zayne'e bir bana baktı. "Epeydir görüşmedik Zayne."

"Uzun zaman oldu." Zayne, Cayman'ın önünde durdu ve şimdi onu daha yakından görebildiğim için iblisin gözlerinin canlı bir bal rengi olduğunu fark etmiştim. Belli ki alt düzey bir iblis değildi. "O burada mı? Onu görmeliyim."

"İkisi de burada."

Zayne'in çenesi gerildi. "Harika."

Cayman birleşmiş ellerimize baktıktan sonra bakışlarını ağır ağır yukarı çevirdi. "Öyle." Çıplak ayaklarıyla arkasını döndü. "Beni takip edin."

Cayman'ın peşinden geniş bir antreye adım atarken tüylerim diken diken olmuştu. Başımı kaldırdığımda dev bir kristal avize gördüm; süslü bir avize. Büyük bir döner merdivenin altından geçtiğimiz sırada Zayne elimi bıraktı. Bakışlarımı etrafta gezdirdim ve duvarlarda tuhaf tablolar olduğunu fark ettim. Bazıları kırmızı ve siyahın pastel tonlarındaydı ve gökdelenlerin büyütülmüş, siyah beyaz fotoğraflarının yanında ateş resimleri vardı.

"Ee, Zayne, dostum o güzel arabarla gezmeme ne zaman izin vereceksin?" diye sordu Cayman omzunun üstünden bize bakarak. Neredeyse simsiyah olan kaşları yüzünün geri kalanıyla tam bir tezat yaratıyordu.

"Sen simsarlığı bıraktığında Cayman."

Bakışlarım keskinleşti. Cayman iblis bir simsar mıydı? Bu işi yapanlar Üst Düzey kabul edilir ama aslında insanlarla onların ruhları için pazarlık yapan orta kademe yönetici sayılırlardı. Halk arasında kavşak iblisleri olarak bilinirlerdi ama içlerinden birine rastlamak için güneyin derinliklerindeki bir yola gitmeniz gerekmezdi. Onları daha çok, içleri öfke dolu insanların uğrak yeri olan bar ve benzeri yerlerde görebilirdiniz.

"Eh, bu asla olmayacak" dedi iblis.

"Biliyorum" dedi Zayne ve onun, insanların ruhlarını çalan bir iblisle nasıl böyle rahatça sohbet edebildiğine akıl sır erdiremedim.

"Salonun kusuruna bakmayın. Biraz dağınık. *Avenger* filmlerini izliyorduk ve o sırada kendimize yastıktan kale yaptık."

Yastıktan kale mi?

Karşımda duran iblis tulum giyiyor, Zayne'in arabasını kullanmak istiyor ve yastıktan kale mi yapıyordu? Yoksa dışarıda düşüp başımı mı vurmuştum?

Zayne bir şey demedi ama Cayman sola döndüğünde az önceki sözleriyle ne demek istediğini anladım. Fazlasıyla geniş salondaki televizyon o kadar büyüktü ki bu boyutta televizyon yapabildiklerinden bile habersizdim. Televizyonun iki yanında yerden tava-

na dek uzanan kitaplıklar vardı. Salonun tam ortasına büyük bir L kanepesi yerleştirilmişti ve televizyonun karşısında Cayman'ın az önce sözünü ettiği şey duruyordu.

Kimisi uzun, ince ve renkli, kimisi kabarık ve beyaz yastıklardan yapılmış bir kale.

Çok konforlu görünüyordu.

Bakışlarımı kaleden ayırdım. Sehpada, o güne dek gördüğüm en geniş patlamış mısır kâsesi duruyordu ve yanında da yarısı yenmiş bir... kurabiye hamuruyla, üç şişe portakal suyu mu vardı?

Ne tuhaf bir kombinasyon.

Cayman kendini kanepenin tam ortasına bırakırken ben öylece duruyordum. "Birazdan gelir." O tuhaf gözleri bana çevrildi. "Gel otur. Merak etme ısırman." Dudaklarında ağır ağır bir gülümseme belirdi. "Tabii eğer ısırmanımı istersen o başka."

Gerildim.

"Cayman" diye gürledi Zayne onu uyararak.

İblis Zayne'i duymazdan geldi ve ben de olduğum yerde kalmayı daha uygun buldum. İblis suratını astı. "Ya sen Zayne?"

"Ben iyiyim. Teşekkürler" dedi Zayne benden birkaç adım ötede, ellerini kotunun ceplerine sokmuş, ayaklarını kavuşturmuş halde duvara yaslanarak. Cayman'a fazla yaklaşmak istemiyormuş gibi görünmesi huzursuzluğumu iyice artırıyordu.

"Affedersiniz" dedi boğuk bir ses. "Halletmem gereken işler vardı da."

Mutfak olduğunu tahmin ettiğim yerden içeri giren koyu saçlı, uzun boylu adamı gördüğümde gözlerim büyüdü. Adam tepeden tırnağa siyaha bürünmüştü; siyah kot ve siyah gömlek. Zayne'den bile uzun olabilirdi. Onun kadar iriyarı değildi ama ondan daha uzundu. Benden yüz hatlarını seçemeyeceğim kadar uzakta duruyordu.

"Ne haber Taş Kalpli?" diye sordu Zayne'e.

Taş kalpli mi?

Zayne'e baktım.

İblis'e karanlık bir bakış fırlattı.

Bu soğuk selamlaşmadan etkilenmeyen adam koltuğun arkasına geçip durdu ve bakışlarını üstüme dikti. Başını yana eğip bana bir adım yaklaştığında yüz hatlarını seçebildim. O... o, köşeli, keskin yüz hatları, Cayman'ın inkiler gibi altın rengi olan ve ona kediye benzer bir görünüm veren çekik, parlak gözleriyle baş döndürücü derecede çekici bir adamdı. Dudaklarını aralayıp gürültülü, keskin bir nefes aldı.

"Senden ne haber?" diye sordu Zayne sırtını duvardan ayırarak.

Adam cevap vermek yerine transa geçmiş gibi kolunu yukarı kaldırdı ve elini bana doğru uzattı.

"Sakın bana dokunma." Sendeleyerek kendimi yana atmamla birlikte Zayne'e çarptım.

Zayne beni kendine doğru çekti ve bir anda iki adamın arasında kaldım. Sırtım Zayne'in, göğsüm karşımda duran adamın teninden yayılan ısıyla sımsıcak oldu. "Söylediklerimi unutma. O sana zarar vermez" dedi Zayne. "Güven bana. Sadece her zaman-
kinden garip davranıyor."

"Bu iş giderek tuhaflaşıyor" diye yorumda bulundu Cayman oturduğu yerden. "Ve ortam hiç ummadığım şekilde geriliyor."

Gözlerimi kırıştırdım.

"Ne?" Karşımdaki adam da gözlerini kırıştırdıktan sonra başını eğip eline baktı. Yaptığı şeyi yeni fark etmiş gibi yüzünden bir şaşkınlık geçti. Kolunu indirip elini yumruk yaptı. "Vay canına."

"Neden öyle dedin?" Zayne beni arkasına doğru çekti. "Ne yapıyorsun?"

"Geliyorum!" diye cınladı bir kadın sesi ve Zayne'in sessizce küfredtiğini duydum. "Affedersiniz..."

"Her şey yolunda" diye seslendi karşımdaki adam kadına, bizden bir adım uzaklaşarak. "Gelmene gerek yok Layla. Ciddiyim. Bana biraz zaman tanı."

Zayne'in sırtındaki kasların gerildiğini hissettiğimde içim boşalır gibi oldu. "Lanet olsun."

Bu sözler de beni rahatlatmaktan uzaktı.

İblis başını kaldırdı. "Nerede buldun onu? Bir kilisede falan mı?"

Kaşlarım çatıldı. Zayne kiliselerden insan mı topluyordu?

"Hayır. Onu kiliseden bulmadım. Bu nasıl bir soru böyle?"

"Tamam. Şey, onu her nerede bulduysan aldığın yere geri götür Taş Kalpli."

"Ben oyuncak değilim" diye terslendim Zayne'den uzaklaşarak. "Oradan oraya taşmacak cansız bir eşya da değilim."

O kehribar rengi keskin gözler üstüme dikildi. "Ah, ben senin ne olduğunu anladım."

Sırtımı dikleştirdim.

"Nereden anladın?" diye sordu Zayne ısrarla. "Onun ne olduğunu nereden anladın?"

"Ben sıradan bir iblis değilim Taş Kalpli." İblisin teni incelmeye, altında morluklar belirmeye başladı. "Ben Cehennem Veliaht Prensi Astaroth. Her şeyi *bilirim*."

Kutsal kanola yağı adına, Zayne beni Cehennem Veliaht Prensi'nin huzuruna mı çıkarmıştı?

Bu da ne demek oluyordu?

Parmaklarım hançerlerimin ağırlığını hissetmek için yanıp tutuşuyordu ama daha da kötüsü, içimde *asaletim* kıpırdanmaya başlamıştı. Onu bastırmaya çalıştığım halde direniyor, özgürlüğüne kavuşmakta ısrarcı davranıyordu.

"Sen gerçek bir prens misin?" diye sordum.

Astaroth başını eğdi. "Ben Cehennem Veliaht Prensi'yim."

Dudaklarım aralandı ve Zayne'e döndüm. "İblislerle bir araya geleceğimiz bombasını patlattığında içlerinden birinin Veliaht Prens olduğunu söylemeyi unutmuşsun."

"Affedersin, Roth'un bu önemsiz bilgiyi kendine saklayacağını düşünmüştüm" diye homurdandı Zayne. "Ama kendisi... mükemmel biridir."

"Gerçekten öyleyim."

"Mükemmel derecede sinir bozucudur" diye ekledi Zayne ve bakışlarımı tekrar Roth'a çevirdiğimi görünce dudağını büzdü. "Veliaht Prens'dir ama... o kadar da kötü biri değildir."

Roth derin bir nefes alıp elini göğsüne götürdü. "Sen az önce bana iltifat mı ettin Taş Kalpli?"

Zayne onu duymazdan geldi. "Kötü bir adam değildir" diye tekrarladı.

"Yine mi iltifat ediyorsun? Ah, vay canına. Yüzüm kızaracak" dedi Roth. "Yine de bu, *bu şeyi* evime getirmiş olmandan hiç ama hiç hoşlanmadığım gerçeğini değiştirmiyor."

Zayne bir anda önüne atladı. "Buraya yardımımı istemek için geldim Roth."

"Layla'nın burada olduğunu bile bile *bu şeyi* evime mi getirdin?" diye tekrarladı Roth. "Sen kafayı mı yedin?"

"Pekâlâ" dedi iki adamın arkasında bir yerde olan Cayman. "Ortada neler döndüğünü merak ediyorum doğrusu."

Cayman'ı duymazdan gelen Zayne'in arkasından başımı uzattım. "Kız da ben de onun ne olduğunu biliyoruz ama o, sizin için bir tehdit oluşturmuyor. Buraya yardımınıza ihtiyacımız olduğu için geldik" dedi Zayne.

"Pekâlâ, daha fazla bekleyemeyeceğim çünkü Zayne'in sesini duyduğuma yemin edebilirim ve..." diye seslendi mutfakta olduğunu düşündüğüm kadm.

Roth bağırarak bir şeyler söyledikten sonra bir anda ortadan kayboldu. Koltuğun diğer tarafında ortaya çıkmasıyla birlikte nefesim kesildi ve Zayne de yanımda öyle bir gerildi ki dönüşüm geçirdiğini sandım.

Başımı kaldırıp Zayne'e baktım. Sanki bir perde inmişti. Daha önce, duygusuz görüldüğünü düşünmüşsem bile yanılmıştım. Şu an bir heykelden farksızdı.

Bakışlarını takip ettiğimde koltuğun yakınında duran kızı gördüm ve gözlerimi ondan alamadım. Kızın... gerçeküstü, ruhani bir güzelliği vardı ve ikimizin ne olduğunu bilmesem asıl Asilkan'ın o olduğunu düşünürdüm. Uzun, açık sarı saçları ve iri, soluk mavi gözleriyle damarlarında benimkinden çok daha fazla melek kanı taşıyormuş gibi görünüyordu ama elbette onun gerçekte ne oldu-

ğunu biliyordum. O yarı iblis, yarı Gardiyan'dı ve damarlarında tek bir damla bile melek kanı yoktu.

"Zayne" dedi kız gülümseyerek. "Seni gördüğüme çok sevindim. Uzun zaman oldu."

"Evet. Öyle oldu." Zayne'in sesi alışılmadık şekilde boğuktu. "Trinity? Bu Layla. İkimiz, şey, birlikte büyüdük."

"Adı *Trinity* mi?" Onu umursamayıp en az benimki kadar nadir bulunan bir türden olan o kişiye odaklandım. Layla'nın gözleri hâlâ Zayne'in üstündeydi ve içimden bir ses onun hâlâ bir kez olsun bana bakmadığını söylüyordu. Kız bana, hem çok güzel hem de biraz ürkütücü ve belki de perili olan şu porselen bebekleri hatırlatmıştı. Bakışlarımı Roth'a çevirdim.

Ürkütücü olan bir diğer şey de Layla'nın yanında duran Roth'un bana bakışlarıydı. Bana... bana peynirli patates kızartması dolu bir tabağa bakar gibi bakıyordu.

Gerçekten de fazlasıyla huzursuzlanmaya başlamıştım.

Layla nihayet gözlerini Zayne'den ayırıp bana çevirdi. Dudaklarındaki gülümseme soldu ve mavi gözleri büyüdü. "Yüce Tanrım" diye fısıldadı.

Donup kaldım. "Şey..."

"Ne görüyorsun?" diye sordu Roth, Layla'nın kolunu tutarak.

Bir dakika. Cehennem Veliaht Prensi'nin benim ne olduğumu hissettiğine inanabilirdim belki ama bir yarı iblis yarı Gardiyan'ın? Bu bana mümkün görünmüyordu.

"Bilmiyorum" dedi Layla, Roth'un etrafından dolaşmaya davranarak. Ama Roth onun kolunu bırakmayıp gitmesine izin vermedi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Kaşlarımı yukarı kaldırdım.

"Keşke biri bana burada neler olduğunu anlatsa" diye iç geçirdi Cayman. "Kendimi gerçekten de dışlanmış hissediyorum."

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordum Zayne'e.

"Bu harika soruyu ben de kendime sorup duruyorum" diye belirtti Roth, Layla'yı tutmaya devam ederek ve... ve şimdi Layla da bana, krema soslu peynirli patates kızartmasıymışım gibi bakıyordu.

"Benim ne olduğumu bilmemeleri gerekirdi" diye sürdürdüm sözlerimi. "Ama şimdi bu ikisinin bakışları beni fazlasıyla huzursuz ediyor."

"Senin ne olduğunu bilemiyor olmaları gerekirdi ama belli ki Roth... çok özel biri" dedi Zayne.

"Sen benimle cilveleşiyor musun Taş Kalpli?" diye sordu Roth.

Zayne bana dönüp alçak sesle, "Layla'nın senin ne olduğunu bildiğini sanmıyorum ama..." Yan gözle Layla'ya baktı. "O senin ruhunu okuyabiliyor."

"Ne?" dedim tiz bir sesle ve dönüp tekrar Layla ve Roth'a baktım. Layla şimdi kendini Roth'un elinden kurtarmaya çalışıyordu. "Bu ikisinin iyi kişiler olduğundan emin misin?"

Zayne Roth'a tehditkâr bir bakış fırlatarak, "Öyleler" dedi. "Bana güvenebilirsin. Onlara da."

"Bundan çok da emin değilim" dedim iblislere bakarak. "Bakışları sanki beni mideye indirmek istediklerini söylüyor."

"Öyle bakmaktan vazgeçeceklerini umuyorum" dedi Zayne uyarıda bulunarak. "Hemen şimdi."

"O bakışı ben de görebiliyorum" dedi Cayman araya girerek. "Şimdi fark ettim. Artık bundan vazgeçsen iyi olur Layla."

"Ne?" dedi Layla gözlerini kırıştıırıp etrafa bakarak. Roth'un kolunu nasıl da zorladığını fark ettiğinde yüzü kıpkırmızı kesildi. "Ah, vay canına. Özür dilerim."

"Önemli değil." Roth Layla'yı göğsüne çekti ve ona Ty'ın Jada'ya sarıldığı gibi sarıldı. Onun kıza bu şekilde sarılmasına bir anlam veremedim. Bu olanların hiçbirine anlam veremedim. "Az önce ben de aynı tepkiyi verdim."

Layla iki eliyle birden Roth'un kolunu tuttu. Sürekli etrafıma bakıp duruyor... yoksa benim ruhumu mu görüyordu?

"Ne görüyorsun Layla?" diye sordu Zayne.

"Ben..." dedi Layla, Roth'un kolunu ovuşturarak. "Ben saf beyaz ve... saf siyah görüyorum."

Bu sözlerin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Zayne bana baktığında şaşırmış görünüyordu.

Layla, "Her iki dünyanın en iyileri" diye mırıldandığında ürperdim. "Ne bu kız?" diye sordu tekrar, atıştırmalık isteyen bir çocuk gibi.

"O bir Asilkan" dedi Roth ve kusacak gibi oldum. Benim ne olduğumu gerçekten de biliyordu. "Daha bilinen adıyla nefilim."

Layla'nın ağzı açık kaldı. "Lanet olsun."

Cayman birden koltuğun üstünden diğer tarafa atladı. Bu davranışı beni gururlandırdı çünkü diğer ikisi kişisel alanıma sızıp benimle fazlasıyla yakınlaşmak ister gibi görünüyordu.

Zayne sırtıttı. "Vay canına Cayman, daha önce seni hiç bu kadar hızlı görmemiştim."

"Neler oluyor Zayne? Az önce ona yanıma oturmasını söyledim. Yanıma diyorum. Bu ne saçmalık" dedi Cayman başını iki yana sallayarak. "İlk kez bir Asilkan görüyorum. Yüce Tanrım." Gözleri kocaman açılmış halde geri çekildi. "Bu hayat bana göre değil."

"Ben... ben size zarar falan verecek değilim çocuklar" dedim kendimi yarı baş belası yarı ucube gibi hissederek. "Yani böyle bir niyetim yok." Bütün bu olanlar yüzünden huzursuzlandığımı hissederek Zayne'e baktım. "Öyle değil mi?"

Zayne'in dudağı yukarı kıvrıldı. "Öyle."

"Ama istesen bunu yapabilirsin" dedi Roth çenesini Layla'nın başının üstüne yaslayarak. "Bu dünyada benim bile karşı karşıya kalmak istemeyeceğim iki tür var ve ikisi de Gardiyan değil."

Zayne iç geçirdi.

"Biri Asilkan" dedi Roth.

Elimde olmadan sordum, "Ya diğeri?"

Bakışlarını tekrar bana çeviren Roth'un dudaklarındaki belli belirsiz gülümseme ürpermeme sebep oldu. "Onun size zarar vermesi için bir sebep yok" dedi Zayne. "Bu yüzden eline böyle bir sebep vermesek iyi olur çünkü bir Asilkan hakkında yeterince bilginiz varsa onu kızdırdığınızda öfkesini benim bile bastıramayacağımı biliyor olmanız gerekir."

Roth'un dudakları tek çizgi halini aldı. "Bunu bile bile onu buraya getirip Layla'yı tehlikeye attın..."

"Buraya sizden yardım istemeye geldik."

"Bana ihtiyaç duyman hoşuma gidiyor Taş Kalpli" dedi Roth sırtarak.

"Tanrım, senden nefret ediyorum" diye homurdandı Zayne.

"Hey! İlk kez adımı kullanıyorsun."

Zayne gözlerini devirdi. "Her hâlükârda, onun yarı melek olduğu gerçeğini görmezden gelmek konusunda size güvendiğim için buradayız; özellikle de o da sizin iblis olduğunuz gerçeğini görmezden gelirken." Zayne'in sesi sertleşti. "Bu yüzden artık lütfen konuya gelebilir miyiz?"

Kimse konuşmayınca elini kaldırdım. "Benim bir sorum var."

"Nedir?" Zayne'in iç geçirmesi bana o kadar güçlü bir şekilde Misha'yı hatırlattı ki yüreğim acıdı.

Layla'ya baktım. "Ruhları nasıl görebiliyorsun?"

Layla Roth'a baktıktan sonra, "Sen benim ne olduğumu biliyor musun?" diye sordu bana.

"Yarı Gardiyan yarı iblis değil misin?"

"Pekâlâ. Annemin kim olduğunu biliyor musun?"

"Lilith mi?" dedim Misha'nın bana söylediklerini hatırlayarak.

Zayne'in şaşırarak irkildiğini hissettim ama umursamadım.

"Senin annen Lilith mi?"

"Evet ve damarlarımda Gardiyan kanı da olduğu için annemin yetenekleri bende farklı şekilde ortaya çıktı" diye açıkladı küçücük elleriyle Roth'un kollarını ovuşturmaya devam eden Layla. "Ruhları görebiliyorum. Benim için aura gibiler. Beyaz ruhlar en saf olanlarıdır. Gardiyanların, meleklerin ve günahsız insanların saf ruhları vardır." Susup bakışlarını yine etrafımda gezdirdi. "Senin de saf bir ruhun var ve..."

"Ve ne?" Onun gördüklerini görebilmeyi dileyerek gözlerimi kıstım.

"Bilmiyorum. Daha önce hiç bu kadar karanlık bir ruh görme-miştim" dedi Layla ve gözlerimi kırptırdım. "Yani tıpkı iblislerin ruh yerine koca bir boşluğa sahip olmaları gibi."

Kızın arkasında duran Roth yüzünü buruşturdu.

“Ve gerçekten kötü, gerçekten şeytani insanların da karanlık ruhları vardır ama saf siyah? Saf siyah ve saf beyaz?” Layla’nın yüzünden bir hayret ifadesi geçti. “Sanırım sebep senin olduğun şey ve benim buna ilk kez rastlıyorum olmam.”

“Ama neden siyah?” diye sordum. “Yani bir ruh ne kadar karanlıksa sahibi de o kadar kötüdür...”

“Bu soruyu yanıtlayabilirim” dedim Roth yardımsever bir tavırla. “Muhtemelen babanın günahlarını ödüyorsun. Meleklerin insanlarla takılabileceğini sanmıyorum.”

“Hayır” diye onayladı Cayman sessizce. “Bunu asırlarca yaptılar” diye belirttim. “Eskiden benim türümden binlerce kişi vardı.”

“Bu kaç yüzyıl önceydi? O zamandan beri pek çok şey değişti. Meleklerin insanlarla çiftleşmesi yasaklandı” dedi Roth.

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Zayne.

“Ben bir iblisim. Veliaht Prens’im. Neyin yasak olup olmadığını iyi bilirim” dedi sırtarak. “Bu da aklıma, bir meleğin neden böyle temel bir kuralı yıkıp seni meydana getirdiği ve yaşamana izin verdiği sorusunu getiriyor.”

Sözlerinin *yaşamama izin verilmesiyle* ilgili kısmında kaşımı kaldırdım.

“Bu aynı zamanda senin babanın kim olduğu sorusunu da doğruyor” dedi Roth.

Roth’un sorusunu duymazdan gelerek, “Anneninkilere benzer başka yeteneklerin var mı?” diye sordum Layla’ya. “Mesela ruhları ele geçirebiliyor musun?”

“Evet ama bunu yapmıyorum” dedi Layla. Gözlerime baktığında muhtemelen bu konuda kuşkularım olduğunu anlamıştı. “Daha doğrusu yapmamaya çalışıyorum. Geçmişte bazı yanlış adımlar attım...”

Layla bakışlarını Zayne’e çevirdiğinde her şeyi anladım. Misha Zayne’in, ruhunun bir parçasını yitirdiği konusunda haklıydı. Ve bunun sorumlusunun Layla olduğundan emindim. “Aynısını tekrarlamamak için elimden geleni yapıyorum.”

“Bu konuda her zaman başarılı olduğunu söyleyebilirim” dedi Roth, Layla’nın başına bir öpücük kondurarak. “Öyle olmasa bile o her zaman mükemmeldir.”

Layla hafifçe gülümseyerek başını geriye attı. Roth’un ona verdiği öpücük hızlı ve hafif bir öpücük olsa da beni şaşırtmaya yetmişti. İkisinin birbirine olan ilgi ve sevgisini açıkça sergilemesinden etkilenmiştim. Kafam karışmıştı.

İblislerin de... sevebildiğini bilmiyordum. Evet şehvet duyabiliyorlardı ama sevgi? O güne dek aldığım her derste iblislerin bu tür insani duygulardan yoksun oldukları imâsı vardı.

Safkan melekler insanlar gibi sevemezdi. Tanrım, ilk başlarda bunu Gardiyanlar bile deneyimleyemiyordu. Sevgiyi insanlarla iletişimleri sonucu öğrenmişlerdi. Yüzlerce yılın sonunda sevgi onlar için öğrenilmiş bir davranışa dönüşmüştü. İblisler içinde mi aynısı geçerliydi?

Zayne’e baktığımda sessiz ve gergin olduğunu, aşağı indirdiği gür kirpiklerinin ardından Layla ve Roth’u seyrettiğini gördüm.

Uzunca bir süre sonra iblis prens, Layla’yı koltuğa götürdü ve kolundan çekerek yanına oturttu. “Sen de otur, Trinity. Belli ki hepimizin sohbete ihtiyacı var.”

Oturmak istemedim.

Zayne beni usulca arkamdan itti. “Hadi git.”

Direnme güdümü bastırdım ve ayaklarımı sürüye sürüye koltuğa gidip oturdum. Cayman nihayet, duvarın içinden geçip yok olmak istiyormuş gibi görünmekten vazgeçmiş ve belli ki tekrar meraklanmıştı.

Roth eğilip önce bana sonra Zayne’e baktı. “Söyle bakalım Trinity, kutsal olsan da olmasan da şu Taş Kalpli denilen adamla nasıl tanıştın? Hikâyenizi duymak için sabırsızlanıyorum.”

“Ben de öyle” diye mırıldandı Layla.

Zayne’e baktım. Başını öne eğmişti ve her an duvardaki kitaplığı kapıp Roth’un kafasına fırlatabilirmiş gibi görünüyordu.

“Nasıl tanıştığımızın şu an için pek bir önemi yok” dedi Zayne sabırsızlığını yansıtan gergin bir sesle.

“Tersine bence çok önemli. İkinizin nasıl tanıştığını bilmek istiyorum” dedi Layla söze girip bakışlarım bana çevirerek.

Hafifçe nefes aldım. “O... o benim yaşadığım komüne geldi.”

“Sen bir Gardiyan komününde mi yaşıyorsun?” dedi Layla şaşırıldığını söyleyen bir sesle.

“Bölgesel güç merkezinde” dedim fazla detaya girmeyerek ama belli ki Layla ne demek istediğimi anlamıştı. Gözleri iyice büyüdü. “Peki ne zamandır orada yaşıyorsun?”

“Yedi ya da sekiz yaşımdan beri” diye itiraf ettim, beni koruyan klanı ihanet etmeden ne kadar bilgi paylaşabileceğimi bilemeyecek. “Beni... beni orada saklıyorlardı. Benim gerçekte ne olduğumu bilen çok az kişi var.”

“Enteresan” diye mırıldandı Roth aslında tam tersini düşünüyormuş gibi. “Yine de Zayne’in bizden yardım istemesinin sebebi daha fazla ilgimi çekiyor.”

“Komün dün gece saldırıya uğradı ve Trinity’ye yakın biri, benim de tanıdığım bir iblis tarafından kaçırıldı. DC’de gördüğüm bir Üst Düzey tarafından” diye açıkladı Zayne. “Büyük ihtimalle buraya dönen bu iblisi bulmalıyız.”

Roth arkasına yaslanıp bacak bacak üstüne attı. “Trinity’nin bu yakını bir Gardiyan mı?”

“Evet” dedi.

“Size bu kişinin hâlâ hayatta olduğunu düşündürten şey ne?” diye sordu Roth, Layla’nın saçlarıyla oynayarak.

“İblisler, güzel yarı Gardiyanlar dışında esirlerini genellikle hayatta bırakmazlar.”

“Ben onun hayatta olduğundan eminim” dedim. “O bana bağlı bir Koruyucu. Ölseydi hissederdim.”

“Sana bağlı bir Koruyucu mu?” diye mırıldandı Layla kendi kendine.

“Demek bu doğru ha?” dedi Roth ayağını kıpırdatarak. “Demek Asilkanlar gerçekten de Gardiyanlar’a bağlılar.”

Başımı salladım.

“O halde onu hayatta bırakmalarının bir sebebi var” dedi Roth ve Layla’nın arkasında duran Cayman.

"Bu hiç de iyi bir sebep sayılmaz. Onu..."

"Onu ya komünle ilgili bilgi sızdırmakta ya da eğer ikimizin gerçekte ne olduğunu biliyorlarsa beni tuzağa düşürmekte kullanacaklar" diye böldüm sözünü. "Biliyorum ama bu iblisin benim gerçek kimliğimi bildiğinden emin değiliz."

"Bir Gardiyan komününe girip de sadece senin Koruyucu'nu kaçırdıysa ikinizin kimliğini bildiğini rahatlıkla söyleyebiliriz" dedi Cayman.

Roth elini kaldırdı. "Madem sırayla el kaldırıyoruz" dedi bana göz kırparak. "Benim de bir sorum olacak. Bir iblis nasıl olup da bu komüne girdi ve kendi canını kurtarmakla kalmayıp bir de Gardiyan, sana bağlı bir Koruyucu kaçırdı?"

Güzel soruydu ve sözü Zayne alıp önceki Yaygaracı saldırısı, tuhaf maskeleri olan insanlar ve Gece Solucanları da dahil, yaşanan her şeyi anlattı. Sadece Clay'in bana saldırısından söz etmedi.

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, sırtını duvara yaslamış halde konuştuğu sırada onun, odada olmasına rağmen içerideki grubun bir parçası olmak istemediğini anladım.

"Bu iblisle işbirliği yapan insanlar onun tarafından ele geçirilmiş olmalı" dedi Layla, Zayne'e bakarak. "Bu daha önce de oldu. Başkalarının ruhunu ele geçirmekte yetenekli bir iblis, küçük bir ordu yaratabilir."

Bu daha önce hiç aklıma gelmemişti ve şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Başka ne biliyorsun?" diye sordu Roth.

"Ben komündeyken Trinity de saldırıya uğradı" dedi Zayne. Eh, demek artık bunu gizlemeye gerek kalmamıştı.

Roth'un bakışları keskinleşti. "Detayları anlatırsan bu bilgi de işimize yarayabilir."

"Sana bir Gardiyan mı saldırdı?" diye sordu Layla gözlerini hızla kıpırtarak.

Başımı salladım.

"Peki ne oldu o Gardiyan'a?"

"Öldü" dedim vücudumdaki ürpertiye bastırarak. "Onu öldürdüm."

"Aferin sana." Roth gülümseyerek davranışımı onayladı.

Ona bakarken vücudum tepeden tırnağa titredi. Tanrım, herifin gülümsemesi fazlasıyla sinir bozucu değil miydi?

"Önceki saldırının bununla bağlantısı olmalı çünkü Trinity'nin peşine düşen Gardiyan, komüne baskın yapan insanlarla aynı maskeyi takıyordu" dedi Zayne. Bir sessizlik oldu. "Bir şey daha var."

"Neymiş o?" diye sordu Layla.

Zayne bana baktı ve neyi kastettiğini anlamam biraz zaman aldı. Kaslarım gerildi. "Onun bu olayla ilgisi yok" dedim Zayne'e.

"Neyin?" diye sordu Layla.

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım. Günün birinde iblislere, annemin başına gelenleri anlatacağım aklımın ucundan geçmezdi ama işte bunu yapmak üzereydim.

"Annem bir yıl kadar önce güvendiğimiz bir Gardiyan tarafından öldürüldü."

"Ah, Tanrım." Layla, elini üstündeki siyah gömleğin ortasına bastırdı. Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Teşekkür ederim" diye mırıldandım ellerimi dizime koyarak.

"İki olayın birbiriyle ilgili olmadığından nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Zayne sessizce.

"Çünkü annemi öldüren Gardiyan bir... bir ucube olduğumu düşündüğü için beni de öldürmeye çalıştı" dedim ellerime bakarak. "Benim Gardiyanlar için en az iblisler kadar büyük bir tehlike oluşturduğuma inanıyordu. Annemle beni gafil avladı. Annem fazlasıyla cesur davranıp benim önüme atladı ve... evet, hepsi bu."

"Tanrım" dedi Zayne. "O zaman evet, iki olay birbiriyle bağlantılı olamaz."

Hafifçe nefes alıp karşımdaki iblise baktım. "Misha benim için Koruyucum olmaktan öte. Abim sayılır. İkimiz birlikte büyüdük ve birbirimizle ölesiye uğraşsak da ona bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum."

Dudaklarında hüznünlü bir gülümseme beliren Layla önce bana sonra Zayne'e baktı. "Bu duyguyu iyi bilirim."

Onun Zayne'i kastettiğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu ve belli ki sonradan ikisinin arası açılmıştı. Sebep Layla'nın Zayne'in ruhunun bir parçasını çalması mıydı? Büyük ihtimalle öyleydi. Yoksa daha fazlası da mı vardı? Roth'a baktım. Sorun o muydu?

"Anlıyorum" dedi Roth ve neyi anladığına dair en ufak bir fikir yoktu. Omzunun üstünden Cayman'a baktı. "Sen bu iblisin kim olduğunu biliyor musun?"

"Bael" dedi Zayne.

"Lanet olsun" diye mırıldandı Roth ve Layla'mın da beti benzi attı. "Bael şehre geri mi döndü?"

"Eh, öyle olduğunu sanıyorum. Bir süredir şehirde dolaşıp duruyor ve Misha'yı kaçıran da kesinlikle oydu."

"Bael'i tanıyor musunuz?" diye sordum.

Roth, "Elbette tanıyoruz. İblislerin hepsi Facebook'ta birbiriyle arkadaşır" dediğinde gözlerimi kısarak ona baktım. Sırıttı. "Onu tanıyor ve sevmiyorum."

"Duyguları karşılıklı" diye ekledi Cayman. "Bael, Roth'u hep kıskanmıştır."

"Çünkü benim saçlarım onunkilerden daha güzel" diye açıkladı Roth. Kaşlarımı çattım.

"Asıl sebep Roth'un Patron'un en sevdiği adamı olması" diye belirtti Cayman. İçimden bir ses Patron'un Şeytan olduğunu söylüyor ve bu konuda ne diyeceğimi bilemiyordum. "Yani eskiden öyleydi ama artık değil." Roth usulca başını salladı, "Bu doğru ama eğer Koruyucunu kaçıranın Bael olduğu konusunda haklıysan bu hiç de iyi bir haber sayılmaz."

"Farkındayım" dedim.

İblis prens öne doğru eğildi. "Farkında olduğunu sanmıyorum Trinity. Bael kıskançlık damarı tutmuş sıradan bir Üst Düzey İblis değil. Sadece getirisi büyük işlerde ortaya çıkar. Bir Gardiyan'ı sırf eğlence olsun diye kaçırmaz. Senin Gardiyanını kaçırdı ve hem senin hem de onun ne olduğunu bilmediğine dair bir şüphen varsa hemen kafandan çıkar. Onu sana ulaşmak için götürdü ve bu da

işler iyice sarpa sarmadan buradan mümkün olduğunca uzaklaşmanız gerektiği anlamına geliyor.”

Keskin bir nefes aldım. “İşler iyice sarpa sarmadan gitmek mi? Bunu yapamam. *Yapmam.*”

Roth başını yana eğdi. “Bael seni ele geçirirse neler olur biliyor musun?”

“Gayet iyi biliyorum” dedim terslenerek. “Onu öldürürüm.”

Bakışları hâlâ üstümde olan Roth’un çenesi gerildi. Geriye yaslanıp omzunun üstünden arkaya baktı. “Bael hakkında bilgi toplayın.”

“Elbette.” Cayman tekrar bana ve Zayne’e döndü. “Seni gördüğüme sevindim” dedi Zayne’e. Sonra bana baktı. “Beni korkutuyorsun.”

Bu sözlerle birlikte ortadan kayboldu.

“Ona birkaç gün zaman tanıyın” dedi Roth.

“Birkaç gün mü?” Nefesim kesilerek öne fırladım. “Misha’nın birkaç gün zamanı olmayabilir.”

“Doğru” dedi Roth. “Ama olumlu düşünmeye çalışalım. Bu konuda zekice davranmalıyız. Bael gibi iblisler aptal değildir. Şehrin her karanlık köşesini bombardımana tutarsak bir şey bilen biri varsa bile ortadan kaybolur.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp içimde biriken hayal kırıklığıyla mücadele ettim.

“Koruyucunun nerede olduğunu bulacağız” dedi Roth. “Beni A-Takımı olarak düşünebilirsin.”

“Tabii eğer buradaki A, *aşağılık herif* anlamına geliyorsa” dedi Zayne ve gözlerim yuvalarından fırladı.

“Bence çok komikti” diye güldü Roth ayağa kalkıp kurabiye hamurunun olduğu yere gitti. Hamuru Layla’ya verdikten sonra yastıktan kalenin önünde durdu.

Geriye önemli bir soru kalmıştı. “Bana neden yardım etmek istiyorsunuz?”

“Hayatım boyunca hep bir Asilkan’ın bana borçlu kalmasını istediğim için” dedi Roth gülümseyerek.

Sebebini duymak istemeyebileceğimi düşünerek ürperdim.

“Ve Zayne seni buraya getirdiği için” diye ekledi Layla. “Belli ki sana önem veriyor.”

Bir şeyler söylemek istedim ama ne diyeceğimi bilemedim. Zayne’e baktım ama yüzündeki ifadeyi çözemedim.

“Zayne bana yardım ediyor çünkü ben de onlara yardım edeceğime dair söz verdim” dedim bakışlarımı Zayne’den ayırmadan. Hâlâ tepkisizdi.

“Hangi konuda yardım edeceksin?” diye sordu Layla hamurdan bir parça kopararak.

“Bu şehirde hem Gardiyanlar’ı hem de Üst Düzey iblisleri öldüren bir şeyin olduğunu biliyorsunuz” dedi Zayne kısa bir duraksamanın ardından. “O şey her neyse çok güçlü ama bir Asilkan kadar güçlü olduğunu sanmıyorum.”

Tuhaf bir hayal kırıklığı yaşadım. Zayne’in bana, aramızdaki anlaşma sebebiyle yardım ettiğini söyleyen bendim ama nedense onun bunu inkâr etmesini, bana ikimiz dost olduğumuz için yardım ettiğini söylemesini beklemiştim. Diğer yandan ikimizin dost olduğundan da emin değildim.

“Biraz konuşabilir miyiz?” diye sordu Layla, Zayne’e bakarak.

“Şimdi zamanı değil” dedi Zayne çabucak. “Bir an önce işe koyulmalısınız.”

“Sadece birkaç dakikanı alacağım” dedi Layla.

“Gerçekten zamanım yok.”

Layla öne eğilip bir şeyler söyleyecekken vazgeçti. Sonra tekrar denedi, “Seni aylardır görmüyorum Zayne. Aylardır. Aradım, mesaj attım ama cevap vermedin ve şimdi *bununla* birlikte aniden ortaya çıkıyorsun.”

Bununla mı? Suratım asıldı. Sözleri kendimi, bir türlü atlatılmayan bir zührevi hastalıkmuş gibi hissetmeme neden olmuştu.

Roth, “Layla” diyecek oldu.

“Sakın” dedi Layla kurabiye hamuru rulosunu Roth’a doğru tutarak.

Roth ellerini havaya kaldırıp çabucak teslim oldu.

Layla ayağa fırlayıp salma salına Zayne’in yanına gitti. “Birkaç hafta önce Dez’le görüştüğümü biliyor muydun?”

Zayne cevap vermedi ama ben bile çenesindeki kasın zaman ayarlı bir bomba gibi kıpırdadığını görebiliyordum.

“Peki Dez’in bana ne söylediğini biliyor musun?” dedi yüzü kıpkırmızı kesilen Layla yüksek sesle. “Senin ayrı eve çıktığını. Tek başına! Hiçbir klan üyesi bunu yapıp da hayatta kalmayı...” Layla susup derin bir nefes aldıktan sonra öfkeyle homurdandı. “Neden taşındın?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Beni ilgilendirmez mi? Aylar süren sessizliğin ardından, tam da taşındığını öğrendiğim sırada yanında bir nefilimle ortaya çıkıyor, sonra da bana bunun *beni ilgilendirmedini mi* söylüyorsun? Kimsin sen?”

“Belli ki olduğumu düşündüğün kişi değilim” dedi Zayne de öfkelenerek. “Sorunun cevabını aldın mı?”

Layla gerilip elindeki hamur rulosunu indirdi. Yüzünde, incinme ve öfkenin karışımı olan bir duygu belirdi ve o hamur rulosuyla bu defa bana hamle yaptığında, az sonra ağzından çıkacakların pek de güzel sözler olmayacağı belliydi.

Artık sessiz kalmak istemiyordum. “Pekâlâ. Burada neler olduğunu bilmiyorum ve dürüst olmam gerekirse umrumda da değil. Gerçekten değil. En iyi arkadaşım bir iblis tarafından kaçırıldı ve biz burada cevapsız aramalarla ilgili birbirimize bağırıp dururken o büyük ihtimalle işkenceye uğruyor!”

Bu sözler Layla’nın çenesini kapamaya yetti.

Bir kez başlamışken kendimi tutamadım. “Üstelik ben istisnasız tüm iblislerin kötücül yaratıklar olduğuna inanarak yetiştirildim ve şimdi bu normal bir şeymiş gibi yastıktan kaleler inşa eden Cehennem Veliaht Prensi’yle oturmuş...”

“Benim için normal” diye mırıldandı Roth. “Yastıktan kaleleri severim.”

Sözlerini duymazdan geldim. “Karşımda da, sadece on saniye içinde yirmi kilo kurabiye hamurunu mideye indiren bir yarı Gardiyan, yarı iblis duruyor! Sizin de sorunlarınız olduğunu anlıyo-

rum çocuklar ama bunların hiçbirisi Misha'nın başına gelebileceklerden önemli olamaz. Öldürülmeden önce onu bulmalıyım."

"Ya ona zamanında ulaşamazsan?" diye sordu Roth ve odadaki herkes sessizliğe büründü. "Ya ölürse?"

Kalbim paramparça oldu ve bu düşünceye katlanamadım. "O zaman duygularımla başa çıkmaya çalışırım."

"Ölümden daha kötü şeyler var Trinity."

Roth'un kehribar rengi gözlerine baktığımda vücudum tepeden tırnağa ürperdi. "Haklısın."

"Haklıyım tabii." Roth kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sanırım artık gitseniz iyi olur. İrtibatta kalacağız." Öfkeli gözlerle Zayne'e baktı. "Sen de bir dahaki sefere aramalarımızı cevaplama-yı ihmal etme."

Düzenleme
Ny.Ozlem

“Eh, ne çok eğlendik, değil mi? Tekrarını yapmak için sabırsızlanıyorum” dedim Zayne Impala’nın direksiyonuna geçerken. Kapıyı kapatmasını bekledikten sonra eğilip koluna vurdum.

“Ah.” Büyüyen gözlerle bana baktı. “Bunu neden yaptın?”

“O lanet olası Cehennem Veliaht Prensi’ni görmeye gideceğimizi söylemediğin için.” Tekrar kolunu yumrukladım.

Benden uzaklaşıp kolunu ovuşturdu. “Peki *bu* ne içindi?”

“Layla’ya kötü davrandığın için.”

Bir kez daha elimi kaldırdığımda Zayne önce davranıp yumruğumu havada yakaladı. “Başkalarına vurmak hoş bir şey değil” dedi. “Üstelik Layla’ya kötü falan davranmadım.”

“Evet, davrandın.” Elim kurtarmaya çalıştım ama izin vermedi.

“Bak sen şuna. İblislerle tek bir kez bir araya geldi ve şimdi onları savunuyor.” Zayne tuttuğu elimi ikimizin arasındaki boşluğa indirdi.

“Hayır, savunmuyorum.” Kesinlikle savunuyordum. “Layla’yla aranızdaki sorun ne?”

Zayne’in solgun gözleri benimkilerle buluştu. “Elini bırakırsam bana tekrar vurmazsın değil mi? Ben hassas biriyim.”

"Vurmam" dedim homurdanarak.

Elimi bıraktıktan sonra kontağı çevirdi. Motor gürültüyle canlandı.

"Ee?" dedim.

Zayne iç geçirip Impala'yı vitesine taktı. "Sana sadece Layla'yla işlerin biraz... karışık olduğunu söyleyebilirim."

"Bunu zaten biliyorum."

Cevap vermeyince öfkelen dim ve bir parça hayal kırıklığının yüreğimi acıttığını hissettim. Layla ile aralarında geçenleri bana anlatmaktan neden kaçınıyordu? Zayne etrafına inatçılığının eseri granit bir duvar örmüştü.

Arabayı kullanırken sessizdi. Güneş battığı için başımdaki güneş gözlüğünü alıp siperliğe koydum.

"Sence bize yardım edecekler mi?" dedim Zayne'in şahsi sorunlarından daha önemli konulara odaklanarak.

"Evet, edecekler." Zayne sol eliyle direksiyonu tutuyordu ve sağ elini de koltuğunun arkasına yaslamıştı. "Bael'in nerede saklandığını ya da neler planladığını öğrenebilecek tek kişi Cayman'dır."

Tulum giymiş o iblisi düşündüm. "Benden gerçekten korkmuş gibi görünüyordu."

"Evet" dedi Zayne kıkırdayarak. "Korktu."

Böyle bir sebeple gülümsemek tuhaf olsa da sıırıttım. "Yani o bir aracı mı?"

Zayne başını salladı. "O, insanları değil, uğruna ruhlarını bile feda edebilecekleri şeyler için insanlar onu arar. İşin kötü tarafı çoğu insan gerçekten önemsiz şeylerin peşindedir. Terfi almak ya da onları hak etmeyen kişilerle beraber olabilmek için ruhlarının bir kısmını feda ederler."

"Sadece bir kısmını mı?" diye sordum. "Tamamından vazgeçtiklerini sanıyordum."

"Hayır, sadece küçük bir kısmını verirler."

"Sence... sence bu normal bir şey mi?"

"Bence buna özgür iradeleriyle karar verdikleri sürece insanla-

rn öldüklerinde gidecekleri yeri tehlikeye atmaları kendi bilecekleri iş. Biz onları, kuralları çiğneyen iblislerden korumak için elimizden geleni yapıyoruz ve kurallar olduğunu biliyorsun. İyi ve kötü arasında denge sağlanmalı” dedi Zayne şehre giden köprüye yaklaştığımızda. “Cayman söz konusu kurallara uyuyor.”

Kurallar olduğunu ve iyi ve kötü dengesinin özgür irade kavramından doğduğunu biliyordum

“Bütün bunlarla ilgili ne düşüneceğimi bilmiyorum” diye itiraf ettim onun karanlık silüetine bakarak.

Zayne uzunca bir süre sessiz kaldı. “Biliyor musun, ben ömrüm boyunca hep senin gibi düşündüm. Her şeyi siyah ya da beyaz olarak gördüm. Layla hariç hayatımda hiç gri olmadı.” Bakışlarını yoldan ayırmadan sözlerini sürdürdü. “Layla’nın Gardiyan tarafının iblis yönünü geçersiz kıldığını düşünürdüm. Gençken yanıma geldiğinde, ona, kim olduğuyla ilgili endişelendiğimi, klanın onu kabul etmemesinden ya da onda hatalı bir taraf olmasından endişelendiğimi bile söyledim. Hep yarı Gardiyan olduğunun üstünde durur ve asıl önemli olanın bu olduğunu belirtirdim. Yanılmışım.”

Çenemi kapalı tuttum. Onu dinlerken içimden bir ses, benimle, hakkında pek fazla konuşmadığı bir konuyu konuştuğunu söylüyordu.

“Layla’ya iblis olan yönünü kabullenmesini söylemeli ve bunu ben de kabullenmeliydim çünkü onun bana gösterdiği... fark etmekte biraz geciktiğim bir şey var; ileride olacağın kişiyi kim olarak doğduğun belirlemez.” Zayne’in çenesi kasıldı. “Şu âna dek, iblislerin de sevebileceğini biliyor muydun?”

“Hayır” diye fısıldadım. “Bilmiyordum.”

“Evet, Roth’la tanışana dek ben de bilmiyordum. O rastlayabileceğin en güçlü iblislerden biri ve kışkırtıldığında hâlâ ölümcül olabilir. Ama Layla’ya duyduğu türde bir sevgi duyabildiği gerçeği, bize öğretilenlerin her zaman doğru olmayabileceğini gösteriyor.”

Emniyet kemerimi çekiştirirken ne söyleyeceğime dair hâlâ bir fikrim yoktu. Zayne’i onaylamak o güne dek bana öğretilen her şeye ters düşüyordu ama Roth’un Layla’ya olan sevgisi konusunda haklıydı. Bunu kendi gözlerimle görmüş, Roth’un Layla’ya olan sözlerinde hissetmiştim.

Ya bazı iblisler hakkında en başından beri yanılıyorsak? Ve eğer durum buysa onlara karşı tutumumuzu değiştirmeye nereden başlayacağız? Bazı iblisler sadece hayatın tadını çıkarmaya çalışıyorsa ve Gardiyanlar’ın onları görmezden gelmesi gerekiyorsa? Gardiyanlar bunu nasıl anlayacak?

Zayne aklımdan geçenleri hissetmiş olmalıydı. “Her iblis az önce tanıştıkların gibi değil ve aradaki farkı görmek çok kolay.”

“Nasıl?”

“Bunu çoğu zaman tek bir şeye bakarak söyleyebilirsin” dedi Zayne bana bakıp sırtarak. “Seni, görür görmez öldürüp öldürmediğine.”

Zayne’le devriye geziyor, mecburen bolca yürüyorduk.

Hem de ne yürümek.

Üstelik benim sorunlu görme duyumla bu hiç de kolay bir iş sayılmazdı. Keşke alaca karanlık olsaydı; etrafı en iyi günün o saatinde görebiliyordum. İşte o zaman şehri gerçek anlamda gözden geçirebilirdim. Kaldırımlar benim tökezlemeden yürümeme izin verecek kadar iyi aydınlatılmıştı ama derinlik algım olmadığı için, bir yandan kimseye çarpmadan yürümek, bir yandan da kalabalık kaldırımlardaki insanların hangisinin canlı, hangisinin ölü, hangisinin iblis olduğunu anlamaya çalışmak beni zorluyordu.

Zayne’in kaldığı daireye dönüp caddenin aşağısındaki bir lokantada bir şeyler atıştırmamızın ardından nihayet üzerime düşen görevi yerine getirebildim.

Zayne’le birlikte devriye gezip hem Gardiyanlar’ı hem de iblisleri katleden o gizemli yaratığı aradım.

En az iki saatimizi bu işe harcamamıza rağmen o âna dek karşılaştığımız tek şey, Zayne’i görür görmez ters yöne kaçan bir avuç zebani oldu.

“Bu normal mi?” diye sordum bir metro istasyonunun girişine doğru yürürken. “Zebanilerin seni görür görmez kaçmaları.”

“Evet. Benimle muhatap bile olmazlar.” Zayne beni istasyonun merdiveninden indirdi. Kalbim duracak gibi oldu. Merdivenler hep *en loş* yerler olurdu. Korkuluğa tutunup temkinli adımlar attım. “Ben onları kendi hallerine bırakırım. Diğer Gardiyanlar’ın bazıları bunu yapmaz ama daha önce de dediğim gibi zebaniler nispeten zararsız yaratıklardır.”

Bunu duymak beni biraz olsun rahatlatmıştı çünkü o gece gördüğüm zebanilerin çoğu genç, hatta ergendi ve gerçek yaşlarının bu olduğundan emin değildim.

“Bir sorum daha var” dedim basamakları ölmeden inip rutubet kokulu, izbe platforma ulaşmamızın ardından.

Zayne iç geçirdi. “Hiç şaşırmadım.”

Gece boyu onu soru yağmuruna tutmuştum ve artık sinir bozucu olmaya başladığımı farkındaydım ama şimdi ona öncekilerden daha ciddi bir sorum vardı. “Taşınıp bağımsızlığını ilan etmenin Layla’la bir ilgisi var mı?”

Önüme geçti. “Bu seni neden ilgilendiriyor?”

“İlgilendiriyor işte” dedim ona yetişmek için adımlarımı hızlandırarak. “Ayrıca tek başına yaşıyor olman tuhaf ve hey, önceki sorumu yanıtlamış olsaydın sana sürekli aynı şeyi sorup durmazdım.”

Bir floresan ışığın altında duran Zayne gürültüyle nefesini bıraktı. “Sadece yalnız kalmak istedim Trinity. Babamın ölümü ve Layla’yla... yaşananlardan sonra klan lideri olmam için yapılan teklifi geri çevirdim çünkü yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.”

Bir süre Zayne’in bu soruyu yanıtlamış olmasının şokunu yaşadım. “Layla’yla ne yaşandı?”

Zayne bakışlarını kaçırdı. “Bu uzun ve karmaşık bir hikâye ama özetle klan Layla’ya sırtını çevirdi. Herkes değil ama yeterince fazla kişi. Layla’nın küçük bir kızıdan genç bir kadına dönüşmesini izledikten, neyi yapıp neyi yapamayacağını gördükten sonra onunla ilgili en kötüsünü düşündüler ve onu öldürmenin eşiğine geldiler. Babam ona yapılan saldırıya öncülük etti.” Sözleri içimi

acıttı. “Üstelik bu benim suçumdu” diye ekledi. “Nasıl senin suçun olabilir? Ne oldu da...” Sustum ve gözlerimi kısarak Zayne’in arkasına baktım. “Şey, gözlerim beni yanıltıyor olabilir ama...”

Bir buçuk metre kadar ötedeki merdivenle aramızdaki karanlık boşlukta bir şey parlayıp titriyordu. Tuttuğum nefesi minik, buğulu bir duman halinde sertçe bıraktım. Tünelden esen buz gibi soğuk rüzgâr saçlarımı geriye savurdu.

“Neler oluyor?” diye mırıldandım.

Zayne dönüp bana destek oldu. “Lanet olsun.”

“Ne?” diye sordum etrafı görmeye çalışarak. Aynı anda ensemdeki hafif bir uğultu beni uyardı.

Önümüzde bir anda bir şekil belirdi; boyu neredeyse iki metreyi bulan insan benzeri bir yaratık. Oniks rengi parlak teninin altındaki kaslar dalgalandı. Başının üstünden, içe kıvrılmış iki kalın boynuz çıktı. Boynuzların ucu keskindi ve bu yaratık birine kafa atsa kesinlikle delik deşik ederdi.

Kan rengi irislerinin içinde bir kedininkine benzeyen gözbebekleri vardı. Yaratık gülümsedi ve jilet gibi keskin iki köpekdişi gözler önüne serildi.

Bir Cehennem Aslanı.

Acı ve sefaletten oluşan bu yaratıklar yeryüzünde dolaşmazdı. Onlar hakkındaki bilgimi Misha’yla incelediğimiz kalm kitaplarından birinden edinmiştim. Cehennemin derinliklerinde, lanetlenmişlerin ruhlarına işkence ederlerdi. Yeryüzüne ayak basmaları yasaktı ama işte şimdi içlerinden biri dünyaya çıkan merdivenlerin önünde duruyordu; insanların dolaştığı yerde. Ama asıl rahatsız edici olan bu değildi.

“O çıplak. Gerçekten çıplak” dedim elimi hançerlerime götürerek.

“Farkındayım.”

“Bu manzara ömür boyu gözümün önünden gitmeyecek Zayne. Gerçekten tamamen çıplak” dedim başımı iki yana sallayarak. “Başka bir şeye odaklanamıyorum. Aman Tanrım. Aklına gelebilecek her uzvu herkesin gözü önünde sallanıyor.”

“Bunu belirtip durmaktan vazgeçersen sevinirim. Teşekkürler.”

"Ama neden çıplak? Cehennemde giysi yok mu?" Bunun makul bir soru olduğunu düşündüm.

"Belki de seni etkilemek istemiştir."

Öğürdüm. "Sanırım kusacağım."

"Üzerime kusmamaya çalış."

Zayne bu sözlerle birlikte ileri atıldı ve Cehennem Aslanı'na doğru koşarken şekil değiştirdi. Tam bir Gardiyan formuna ulaşarak yaratığın üstüne atladı. Cehennem Aslanı kükreyerek onu yana savurdu. Zayne duvara çarpıp acıyla inledi. Çarpmanın etkisiyle etrafa çimento parçacıkları uçtu. Zayne kendini toparlarken bir küfür savurup yanına gittim. İyi olduğunu görünce rahatlayıp Cehennem Aslanı'na saldırdım.

Yaratık bana baktığında, damarlarıma dolan adrenaline canlandım. Cehennem Aslanı başımı eğdi ve bir boğaninkine benzeyen burun delikleriyle havayı kokladı. Onun tamamen çıplak olduğu gerçeğini görmezden gelerek kolumu geriye attım ve hançerlerimden birini fırlatmaya hazırlandım. Cehennem Aslanı bir anda yok oldu. Çok geçmeden nefesini ensemden hissettim. Hızla arkama döndüm. Zayne'in pençelerinin yaratığın kaslı karnında açtığı iki delikten oluk oluk kan akıyordu.

Hançerlerimle Cehennem Aslanı'nın üstüne atladım. Yine yok olduktan sonra solumda, birkaç adım ötemde beliriverdi. Kendimi yere atıp onun bacaklarına yöneldim ve evet, tamamen çıplak olduğu için ürperdim. Attığım tekme hedefini bulacakken yaratık bir kez daha ortadan kayboldu.

"Lanet olsun!" diye bağırdım öfkelenerek.

Derinden gelen boğuk kıkırdama sesi, beni Cehennem Aslanı'nın nerede olduğu konusunda uyardı. Ayağa fırlayıp hançerimle onun karnını hedef aldım.

Rahatsız edici derecede hızlı hareket eden yaratık, kolumu yakaladıktan sonra beni boğazımdan tutup havaya kaldırdı. Bedeni titredi ve birden karşımda bakmaya doyamayacak kadar yakışıklı bir adam belirdi.

Sadece boynuzları değil, köpekdişleri de hâlâ yerli yerindeydi ama çıplak seksi adamların sergilendiği bir takvimden fırlamış gibi görünüyordu.

Boynuzlu çıplak seksi adamların.

Tekrar havayı kokladıktan sonra, "Seni bulmanın kolay olacağını söylemişti" diye gürlledi. "Bu kadar kolay olacağı aklıma gelmezdi."

"Kim söyledi?" dedim nefesimi tutarak.

Koyu renk saçları olan Cehennem Aslanı, bir insanınkilere hiç benzemeyen köpekdişlerini sergileyerek beni ağzına yaklaştırdı. "Koruyucu'nun *kanını akıtan* kişi."

İçim bir anda öfkeyle doldu. Damarlarımda sıcaklığını hissettiğim *asaletimi* bir şekilde bastırdım. Bu yaratık benim ne olduğumu biliyordu belki ama bunu etraftaki başka iblislerin de bilmesini istemiyordum.

Yaratığın etli bileklerini kavrayıp bacaklarımı yukarı çektim ve Cehennem Aslanı'nın göğsünü bir sıçrama tahtası olarak kullandım. Bu hareket onu sarstı ve havada parende atıp yere düştükten sonra tekrar ayağa fırladım

Zayne platform boyunca koşup korkulukların üstünden atladı. Afallayan Cehennem Aslanı'nın sırtına vurup onu yere devirdi. Birlikte sert beton zemine yuvarlandılar ve son derece tehlikeli bir şekilde, platformun ve aşağıdaki rayların tam ucunda durdular.

"Sakın onu öldürme!" diye bağırdım. "Misha'nın nerede olduğunu biliyor!"

"Söz veremem." Zayne hamle yapıp Cehennem Aslanı'nın çenesine bir yumruk indirdi.

Bir yumruk daha indirmek üzere geri çekilen Zayne'in çarpıcı yüzüne işlenmiş acımasız ifade beni bir süre hareketsiz bıraktı. Belki de sebep hayatımda ilk kez böyle bir mücadele veriyor olmamdı. Misha'yla bugünler için yetiştirilmiştik ama Yaygaracılar'la yaşananlar ve Misha'nın kaçırılmasıyla sonuçlanan o saldırı hariç bu benim ilk deneyimimdi.

Cehennem Aslanı'nın bir anda yok olmasıyla birlikte yere yuvarlanan Zayne, yüzünü beton zemine çarpmaktan son anda kurtuldu.

Zayne'in yanı başında yeniden ortaya çıkan Cehennem Aslanı, onu ensesinden tutup havaya kaldırdı. Sırtım arkaya atan Zayne bacaklarını geriye doğru salladı ve belini tekmelediği Cehennem Aslanı'nın elinden kurtulmak için iki kolunu birden kullandı. Kendini aniden yere atıp elleriyle kirli zeminden destek aldı. Hem hareketinin hızından hem de Cehennem Aslanı'nın ağırlığından faydalanıp rakibini alaşağı etti.

Çıplak ensemden buz gibi soğuk bir nefes hissettim. Çabucak arkama döndüğümde başka bir Cehennem Aslanı'yla burun buruna geldim.

Bu defakinin teni kızgın kömür rengindeydi. O da titredi ve az önceki gibi olağanüstü yakışıklı ve tamamen çıplak bir adama dönüştü.

"Yakala onu!" diye bağırdı ilk Cehennem Aslanı.

"Oldu bil" dedi önümde duran yaratık diğerinki kadar derinden gelen, boğuk bir sesle.

"Cehennemde size giysi vermiyorlar mı?" Kontrolü içgüdülerime bırakıp Cehennem Aslanı'nın kolunun altına girdim ve uzaklardaki bir metro treni düdüğünü öttürürken kolumu boynuna dolayıp sıktım.

Cehennem Aslanı güldü. "Gördüklerin hoşuna gitti sanırım."

"Kusura bakma" diye homurdandım. "İlgilenmiyorum."

"Ah, ama ben seninle ilgileniyorum." Saldırıya geçen Cehennem Aslanı, beni omzunun üstünden aşırıp yere fırlattı. Sırtüstü platformun kenarına çarptım. İçimi dolduran acı bir süreliğine nefesimi kesti. Cehennem Aslanı göz açıp kapayana kadar yanıma gelmişti. Yerde yuvarlandım ama yeterince hızlı davranamadım. Yaratık sırtıma bir tekme indirdi ve kendimi toparlamama fırsat kalmadan platformun kenarından aşağı düştüm. Sadece bir metre yükseklikten düşmüş olsam da canım ölesiye yanmıştı. Neyse ki elektrikli rayın üstünde değildim ama hızla yaklaşmakta olan

trenin tiz düdük sesi acımı alıp götürmüştü. Ayağa fırladım, vücudumdaki sızıyı umursamayıp platformun kenarına tutundum.

“Nereye gittiğini sanıyorsun sen?” Arkamda duran Cehennem Aslanı beni platformdan uzak tutmaya çalışıyordu. “Hani oynayacaktık?”

Zayne’in diğer Cehennem Aslanı’nın arkasına geçtiğini, pençeli yumruğunu onun sırtına gömdüğünü gördüm. Cehennem Aslanı’nın kalbinin olduğu yerde –bir kalbe sahip olduğunu umuyordum– bir delik oluştu ve göğsünden koyu, yağlı bir kan fışkırmaya başladı. Yaratığın boğazından kopan acı dolu kükreme gördüklerimde yanılmadığımı söylüyordu ve evet, ondan bilgi alma umudum kalmamıştı.

Zayne, bir anda alev alan Cehennem Aslanı’nı serbest bıraktı. Saniyeler içinde yaratıktan geriye sadece yanık çimento ve sülfür kokusu kalmıştı.

Zayne başını kaldırdığında beni fark etti. “Lanet olsun!”

Kısa bir süre sonra rayların üstünde yanıma çömelmişti. “Geri çekil” diye uyardı Cehennem Aslanı’nı.

Yaratık tekrar gerçek şekline dönüp güldü. “Kenara çekilmezsen bağırsaklarını etrafa yayar kalbinle kendime güzel bir ziyafet çekerim Gardiyan.”

“Denediğini görmek isterim.”

“Ben de senin öldüğünü görmek isterim” diye hırladı yaratık köpekdişlerini göstererek.

Tren beş yüz metre kadar ötedeki virajı döndüğü anda iki adam ışığa boğuldu. Cehennem Aslanı gözden kaybolurken kalp atışlarım hızlandı.

“Arkanda!” diye bağırdı Zayne.

Hızla arkama dönüp yumruğumu salladım ama Cehennem Aslanı elime yapıştı. Başını yana eğerek bana baktı. “Ya da belki sana en kötü ânınızı, kendi derini pençeleyip ölmek için yalvarana dek defalarca yaşatırım. Ah, evet... Annene ne dersin? Sana annenin nasıl öldüğünü hatırlatmamı ister misin? Senin nasıl...”

İçimi zehirli dalgalar halinde güçlü, ölümcül bir öfke sardı ve *asaletimin* tenimi yaktığını hissettim. "Canın cehenneme."

Hiçbir şey düşünemez oldum. Cehennem Aslanı bana yaklaşıp bir tekme savururken kendimi geriye attım ve botumu çenesinin altına yapıştırdım. Yaratığın başı geriye gittiğinde hızla dönüp hançerimi boynuna sapladım ve o boğuk feryadın tadını çıkardım.

"Bael nerede?"

"Beni öldürsen de söylemem" dedi ağzından kan püskürten yaratık.

Hançerimi indirip bu defa göğsüne sapladım. "Bana Bael'in nerede olduğunu söyle!"

Başını eğen Cehennem Aslanı kanlı ağızıyla bir kahkaha attıktan sonra kendini hançerime doğru itti. Son derece keskin bıçak, yaratığın göğsünün derinliklerine gömüldü.

"Lanet olsun!" diye bağırdım elimi geri çekerek. Bu Cehennem Aslanı da alev aldı ve geriye hiçbir şey kalmadı. Tam Zayne'e doğru dönüyordum ki...

Zayne öne fırlayıp beni taş duvara yapıştırdı ve vücudunu vücuduma sımsıkı bastırdı. Tren hızla yanımızdan geçerken kulaklarımı, sağır edici bir gümürtü doldurdu. Rayların üzerinde kayan tekerleklerin tiz çığlığı içime işledi. Parmaklarımı kollarına bastırdığım Zayne'in, tepeden tırnağa gerildiğini hissedebiliyordum. Sanki trenin geçişi hiç bitmeyecekti. Hızının yarattığı rüzgâr üstümüze çarpıp giysilerimizi ve saçlarımızı kamçılardı.

Nihayet son vagonun da geçmesiyle birlikte trenin tekerlekleri altında kalma riski sona erdi. Şimdi Zayne'in, vücuduma dokunan vücudunun her noktasını hissedebiliyordum. İkimiz de kıpırdamadık. Ben istesem de bunu yapamazdım. Zayne vücudunu sımsıkı benimkine bastırmıştı.

Yapmayı istemiyordum zaten.

Hâlâ Gardiyan formunda olan Zayne'in geçirdiği dönüşüm yüzünden gömleği yırtılmıştı ve teninden yayılan sıcaklık giysilerimin üstünden içime işliyordu. Parmaklarımın altında kol tüylelerinin taş gibi sert ve pürüzsüz olduğunu hissedebiliyorum; tıpkı

yanağımı yasladığım göğsü gibi. Başı hâlâ benimkine bastırıyor ve eli hâlâ enseme tutuyordu. Üstüme atladığı sırada bunu fark etmemiştim ama eli, beni zorla yasladığı duvarla başım arasında tampon görevi görüyordu.

Ve kokusu... Tanrım, harika kokuyordu. O kış nanesi kokusu vücudumun her gözeneğini istila etmişti ve aldığım her nefesle dilimin ucunda tadını duyabiliyordum.

Beni hâlâ tutuyor olmasının şaşkınlığıyla gözlerim kapandı, dudaklarım aralandı ve birden, kıpırdarsam ya da herhangi bir harekette bulunursam benden uzaklaşacağına dair çaresizce bir korkuya kapıldım.

Bunun olmasını istemiyordum.

Ona yakın olmak istiyordum. *Daha da yakın.* Yanağımda kalp atışını hissettiğimde nabzım çılgınca hızlandı. Enseme tutan eli kasılıp parmakları saçlarıma dolandığında vücudum tepeden tırnağa ürperdi.

Sıcak nefesiyle boynumu okşayan Zayne başını yavaşça kaldırdı. Şimdi nefesi yanağımda dans ederken kendimi mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya zorluyordum ama bunu başaramadım.

Başımı yana çevirip sıcak nefesini aradım ve ancak onu dudaklarımda hissettiğimde durdum. Gözlerim açıldı ve karşımda, insanı yakıp kavuran o solgun, kurt gözlerini buldum. Bakışlarımı indirdiğimde dudaklarını hafifçe aralayan köpekdişlerini gördüm ama korkmadım.

Tersine heyecanladım.

Onu gerçek formundayken öpmenin neye benzeyeceğini düşündüm ve daha önce hiç ama hiç deneyimlemediğim bir duygunun etkisine girdim. İçimde beni hareketsiz kılan güçlü bir arzu uyandı ve sersemleyerek kontrolümü yitirmeme, o güne dek hep bu ânı, hep Zayne'i beklediğimi hissetmeme neden oldu.

Zayne aniden benden uzaklaşıp platforma atladı ve onun teninden yayılan sıcaklığın yokluğunu hissedip ne olduğunu merak ettim.

"Trinity" dedi çömelip bana elini uzatarak. Beni yukarı çekti ve kendimizi yan yana yerde yatar halde bulduk. Ağrılı sırtımın üstüne yatıp dizlerimi kıvırdım. "Yüce Tanrım."

"Kesinlikle." Zayne uzun uzun nefesini bıraktı. "Seni ısırdı mı?"

"Hayır" dedim. Cehennem Aslanları'nı ısırığı son derece zehirliydi. Bir insanı saniyeler içerisinde öldürebilir, bir Gardiyan'ı da günlerce felç edebilirdi.

"Seni?"

"Hayır, ısırmadı. İyi misin?"

"Sadece naz yapıyorum." Doğrulurken acıdan yüzümü buruşturdum. "Eh, bu eğlenceliydi. Benim peşimdeydiler. İlki dedi ki..."

"Ne dediğini duydum. Yalan söylüyor olabilir." Zayne başını çevirip bana baktı. "Sırf seni huzursuz etmek için."

"Olabilir" diye fısıldadım. Ama öyle olmadığını biliyordum. Zayne de biliyordu.

"O Cehennem Aslanı'nın ne yaptığını gördün mü? Kendini hançerime doğru itti."

"Gördüm."

"Bize Bael'in yerini söylemektense ölmeyi tercih etti."

"Hiç şaşırmadım." Zayne yüzüne dökülen bir saç tutamını geriye attı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne anlama geliyor?" diye inledim. Beyhude bir çabayla üstümdeki tozu silkelemeye çalıştım. Sanki bir tozşeker çuvalının içine düşmüştüm.

"Bael senin burada olduğunu biliyor."

Ertesi sabah yatağıma uzanmış, “O benim burada olduğumu biliyor” diyordum Jada’ya. Telefonumu bir yastığa dayamıştım ve söz verdiğim gibi onunla görüntülü görüşüyorduk. Jada, pembe-gri şal desenli yorganının altında, o parlak gözleriyle harika görünüyordu. Onun aksine ben Zayne’in battaniyesinin altından bakıyor, ekranın köşesindeki minik karede kendimi göremediğim için şükrediyordum. “Bael peşime iki Cehennem Aslanı takmış.”

“Yüce Tanrım.”

“Evet.” Battaniyeyi yüzüme çektim. “Aniden ortaya çıkana dek orada olduklarını bile fark etmedim. Bunu yapabildikleri aklımdan çıkmış. Onları öldürmemek için çaba sarf ettik ama Zayne bir tanesini mecburen öldürdü ve diğeri de bana kendini zorla bıçaklattı.”

“Tanrım Trin, oradaki ilk gecen pek de iyi geçmemiş.” Jada elini uzattı ve telefonunun pozisyonunu düzelterek onu yüzüne yaklaştırdı. “Belli ki sen ve Misha’nın ne olduğunu biliyor.”

“Evet.” Ürperdim. “Sanırım bu iyi haber.”

Jada şaşkınlıktan ağzı bir karış açık bana baktı. “Neden iyi haber olsun ki?”

“Çünkü bu, Misha’yı hâlâ hayatta tuttuğu anlamına geliyor.” Duraksadım. “Herhalde yem olarak. Bu berbat bir şey belki ama önemli olan Misha’nın yaşıyor olması.”

Jada uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Öyle mi dersin?” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Nasıl yani?”

Gürültüyle iç geçirdi. “Bunu aklıma getirmek bile istemiyorum ve senin de aynı durumda olduğundan eminim ama kim bilir Misha’ya neler yapıyorlar ve kim bilir bu onu nasıl etkileyecek. Ölmenin daha iyi olduğunu söylemiyorum ama Misha’yı geri aldığı anda büyük ihtimalle işin çok zor olacak.”

“Biliyorum.” Gözlerim yaşlarla doldu. “Bunu... bunu düşünemiyorum bile. O ne durumda olursa olsun yeniden iyileşmesi için ne gerekirse yapacağız.”

“Yapacağız tabii” diye onayladı Jada. Gözlerini hızla kırpıştırıp avucuyla altlarını sildi. “Pekâlâ. Bana başka şeylerden söz et. Şehri gezmeye fırsatın oldu mu?”

Konuyu değiştirmesini memnuniyetle karşılayıp titrek bir nefes bıraktım. “Pek değil. Dün evde kalıp dinlendik ve ancak gece dışarı çıkabildik” dedim, Roth ve Layla’yla olan tanışmamıza değinmeden. İblislerden yardım istediğimiz gerçeğine ben bile inanmıyorken Jada’nın inanmasını beklemiyordum.

“Peki biraz dolaşmaya vakit ayıracak mısın?” diye sordu.

“İstiyorum ama Misha zor durumdayken şehir turu yapmak bana...” Başımı hafifçe iki yana salladım.

“Evet, haklısın.” Jada’nın dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. “Ben olsam müzeleri gezerdim. Hep bunu yapmak istemişimdir ama elbette böyle bir şey olmayacak.”

Jada’ya bakarken içim acıdı. Dişi Gardiyanlar resmen altın kafeslerde tutuluyorlardı.

“Belki seneye Ty burada görevlendirilir. Belli ki yardıma ihtiyaçları var.”

“Belki” diye iç geçirdi Jada. “Biliyor musun, neden seni görmeye ya da yardımına gelemediğimi merak ediyorum ama işte...”

"Bu çok kötü" dedim. "Dişileri de dövüş için yetiştirselerdi kendinizi böyle..." dedim doğru kelimeyi bulamayıp susarak.

"Sıkışıp kalmış gibi hissetmezdik" diye tamamladı Jada benim yerime. "Ben tam da böyle hissediyorum. Burada sıkışıp kalmış gibi."

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Beni yanlış anlama. Aslında şanslıyım, biliyor musun? Ty'ı seviyor ve onunla mutlu olacağımı biliyorum ama arkadaşlarım orada yardıma ihtiyaç duyarken hiçbir şey yapamamak çok kötü." İç geçirdi. "Ayrıca kızıyorum çünkü böyle olması gerekmiyor."

"O zaman şartları değiştir" dedim.

"Nasıl?"

"Thierry seni dinler. Şartları değiştirmene yardımcı dokunabilecek biri varsa o da Thierry." Zayne'in salondaki sesini duyduğumu düşünerek hafifçe doğruldum ve kapalı duran yatak odası kapısına baktım. Sırtımdaki acı inlememe neden oldu.

"Gördüm!" diye haykırdı Jada. "Yaralandın mı yoksa?"

"Pek sayılmaz. Sadece sırtımı incittim" dedim ona. "O Cehennem Aslanı haylaz bir çocukmuşum gibi beni oradan oraya çarptı. Hey, seni birazdan ararım..."

"Bekle! Kısaca anlat, Zayne'le aran nasıl?"

Bakışlarımı tekrar telefona çevirdim. "İyi. Sanırım. Yani henüz birbirimizi öldürmeye kalkışmadık."

"Onu tekrar öptün mü?"

"Ah, Tanrım" diye inledim önceki geceyi düşünerek. "Hayır, ama hatırlattığın için teşekkürler. Artık kapatmalıyım."

Jada güldü. "Sonra beni ara, tamam mı?"

"Ararım. Seni seviyorum."

"Ben seni daha çok seviyorum" dedi Jada görüşmeyi sonlandırarak.

Kendimi ağrıyan sırtımın üstüne bırakmış, komodindeki kitabın yanında duran fotoğrafa bakıyordum ki Zayne kapının diğer tarafından seslendi. "Trinity? Buraya gelir misin?"

Sessizce homurdanarak yataktan kalktım ve ayaklarımı sürüye sürüye dışarı çıkar çıkmaz kahve ve... pastırma kokusu aldım. Ocağın başındaki Zayne'i gördüğümde karnım guruldadı. Saçlarını ensesinde toplamıştı. O âna dek, bir erkekte derli toplu bir topuzu ne çok beğendiğimi fark etmemiştim.

Jada bunu duysa katıla katıla gülerdi.

"Hadi gel." Zayne göz ucuyla, odanın ortasında oyalanıp durduğum yere baktı. "Açsındır diye düşündüm."

O bunu söyleyene dek açlığımı fark etmemiştim. "Açım."

"O halde otur ve seni doyurmama izin ver."

Dediğini yapıp kendimi bir taburenin üstüne bıraktım. Zayne ocağı kapattı. Çoktan iki tabak hazırlanmış, üstleri kâğıt havluyla örtülmüştü.

"Kahve ister misin?" diye sordu Zayne omzunun üstünden bana bakarak. Başımı iki yana salladım. "Portakal suyum da var."

"Harika olur." Tabureden inecek oldum. "İstersen ben alayım..."

"Sen otur." Zayne dolapların birinden bir bardak aldıktan sonra buzdolabına gitti. "Çıplak Cehennem Aslanları tarafından kovalanmanı seyrettikten sonra senin için en azından bir kahvaltı hazırlayabileceğimi düşündüm."

Ürperdim. "O hatıralar ancak yıllarca süren yoğun bir terapiyle silinebilir."

"İkimize de terapi lazım." Tabağı ve portakal suyunu önüme yerleştirdi ve pastırmayı hiç vakit kaybetmeden mideye indirdim. Hem tuzlu hem de biraz tatlı olan pastırma nefisti. Akçaağaç aromalı pastırmayı yedikten sonra parmaklarımı yalamamak için kendimi zor tuttum.

Zayne de, sade kahve eşliğinde kendi pastırmasını yerken fincanın kenarı üstünden beni inceliyordu.

"Ne var?" diye sordum parmağımı tabağımın kenarında gezdirerek.

"Hakkını veriyorsun."

"Neyin? Pastırma yemenin mi? Bu konuda son derece yetenekliyimdir."

Zayne sırtıttı. "Bütün bunların. Daha önce hiç devriye gezmedin ve iblislerle mücadele etmiş olsan da buna fazla alışık değilsin. Buna rağmen dün gece iyi iş çıkardın."

İltifatından memnuniyet duyarak omzumu silktim. "Beni zaten bunun için eğitmediler mi? Belki çıplak Cehennem Aslanları'yla dövüşmek için değil ama hayatımı yanımda..." Susup boşalan tabağıma baktım. Keşke biraz daha pastırma ve belki çikolata olsaydı. Bolca çikolata.

"Misha'yla mı?" diye sordu Zayne sessizce.

Başımı salladım. "Bizi çağıracakları gün için ölesiye çalıştık."

"Neye çağırılacaktınız?"

"Aslında bunu bize hiç söylemediler." Tabureden inerken sırtım acıyınca yüzümü buruşturdum. "Sadece zamanı geldiğinde babamın bizi savaşmak için çağıracağını biliyoruz."

Zayne fincanını indirdi. "O neydi?"

"Ne neydi?"

"Az önce yüzünü buruşturdun." Çarpıcı yüz hatlarından, durumu anladığını belirten bir ifade geçti. "Yaralandın mı?"

"Ben iyiyim" dedim tabağımyı lavaboya götürerek, ki teknik olarak gerçekten iyiydim.

Zayne bir süre sessiz kaldıktan sonra göz açıp kapayana dek arkamda bitiverdi.

"Bunu yapmandan nefret ediyorum!" diye terslendim.

"Hı-hı." Zayne itirazlarıma aldırmadan tişörtümü tutup yukarı sıyırdı. Sessizce küfrettiğinde gördüğü şeyin ne olduğunu biliyordum. O sabah uyanıp banyoya girdiğimde aynada sırtımı kontrol etmiştim. "Neden bir şey söylemedin Trinity?"

Tişörtümü ondan kurtarıp portakal suyumun olduğu yere gittim ve bardağı hışımla elime aldım. "Sorun yok."

"Sorun var" dedi Zayne. "Sırtın yıpranmış bir kum torbasına dönmüş."

Kaşlarımyı çattım. "Harika bir tasvir."

"Bunu Cehennem Aslanları mı yaptı? Yoksa bir süredir böyle mi?"

"Cehennem Aslanları yaptı. Herhalde platformdan düştüğümde oldu."

"Bana söylemeliydin."

Zayne çıplak ayaklarını beton zemine sürterek etrafımdan dolaşırken portakal suyundan bir yudum alıp omzumu silktim.

"Neden söylemedin?" diye sordu. Mutfak adasının arkasından geçip çekmecelerin birinden küçük bir kavanoz çıkardı.

"Bilmiyorum." İşin gerçeği mızızlandığımı düşünmesini istememiştim.

"Havalı bir Asilkan olabilirsin ama hâlâ yarı insansın. Gardiyanlar'dan daha çabuk yaralanıyorsun ve tamamen insan olsaydın dün gece defalarca öldürülmüş olurdun." Durduğu yerden bana bakıyor, bu mesafeden yüz hatlarını seçemesem de bakışının keskinliğini hissedebiliyordum.

Gözlerimi devirdim. "Şikâyet ediyormuş gibi görünmek istemedim ve bu... bu gerçekten de o kadar da kötü sayılmaz. Sadece morluklar var ve onlar da zamanla iyileşecek."

"Sadece morluklar mı?" Tekrar yanıma geldiğinde elinde bir şey olduğunu fark ettim. "Yarı insanlarla devriye gezmeye alışık olmadığım için sınırlarını bilmiyorum ve kendini yaralamaman için bunu bilmeliyim."

"Ben yaralanmadım."

"Aynı fikirde değilim." Boştaki elimi tuttu. "Üstelik bu, iblislerle ilk gündelik karşılaşman. Sınırlarını kendin bile bilmiyorsun."

"Abartıyorsun."

"Sırtını gördün mü sen?" dedi ısrarla. Beni kolumdan tutup önce yatak odasına sonra banyoya götürdü ve parlak ışıkları açtı.

Yüzümü buruşturdum. "Gördüm ve çok mühim bir şey olduğunu düşünmüyorum."

Zayne elimi bıraktı. "Sırtının bu durumuna itiraz edebilecek tek kişi sensin." Kavanozu tezgâha bıraktı. "Üstünü çıkar."

"Ne?" Hayretle ona baktım. "Bir adam benden üstümü çıkar-mamı istemedenden önce çoğunlukla ne kadar güzel olduğumu falan söyler."

Zayne meydan okurcasına yüzüme baktı. "Senin için bu kadar yeterli mi? O zaman çok güzelsin Trinity."

Portakal suyunu yüzüne fırlatmamak için bardağı lavaboya bıraktım. "Teşekkür ederim ama sadece bu kadar yetmiyor. Üstelik sözlerinde samimiymiş gibi de değildin."

"Ah, samimiydim."

"Her neyse. Neden üstümü çıkarmam gerekiyor?"

"Sırtına bunu sürebilmem için" dedi kavanozu eline alarak. "Bu merhem yaralarını daha hızlı iyileştirecek ve eğer çift eklemli falan değilsen onu tek başına süremezsın. Sırtını görmeliyim."

Öfkeyle yüzüne baktım. Bakışına karşılık verdi. "Saçmalıyor-sun Trinity. Seni yarı çıplak görmenin peşinde değilim. Tahminimden daha fazla incinmediğinden emin olmak ve birlikte tekrar devriye gezebilmemiz için seni bir an önce iyileştirmek istiyorum."

Biraz hayal kırıklığına uğramıştım çünkü... beni soymaya çalışmasının sebebi çekici olduğumu düşünmesi değildi. Bu nasıl bir saçmalıktı böyle? Beni hayal kırıklığına uğratan şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Aslında böyle hissetmemem gerekirdi. Zayne her zaman centilmen biriydi; ukala ve sinir bozucuydu belki ama doğuştan centilmendi. Ama bu tuhaf hayal kırıklığı hissi daha yıkıcı bir şeye dönüştü.

Sonrasında yaptığım şeyi neden yaptığımı bilmiyordum ama ortada kontrolü kaybetmem için pek çok sebep olduğundan içlerinden birini seçebilirdim.

Bakışlarımı Zayne'den ayırmadan gömleğimi hışım ile çıkarıp yere attım. "Şimdi mutlu musun?"

Bana bakmayı sürdüren Zayne fazlasıyla durgundu ve o kadar uzun süre hareketsiz kaldı ki bir an onun gözü açık uyuduğunu düşündüm. Ama sonra bakışlarını aşağı çevirdiğini görüp nefesimi tuttum. Üstümde seksi bir iç çamaşırı yoktu. Göğüs kısmı dantelli siyah, sade bir sutyen.

Zayne bakışlarını ağır ağır tekrar yüzüme çevirirken çenesi hafifçe titredi. Göz temasını koparmadan eğilip bana bir havlu verdi. Havluyu aldım ama üstümü örtmedim. "Sutyeni de çıkarayım mı?"

Zayne tek kaşını kaldırdı ve uzunca bir sessizlik oldu. "Sanırım bunu yapman işimizi kolaylaştırır."

Çok kısa bir an sutyeni de onun gözü önünde hışımla çıkarmayı düşündüm. Bunu yapsam Zayne büyük ihtimalle oracıkta düşüp ölürdü. Yüzünde göreceğim ifade için değerdı ama buna ciddi anlamda kafa yormadan önce korkup vazgeçtim. "Arkanı döner misin?"

Zayne tek kaşını kaldırıp abartılı hareketlerle aynanın görüş açısı dışında kalan duşa doğru döndü.

Eğilip havluyu lavaboya koydum. Kopçasını açtığım sutyenim kollarımdan sıyrılıp yere düştü. Onu ayağımla gömleğimin altına ittikten sonra havluyu tekrar alıp göğsümü örttüm. Aynada gördüğüm sırtım pembeli mavili bir satranç tahtasına dönüşmüştü.

"Hazır sayılırım" dedim ve arkamda duran Zayne'in bana doğru döndüğünü gördüm.

"Tanrım" dedi Zayne ve bu tepkisi yarı çıplak olmama değildi. "Bana bunu nasıl söylemezsin. Sakın canının yanmadığını iddia etme. Bu acıtıyor olmalı Trinity."

Acıtıyordu gerçekten. "Ben görüldüğümünden çok daha dayanıklıyım."

"Öylesin ama sana yeterince göz kulak olamadım."

"Senin suçun değil" dedim Zayne kavanozun kapağını açtığında havayı koklayarak. Burnuma gelen koku bana IcyHot'ın kokusunu hatırlatmıştı ama altında başka bir koku daha vardı. "Bunu ne?" diye sordum.

"Dez'in karısı Jasmine'nin hazırladığı bir merhem. Jasmine bu tarz şeylerde çok iyidir. Arnika, zerdeçal ve mentol karışımı. İçinde bir parça cadı fındığı bile olabilir. Bu bir anti-enflamatuar ve acı ve şişkinliği dindiriyor" diye açıkladı Zayne. "Mucizevi bir ilaç"

Zayne bu sözlerle birlikte tenime dokununca ürperdim.

"Affedersin" diye mırıldandı. Merhem soğuk ve yapışkandı ama beni ürperten Zayne'in parmakları olmuştu. Zayne elimi tuttuğu ya da beni yere yapıştırdığı zamanlar dışında benimle tensel temas kurmaktan kaçınmıştı. Oysa şimdi bana tam manasıyla dokunuyordu. Sırtıma boylu boyunca kalm bir tabaka halinde merhem

sürüyordu. Parmakları göğsümün kenarını okşadı ve tenimin tuhaf şekilde sımsıcak olduğunu hissederek bakışlarımı aynaya çevirdim.

Sadece onun olağanüstü uzun ve geniş bedeniyle arkamda durduğunu, altın rengi saçlara sahip başını öne eğmiş, yaptığı işle ilgilendiğini görebiliyordum.

Onun bu şekilde arkamda olduğunu görmenin tenimin sıcaklığını dindirmeye hiçbir faydası yoktu.

"Jasmine nasıl biri?" diye sordum üstsüz olduğum gerçeğini düşünmemeye çalışarak.

Zayne kıkırdadı. "O ve kız kardeşi Danika sisteme her fırsatta karşı gelir ama Dez ve Jasmine çok şanslı. Birbirlerini gerçekten seviyorlar ve iki de küçük çocukları var. Çocukların ikisi de çok eğlenceli. Kızları Izzy şu sıralar dönüşüm geçirmeyi ve uçmayı öğreniyor. Sürekli tavan vantilatörüne tosluyor."

"Ah, Tanrım" diye mırıldandım. Fıstık'ın vantilatörün yanında uçtuğu zamanları hatırladığımda vücudum kendiliğinden ürperdi. Aynı zamanda Fıstık aniden ortaya çıkmasını diye de dua ettim. "Komündeki ufaklıkların dönüşüm geçirmesini izlemeyi hep sevmişimdir. Onların yürümeyi ve kanatlarını kullanmayı öğrenmelerini görmek çok keyifli."

Tekrar irkildiğimde, "Affedersin" diye mırıldandı Zayne.

"Sorun değil." Vücudumun alev alev yanması tuhaftı çünkü merhem buz gibi soğuktu.

Zayne sessizce işine devam etti ve havlunun altından kaburgalarımın dolaşan parmakları ürpermeme neden oldu. Parmaklarının dolaştığı yerlerde yaralar olduğundan bile emin değildim. Elini geri çektiğinde rahatlasam mı hayal kırıklığına mı uğrasam bilemedim.

"Danika ve Jasmine'le tanışabilir miyim?" diye sordum çaresizce dikkatimi dağıtmaya çalışarak.

"Eğer istiyorsan elbette tanışabilirsin. Neden tanışmayasın?"

Bu sessiz cevap içimi de ısıttı. "İsterim."

Zayne aynada gözlerimle buluştu. "O halde bir buluşma ayarlarım." Birkaç saniye daha geçti ve Zayne'in ellerini aklımdan çı-

karmak için tuhaf şeyler –herhangi bir şey– hakkında düşünmeye başladım. “Ne olduğumu bilmeden... daha doğrusu ne olduğumu anlamadan önce normal olduğumu sanıyor ve çocukken pek çok farklı şey olmak istiyordum. Hayallerimde bu yoktu ama...”

“Ne olmak istiyordun mesela?”

“Ah, kimisi gerçekten aptalcaydı.”

“Hiç sanmam.”

Bir kahkaha attım. “*Jurassic Park*’ı izledikten sonra arkeolog olmak istedim.”

“Bence hiç de aptalca değil” dedi Zayne ve her ne kadar yüzünü göremesem de gülümsediğinden emindim.

“Bir de lama beslemek istiyordum.”

Zayne’in eli bir kez daha durdu. “Lama mı?”

“Evet” dedim kıkırdayarak. “Neden diye sorma. Hiçbir fikrim yok. Sadece bir lama çiftliğim olsun istedim. Bence lamalar harika hayvanlar. Çocukların onlara binebildiklerini biliyor muydun? Biz yetişkinler binemiyoruz. Sen de rahat edemezsin lama da.”

“Evet, benim rahat edemeyeceğim kesin” dedi Zayne kıkırdayarak. “Sanırım bu, uzun zamandır duyduğum en garip şey.” Hünerli elleri sırtımda dolaştı. “Üniversiteye gitmeyi düşündün mü?”

“Evet, düşündüm.” Rahatlamak için bir nefes aldığımda burnuma mentolün ferahlatıcı kokusu geldi. “Ama annem ben ne olduğumu öğrenene dek buna hep karşı çıktı” diye itiraf ettim gözlerimi kapayarak. “Biraz dünyayı keşfetmek istedim ama ne tuhaftır ki DC’yi ilk gördüğümde, Roth’un evine ilk gittiğimizde korktuğumu fark ettim. Ne aptalca, değil mi?”

Zayne’in eli bir kez daha hareketsiz kaldı. “Hayır, değil. Kala-balıklara alışık değilsen şehir sana karmaşık gelir.”

Alaycı bir edayla gülümsedim. “Neye uğradığımı şaşırdım. Etrafta öyle çok insan vardı ki. Caddelerde yanından geçtiğim insanların hangisinin canlı hangisinin ölü olduğunu anlamakta zorlandığım o kadar çok an oldu ki.”

“Bu çok rahatsız edici olmalı.” Zayne’in eli tekrar harekete geçtiğinde sırtım hafifçe geriye gitti. Düşüncelerimi toparlamam biraz zaman aldı.

"Öyle sayılır."

"Hayalet demişken seninle gelen şu hayalet var ya?"

"Fıstık mı?"

"Evet."

Bir sessizlik oldu. "Fıstık. Fıstık... eşyaların yerini değiştirebiliyor mu?"

Sırıttım. "Evet. Bir şeylerin yerini mi değiştirmiş?"

"Bu sabah ayakkabılarımı buzdolabında buldum."

Elimde olmadan kıkırdadım. "Kusura bakma. Fıstık bazen çok... tuhaf olur ama zararsızdır. Sadece ilgini çekmek istiyor ve bunun için garip bir yöntem izliyor."

"Dürüst olmamı ister misin?"

"Evet?"

"Evime bir hayalet musallat olduğu gerçeğini umursamamaya çalışıyorum."

"Aslında bunu musallat olmak gibi değil de bir çeşit ev arkadaşlığı olarak düşün."

Zayne homurdandı. "İşim bitmek üzere."

Diğer tarafıma geçip oraya da merhem sürdü. "Kendini şimdi-den daha iyi hissetmeye başlamış olmalısın."

"Hissediyorum." Ve bu doğrudu ama ikimiz de sessizliğe gömülünce Zayne'in ellerinin tenimdeki gezintisini ve bana hissettirdiklerini görmezden gelmem zorlaşmıştı. Ellerinden tenime âdeta elektrik boşalıyordu ve o uzun parmaklar kaburgalarımın yakınındaki hassas şişliğe dokunduğunda usulca iç geçirdim. "Özür dilerim." Zayne'in sesi farklı, hatta her zamankinden daha boğuktu. "İyi misin?"

"Evet" dedim boğazımı temizleyerek. "İyiyim." Dikkatimi dağıtacak farklı bir konu bulmaya çalıştım. "Gardiyanlar'la ilgili en çok neyi kışkırdığımı biliyor musun?"

"Neyi?"

"Uçma yeteneğinizi. Ben şu havalı Asilkan'ım ama kanatlarım yok. Bu berbat bir şey."

Zayne kıkırdadı.

“Hiç de komik değil” dedim suratımı asarak. “Uçup yıldızlara yakın olabilmeyi çok isterdim. Eskiden Misha’yı beni de gökyüzüne çıkarması için zorlardım ama siz Gardiyanlar gökyüzüne bir araba taşıyacak kadar güçlü olsanız bile o beni hiç yanına almadı. Kötü çocuk.”

Zayne beni kendine doğru çevirdi ve ellerini vücudumdan uzaklaştırdı. Gözlerinin içine baktım. O an onun esiri oldum, kumların üstünde güneşleniyormuşum gibi tenim sınırsız kesildi, başım döndü. Artık bana dokunmadığı halde avuçlarını ve parmaklarını hâlâ vücudumda hissedebiliyordum. Havluyu yere düşürsem neler olacağını merak ettim.

Vücudumdaki her kas kilitlendi. Havluyu düşürüp Zayne’in karşısında üstsüz kalmak mı? Tanrım, bunu yapsam Zayne kalp krizi geçirirdi. Neler düşünüyordum ben?

Ama yapmak istiyordum çünkü onun... onun ellerini tekrar tenimde hissetmek istiyordum. Dudaklarının dudaklarıma bastırmasını ama bu defa onun beni öpmesini istiyordum.

Zayne’in ifadesi değişti. Çoğu zaman buz gibi bakan o soluk gözler ateş saçtı ve o çene dümdüz bir çizgi halini aldı. Hem güzel hem de kaba görünen yüz hatları, ilkel bir karışımından ibaret gibiydi.

“Bunu tekrar yapmamız gerekebilir” dedi daha da derinden gelen boğuk bir sesle.

Bunu tekrar yapmak için yanıp tutuşuyordum.

Zayne bir şey söylemek üzere dudaklarını aralamıştı ki diğer odada telefonu çaldı. Bakışları hâlâ yüzümde, kısa bir tereddüt yaşadktan sonra kavanozu tezgâha bırakıp arkasını döndü ve odadan çıktı.

“Tanrım” diye fısıldadım aynaya dönerek.

Vücudumun hâlâ yandığını hissederek tekrar titrek bir nefes aldım. Sutyenimi ve tişörtümü giymeye fena halde ihtiyacım vardı. Zayne dönmeden önce yapılması gereken buydu ama ben öylece durmuş aynadaki yansımama bakıyordum.

Kendim gibi görünmüyordum.

Eh, şu neredeyse düşmek üzere olan dağınık topuz bana özgüydü elbette ama donuk bakan gözler, aralık duran dudaklar ve

alev alev olmuş ten kesinlikle benim değildi. Kasıklarım yanmaya başladığında vücudum yine hafifçe ürperdi. Zayne şu an banyoda bile değildi ama parmak uçlarının hâlâ göğüslerimin kenarını okşadığını, ellerinin sırtımda, vücudumun yanlarında dolaştığını hissedebiliyordum.

Nefes aldığımda damarlarım keskin bir uğultunun esiri oldu ve üstüme sıcak, tatlı bir ağırlık çöktü.

Bu normal.

Kendime sürekli bunu söylüyordum. Şu an hissettiklerim, vücudumun, çekici bulduğum birinin dokunuşlarına verdiği tepkiydi ve ben Zayne'i çekici buluyordum ama hepsi buydu; karşılıklı olmadığını bildiğim cinsel bir çekim.

Ama ya karşılıklıysa?

Nefesim kesildi. O zaman işler karıştırdı, değil mi? Gerçi bu, vücudumun umurunda bile değildi. Zayne'in çıplak ellerinin tenimdeki kaygan ve pürüzsüz dokunuşlarının hatırasına eşlik etmek üzere bir anda gerçeğinden farksız görüntülerle dolan, zihnimin ilkel kısmı da öyle.

Birden Zayne'in yansımasını görünce nefesim kesildi. Aynada göz göze geldik. "Giyinirsin diye düşünmüştüm."

"Ben..." Havlunun çıplak sırtımdan daha az dikkat çekeceğini düşünerek ona doğru döndüğümde ne cevap vereceğimi gerçekten bilmiyordum. "Ben, şey, hâlâ ıslağım."

Bakışlarını aşağı çeviren Zayne'in o solgun gözleri kış sıcaklığıyla parladı. "Öyle mi?" Sesinin bir mırıltı gibi tenimi okşadığına yemin edebilirdim.

Sözlerimi ve ne anlama gelebileceklerini fark ettiğimde yüzüm alev alev yandı. "Merhem... merhem hâlâ ıslak ve biraz kurusun diye bekliyorum."

Zayne yavaşça başını sallayıp altdudağını ısırdı. O gür kirpikleri gözlerinin üstünü örttü.

"Kim aradı?" diye sordum.

"Roth" dedi Zayne ve tenim bir anda buz kesti. "Bizimle görüşmek istiyor. Bu gece."

Roth'la buluşacağımız yer, Zeke'nin Yeri isimli bir restorandı. Caddenin aşağısına park ettik ve Zayne'le birlikte yürümenin tuhaf olduğunu, yanımızdan geçen insanların onun ne olduğuna dair bir fikre sahip olup olmadıklarını düşündüm.

İçeri girdiğim anda restorana bayıldım. Loş ışıklı mekân çıplak ahşap ve çeliğin karışımından oluşan bir tasarıma sahipti. Kalın minderlere ve peluş yastıklara sahip bölmeler konforlu görünüyordu. İçeride, bana Colorado'nun dağlarını hatırlatan rustik-modern bir hava hâkimdi.

Ki bu tuhaftı çünkü ben Colorado'ya hiç gitmemiştim ama aptalca bir sebeple Colorado'da bu tür pek çok mekân olduğuna inanıyordum.

Anlaşılan garson kız Zayne'i tanıyordu. Dudaklarında içten bir gülümseme ve onu asla suçlayamayacağım ısrarcı bakışlarla bizi büyük, taş bir şöminenin yanındaki şaşırtıcı derecede gözlerden uzak bir bölmeye oturttu. İçerisinin âdeta romantizm kokuyor olması, Zayne'in varlığını tüm benliğimle hissetmeme ve üstüme tişört ve kot pantolondan daha... hoş bir şey giymediğim için hayıflanmama neden oluyordu.

Her neyse.

Rahatım yerindeydi ve önemli olan da buydu. Garson kız içkilerimizi –ben kola, Zayne su içiyordu– masaya bırakıp gider gitmez, “Burada buluşmamızın bir sakıncası yok değil mi?” diye sordum.

Zayne, masanın ortasındaki mum ışığı yüzünde dans ederken başını salladı. “Buraya gelen insanlar kendi işlerine bakarlar.”

“Ah.” Peçetemle oynayıp bakışlarımı etrafta gezdirdim. “Senin ne olduğunu biliyorlar mı?”

“Benim bir Gardiyan olduğumu biliyorlar ama Roth’un kimliğinden habersizler” diye açıkladı Zayne. “Sırtın nasıl?”

“Harika.” Gerçekten de öyleydi. Ani harekette bulunduğumda ne acıyor ne de zonkluyordu. Ellerimi kucağıma koyup bakışlarımı restoranda gezdirdikten sonra tekrar Zayne’e çevirdim. “Bunu yaptığın için teşekkür ederim.”

Zayne başını eğince bir tutam saçı yanağını okşadı. “Rica ederim.”

Damarlarımda uğultulu bir sıcaklık hissettim. “Eminim ki zamanını sırtıma yapış yapış merhem sürmekten daha eğlenceli bir şeylere ayırabilirdin.”

“Haklısın. Zamanımı daha güzel şeylere ayırabilirdim.”

Ahhh.

Damarlarımdaki sıcaklık kayboldu.

Zayne, “Ama bu, keyifli zaman geçirdiğim gerçeğini değiştiriyor” diye eklediğinde bakışlarımı ona çevirdim. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Cevap vermeme fırsat kalmadan omuzlarımın aniden dikleştiğini hissettim. “Sanırım Roth geldi” dedim. “Gelen o değilse de içeride başka bir iblis var.”

Bir süre sonra, “Şimdi ben de hissettim” dedi Zayne. “Bunu benden önce hissetmen ne tuhaf.” Zayne ayağa kalkıp masanın benim olduğum tarafına geçti. Yanıma oturduğunda bacağı bacağıma dokundu. “Sen onu ne şekilde hissediyorsun?”

“Ensemdeki sıcak bir nefes gibi” dedim alçak sesle. “Ve omuzlarımdaki bir yük gibi. Sen de böyle mi hissediyorsun?”

Zayne başını salladı.

Roth onu ilk gördüğümde olduğuna benzer bir tarzda giyinmiş halde yanımıza geldi; tepeden tırnağa simsiyah. Yalnız değildi. Yanında yine o açık sarı saçlı iblis vardı ve saçlarını minik örgüler halinde toplamak nedense ona çok yakışmıştı.

“Umarım sizi çok fazla bekletmişizdir” dedi Roth karşımıza oturarak. Cayman da aynısını yaptı. “Ve evet, aynen böyle demek istiyorum.”

Zayne kolunu arkaya yaslayarak, “Daha yeni geldik” dedi. “Çok fazla beklemedik.”

“Üzüldüm” dedi Roth parlak kehribar rengi gözlerini benden ayırmadan yerine yerleşerek. “Çok tuhaf.”

“Neymiş tuhaf olan?”

Roth öne eğildi. “Hâlâ sana dokunmak istiyorum.”

Gözlerim büyüdü. “Sen ürkütücü, tuhaf bir veliaht prensisin.”

Roth sırttı.

“Eh, ben de senden hâlâ korkuyorum” dedi Cayman. Aynı anda Roth da iyice eğilip masanın üstünden bana uzandı.

“Dokunmak yok” diye uyardı Zayne.

İblis prens suratını asıp elini geri çekti. “Bu hiç de eğlenceli değil.”

“Layla nerede?” diye sordum bana dokunma meselesinden farklı bir konu açmaya çalışarak.

Roth gergin bir edayla gülümsedi. “Bu defa aramıza katılmanının daha iyi olacağına karar verdi.”

Zayne’e baktım. Yüzünde en ufak bir duygu ibaresi yoktu.

“İkiniz son derece samimi ve hoş görünüyorsunuz” dedi Cayman dikkatle bizi süzerek.

“Öyle mi?” diye mırıldandı Zayne.

“Öyle” dedi Roth. “Bu hoşuma gidiyor. Hem de çok.”

Zayne koltuğun sırtında parmaklarıyla tempo tutturdu. “Bunu duyduğuma sevindim çünkü sizin bu konudaki düşünce ve duygularınızı öğrenmek için sabırsızlanıyorduk.”

Roth sırttı.

“Sipariş verdiniz mi?” diye sordu Cayman menüyü gözden geçirerek. “Açlıktan ölüyorum.”

Vermemiştik ve konuyu neden orada olduğumuza getirmeme fırsat kalmadan garson kız ortaya çıkıp Roth ve Cayman'ın içecek siparişleriyle birlikte birkaç başlangıç siparişi aldı.

Kız hızlı adımlarla uzaklaşırken öne eğildim. "Bir şey bulabildiniz mi?"

Yanıtlayan Cayman oldu. "Bir çok da iyi olmayan bir de kötü haberim var."

Midemin bulandığını hissederek gerildim. "Evet?"

"Her yere kulak verdim ve kimsenin Misha, Bael ya da senin hakkında konuştuğunu duymadım" diye açıkladı Cayman.

"Bu çok da iyi olmayan haber mi yoksa kötü haber mi bilemedim" dedim Zayne'e bakarak.

"Çok da iyi olmayan haber. Belli Bael bundan kimsenin haberinin olmasını istemiyor ve bu tuhaf çünkü iblisler övünmeyi severler" dedi Cayman sırtarak. "Üstelik Gardiyanlar'ın yaptığı gibi alçakgönüllü bir övünmeden söz etmiyorum."

Zayne homurdandı. "Dün gece iki Cehennem Aslanı peşimize takıldı. Bael tarafından gönderilmişler."

"Bael'in emrinde lanet olası bir Cehennem Aslanı ordusu var, yani eğer onları peşine takmışsa karşına sık sık çıkacaklar."

"Peki kötü haber ne?" diye sordum ve Zayne omzumun arkasına dokunup saçlarımın arasından gerilen kaslarıma ulaştı.

Roth bakışlarımla buluştu ve yüz hatları biraz olsun yumuşadı. "Kimse Bael'in nerede gizlendiğini bilmiyor ama sanırım alt düzey iblis hareketliliğinde bir artış görmemizin sebebi bu. Bael en Üst Düzey iblis olduğu için onun peşinden gidiyorlar."

Zayne elini omzumdan ayırmadan olduğu yerde kıpırdandı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bael'i bulsak bile yalnız olmayacağımı söylüyorum. Belli ki yanında bir sürü Cehennem Aslan'ı var ama çok daha fazlasını da göreceğimizden emin olabilirsiniz."

"Harika" diye mırıldandım.

"Ayrıca Bael misafirperver biri olarak tanınmaz" diye belirtti Cayman kadehini alarak. "Birine iyi davranmak istediğinde bile."

Bakışlarım Roth'a çevrildi ve o da onaylarcasına omzunu silkti. "Ama eminim ki sen bunu zaten biliyorsun; Bael'in Misha'yı hayatta tutmasının bir sebebi olduğunu da öyle. Önceki gece o Cehennem Aslanları'yla karşılaşmanız da bunu destekliyor. Misha'yı kullanarak seni kendine çekip sonra da üstüne Cehennem Aslanları'nı salıyor."

"Trinity'yi asla ele geçiremeyecekler" dedi Zayne.

Sesindeki kararlılığın tuhaf bir şekilde hoşuma gittiğini hissederek ona baktım.

"Ama bu da bizi tuhaf haberler kısmına getiriyor" diye devam etti Roth. "Kimse Trinity'den söz etmiyor. Sahnede bir Asilkan'ın da olduğu hiç konuşulmuyor."

"Şey, bu kötü bir şey sayılmaz, değil mi?" diye sordum.

"İyi bir şey de sayılmaz." Zayne'in, omzumun arkasına dokunmayı sürdüren parmakları hafif ama garip şekilde rahatlatıcıydı. "Çünkü bu, Bael'in seni ele geçirmek dışında ne tür bir amacı olduğunu öğrenmemizi engelliyor."

"Seni ele geçirmek onun için yeterli bir sebep olabilir" dedi Roth parmağını kadehin ağzında dolaştırarak. "İblislerin bir Asilkan'a neler yapacaklarını biliyorsun."

Vücudumdaki ürpertiği bastırıp içeceğime uzandım. "Hem Gardiyanlar'a hem de iblislere yapılan saldırıların ardında Bael olabilir mi?"

Roth omzunu silkti. "Bael önemli biri. Yeterince güç sahibi ama..."

"Bunun sorumlusunun o olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Zayne.

İblis prens cevap vermekte acele etmedi. "Neden o olsun ki? Kendini ortaya koyma riskine karşılık ne kazanabilir? Hayır, Bael cesurdur ama aptal değildir."

Masaya başlangıçlar geldi; yengeçli kek, kokteyl karides, soslu yengeç ve patates kızartması. Yiyecekler hem leziz görünüyor hem de nefis kokuyordu ama hiçbirine dokunmadım.

"Birkaç Cehennem Yöneticisi'nin şehri terk ettiğini ya da terk etmeyi planladığını biliyor muydunuz?" dedi Roth ağzına bir ka-

rides atıp Zayne'e bakarak. "Bu sizce de biraz şüpheli bir durum değil mi?"

Cehennem Yöneticileri alt düzey iblis birliklerine hükmeden Üst Düzey İblisler'di. Bir tür idareci sayılırlardı ve sanırım bu da Roth gibi birini CEO, patronu Şeytan'ı da başbakan yapardı ama o zaman Bael de bir CEO muydu?

Başıma bir ağrı girdi.

Zayne'in parmakları omzumu sardı. "Yani caddelerdeki şey her neyse onları da korkutuyor, öyle mi?"

"Kanlar içinde ölmüş halde bulunanlar sadece Gardiyanlar değil" diye hatırlattı Roth.

"Buna bir türlü aklım ermiyor" dedim Zayne'in önüne koyduğu yengeçli keke bakarak. "Bunu yapan bir iblis ise neden diğer iblisleri de hedef alıyor?"

Roth başını iki yana sallayıp tabağına bir kaşık sos koydu. "Sanırım denizdeki en büyük balık olmak istediği için."

"Peki siz ikiniz endişelenmiyor musunuz?" diye sordum parmaklarımın arasında bir çatal beliriverince tekrar kaşlarımı çatarak. "Korkmuyor musunuz? İkiniz de... büyük birer iblis balıksınız."

Zayne sessizce kıkırdadı.

"Daha önce kimse bana iblis balık dememişti ama evet bizim de önemli kişiler olduğumuzu söyleyebilirim" dedi Cayman ağzına bir patates kızartması atarak.

Roth'un dudaklarında ağır ağır muzip bir gülümseme belirdi. "Endişeli miyiz? Evet. Korkuyor muyuz? Hayır."

"Kibirli şey" diye mırıldandı Zayne. Ben yengeçli kekimi keserken o buğulanmış bir karides alıyordu. "Kendiniz için olmasa bile Layla için korkmanız gerekir."

Yüzündeki alaycı ifade bir anda kaybolan Roth gözlerini yanımdaki adam dikti. "Neye endişelenmem ya da neden korkmam gerektiğini senden öğrenecek değilim."

"Evet ama böyle bir nasihate çok ihtiyacın olduğu belli."

Kendimi oyalamak için kekimden bir ısırık aldım ve neredeyse zevkten inleyecektim. Kek olağanüstüydü. Büyük bir bölümü, Old

Bay baharatıyla terbiye edilmiş yengeç etiydi. Ben yüzümü keke gömmemek için kendimi zor tutarak bir ısırık daha alırken, Zayne ve Roth gözlerini ayırmaksızın birbirini süzüyordu.

“Buna alışsan iyi olur Trinity.”

Başımı kaldırıp Cayman’a baktım. “Neye?”

“İkisinin sürekli tartışıp birbirine üstünlük kurmaya çalışmasına” dedi Cayman bana göz kırparak. “Bazıları bunu yorucu buluyor ama bence son derece eğlenceli. Bu tutkulu tartışmalarının tutkulu bir aşka dönüşeceği ânu dört gözle bekliyorum.”

Roth sessizce homurdanırken dudağımı büzdüm. Leziz yengeçli kekimi bitirdim. “Bael’in insanları kontrol etme yeteneği var, değil mi?”

“Hepimizin yapabileceğinin ötesinde bir şeyden söz ediyorsan, evet. Ama komününüze yapılan saldırı sırasında gördüğünüz düzeyde bir yetenek? Ondan şüpheliyim” dedi Roth. “Bael insanları etkilemekte özel bir yeteneğe sahip ama böyle bir hakimiyet için bence farklı bir şeyler gerekir.”

“Ne mesela?” Üstünde aniden patates kızartması ve biraz da sos beliren tabağıma baktım. Eritilmiş peynir ve yengeç leziz görünüyordu.

“Bir büyü” dedi Roth.

“Cadılar” dedi Zayne de başını sallayarak. “Bu kulağa mantıklı geliyor.”

“Cadılar mı?” dedim şaşkınlıkla Zayne’e dönerek. Cadılar, *gerçek* cadılar ataları bir noktada bir iblisle ilişkiye girmiş insanlardı ve bu sulandırılmış iblis kanı onlara, çoğunlukla dört elementle –hava, su, toprak ve ateş– alakalı olan birtakım yetenekler bahşetmişti. Büyü ve sihir yetenekleri de vardı.

“Burada cadı var mı?”

“Var. Bazıları fazlasıyla aktif çalışır. Hem iblislerden hem de Gardiyanlar’dan sakınarak yaşadıkları için hayatta kalmayı ve Gardiyanlar’ın radarından kurtulmayı başardılar” dedi Roth yan gözle Zayne’e bakarak. “Çünkü Gardiyanlar onları ayırım gözetmeksizin katletmeyi severler.”

Zayne iç geçirdi.

"Asilkanlar da ayrım gözetmeksizin öldürmeyi severler mi?" diye sordu Roth başını kaldırıp o kehribar rengi gözleriyle bana bakarak.

"Şu an için soruyorsan, evet" dedim öfkelenerek.

Zayne sessizce kıkırdarken Roth da sırtıp öne eğildi. "Seni sevdim."

"Bunu duymak harika" diye mırıldandım.

Roth'un gülümsemesi genişledi. "İşin içinde cadılar olabilir ve her ne kadar çoğu hem benim türümden hem de Gardiyanlar'dan uzak dursa da bazıları iblislerle kirli işlere bulaşmayı sever. Ben içlerinden birini tanıyorum" dedi tekrar arkasına yaslanarak. "Elbette Zayne onlarla konuşamaz. Gardiyanlar'ı pek sevmezler."

"Seni severler mi peki?" diye sordum.

"Beni herkes sever" dedi. "Sen onlarla buluşabilirsin. Gerçekte ne olduğunu anlamaları mümkün değil ve istersen seni onlara götürebilirim. Kalabalık bir topluluk olarak cumartesi günleri bir araya geliyorlar."

Cumartesiye daha neredeyse bir hafta vardı. Lanet olası yedi gün. Sabırsızlandığımı ve bir parça da hayal kırıklığına uğradığımı hissettim. Misha bir hafta daha dayanabilecek miydi?

Zayne gerildi. "Bundan çok emin değilim."

İblis prens Zayne'e baktı. "Bana güvendiğini sanıyordum?"

"Sana güveniyorum ama hayatta akıllıca seçimler yaptığından emin değilim" dedi Zayne koltuğun sırtındaki kolunu çekerek.

Roth elini göğsüne götürdü. "Sözlerine gücendim doğrusu."

"Ben varım" dedim Zayne'in bana bakışını görmezden gelerek. "Bize bilgi vereceklerine dair küçük de bir ihtimal varsa sizinle gidip onlarla tanışmaya hevesliyim."

"Harika" diye mırıldandı Roth ve Zayne hiç de mutlu görünmüyordu.

"Güzel" dedim koltuğa yaslanarak. "Sadece beni... yemeyeceğine dair söz ver."

Roth'un dudaklarında yine o şeytani gülümseme belirdi. "Çok şey istiyorsun."

“Bu hiç hoşuma gitmedi” dedi Zayne restorandan ayrılmamızın ardından. Kaldırımın aydınlatması yeterli olmadığı için ona yakın yürümeye çalışıyordum.

“Ne hoşuna gitmedi?”

“Roth’la birlikte cadıları görmeye gidecek olman.”

“Roth’a güvendiğini sanıyordum.” Çizmemin ucu fark etmediğim bir engele takılınca tökezledim.

“Lanet olsun” dedi Zayne kolumu tutarak. “İyi misin?”

“Evet.” Kolumu geri çekip öfkeyle görmekte zorlandığımı kaldırıma baktım. “Sadece ayağım takıldı. İyiyim.”

Kısa bir sessizliğin ardından, “Roth’a güveniyorum ama cadılara değil” dedi Zayne. “Onlar her şeyi karşılık bekleyerek yaparlar. Yanlarındayken çok dikkatli olmalısın.”

“Yani tırnağımı ya da saçımı kesmelerine izin vermemeli miyim?”

Birlikte otoparka doğru yürürken Zayne homurdandı. “Evet, o tür işlerden uzak durmaya çalış ama aynı zamanda bilgi almak uğruna onlarla anlaşma yapmaya falan kalkışma. Bazen sana yardım ederler ama karşılığında hiç ummadığın bir bedel ödemen gerekebilir.”

“Her türlü bedeli ödemeye hazırım.”

Zayne öyle ani durdu ki hızımı alamayıp ona çarptım ve bir adım geriye gittim. Bana bakan Zayne’in yüzü öfkeliydi. “Ben de bundan korkuyorum işte.”

Artık otoparkın göz kamaştıran beyaz ışığı altında onun yüz hatlarını seçebiliyordum. “Korkmana gerek yok.”

“Öyle mi? Misha’yla ilgili ufacık bir bilgi kırıntısı için her şeyi göze alman tehlikeli. Özellikle de, insanların çaresizliğinden faydalanıp onları kandırmakla tanınan bir grup cadıyla buluşacakken.”

Kollarımı kavuşturdum. “Beni kandırmak o kadar kolay değil.”

“Kolay olduğunu söylemedim ama çaresiz olduğunu biliyorum ve...”

“Öyle mi?” diye sordum. “Bilemiyorum. Değer verdiğin birinin zor durumda kalmasına tanıklık edip hiçbir şey yapamamanın ne demek olduğunu bildiğine dair muğlak ifadelerde bulunup duruyorsun. Bu doğruysa beni anlıyorsun demektir. Onun için *her şeyi* göze...”

“Bunun tehlikeli olduğunu biliyorum çünkü seni anlıyorum.” Zayne öne doğru bir adım atıp yolumu kesti ama taviz vermedim. “Ben de her şeyi yapmayı göze alacak kadar çaresizdim ve bunun sonu asla iyi bitmiyor Trinity.”

Beni bir türlü terk etmeyen çaresizlik hissi iyice yoğunlaşıp dilimi çözdü. “Ruhunun bir parçasını bu uğurda mı kaybettin?”

Zayne ona vurmuşum gibi geri çekildi. Yüzüne âdeta bir perde indi ve ifadesi duygulardan arındı. “Sana bunu kim söyledi.”

Çenemi kapattım.

“Kim?” diye sordu Zayne ısrarla. Bana dokunacakken durdu. “Sana bunu kim söyledi?”

Çenemi kapalı tutmadığımı için hayıflanarak kollarımı çözdüm ve bakışlarımı ondan kaçırdım. “Misha söyledi. Senin... senin ruhunun bir parçasını kaybettiğini duyduğunu ve gözlerinin bu yüzden farklı olduğunu söyledi.”

“Öyle mi dedi?” Zayne başını dikleştirdi.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken başımı salladım. "Bu... bu doğru mu?"

Zayne uzunca bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Evet, doğru" dedi.

Öleceğim.

Metro istasyonunun platformuna sinmişim ve altın rengi göz-
lere, zalimce bir gülümsemeye sahip bu güzel iblisin beni öldüre-
ceğinden emindim. Güya bana yardım edecekti ama şimdi her yer
kan içindeydi ve yere yığılıp kalmış olan kişi Zayne'di.

"O artık seni kurtaramaz" diye gürledi iblis sivri dişlerinin ara-
sından. "Sadece o değil kimse kurtaramaz."

İblis jilet kadar keskin pençeleriyle bana doğru hamle yaptığıın-
da boğazımdan bir çığlık koptu...

Sıçrayarak uyanıp nefes almaya, nerede olduğumu anlamaya
çalıştım. Neredeydim ben? Bu karanlık odayı tanımıyordum. Ta-
vanda yıldızlar yoktu ve yatak da... benim olamayacak kadar ge-
nişti.

Zayne'in evinde, onun yatağında olduğumu ve hem benim
hem de onun hâlâ nefes aldığını hatırlamam biraz uzun sürdü.

Sadece kâbus görmüştüm.

Ellerimi inleyerek yorganın altından çıkarıp yüzüme dökülen
saçları geriye ittim. Odanın gıcırdayarak açılan kapısı beni ürküt-
tü. Nefesimi tutup karanlık eşikte beliren siluetin kime ait olduğ-
nu anlamaya çalıştım.

"İyi misin?" diye sordu Zayne uyku mahmurluğuyla boğukla-
şan sesiyle. "Çığlık attığını duyar gibi oldum."

Yüzüm utançtan alev alev yandı. "Özür dilerim. Seni uyandır-
mak istemezdim."

"Önemli değil" dedi Zayne. Hareket ettiğini görmesem bile
bana yaklaştığını hissettim. Komodindeki lambayı yaktığında ay-
dınlığa alışamadığım için gözlerim kamaştı. Zayne, battaniyemin
kenarlarını sıkmaktan parmak boğumları bembeyaz kesilen elleri-
me baktı. "Uykun mu kaçtı?"

Onun benim nasıl olduğuma bakmaya gelmesine şaşırarak başımı iki yana salladım. Otoparktaki o yüzleşmenin ardından aramızda bir gerginlik vardı. Nadiren konuşuyorduk; şehir merkezindeki en büyük tiyatrolardan birinin arka sokağında bir grup Yaygaracı'ya rastladığımızda bile konuşmamıştık. Birkaç saat önce eve gelmiş, birbirimize tek bir kelime bile etmeden odalarımıza çekilmiştik.

Cesaretimi toplayıp ona baktım.

Bakışlarını az önce girdiği kapıya çevirdiğinde bir şeyleri anlar gibi oldu. Ben kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissederken o başıyla yatağı işaret etti. "Oturabilir miyim?"

Bunun, şu an içinde bulunduğumuz açmaza bir faydası olur muydu bilmiyordum ama yalnız kalmak istemediğim için başımı salladım ve battaniyeme can simidine sarılır gibi sarılıp kenara kaydım.

Zayne yanıma oturup yatak başına yaslanarak, "Kâbus mu gördün?" diye sordu alçak sesle.

Uzun bacaklarını öne uzatıp ayak ayak üstüne atmasını seyrederken başımı salladım.

Zayne başını geriye atıp bana baktı. "Özür dilerim."

"Ne için?"

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Her şey için" dedi. "Çok şey geçirdin ve bu hem zihinsel hem de duygusal açıdan yorucu. Zihnin sen dinlenirken bile çalışmayı sürdürecektir."

"Özür dilemene gerek yok. Bu senin suçun değil" dedim. "Aslında sen elinden geleni yapıyorsun. Sadece... bilemiyorum. Bütün bunlarda en ufak bir kontrolüm yokmuş gibi hissediyorum ve..."

"Ve ne?"

Kafam karıştı. Gergindim. Hiçbir şeyden emin değildim. "Ben... sadece korkuyorum. Bunu itiraf etmemem gerektiğini biliyorum ama Misha'yı zamanında bulamamaktan ya da bulsam bile onun çoktan, tahmin dahi edemeyeceğim şeyler yaşamış olmasından korkuyorum."

Zayne kollarını gevşekçe göğsünde kavuşturdu. "Korkman çok normal Trinity. Endişelenmen çok normal."

"Biliyorum." Battaniyeme daha da sıkı sarıldım.

"O halde kendine bu kadar yüklenmekten vazgeç"

Ağır ağır nefesimi bıraktım. "Ayrıca ben... ben sana bir özür borçluyum. Sana o soruyu sormamalıydım. Beni ilgilendirmeyen bir konuydu ve ahmaklık ettim. Oysa sen bana sadece yardım etmeye çalışıyordun."

"Sorun değil. Özür dilemen gerekmiyor." Zayne bir bacağını göğsüne çekti. "Sadece hazırlıksız yakalandım. Sorduğun onca soruya rağmen bu geceye kadar hiçbir şey söylememiş olman beni şaşırttı."

Homurdandım. "Doğrusu ben de biraz şaşırdım."

"Ben sadece... Şunu bilmeni istiyorum; elinden gelen her şeyi yapma arzunu anlıyorum" dedi ben ona neler yaşadığını sorma isteğiyle boğuşurken.

Dizlerimi battaniyenin altından göğsüme çektim ve çenemi üstlerine yasladım. Söylemek yapmaktan daha kolaydı. "Yani cadılarla buluşmamı onaylıyor musun?"

"Onaylamak zorundayım." "Bir şeylerin dışında kalmaya alışık değilsin, değil mi?"

"Hem de hiç."

Otoparkta yaşananlar konusunda biraz rahatlayıp gülümsedim. "Sence Roth'un sözünü ettiği o cadılar bize bilgi verebilecek mi?"

"Artık bu noktada neler olacağını kim bilebilir?" Diziyle dizimi dürttü. "Ama Bael'le birlikte komüne saldıran o insanlar gerçekten bir büyüünün etkisi altındaysa cadıların bunu ya da en azından bunun sorumlusunu bileceklerinden eminim ve bu sayede Bael'in nerede olduğunu, Misha'yı hâlâ esir tutup tutmadığını öğrenebiliriz."

"Ya bizim danışacağımız cadılar Bael'e yardım edenlerse?" diye sordum.

"O zaman işler sarpa sarar."

Bir sessizlik oldu. "Sana *asaletini* kullanmaman gerektiğini söylediler, biliyorum çünkü bu seni güçten düşürüyor ve diğer iblisleri de yanına çekebilir ama kendini savaşıarak başa çıkamayacağın bir durumda bulursan onu kullanmaktan çekinme."

Bir an bu sözlere ne diyeceğimi bilemedim. “Biliyor musun, bana bu sözleri söyleyen ilk kişisin. Daha önce ne Misha ne de Thierry söyledi.”

“Bunun senin için bir risk yarattığını biliyorum ama yaralanman ya da daha kötüsünün olmasındansa bence bu riski ve sonuçlarını göze alabiliriz” dedi Zayne ve kalbim kanatlanıp içim sıcacık oldu. “Cadılar sana zarar vermeye kalkışırlarsa onlara karşı koy.”

“Kana susamış biri gibi konuşuyorsun.”

“Deneyimlerim bana bunu öğretti.”

Belli ki gerçekten de öyle olmuştu. Bakışlarımı ondan kaçırıp tavana çevirdim ve yıldızları görebilmeyi umdum. “Kendi tavanımı özlüyorum.”

“Ne?” dedi Zayne gülerek.

Hafifçe gülümsedim. “Evdeki tavanımda karanlıkta parlayan yıldız çıkartmaları var. Beyaz yıldızlar. Yeşil değil. *O kadar da* zevksiz sayılmam.”

“Asla değilsin” diye mırıldandı Zayne. “Onları hatırlıyorum.”

“Her halükârda onlara bakmaya bayılıyorum.” Omzumu silktiğimde sırtımın biraz acıdığını hissettim. “Biraz aptalca olduğunu biliyorum.”

“Hiç de değil” dedi Zayne. “Öyle alışmışsın.”

Günün birinde yeniden o yıldızların altında yatıp yatamayacağımı merak ettim.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

Başımı salladım. “Elbette.”

“Annene tam olarak ne oldu? Roth ve Layla’nın evindeyken, konuyu gündeme getirmekten nefret etmiş ve bunu yaptığım için kendimi kötü hissetmiştim ama demiştin ki o Gardiyan senin...”

İç geçirip, “Beni bir ucube olarak görüyordu” diye tamamladım onun yerine. Annem hakkında fazla konuşmazdım çünkü bunu yaptığım her defasında neden onun ruhunu ya da hayaletini görmediğimi merak ederdim ama şimdi Zayne’e onu anlatmak istiyordum. Belki de Zayne, o olay yaşandığında beni tanımıyor olduğu ve bu da ona açılmamı kolaylaştırdığı için. Ya da belki Jada

ve Ty'ın aksine Zayne bir ebeveyn kaybetmenin neye benzediğini bildiği için. Sebebi bilmiyordum.

"Annem eğitimi idi. Bunu biliyor muydun?"

"Hayır, bilmiyordum."

Belli belirsiz gülümsedim. "Başına bir iş gelirse diye eğitilmek istemişti. Böyle güçlü bir kadındı ve hassas bir çiçek gibi bir köşede durup başkalarının onu korumasını istemezdi."

"Nedense bana kızını hatırlattı."

Dudaklarımdaki gülümseme genişledi. "İltifat ediyorsun."

"Öyle yaptığımı umuyorum. Onu kim eğitti?"

"Thierry ve Matthew. İkisi... ikisi annemi çok severdi" dedim yan dönüp Zayne'e bakarak. "Bence onlar da benim gibi hâlâ annemin yasını tutuyorlar." İç geçirdim. "Annem en az Matthew ve Thierry'ye güvendiği kadar Ryker'a da güvenirdi. Onlar arkadaştı ve Ryker bana hep iyi davrandı ama ben işleri karıştırdım."

"Nasıl karıştırdın?"

Gözlerimi kapadım. "Olay annem ölmeden bir yıl kadar önce gerçekleşti. Ben o zamanlar on altı yaşındaydım ve Misha'yla idman yapıyorduk. Misha bana üstünlük sağlamıştı." Duraksadım. "Bana hep üstünlük sağlardı çünkü zayıf noktalarımı bilir, kendimi geliştirmem için onlardan faydalanırdı."

"Akıllıca."

"Evet, öyle." Misha'nın, neler olup bittiğini göremezken bile tepki verebilmem için nasıl da özellikle kör noktalarımda durduğunu düşündüm. "Her halükârda bu beni deli etti çünkü senin de fark ettiğin gibi bazen biraz fevri davranabiliyorum."

"Biraz" dedi Zayne kibarca.

"Eh, Misha gerçekten üstüme geliyor, beni resmen kışkırtıyordu ama sonra kendimi tutamadım ve kontrolü kaybettim. Ona ne yaparsa yapsın beni yenemeyeceğini hatırlatmak için *asaletime* teslim oldum. Aslında böyle bir hatırlatmaya ihtiyacı yoktu ama yaramaz bir çocuk gibi davranıyordum ve Ryker bunu gördü. O sırada beni gördüğünü fark etmemiştim ve normalde eğitim tesisine hiç gelmediği için bunu nasıl yaptığını da bilmiyorum fakat bu sayede benim

gerçekte ne olduğumu anladı. Beni bir ucube ve diğer Gardiyanlar'a bir tehdit olarak gördü. İblisleri komüne çekebileceğimin de farkındaydı yani ben çift taraflı bir tehdittim. Klandan birkaç kişiyi daha yanına aldı ve benim ortadan kaldırılmama karar verildi."

"Tanrım" dedi Zayne dehşetle.

"İşin kötü yanı Ryker beni haklamak için bir yıl bekledi. Bir yıl boyunca dostummuş gibi yaptı, anneme kibar davrandı ve benden nefret ettiği gerçeğini gizledi." Titrek bir nefes bıraktım. "Her halükârda komünde tedavi edilemeyen bir rahatsızlığım için düzenli olarak Morgantown'daki bir doktoru ziyaret ediyordum ve Ryker oraya giderken defalarca bize eşlik etmişti ama bu seferki... farklıydı. Randevudan sonra eve dönerken Ryker kenara yanaşıp arabada bir sorun olduğunu söyledi. Annemle birlikte arabadan indiğimiz anda saldırıya geçti. Dönüşüm geçirip üstüme yürüdü ve öyle bir şaşkınlık yaşadım ki bir aptal gibi olduğum yerde donup kaldım. Annem hemen önüme atladı ve... ve olan oldu."

Arkama yaslandım. Zayne sessizliğe büründü ve bacaklarımı öne uzattığımda her nasılsa birbirimize daha da yakınlaştık. Şimdi bacağım onunkine dokunuyordu. "Hayatım boyunca bana *asaletimi* kontrol altında tutmam öğretildi. Zamanı gelene dek onu kullanmamam. Ama *asaletimi* kullansaydım Clay'i engellediğim gibi Ryker'ı da engelleyebilirdim. Annemi kurtarabilirdim..."

"Artık bunları düşünme Trinity. Seni daha yeni tanıyorum ama iki yıldır kendini suçladığından eminim. Annenin ölümünün sorumlusu sen değilsin."

Annem hakkında konuştuğum gerçeğinin şokuyla yutkundum. Jada duysa öyle şaşırırdı ki bu ânı kaydetmek isterdi. "Değil miyim gerçekten? Çünkü ya *asaletimi* kullanmam gereken zaman tam da o ansa? Ya 'babam tarafından çağrılma' meselesini çok abartıyorsak? Ya..."

"Kes şunu. Olayın sorumlusu sen değilsin. Annene sen zarar vermedin. Bunu yapan o Gardiyan'dı. Oydu, sen değil."

Anneme kendi ellerimle zarar vermediğimi biliyor ama davranışlarımla onun canını yaktığımı düşünmeden de edemiyordum.

Davranışlarımın en nihayetinde onun ölümüyle sonuçlanan bir dizi olaya start verdiğini görmezden gelmek zordu.

Zayne uzunca bir süre sessiz kaldı. "Bazen ben de... babamın hâlâ burada olduğunu düşünüyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırıp ona baktım.

"Yani neredeyse onu hissedebiliyorum. Burada olmadığını biliyorum ve belki de böyle hissetmemin sebebi onun artık aramızda olmadığı gerçeğini zaman zaman unutmam. Bazen kendimi ona bir şeyler anlatmayı düşünürken buluyorum, sonra aklıma geliyor. O gitti."

"Benim de hâlâ öyle hissettiğim zamanlar oluyor" diye itiraf ettim. "Bence bu hep olacak."

"Evet, büyük ihtimalle olacak." Zayne'in aldığı derin nefesi ben de ciğerlerimde hissettim. "Son günlerinde babamla aramız iyi değildi. Birbirimizle nadiren konuşurduk."

Bana daha önce anlattıklarına dayanarak bir çıkarımda bulundum. "Sebep Layla mıydı?"

"Evet, oydu." Zayne'in bu defaki sessizliği o kadar uzun sürdü ki neredeyse gözlerim kapanıyordu. Sonra tekrar konuşmaya başladı: "Ama ölmeden önce o da, birinin nasıl doğduğunun ve ne olduğunun iyi ya da kötü olmasını belirlemediğini yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. İyi ve kötü arasında seçim yapmalarını sağlayacak bir özgür iradeye sahip olmadıklarına inandığımız yaratıklar için bile hayat DNA'ların toplamından ibaret değil. Herkes bundan biraz daha... karmaşık."

"Baban ölmeden önce onunla konuşma şansın oldu mu?"

"Biraz konuştuk." Zayne yine sessizleşti ve neredeyse sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda, "Işığı kapatsam olur mu?" diye sordu.

Gözlerimi açtım. "Gidiyor musun?"

"Gitmemi istersen giderim."

"İstemiyorum."

"O halde şimdilik buradayım" dedi Zayne duraksayarak.

Şimdilik kelimesi tüm ağırlığıyla kendini hissettirdi ve elimi koyduğum yere baktım. "Biraz kalsan olmaz mı?"

“Olur.”

Zayne yatağın biraz sarsılmasına neden olarak lambaya uzandı ve oda karanlığa büründü. “Fotoğraftaki annen mi? Ona benziyor-sun.”

Karanlıkta gülümsedim. “Evet, benziyorum.”

“Bu arada kitap da güzelmiş.

“Kapa çeneni.” Dudaklarımdaki gülümseme genişledi. Işığı kapamadan önce kitabı görmüş olmalıydı. “Annemin en sevdiği ki-taptı; benim de öyle.”

“Belki ben de okumalıyım.”

“Vikingler’i seveceğini sanmam.”

“Nereden biliyorsun?”

Yeni bir sessizlik oldu. Sözlerini anlamlandırmam biraz zaman aldı. “Seviyor musun gerçekten?”

“Evet” dedi usulca kıkırdayarak. “Bana inanmıyor gibisin.”

“Onları çocukça bulacağını falan sanmıştım ve seni tavanında yıldızlarla hayal edemiyorum.”

“Ben sürprizlerle doluyum Trinity.”

Adımı söyleme şekli ayak parmaklarımdan kıvrılmasına neden oldu. Sonrasında ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama hâlâ uyumamıştım ve Zayne hakkında daha fazlasını öğrenmek istiyordum. “Sorularım var.”

Zayne yatağın sarsılmasına sebep olarak usulca kıkırdadı. “Hiç şaşırmadım.”

Tekrar gülümsedim. “Neden kız arkadaşın yok?”

“Ne?” Zayne sessizce homurdandı. “Bu soruya ne cevap vereceğimi bilemiyorum.” Duraksadı. “Peki senin neden erkek arkadaşın yok?”

“Cevap çok basit” dedim yüzümü yastığa gömmek isteyerek. “Ben, insan olduğumu zanneden Gardiyanlar’la yaşayan bir Asilkan’ım. Fazla seçim yapma şansım yok.”

“Haklısın” dedi Zayne. Kıpırdandığında bacağının benimkine hafifçe sürttüğünü hissettim. “Peki sen ve Misha’nın arasında hiçbir şey geçmedi mi?”

“Hayır. Gerçekten geçmedi. Daha önce söylediğim gibi ona

beş saniyeliğine falan âşık oldum. Çok kişiye âşık oldum ama Misha'yla birbirimize hiç o gözle bakmadık. Ayrıca Asilkanlar'ın Koruyucularıyla yakınlaşmamaları gerekiyor."

"Neden?"

Hafifçe omzumu silktim. "Bu kurallara aykırı ve ikilinin arasındaki bağa zarar verdiği düşünülüyor. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Bana hiçbir zaman açıklama yapılmadı." Kısa bir sessizliğin ardından, "Bu arada sen benim sorumu yanıtlamadın" dedim.

"Çünkü nasıl yanıtlayacağımı bilmiyorum."

"Yakışıklısın. Komiksin ve sinir bozucu olmadığın zamanlarda sevimlisin."

"Teşekkürler." Sessizlik. "Sanırım öyleyim."

"İyi de bir çocuksun. Bu yüzden yalnız olman beni şaşırtıyor."

Zayne sözlerimi biraz düşündü. "Gardiyanlar'ın çiftleşmesinin istendiğini biliyorsun. Ben de neredeyse yirmi iki yaşımdayım. Benim yaşımdaki çoğu erkek çoktan çiftleşti ve eşiyle birlikte çocuk bekliyor."

"Evet. O halde neden hâlâ çiftleşip çocuk yapmadın?"

Zayne yanımda huzursuzlandı. "Klan liderlerine sorarsan geleneklere saygısızlık ediyorum ama kimse beni ömür boyu sürecek bir taahhüdün altına sokamaz; o ömür çok da uzun sürmeyecek olsa bile."

Bu sözler canımı sıktı. "Yakın zamanda ölmeyi mi planlıyorsun?"

"Her sabah o günün son günüm olabileceğini bilerek uyanıyorum. Ölümle ilgili bir planım yok. Sadece onu kabullendim" dedi Zayne. "Doğduğum andan beri bana bu öğretildi."

Bunu biraz düşündükten sonra ona hak verdim. Gardiyanlar nadiren emeklilik yaşına ulaşırdı. Bu kadar çabuk çiftleşip çocuk yapmalarının sebebi de buydu. "Hiç Gardiyanlık'tan başka bir şey yapmak istedin mi?"

Zayne iç geçirdi. "Çok soru soruyorsun."

"Biliyorum." Ellerimi karnımın üstüne bıraktım. "Çok büyük, çok önemli bir işin olduğunu biliyorum ama hiç sahaya çıkmayı

istemediğin zamanlar oldu mu? Başka bir şey yapmayı istediğin zamanlar? Tek arzun savaşçı olmak mı?"

"Vay canına. Tamam. Çok fazla soru oldu. Sahaya çıkmak istiyor muyum? Tek arzum bu mu?" dedi Zayne sorularımı tekrarlayıp küçük bir kahkaha atarak. "Biliyor musun, daha önce kimse bana bunları sormadı. Hatta..." Sustu ve cümlesinin sonunu merak ettim. "Ben sadece bunu yapmayı biliyorum Trinity."

Dudağımı kemirdim. "Sorumun yanıtı bu değil."

"Farkındayım" dedi Zayne.

Göğsümdeki ağırlık varlığını iyice hissettirdi. "Bir Gardiyan olmasaydın ne yapardın?"

"Buna cevap veremem."

"Dene" dedim dizimle bacağına dürterek.

"Gerçekten veremem." Kolunu benden uzaklaştırdı. "Bunu hiç düşünmedim. Bir kez bile aklıma gelmedi."

Hiçbir seçeneğin, gerçekleşmesi imkânsız düşlerin bile olmadığı hayat nasıl bir hayattı? Ben kendimi bildim bileli düş kurardım. Hâlâ hayata geliş amacımdan farklı şeyler yapmanın düşlerini kuruyordum; seçeneklerim fazlasıyla sınırlı olsa dahi.

Aramıza sessizlik çöktü ve bir süre sonra, "Bana... bana şehirde büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlat" dedim. Kısa bir duraksamanın ardından ekledim, "Lütfen?"

Zayne yine boğuk bir sesle kıkırdadı ve Layla hayatına dahil olana dek bunun, koca bir evde yanında sadece eğitilmiş savaşçılarla tek başına yaşamaya benzediğini söyledi. Layla hakkında çok fazla detay vermedi. Onun yerine öğleden sonralarını nasıl da babasının peşinde dolaşıp caddeleri ve farklı farklı binaları öğrenerek geçirdiğini anlattı. Böyle ne kadar konuştuk bilmiyorum ama bir süre sonra uykunun kollarına teslim olmaya başladığımı hissettim.

Dudaklarımda bir gülümsemeyle uyuyakaldım.

Bağdaş kurmuş halde yatağa oturup annemle ikimizin fotoğrafına baktım. Jada ve Ty’la yaptığım telefon görüşmesini az önce sonlandırmıştım. Fıstık salonda sadece kendisinin duyduğu bir müzikle dans ediyor, Zayne telefonda biriyle konuşuyordu. Öğleden sonra saat üç civarıydı ve devriye gezmeye başlamadan önce hâlâ birkaç saatimiz vardı.

Son birkaç gündür karşımıza Zebaniler’den başka bir şey çıkmamıştı. Ne Cehennem Aslanları ne Yaygaracılar. Ortada hem Gardiyanlar’ı hem de iblisleri öldüren tuhaf yaratıklar falan yoktu. Geceleri oldukça uzun ve sıkıcıydı; peki ya çoğu sabah saat üç civarı Zayne’in evine dönüşümüzden sonrası? İşte o anlar hiç de sıkıcı sayılmazdı. Kâbusumun onu uyandırdığı o geceden beri Zayne yatak odama geliyor ve ben uyuyana dek yanımda kalıyordu. Sabah hep gitmiş oluyordu ve uykuya dalmam için gereken dakikalarda ya da bazen saatlerde her konuda konuşmuş olsak da, güneş doğup uyandığımızda ne ben ne de o odamdaki sohbetimizden söz ediyorduk.

Zayne’in niyeti, kibarlık gereği beni oyalamak falan mıydı bilmiyordum ama kısa zamanda, her devriyenin sonunu iple çektiğimi fark ettim. Misha’yı tüm varlığımla özlüyordum ve gün boyu

onu düşünmeden geçen pek az zamanım oluyordu ama onu bulduğumda, Zayne ile aramızdaki ilişki değişecekti. Anlaşmamızın bana düşen kısmını yerine getirene dek şehri terk etmeyecektim ama Zayne'le aynı evde kalacağımdan emin değildim. Misha'yla beni yerleşkeye mi götüreceklerdi? Zayne'i tekrar göreceğimden emindim ama hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Bu düşünceleri aklımdan attım. Ertesi gün Roth ve cadılarla buluşacaktık ve bu buluşmanın bize, Misha'ya ulaşmak konusunda yol göstereceğini umuyordum.

Telefonu yatağa bırakıp açık kapıya baktım. O sabah uyandığımda Zayne yanımda değildi ve dün gece yarısı odamı ziyareti âdeta bir rüya gibiydi. Bunun bir rüya olmadığını umuyordum.

Yataktan kalkıp pencereye gittim ve perdeleri dışarısını görece kadar araladım. Açık bir gündü ve görünüşe bakılırsa hava sıcaktı. Güçlü bir nefes verip alnımı duvara yasladım. Gözlerimi kapayıp kollarımı belime sardım.

Annemi özlüyordum.

Misha'yı özlüyordum.

Jada ve Ty'ı özlüyordum.

Thierry ve Matthew''yu özlüyordum.

Annem gitmişti ve Misha dışında herkesin güvende olduğunu biliyordum ve ben... elimde olmadan Jada'nın önceki sözlerini düşündüm. Misha'yı ne durumda bulacaktım? Fiziksel anlamda perişan halde olacağını düşünüyordum. Duygusal ve zihinsel anlamda da öyle ama iyileşmesine yardımcı olabilirdim.

Eğer buna ihtiyacı varsa Jada ve diğerleriyle birlikte onu eskisinden daha iyi duruma getirebilirdik. Misha güçlüydü ve bu yüzden elinden gelenin en iyisini yapacağından emindim. Kendini bırakmadığını biliyordum. Hayattaydı...

"Trinity?"

Gözlerimi açıp Zayne'in sesine doğru döndüm. Yatak odasının kapısında duruyordu.

"Selam" dedim beceriksizce el sallayarak.

Zayne odaya girdi. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Elbette iyiyim."

"Meşgul müsün?" diye sordu. "Duvara yaslanmışsın da."

"Son derece meşgulüm. Bunu günde en az bir kez yapıyorum."

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm" dedi Zayne odadan çıkmaya davranarak.

"Ne oldu?" diye sordum duvardan uzaklaşıp yanına koşarak. Yatağın çıkıntısını hesaplayamayınca bacağımı çarptım. "Ah!"

"Kahretsin, seni duydum." Açık mavi gözleri kocaman açılan Zayne yanıma geldi. "İyi misin?"

"Evet" diye mırıldandım. "Ee, ne oldu?"

Zayne'in yüzünden şüpheli bir ifade geçti. "Nicolai ona rapor vermemi istiyor. Bana eşlik edersin diye düşündüm."

"Ciddi misin?" Gözlerim büyüdü.

"Elbette" dedi Zayne. Ona yüzündeki belli belirsiz gülümsemeyi fark edecek kadar yakındım. "Jasmine ve Danika'yla tanışmak istemiştin. Şimdi tam zamanı. İkisinin birden orada olacağını garanti edemem ama birini mutlaka görürsün."

"Ben..." Birden, Jasmine ve Danika'yla tanışabileceğimi söylediğinde ona inanmadığımı fark ederek sustum. Neden ciddi olmadığını düşündüğümünden bile emin değildim. "Tamam. Kıyafetim uygun mu?" dedim başımı eğip kendime bakarak. Siyah tayt ve tunik bluz biraz basit kaçabilirdi.

"Gayet iyisin" dedi Zayne kıkırdayarak. "Alt tarafı yerleşkeye gidiyoruz, operaya değil."

Telefonumu aldım ve odadan çıkmakta olan Zayne'e gözlerimi kısarak baktım. "İyi bir izlenim yaratmak istiyorum. Yani bana bakıp da, kim bu berbat görünümlü kız demelerini istemem."

Zayne tekrar güldü ve mutfak adasının üstündeki anahtarlarını aldı.

"Hiç komik değil."

Başımı çevirdiğimde Fıstık'ın kum torbasının üstünde keyif yaptığını gördüm. Başımı iki yana salladım. "Ya beni sevmezlerse?"

Zayne omzunun üstünden bana bakıp kaşlarını çatı. "Neden sevmesinler anlamadım ama sevmeseler bile ne fark eder? Onlar

senin klanından değil Trinity. Bu aşamada artık benim klanımdan bile değiller."

Gardiyan yerleşkesine yaptığımız sessiz yolculukta Zayne'in sözlerini düşündüm. Onun, bu insanların benim klanımdan olmadığına dair sözlerine fazla takılmamıştım. Söylediği doğrudu ve kim bilir onları bir daha ne zaman görecektim? Beni asıl düşündüren Zayne'in kendisiyle ilgili sözleriydi. Zayne kendini, klanının, ailesinin bir parçası olarak görmüyor muydu? Bununla ilgili ne söylenebileceğini bilemeyerek camdan dışarı baktım. Aslında bir açıdan Zayne'in duygularını anlayabiliyordum çünkü ait olmadığı bir klanda yaşamanın ne demek olduğunu biliyordum ama ben zaten Gardiyan değildim. Zayne'in de böyle hissetmesi büyük bir şeydi.

Bir köprüye yaklaştığımız sırada bluzumun eteğiyle oynuyordum. Uzaklarda, mavi gökyüzünde uzun ve beyaz bir şey gördüm. Gözlerimi kısıtım. "Şu şey... Washington Anıtı mı?"

"Ne? Evet, o."

"Vay canına" diye fısıldadım anıtı daha net görebilmeyi isteyerek.

"Onu ilk kez mi fark ediyorsun?" diye sordu Zayne. "Devriye gezdiğimiz her gece görmüş olmalıydın."

"Sanırım dikkat etmedim" diye yalan söyledim omuzlarımın ağırlaştığını hissederek. "Misha'yı kurtardıktan sonra bir gün daha yakından bakar, belki müzeleri de ziyaret ederiz." Zayne, eli direksiyonda dönüp bana baktı. "Bunun eğlenceli olacağını söylemek isterdim ama içimden bir ses Misha'nın ikiniz baş başa DC'yi keşfederken beni yanınızda istemeyeceğini söylüyor."

Bu sözler beni gülümsetti. "Zamanla ona alışacaksın."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bak bana alıştın bile." Dönüp yüzüne baktım. "Bazen gıcıklık yapmana rağmen."

Zayne başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bence Misha yine de benimle sorun yaşayacak."

"Şu ruh meselesi yüzünden mi?" diye belirttim ve güneş gözlüğü taktığı için gözlerini göremiyor olmama hayıflandım. "Misha

bunun üstesinden gelecektir. Bence ikiniz iyi geçineceksiniz. İkiniz de bana patronluk taslamaya bayılıyorsunuz.”

“Ve sen ikimizi de dinlemiyorsun. Yani Misha’yla ortak bir özelliğimiz var.”

Gözlerimi devirdim. “Neyse ne. Bana kim olduğumu sorarlarsa ne diyeceğim?”

“Nicolai onlara senin bölgesel güç merkezinden geldiğini ve burada bir arkadaşımı aradığını söyledi bile. Daha fazlasını bilmeleri gerekmiyor.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Kulağa hiç de şüpheli gelmeyen bir açıklama.”

“İstedikleri kadar şüphe duyabilirler, sorun değil.” Sağa dönüp sık ağaçlarla dolu bir alana girdik ve iblislerin daimi varlığı sona erdiği için nihayet derin bir nefes alabildim. “Gerçi klanın üyeleri iyi insanlardır. Onlara senin gerçek kimliğini gönül rahatlığıyla söyleyebiliriz.”

Annemle ikimiz, Ryker’in da iyi biri olduğunu düşünüyorduk ama iyi insanlar kötü şeyler yapmıştı.

Yaklaştığımız bir kapı bizim için açıldı. Ötede çok katlı dev binayı görebiliyordum. Bana öyle çok Thierry’nin evini hatırlattı ki yüreğim sızladı.

Zayne garaj yoluna girip arabayı geniş basamaklı bir merdivenin önüne park ettiğinde sertçe nefesimi bıraktım. Emniyet kemeri çözüp Zayne’e bakarken son derece gergindim.

Zayne güneş gözlüklerini çıkarıp siperliğe koydu. “Her an kusacakmış gibi görünüyorsun.”

“Gerçekten öyle mi görünüyorum?”

Zayne’in dudağı yukarı kıvrıldı. “Belki kusacak kadar değil ama fazlasıyla gergin görünüyorsun.”

“Gerginim.” Ellerimi kavuşturdum. “Sebebini bile bilmiyorum. Yani önceki sözlerinde haklıydın. Buradaki herkes benden nefret etse bile kimin umurunda?”

“Senden nefret falan etmeyecekler” dedi Zayne. O an elini yuvarı kaldırdığını fark ettim. Uzanıp saç buklelerimi düzeltirken hiç

kıpırdamadım. "Ama ayağında terlik var. Sanırım sana başka bir şey giymeni söylemeliydim."

Ah, hayır. "Neden?"

"Çünkü Izzy, ayak parmaklarını dişlemekten hoşlandığı bir süreçten geçiyor."

"Ne?" Gülüp ayak parmaklarımı kıvırdım. "Sen ciddisin."

"Ciddiyim" dedi Zayne sessizce kıkırdarak. "Hadi. İçeri girelim."

Nedensizce bir ucube gibi davrandığımı fark ederek arabanın kapısını açıp dışarı çıktım ve daha ayağımı yere basar basmaz kaldırıma takıldım. Yüzüstü düşecekken ellerimden destek aldım ve betona kapaklanmaktan son anda kurtuldum. Güneş gözlüğüm burnumdan aşağı kaydı.

"Ah, Tanrım, iyi misin?" dedi yukarıdan bir yerden gelen bir kadın sesi.

Sessizce küfrettim. Elbette bu halimi gören birileri olmuştu.

"İyiyim" diye seslendim yanaklarımın alev alev yandığını hissederek.

Bir anda yanımda bitiveren Zayne beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı. "İyi misin?" diye sordu sessizce.

"Çok iyiyim" diye mırıldanıp avuçlarıma baktım. Derim kızarmıştı ama neyse ki sıyrık falan yoktu. Birilerinin merdiveni inip yanımıza geldiğini fark ettim. Başımı kaldırdım ve karşımda benden en fazla birkaç yaş büyük olan, siyah saçlı, güzel bir dişi Gardiyan bulunca güneş gözlüklerimin ardında gözlerim büyüdü. "Ne kadar güzelsin" dedim dayanamayıp.

Kız gülümseyip tekrar düşmemden korkuyormuş gibi beni hâlâ kollarımdan tutan Zayne'e baktı. "Onu sevdim Zayne."

"Hiç şaşırmadım" dedi Zayne alaycı bir edayla. "Danika, bu Trinity."

"Selam!" Kız elini uzattı. "Seninle ne zaman tanışacağımızı merak ediyordum."

Zayne beni bıraktı ve kızla tokalaştım. "Çoğunlukla insanlarda daha iyi bir ilk izlenim bırakmaya çalışırım."

Danika gülüp elini salladı. "Endişelenme." Benimle tokalaştıktan sonra elimi bıraktı. "Arkadaşın için gerçekten üzgünüm. Umarım onu bulursun."

"Teşekkür ederim" dedim tüm samimiyetimle.

"Görüşmeyeli nasılsın?" diye sordu Zayne kıza. Etrafımdan dolaşıp yanına gitti ve ilk hamleyi kimin yaptığını göremedim ama ikisi içtenlikle kucaklaştı. Yüreğim bir kez daha acıdı çünkü Jada ve Misha'yla biz de böyle kucaklaştırdık.

"İyiyim." Danika geri çekilip Zayne'in kollarını tuttu. "Ya sen?"

"Harika."

Danika buna pek de inanmadığını belirtircesine başını yana eğdi ama sonra bana döndü. "Umarım Zayne'i beladan uzak tutuyorsundur."

"Ah, şey, sanırım tam tersi geçerli."

Danika dudaklarında sinsi bir gülümsemeyle Zayne'e anlamlandıramadığım uzunca bir bakış attı. Basamakları çıkmaya başladık. "Nicolai sizin ziyarete geleceğinizi söylediğinde çılgınca bir heyecana kapıldım.

"O kadar mı sıkılmıştın?" diye sordu Zayne. Tekrar düşmek için büyük özen göstererek ikisini takip ettim. "Tanrım, hem de nasıl." Danika gülüp parlak siyah saçlarını omzunun üstünden geriye attı. "Üstelik Izzy ve Drake de dış çıkıyor. Böyle giderse kendimi pencereden dışarı atacağım."

Çörten bebekler zaten oldukça yaramazdı. Dış çıkaranlarıysa kâbus gibi olmalıydı.

Zayne öne geçip kapıyı açtı ve Danika omzunun üstünden bana baktı. "Şu âna kadar şehir hakkında ne düşünüyorsun?"

"Gördüğüm kadarıyla gayet güzel" dedim ve başka ne söyleyeceğimi bilemedim. Normalde bu kadar şapşal sayılmazdım ama bugün her zamanki halimden farklıydım. "Yani zaman içinde daha fazlasını görmeyi de isterim."

"Onu biraz dışarı çıkarmalısın Zayne." Danika Zayne'in yanından geçerken omzuyla onu dürttü. "Kızcağızı eve mi kilitledin?"

Daire şeklindeki antreyi geçerken kaşımı kaldırdım. Çok fazla kapı vardı.

“Gece gündüz” dedi Zayne.

“Hoş zaman geçiriyor olmalısınız.” Danika, Zayne’in başını iki yana salladığını görünce kıkırdadı. “Sanırım Dez ve Nicolai...”

Birden hızla yüzüme yaklaşan bir karaltı hissettim. Nefesim ke-sildi. Sendeleyerek bir adım geriledim ve refleks olarak kollarımı yukarı kaldırdım. “Izzy, hayır!” diye bağırdı birileri.

Üstüme çarpan eller ve kanatlarla birlikte kendimi bir anda, yerinde duramayan küçük bir çörteni kucaklamış halde buldum. Küçücük bir şeydi ama kollarımı yumruklayan minik yumrukları bir kamyon kadar ağırdı. Hatlarını seçtiğimde, onun, kayrak grisi tombul yüzü ve kızıl buklelerin arasından çıkan küçük boynuz-larıyla Gardiyan formunda olduğunu gördüm. Izzy kollarını vü-cuduma sarıp uzun zamandır görmediği bir dostunu karşılar gibi beni sımsıkı kucakladı.

O, anlaşılmaz şeyler mırıldanarak kollarımda sallanırken şaş-kınlıktan donup kalmıştım. Küçük, çırpman bir kanadın üzerinden Danika ve Zayne’e baktım. Ben kanatlarının arasından küçük kızın sırtını beceriksizce sıvazlarken ikisi şaşkınlıkla bizi seyrediyordu.

“Selam” dedim küçük kıza iyice sarılarak. Karşılığında başını ge-riye atıp çılgınca kıkırdadı. Başımı yana eğip Zayne ve Danika’ya baktım. İkisi de hayretle bize bakıyordu. “Bu Izzy olmalı.”

Zayne başını salladı.

“Evet” dedi Danika da. “Bu Izzy ve bu da kız kardeşim Jasmi-ne.”

Az sonra Danika’ya tıpatıp benzeyen bir kadın koşar adım içeri girdi. “Ah, Tanrım. Çok özür dilerim. Aslında uyuyordu ve bir de baktım buraya kalkıp gelmiş.”

Jasmine uzanıp kızını belinden tuttu ama Izzy direndi. “Ah! Özür dilerim. Izzy, bırak.”

Izzy beni bırakmayıp bu defa saçlarımı avuçladı.

“Sanırım beni sevdi.”

“Bence de” dedi Jasmine.

Başımı eğdiğimde, Izzy yaşlarındaki küçük bir erkek çocuğun Jasmine'nin bacağına sarıldığını gördüm. İri, mavi gözleriyle annesinin arkasından bize bakıyordu. "Selam."

Çocuk irkilip tekrar annesinin arkasına sığındı. Çok geçmeden Jasmine'in bacağının ardında iri, mavi bir gözün belirdiğini fark ettim.

Sııttım.

"Bu zavallı kızı rahat bırakmazsan ikindi kahvaltısında puding yiyemezsin Izzy."

Minik kız bu sözleri duyar duymaz beni bıraktı ve annesine gidip kollarını onun boynuna doladı.

"Vay canına, bu kadar hızlı işe yarayacağını tahmin etmiyordum" dedi Jasmine sırıtarak. "Demek bu çocuk puding lafını duyunca uslu duracak. O kadar da zor değilmiş. Tekrar özür dilerim."

"Sorun değil" dedim gülümseyerek. "Hoş bir karşılamaydı."

"Böyle düşünmene sevindim." Jasmine Danika ve Zayne'e döndü. "Danika, bana bir iyilik yapıp Drake'i kucığına alır mısın? Yoksa ona takılıp düşeceğim."

"Elbette." Danika Zayne'in yanından ayrılıp oğlanı hiç zorlanmadan kucakladı. Küçük çocuk vakit kaybetmeksizin yüzünü Danika'nın boynuna gömdü. "Drake biraz utangaçtır."

"Gördüğünüz üzere Izzy de tam tersidir." Jasmine sırtıp geri çekildi. "Bu ikisi birbirine taban tabana zıt."

"İkisi birden dönüşüm mü geçiriyor?" diye sordum.

"Izzy tamamen dönüşüp öyle kalabiliyor ama Drake şimdilik sadece kısmen dönüşüyor" dedi Jasmine. Annesinin kolları arasındaki küçük kız bana doğru döndü. "Izzy, Gardiyan formunda olmayı tercih ediyor."

"Drake biraz fazla düşünüyor, değil mi?" Danika küçük oğlanın saçlarını karıştırdı ve çocuk başını kaldırıp hafifçe gülümse-dikten sonra yüzünü tekrar onun boynuna gömdü. "Izzy hep düşünmeden hareket eder. Bir şeyi istiyorsa mutlaka yapar."

"Tam benim tarzım" dedim Izzy'nin tekrar bana uzattığı eliyle oynayarak.

"Bizim de öyle." Danika ve kız kardeşi göz göze geldi. "Ama Izzy babasma beş saniyede bir kalp krizi geçiriyor."

Gülüp Zayne'e baktım ve bacaklarını birleştirmiş, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş halde duvara yaslandığını gördüm. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme, normalde sert olan çenesinde bir yumuşama vardı. Bu haliyle bana, Roth ve Layla'nın evinde geçirdiğimiz o günü ne çok hatırlattığını fark ederek şaşırdım.

Zayne yanımda olduğu halde bütün bu yaşananlara dahil olmamıştı.

Başını bana doğru eğdiğinde yüzümdeki gülümseme soldu.

Kapalı odalardan birinde erkek sesleri duyuldu ve ardından bir kapı açıldı. Koridorun aşağısında beliren Gardiyan yüz hatlarını seçemeyeceğim kadar uzaktaydı ama Dez'in sesini tanımuştım. "Isabella yine birine mi saldırdı?"

"Hayır" dedi Jasmine gülerek. "Sadece Trinity'yi görünce mutluluktan deliye döndü."

"Öyle mi?" Dez koridoru kasıla kasıla geçtikten sonra durup oğlunu Danika'nın kucağından aldı. "Merhaba" dedi bana Drake'i kolunun altına sıkıştırarak.

"Merhaba." Dez'e Izzy'nin elini salladım ve kız kıkır kıkır güldü.

"Nasıl gidiyor?" Dez bunu Zayne'e sormuştu.

"Güzel. Rapor ettiklerim dışında yeni bir şey yok" dedi Zayne duvardan uzaklaşarak. "Burada her şey yolunda mı?"

"Yolunda ama sana bazı haberlerim var." Dez bana baktı. "Bunu Trinity de duymak isteyecektir. Yani onu da getirmen iyi olmuş. Hadi Nicolai'ın yanına gidelim."

Zayne bana baktı ve Izzy'nin elini bıraktım. Danika da Drake'i babasından geri aldı. Zayne ve Drake'in yanına gittim.

"Nicolai'a sadece yarım saati olduğunu hatırlat" dedi Danika. "Yoksa onsuz giderim."

Dez baldızına ters ters baktı ama kız ona gülümseyerek karşılık verdi ve iki tuhaflık dikkatimi çekti. Birincisi Danika'nın,

klan lideri olmadan gitme tehdidiydi, ki o güne dek tek bir erkek Gardiyan'ın bile böyle bir tehditte bulunduğunu duymamıştım. İkincisi, Danika nereye gidecekti? Yerleşkeden ayrılacak mıydı yani? Tek başına?

Danika'yla göz göze geldik ve sanırım aklımdan geçenler yüzünden açıkça anlaşılıyordu. "Izzy teyzesine çekmiş" dedi kız ve Jasmine de başıyla onayladı. "Ben de canım ne isterse onu yaparım."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Seni sevdim."

Danika bana göz kırptı.

"Hadi" dedi Dez bize işaret ederek. "Siz Danika'yla sohbete başlamadan önce gidelim çünkü bu sohbetten kötü şeyler çıkacakmış gibi hissediyorum."

"Şimdi onunla gerçekten konuşmak istiyorum" diye seslendi Danika arkamızdan.

"Kim kimi daha kötü etkiler emin değilim" dedi Zayne ve kaşımını kaldırarak ona baktım. "Sen mi Danika mı?"

"Layla da burada olsa üçü evi başımıza yıkar herhalde" dedi Dez.

"Duydum!" diye bağırdı Danika verandadan.

Zayne'e baktım ama Layla'nın ismine ya da klan üyelerinden birinin ondan söz etmesine tepki vermedi. Layla'ya kimin karşı olup kimin olmadığına dair detaylara hâkim değildim.

Dez kapıyı açtığı anda burnuma belli belirsiz bir pahalı tütün kokusu geldi. Odaya girdiğimde Nicolai'm geniş bir çalışma masasında oturduğunu gördüm. Beni fark ettiğinde, incelediği evraklardan başını kaldırdı. Dez parlak renkli kilimin üzerinde önden yürüdü.

"Danika sana, yarım saat içinde hazır olmazsan sensiz gideceğini hatırlatmamı istedi."

Nicolai iç geçirdi ama konuştuğunda sesi sevgi doluydu. "Hiç şaşırmadım." Arkasına yaslandı. "Eh, DC caddelerinde Danika'nın peşinden koşmak istemediğim için hemen işe koyulsak iyi olur."

Danika'nın caddelerde tek başına dolaşmasına izin verilip verilmediğini soracaktım ki Zayne'in yanımızda olmadığını fark ettim.

Arkama baktığımda onun ofisin kapısında beklediğini gördüm. Et-
rafındaki her şeyi özümsemeye çalışır gibi bakışlarını ağır ağır oda-
da gezdirirken her zamankinden daha solgun görünüyordu.

Birden anladım.

Bu ofis eskiden onun babasının ofisiydi.

Zayne için üzülüp tam ona dönecektim ki o solgun gözleri üye-
rimde, nihayet harekete geçtiğini gördüm. Yanıma gelmesini bek-
ledikten sonra, "İyi misin?" diye fısıldadım.

"Her zaman" dedikten sonra Nicolai'a döndü. "Bize haberlerin
mi var?"

Nicolai ya da Dez onun tereddütünü fark etmişse bile bunu
belli etmemişti ama sonra Nicolai bombayı patlattı. "Dün gece
Bael'i gören biri var."

"Ne?" Zayne öne hamle yaparken ben nefesimi tuttum. "Ne za-
man? Nerede?"

"Cal dün gece devriye gezerken ona saat sekiz civarı Franklin
Meydanı'nda rastlamış" dedi Nicolai.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Bu çok büyük
bir haberd; duymayı hiç beklemediğim bir haber.

"Cal gördüğünün Bael olduğundan emin mi?" diye sordu Zayne.

Başını sallayan Dez, tekrar arkasına yaslanıp masadan bir şey
aldı. "Cal telefonuyla onun fotoğrafını çekmeyi başarmış. Fotoğra-
fın çıktısını aldık." Çıktıyı Zayne'e uzattı. "Sence bu o mu?"

Hemen Zayne'in yanına gidip siyah bir limuzinin önünde du-
ran uzun boylu, siyah saçlı bir adamın bulanık fotoğrafına baktım.
Adamın üstünde gri takım elbise vardı ve kırlaşmış saçları geriye
yatırılmıştı. Yukarıya bakıyordu ve gözlerinden yansıyan o tuhaf
sarı ışığı ben bile görebiliyordum.

"Bu o" dedim içimde bir umut kıvılcımı hissederek. "Bu Bael."

"Ta kendisi."

Ben fotoğrafı elinden kaparken Zayne başını kaldırdı. "Araba-
dakinin kim olduğunu biliyor muyuz?"

Gözlerimi kıstım. Arka koltukta biri oturuyordu.

"Henüz emin değiliz ama kolluk kuvvetlerindeki adamlarımı-

za ulaşıp plakayı araştırdık. Araç yerel bir araç kiralama şirketine ait. Aracı kullananın ve şoförlük yaptığı kişinin kim olduğuna dair bilgi bekliyoruz. Bu bilgi gelir gelmez size haber veririm."

Bael şehirdeydi.

"Bu iyi haber" dedim başımı kaldırıp Zayne'e bakarak. "Değil mi? Kiminle birlikte olduğunu öğrendiğimizde onu bulacağımızı umuyorum."

Zayne başını salladı. "Sadece o kadar da değil. Artık nerede devriye gezeceğimizi biliyoruz."

“Burada güvende olacağından emin misin?” diye sordu Zayne. Franklin Meydanı’na bakan binadaki yangın merdiveninin son basamağını da çıktığımda bana elini uzattı.

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. Gardiyan formundaydı ve sivri boynuzlarının araladığı sarı saçlarıyla güzel, ilkel bir görüntüsü vardı. Onun sıcak, sert elini tuttum. “Tıpkı Misha gibi konuştun.”

“Diğer bir deyişle mantıklı sorular soruyorum, değil mi?” Beni, göz açıp kapayana dek tek eliyle yukarı çekti.

Zayne ya kendi gücünü hafife alıyor ya da beni kaldırmanın ne kadar zor olduğunu bilmiyordu ama sonunda kendimi çıkıntının üstünde buldum. Çatının beton zeminine basmayı başaramayıp Zayne’e doğru devrildim. Zayne elimi bırakıp belime sarılarak beni durdurdu.

“Vay canına” dedi beni yere bırakarak. “Senin için endişelenmemek mümkün mü?”

“Benim suçum değildi” dedim başımı geriye atarak. Ay’ın gümüş ışığı yüzüne vuruyordu. “Sen Olağanüstü Hulk gibisin.”

“O kadarından emin değilim.”

Zayne'in beni bırakıp geriye çekilmesini, her zaman olduğu gibi aramızda kayda değer bir mesafe bırakmasını bekledim ve o bunu yapmayınca gözlerini seçebilmeyi, aklından ne geçirdiğini bilebilmeyi istedim.

Birbirimize o metro istasyonundaki kadar yakın olmasak da teninin sıcaklığını hissedebiliyordum. Hızlıca nefes alıp kollarına tutundum. "Burada benim için endişelenmene gerek yok. Gerçekten."

"Yerden altmış metre yüksekteyken senin için endişelenmeden edemiyorum." Zayne kollarını indirip ellerini belime götürdü. "Sen çok güçlüsün Trinity ama burada kayıp düşmen pek de iyi sonuçlanmaz."

"Kayıp düşmeyeceğim" dedim. "Ayrıca ben olağanüstü sıçrayışlar yapabilirim." Zayne'in gevşeyen kollarından uzaklaştım. "İstersen göstereyim..."

"Sakın ha." Elimi tutup beni tekrar kendine çekti. "Gösteriye ihtiyacım yok. Burada devriye geziyoruz, gösteriş yapmıyoruz."

"Ama ben gösteriş yapmak istiyorum." Geri çekmeye çalıştığım elimi bırakmadı. "Sokağı çatıdan çatıya atlayarak geçebilirim. Öncesinde hızlı koşarsam caddeyi bile aşabilirim."

"Bunu yapmanı tavsiye etmem."

"Ya bir iblis ya da Bael'i görürsek? Sen aşağıya atlayacaksın ve ben de ağır ağır yangın merdivenine gidip oradan mı ineceğim?"

Zayne kanatlarını sırtına yapıştırıp beni çatının ortasına doğru çekti. "Yangın merdiveninden hızlıca inebilirsin."

"Yardıma ihtiyacın olursa ne de çok işine yararım" dedim gözlerimi devirerek.

"İşe yaramandansa hayatta kalmanı tercih ederim." Zayne nihayet elimi bıraktı. "Ayrıca son birkaç gecedir etraf sessiz."

Zayne bu konuda haklıydı. Ama o gece farklıydı çünkü artık Bael'in orada olduğunu biliyorduk.

Ben binanın ortasından uzaklaşırken Zayne bir gölge gibi peşimden geliyordu; Misha gibi. Kalbim öyle bir acıdı ki elimi kaldırıp göğsümü ovuşturdum.

Misha'nın özlemini fiziksel bir acı kadar yoğun duyuyor, Zayne'in, klanından nasıl böyle uzaklaşabildiğini merak ediyordum. Hızla ona döndüm. "Bir şey sorabilir miyim?"

"Sormasaydın bir sorunun olduğunu falan düşünürdüm."

Homurdandım. "Eh, en azından ruhum ele geçirilirse bunu hemen anlarsın."

"Aynen." Zayne'in açılan kanatları Ay'ı neredeyse tamamen kapatmıştı. "Ne soracaksın?"

"Klanını ne sıklıkta ziyaret ediyorsun?"

Bir sessizlik oldu. "Neden sordun?"

"Merak ettiğim için."

"Meraklanmak için tuhaf bir konu."

"Yani? Soruyu yanıtlasana."

"Onları sık sık ziyaret ediyorum."

Ona biraz daha sokuldum. "Danika ve Jasmine'in davranışlarına bakılacak olursa oraya haftalardır, hatta belki daha uzun zamandır uğramamışsın."

"Eh, ikisiyle görüşmeyeli epey zaman oldu ve bazen Nicolai ve Dez'le ya telefonda görüşür ya da burada, şehir merkezinde buluşuruz."

"Yani eve en son ne zaman gittin?" diye sorduğum anda Zayne kanatlarını sırtına yapıştırdı. Kollarımı kavuşturdum. "Ne? Orası senin evin Zayne."

"Ben öyle hissetmiyorum. Babam orada olmayınca..." Zayne sustu ve dönüp çıkıntıya doğru yürüdü. "Oraya gitmeyeli epey zaman oldu."

"Onları... onları özlemiyor musun?" diye sordum. "Yani ben evden ayrılalı kısa zaman oldu ama buna rağmen herkesi canım yanacak kadar çok özlüyorum."

"İkisi aynı şey değil." Zayne çıkıntının üstüne atlayıp çömeldi ve aşağıdaki şehre seyre daldı. "Benim klanım hâlâ burada, şehirde ve canım istediğinde yanlarına gidebilirim."

"Evet, gidebilirsin" dedim ellerimi yumruk yaparak. "Bu ayrıcalığa sahip olmak güzel olmalı."

Zayne başını yana çevirdi ve uzunca bir sessizlik oldu. "Anlamıyorsun. Oraya ne zaman gitsem babam aklıma geliyor ve onu kurtarmayı başaramadığımı, Layla'nın zarar görmesini engelleyemediğim gerçeği. Eskiden orası güzel anılarla doluydu. Harika anılarla ama şimdi... şimdi öyle sayılmaz."

Zayne'in silüetine baktım. "Ben bunun nasıl bir duygu olduğunu biliyorum Zayne, yoksa unuttun mu?"

Zayne küfretti. "Hayır unutmadım. Özür dilerim..."

"Özür dileme. Sadece... sadece beni dinle. Bana annemin ölümünden sorumlu olmadığımı söyledin ve kibirli biri gibi görünmek istemem ama ben senden daha güçlüyüm. Ryker'ı göz açıp kapayana dek öldürebilirdim ama yapmadım. Sen de aynı şekilde babanı kurtarmayı..."

"İkisi aynı şey değil."

"Nasıl değil?"

Zayne hızlıca ayağa kalkıp bana döndü. "O sırada şahsi meselelerimle ilgileniyordum Trinity. Aklım başka yerdeydi. Öyle olmasaydı saldırının önüne geçebilirdim."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama içimden bir ses her şeyin bu kadar basit olmadığını söylüyordu. "Yani baban ölürken oradaydın ve hiçbir şey yapmadın, öyle mi?"

"Yaptım. Bir tayfla mücadele ettim."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bak, belki aklın başka yerdeydi ama öylece durup beklememişsin. Babanın ölümünün sorumlusu sen değilsin ve Layla'yla neler yaşandığını bilmiyorum ama bunun da senin suçun olmadığından eminim."

"Ah, o tamamen benim suçumdu" dedi Zayne çıkıntıda çatıya inerek. "Neredeyse onun ölümüne sebep olacaktım ama sadece bu kadar da değil. Daha fazlası var." İç geçirip omzunun üstünden caddeye baktı. "Onları özlüyorum. Gerçekten özlüyorum. Sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Yanlarından taşınmamın sebebi bu. Klanın başına geçmememin sebebi de öyle."

"Babanı yarı yolda bırakmış gibi hissetmen mi?"

"Bunu... bunu yapabileceğimden emin olamamam." Zayne şim-

di kanatlarını açmış karşımda duruyordu. “Yaptıklarının doğruluğuna artık inanmadığım bir klanı yönetebileceğimden emin değilim.”

Bu itiraf karşısında gözlerim büyüdü. “Ayrım gözetmeksizin karşılarına çıkan her iblisi öldürmelerini mi kastediyorsun?”

Zayne başını salladı. “Bize doğru olduğu söylenen bir şeyin mutlaka doğru olması gerekmiyor.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Zayne’in tüm iblislerin kötü olduğu bilgisini sorguluyor olması zaten yeterince kötüydü ama Alfalar bu sözleri duysalar çok mutsuz olurlardı.

Babam da öyle.

Ama Roth, Layla ve evet, Cayman’la bile tanıştıktan sonra Zayne’e hak vermeye başlamıştım. Kendi klanım bana hayatıma devam etmemi söylerken onlar bana yardım ediyorlardı.

“Bu takdire değer bir davranış” dedim nihayet.

“Ne?”

“Senin, Gardiyanlar’ın ancak yüzde birinin görebildiği bir şeyi görebiliyor olman” dedim başımı sallayarak.

Zayne başını dikleştirdi. “Peki bu konuda Asilkanlar ne düşünüyorlar?”

Omuzlarımı kaldırdım. “Bence... bence benim öğrenmem gereken çok şey var; şey, her şey hakkında.”

“Evet.”

“Ama...”

“Bu kadar sohbet yeter” dedi Zayne. Ağzımı açtığımı görünce de ekledi, “Ciddiyim.”

Çenemi kapayıp başımı salladım. Benimle bu kadarını paylaşmasına bile şaşırmıştım. Kendimi bir kalenin duvarını aşmış gibi hissediyordum. Ilık esinti ensemdeki tüyleri okşarken Zayne ve klan üyelerinin bizi ziyarete geldikleri günü düşündüm.

“Eskiden Misha çatılardan birinde dinlenmeye çekilir, ben de binaların duvarlarına tırmanırdım. Sizi de ilk kez Büyük Salon’un çatısından gördüm. Bunu sana daha önce söylemiş miydim bilmiyorum? Her hâlükârda Misha duvarlara tırmanmamdan nefret

eder, birilerinin beni görmesinden ya da takılıp düşmemden korkardı" dedim çıkıntıya doğru yürüyerek. "Ama ben böyle yüksekte olmayı, yıldızlara yakın durmayı severdim. Uçamadığım için... en fazla bu kadarını yapabiliyorum."

Çıkıntının üstüne zıpladığımda Zayne sessizce küfredip çabucak yanıma geldi ve geniş vücuduyla, dengemi kaybetmem durumunda müdahale edecek şekilde pozisyon aldı.

Sırıtip çıkıntının üstünde döndüm ve Zayne'den uzaklaştım. Gölgelerden başka bir şey seçemiyordum ve geceleri görüşüm kelimenin tam anlamıyla berbatı ama dengemi saplamak konusunda fena sayılmazdım. Ötede binanın bittiği noktayı görebiliyordum. Bu sokağı önceki ziyaretimde binalar arasındaki boşlukların yaklaşık altı metre olduğunu fark etmiştim.

Zayne arkamdan bana bakıyordu. "Yıldızlara olan bu ilginin sebebi ne?"

Altdudağımı kemirerek önce ona sonra gökyüzüne baktım. "Yıldızları görebiliyor musun? Şu an?"

Zayne, sanırım böyle bir soru duymayı ummadığı için bir süre sessiz kaldı. "Evet. Neden?"

"Tanrı berbat bir espri anlayışına sahip olduğu için mi acaba?" dedim sertçe nefesimi bırakarak. Annemin ölümü kadar bile söz etmediğim bir konuyu açmak üzereydim. Bunu yapmayı istemiyordum ama Zayne bana az da olsa açılmıştı ve belki... belki de sıra bendeydi. "Benim babam bir melek, bir *başmelek* Zayne. Öyle güçlü ve öyle korkulan biri ki çoğunlukla başkalarına ismini söylemekten bile kaçınırım. Onun kanını, DNA'sını taşıyorum ama sadece onun değil annemin ve ailesininkileri de öyle. Genetik harikası olduklarım söyleyemem ve hatalı bazı genler bu karışımında varlıklarını sürdürmeyi başarmışlar."

"Nasıl yani?"

"Ben retinitis pigmentosa'dan mustaribim ve sakın bana bu ismi tekrar söyletme. Doğru düzgün telaffuz edebildiğimden bile emin değilim. Çoğunlukla kısmi ya da tam körlükle sonuçlanan dejeneratif bir göz rahatsızlığı" diye açıkladım biraz bilimsel bir dille.

“Genellikle genetik bir hastalık ama bazen sonradan da olabiliyor. Büyükkannelerimden birinde de varmış ve birkaç kuşak atlaması neticesinde kura bana çıkmış. Yan görüşüm berbat. Mesela karşıya bakarsam seni göremem bile. Benim için belirsiz bir gölgeye dönüşürsün. Bu tıpkı at gözlüğü takmak gibi” dedim ellerimi başımın iki yanına götürerek. “Derinlik algım da oldukça kötü.”

“Bir dakika. O yüzden mi bir şey yüzüne yaklaştığında irkiliyorsun?”

Başımı salladım. “Evet, yan taraftan bir şey yaklaştığında genellikle onu dibime gelene dek fark etmem. Gözlerim aydınlıktan karanlığa alışmakta zorlanır ve parlak ışık benim için en az karanlık alanlar kadar kötüdür. Gözümün önünde minik, siyah noktalar uçuşuyor ve şimdilik onları görmezden gelebiliyorum ama zaten katarakt hastalığım var. Küçükken almak zorunda kaldığım o steroid göz damlalarının yan etkisi.” Omzumu silkip çıkıntının üstünde yürümeye başladım. “İşte bu yüzden sağ gözümü kapatmazsam Ay’ı üst üste duran iki Ay gibi görüyorum.”

Durup ellerimi belime koydum ve caddedeki parka baktım. Işıklandırmaya rağmen ağaçlar benim için, açık renkli gölgelerin arasındaki koyu renkli gölgelerdi sadece.

Koluma dokunan Zayne’e baktığımda tekrar insan formuna döndüğünü gördüm. “Bunun anlamı ne? Giderek kör mü oluyorsun?”

Tekrar omuz silktim. “Bilmiyorum. Olabilir. Tam bir insan olmamam işi karmaşık hale getiriyor ve hastalığın nasıl ilerleyeceğini bilmek için genetik bir haritaya ihtiyaç var; bu haritayı neden elde edemeyeceğimizi tahmin edebiliyordur. Ama zaten insanlarda dahi sonucu kestirebilmek mümkün değil. Bazıları benim yaşında kör kalıyor. Diğerleri otuzuna gelene dek semptom göstermiyor. Belki damarlarımdaki melek kanı görüş kaybımı yavaşlatır ya da belki tamamen durdurur ama hastalığım şu âna dek hep ilerlediği için bu özelliğimin bana bir fayda sağlayacağını sanmıyorum. Bilmiyorum. Bu sorunun yanıtı kimsede yok. Aynı hastalıktan mustarip pek çok insan için bile bir cevap veremiyorlar.”

Zayne’in sessizce beni dinlediğini görünce sözlerimi sürdürdüm. “Annem eşyalara giderek daha fazla çarptığımı ve dışarıda

parlak gün ışığı varken yönümü bulmakta zorlanmaya başladığımı fark ettiğinde Thierry'nin eşliğinde beni doktor götürdü ve adam gözlerime şöyle bir bakar bakmaz bizi bir uzmana yönlendirdi. Gerçekten can sıkıcı pek çok testten geçmemin ardından hastalığım kesinleşti. Bu bizim için kelimenin tam anlamıyla bir şoktu." Güldüm. "Yani, hadi ama. Ben bir Asilkan'ım. Görüşümdeki bu eksiklikle savaşmak çok kolay değil. Peki ama bu nasıl oldu? Her halükârda artık yapacak bir şey yok."

"İrkilmen ve geceleri ürkek adımlar atman gibi şeyler dikka-timi çekmişti ama bu söylediğin aklıma gelmezdi" dedi Zayne. "Asla."

"Evet, bence çoğu kişi seninle aynı düşüncede. Ne var biliyor musun? Herkes sadece görmeyi ve körlüğü biliyor; ikisinin arasındaki durumları ya anlamıyor ya da kavrayamıyor. Ben böyle bir hastalığım olduğunu kimseden gizlemiyorum." Zayne'e baktım. "Bu eksikliğimi telafi etmeyi öyle iyi öğrendim ki bazen hastalığımı kendim bile unutuyorum ama sonra bir kapıya ya da duvara çarpıp kendime geliyorum."

"Peki ya yıldızlar?"

Morgantown'daki göz doktorumun bana bir zamanlar sorduğu soru aklıma gelince hafifçe gülümsedim. "Bir yıl kadar önceki son kontrolümde göz doktorum bana geceleri yıldızları hâlâ görüyor muyum diye sormuştu. Sorusu bana garip gelmişti çünkü durup biraz düşündüğüm halde ona bir cevap verememiştim" diye itiraf ettim. "Uzun zamandır başımı kaldırıp yıldızlara bakmıyordum ve biliyor musun, o an bir aydınlanma yaşadım. Günün birinde gökyüzüne bakıp tek bir yıldız bile göremeyecektim ve her şey orada bitecekti. Böylesine güzel ve basit bir şeye bir daha asla tanıklık edemeyecektim. O âna dek bunu hafife almıştım. Şimdi her gece başımı kaldırıp yıldızları görebildiğimden emin oluyorum."

Zayne bir şey söylemedi ama keskin bakışlarının üstümde olduğunu hissedebiliyordum. Başka ne diyeceğimi bilemeyerek om-zumu silktim ve saçımla oynamaya başladım. "İşte böyle..."

Kısa bir sessizliğin ardından, "Şu an yıldızları görebiliyor musun?" diye sordu Zayne.

Başımı geriye atıp gökyüzüne baktım. Bulutsuz bir geceydi ve gökyüzü üstünde minik noktacıklar olan yoğun bir yağ tabakası gibi görünüyordu.

"Görüyorum. Belli belirsiz parlıyorlar." Elimi kaldırıp biri diğerinin üstünde olan iki yıldızı işaret ettim. "İşte ikisi orada." Sağ gözümü kapattığımda iki bulanık beyaz nokta üst üste bindi. "Ah, bekle" dedim gülerek. "Şimdi orada tek bir yıldız var."

"Evet" diye mırıldandı Zayne ve başımı ona çevirdiğimde işaret ettiğim yöne baktığını gördüm. "Orada tek bir yıldız var." Tekrar bana baktığında göz göze geldik. "Başka yıldız görebiliyor musun?"

Kendimi biraz sersemlemiş biraz da aptal gibi hissederek bakışlarımı ondan ayırmakta zorlandım. Yeniden gökyüzünü taramdım. "Birkaç tane daha görüyorum. Neden? Daha mı fazla var?"

Cevap vermediğinde ona döndüm ve bir kez daha, başım sarı saçlarından bir tutam yanağına dökülecek şekilde hafifçe eğmiş halde bana baktığını gördüm.

Uyanışa geçip havalanan kuşlar gibi içimi dolduran gerginlik yüzünden saçlarımla oynamayı sürdürdüm. Bakışlarımı Zayne'den kaçırdım. "Gökyüzü yıldızlarla dolu, değil mi?"

"Evet ama sadece senin gördüğün yıldızlar önemli."

Başımı hızla ona çevirdim.

Gülümsedi. "Sen... sen olağanüstü bir güce sahipsin."

Böyle bir yorum beklemiyordum. "Ne?"

"Burada durmuş, önemsiz bir konudan bahseder gibi kör kalabileceğin gerçeğinden bahsediyorsun. Aslında çok büyük bir sorun olduğu halde sorun değilmiş gibi. Bunu sen de biliyorsun." Uzanıp elimi tuttuğunda irkildim. Parmaklarımı usulca saçlarımdan uzaklaştırdı. "Ama üstesinden geliyorsun. Onunla yaşamaya alışmışsın. Gücün tanımı bu değilse nedir?"

Kuşlar bu defa göğsümde kanat çırpmaya başladı. "Ben bunun bir güç olduğunu düşünmüyorum."

Zayne elini saçlarımdan uzaklaştırdı. "Trin..."

İsmimin kısaltmasını onun ağzından ilk kez duyduğum için kızardım ve bunun hoşuma gittiğine karar verip aslında tek bir yıldız olan o iki yıldıza baktım. "Yani bunun güçlü olmakla ilgili olduğunu düşünmüyorum. Olacakları değiştiremem. Belki günün birinde hastalığa bir çare bulunur ve ben de iyileşirim ama o güne dek gerçeği kabullenmek zorundayım ve üstüne fazla düşünemem çünkü bu korkutucu. Bütün bunların bir gün yok olacağını ve kim ve ne olduğuma dair beklentilerle farklı bir yaşam sürmeyi öğrenmek zorunda kalacağımı bilmek korkutucu ama başa çıkmak zorundayım. Ve bunu, hastalığımın beni tanımlamasını ya da hayatımı zehir etmesini reddederek başarıyorum. Bu güç değil. Beni özel biri kılmıyor." Omzumu silktim.

"Sadece elimden geleni yaptığım anlamına geliyor."

Zayne avucunda tuttuğu elimi sıktı. "Daha önce de dediğim gibi gücün tanımı bu."

Elimde olmadan kendimi bir kez daha onun gözlerinin içine bakarken buldum ve günün birinde yıldızları görememenin çok kötü olacağını ama bu soluk mavi kurt gözlerine bakamayacağımı bilmenin hepten üzücü olduğunu düşündüm.

"Bunu bana şimdiye kadar söylemediğine inanamıyorum."

"Kişisel algılama. Çok konuştuğum bir konu değil çünkü... bilmiyorum. İnsanların bana bu yüzden farklı davranmalarını istemiyorum." Zayne'e döndüm. "Senin de bana farklı davranmanı istemiyorum."

"Davranmam." Zayne, hâlâ çıkıntının üstünde olduğumuz için dikkatli bir şekilde yanıma yaklaştı. "Pekâlâ. Bu tam olarak doğru değil. Sana büyük bir hayranlık duyuyorum, ki daha önce de duyuyordum. Yani şu an çok daha fazlasını hissediyorum."

Sırıtmamaya çalıştım ama tutuşan ellerimize bakınca bunu yapamadım. Ay ışığı sayesinde bu kadarını görebiliyordum.

"Hastalığın kötüleşirse ne yapacaksın?" diye sordu Zayne.

"Belki de kendime gözleri gören bir çörten alırım."

Zayne kıkırdadı. "Bunu senin için ben de yapabilirim."

"Ah, ne demezsin. İçimden bir ses iki günde sıkılacağını söylüyor."

“Hiç sanmam.” Çenemi tutup beni tekrar gözlerinin içine bakmaya zorladı. Nefesim kesildi. “Seninle bir an bile sıkılmam.”

“Öyle mi?” Böyle samimi bir konuşmanın ardından biraz soluklanmak isteyerek kendimi geri çektim. “Güzel. Beni yakalayamayacağına bahse girerim.”

Arkamı dönüp çıkıntının üstünde koşmaya başladım. Zayne’in arkamdan ismimi seslendiğini duydum ama hızlandığımda sesi, saçlarımı omuzlarımın üstünden geriye atan rüzgâra karıştı. Son hız çıkıntının köşesine ulaştım ve en ufak bir tereddüt ya da korku duymadım. Kendimi boşluğa bıraktım ve düşmeye başlamadan önceki o birkaç saniyede kendimi ağırlığımdan azat olmuş gibi hissettim ve uçmanın da böyle hissettirdiğinden emindim.

Sokağın karşı tarafındaki binanın çıkıntısına ayak bastığımda hızımı alamayıp takla attım ve dudaklarımda koca bir gülümsemeyle zıplayarak tekrar ayağa kalktım.

Zayne yeniden dönüşüm geçirmiş, kanatlarını tamamen açmış halde birkaç saniye içinde arkama indi. Bu çatı daha iyi aydınlatılmış olduğu için yüzündeki hayret ifadesini görebiliyordum.

Başımı geriye atıp güldüm ve Zayne tekrar dönüşüm geçirip hışımla yanıma geldi. “Keşke kendi yüzünü görebilsen. Ah, Tanrım nutkun tutulmuş gibi bir halin var.” Ona arkamı döndüm. “Bunun gerçek bir...”

Zayne göz açıp kapayana dek üstüme atladı ve çılgılıma aldırmadan beni kucaklayıp havaya kaldırarak göğsüne bastırdı. Dönüp beni bir alet kulübesinin soğuk, metal duvarına yasladı. Metro istasyonundaki o gece olduğu gibi aramızda hiç boşluk yoktu ve ne zaman yaptığımı bile bilmeden bacaklarımı onun ince beline doladığımı ve bunun hoşuma gittiğini fark ettim.

Hem de nasıl.

“Sen...” Zayne sivri dişlerini göstererek öfkeyle bana bakıyordu. “Sen...”

“Ne?”

Omuzlarını tuttuğumda nefesim kesilmişti ve bunun sebebi yaptığım sıçrayış değil ikimizin birbirine bu kadar yakın durmasıydı.

"Sen insanı deli edersin" dedi vücudumu vücuduma bastırıp. Hissettiğim yoğun bir nabız atışı beni tepeden tırnağa ürpertti.

Gözlerim büyüyerek ona baktım. Ne yaptığının farkında olduğundan bile emin değildim. Öfkeden çıldırmıştı. Bu kadarı açıktı ama bu öfkeyi coşturan daha ağır ve yoğun bir şeyler vardı.

"Sen çıldırmışsın." Zayne elini belimden kalçama oradan da bacağıma götürdü. Bacağımı sıktağında keskin pençeleri taytımın ince kumaşına takıldı.

Pekâlâ. Ne yaptığının farkındaydı.

"Sen tamamen umursamaz ve fazlasıyla zorlayıcı birisin" diye devam etti Zayne ve nefes almakta zorlanıp başımı kulübenin duvarına yasladım. "Bir daha böyle bir şey yaparsan..."

"Ne olur?" Omuzlarını sıktağında kanatları kalkıp inerek bizi çepeçevre sardı. Eskiden olsa karanlık ortam paniklememe sebep olurdu ama şimdi, Zayne'in yarattığı bu kozada her şeyi yapabilir-mişim gibi beni cesaretlendiriyordu. "Ne yaparsın?"

"Yaparım bir şeyler işte." Sözlerinin sıcaklığı boynumu yalayıp tüm kaslarımın gerilmesine neden oldu.

Parmaklarım saçlarının ucuna dokundu. "Bana biraz daha detay vermelisin" dedim. "Çünkü bunu tekrar yapacağımdan eminim."

"Sanırım boynuna tasma takmam gerekecek." Vücudu hareket ettiğinde, kasıklarının arasındaki beklenmedik sertlik beni baştan aşağı ürpertti.

Ah, Tanrım.

İçimi ateş bastı, kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. "Boynuma tasma takmaya kalkışırsan seni onunla boğarım."

Boğuk gülüşü dudaklarımı kavurdu. "Yaparsın gerçekten."

"Yaparım" dedim benden talep etmediği bir şeye kendi isteğimle onay ve izin vererek. *Bana* vermeyi istediğini düşündüğüm bir şeye.

Zayne bir süre fazlasıyla sessiz ve durgun kaldıktan sonra, "Beni eğitim tesisinde öptüğün anda başıma bela olacağını anlamıştım."

"Bu yüzden mi benden kaçtın?"

“Artık senden kaçmıyorum” dedi Zayne. “Görünüşe bakılırsa artık ben *senin peşinden* koşuyorum.”

Bu sözlerle birlikte dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdirip ona iyice sokulmama neden oldu. Dudaklarım davetkâr bir şekilde aralandı ve sivri dişlerinden birinin muzip dokunuşunu hissettim. Bedenim ürperdi ve Zayne’in boğazından kopan o derin, boğuk inilti neredeyse sonum olacaktı.

“Bunu...” Zayne sözlerinin devamını getiremeyip o keskin dişini dudağımdan uzaklaştırdı. “Bunu yapmamalıyız.”

Bense bunun dışında yapmamız gereken başka hiçbir şey düşünemiyordum. “Neden?”

“Neden mi?” Dudaklarımda Zayne’in yumuşak ve sessiz gülüşünü hissettim. “İşleri zorlaştıracak olması dışında mı?”

“Ben zorlukları severim.”

“Neden hiç şaşırmadım acaba?” Alnını alnıma yasladı.

“Çok şey yaşadın Trin. Aklımda çok şey var ve ben...”

Havada yankılanan ani bir çığlık bizi birbirimizden ayırdı. Zayne başıma çarpmamaları için kanatlarını katlayıp beni yere yatırdı.

Önce onları görmedim, sonra çatıya iki yaratık kondu. Yürüyen, dev yarasalara benziyorlardı. Neredeyse tamamen şeffaf olan ince kanatlarından ay ışığı süzülüyordu.

“İmpler” dedi Zayne iç geçirerek.

Hançerlerimi çıkarıp saldırıya hazırlandım. İmpler zeki yaratıklar sayılmazlardı ama bu akıl noksanlığını vahşete başvurarak telafi ederlerdi. “Normalde mağaralarda takılmaları gerekmiyor mu?”

“Normalde öyle. Sanırım dolaşmaya çıkmışlar.”

“Sence benim peşimde olabilirler mi?”

“Eh, birazdan anlarız.”

İmplerden biri bir çığlık eşliğinde Zayne’e hamle yaptı. Diğeri havalamp çabucak yanıma kondu. Etraf bıçak atma riskini almayacağı kadar karanlıktı. Yani yarasa kanadına karşı yumrukla mı mücadele edecektim?

Kıkırdadım.

“Neden güldüğünü söyler misin lütfen?” dedi Zayne İmpî boy-nundan yakalayarak.

Sırıttım ve İmpin kanadını bana doğru savurduğunu görünce geriye sıçradım. Kanadının altından geçtiğim iblisin arkasından dolaşıp doğruldum ve hançerimi onun sırtına sapladım.

İmp yüksek sesli bir feryat kopardıktan sonra alevlerin esiri oldu. Arkamı dönüp baktığımda diğer İmpin de saldırıya geçtiğini gördüm. Yaratığın üstüne yürüdüm...

Pençeleri bluzumu kaptığında kendimi geriye attım ve az kal-sın elimdeki hançerleri düşürecekdim. Kısa bir şaşkınlığın ardın-dan ayaklarım yerden kesildi. İmp havalandığında çığlık attım. Bluzumun kumaşı yırtılmaya başlamıştı.

Zayne çatıdan birkaç metre yükseldiğim yere koştu. “*Tanrım.*”

Havaya kaldırdığım hançerlerimi geniş daireler çizerek salladım ve İmpin arka bacaklarını hedef aldım. Fazlasıyla keskin bı-çaklar yaratığın et ve kemiğini kesti. Havaya ıslak bir sıcaklık ya-yıldı. Yaratık ancak öfkeli bir yarı sırtlan yavrusundan çıkabilecek bir çığlık attı. Beni bıraktı ve düşmeye başladım.

Boşluğa.

Uğuldayan rüzgârın ve gecenin serinliğinin esiri oldum. Düş-menin dehşeti yüzünden çığlık bile atamıyordum.

Ah, Tanrım. Ah, Tanrım. Ah, Tanrım, canım yanacaktı. Nasıl da canım yanacaktı...

Birden belime sarılan kollar beni yukarı kaldırıp sert bir göğse bastırdı. Darbenin etkisiyle nefesim kesildi ama beni tutanın Zay-ne olduğunu biliyordum.

Zayne beni yakalamıştı.

Zayne açtığı kanatlarını cırparak düşüşümüzü yavaşlattı ve o çömelerek yere ayak bastığında her hücrem sarsıldı.

“Yüce Tanrım” diye fısıldadım durmaksızın gözlerimi kıpıştı-rarak. Topuzum çözülmüş, saçlarım yüzüme dökülmüştü. Han-çerlerimin kabzası avuçlarımla âdeta bütün olmuştu. “Yüce Tan-rım, hançerlerimi düşürmedim.”

“İyi misin?” diye sordu Zayne her zamankinden gergin bir sesle. Beni bıraktığında hızlıca ona döndüm.

“Trinity?”

“Evet, iyiyim.” Hançerlerimi kınlarına sokup omuzlarıma baktım. “Beni pençelemedi. Sanırım sadece beni götürmeye çalışıyordu. Teşekkür ederim” dedim bakışlarımı Zayne’e çevirerek. “Sanırım hayatımı kurtardın.”

“Kesinlikle öyle yaptım.”

“Kesinlikle” diye onayladım ve etrafa baktığımda yangın merdiveninin yakınındaki sokakta olduğumuzu fark ettim. “Peki sen iyi misin?”

“Göğsümü pençeledi” dedi Zayne göğsüne bakıp küfrederek.

Üzüldüm ve elimi endişeyle ona uzattım. “Çok mu kötü?”

“Çok sayılmaz” dedi Zayne benden uzaklaşarak. “Ama geri dönmeliyiz. Bunu temizlemem gerekecek.”

Kaygılanarak onayladım ve Zayne’in soğuk tavrını umursamamak için çaresizce çabaladım.

Banyo kapısından sızan ışık huzmesi beni uyandırıp yanımda Zayne olmadan uykuya daldığım gerçeğiyle baş başa bıraktı.

Eve ulaştığımızda Zayne banyoda yarasını temizlemiş, sonra da o gece erkenden yatacağını duyurmuştu. Salondaki ışıkları söndürmesi biraz yalnızlığa ihtiyacı olduğunu açıkça belli ediyordu ve ben de kafam allak bullak olmuş halde odamda kaldım. Önceki gecelerin aksine o gece Zayne yanıma gelmedi ve uykuya dalabilmem sonsuzluk kadar uzun sürdü.

Ama şimdi banyoda ya o ya da Fıstık vardı.

Doğrulup battaniyenin altından bacaklarımı çıkardım. Soğuk beton zemine ayak basıp sessizce banyoya gittim. Ellerimi kapıya koydum. “Zayne?”

“Affedersin” dedi Zayne bir süre sonra kaba bir sesle. “Seni uyandırmak istemedim. Yatağına dön.”

Suratım asıldı. Beni başından savmıştı ve sesi... normalinden çok daha tuhaf ve gergindi. “İyi misin?”

“Evet” diye bağırdı.

Dudağımı kemirdim. Canı mı yanıyordu? Eve döndüğümüzde yüzü solgundu ama ona defalarca nasıl olduğunu sorduğum hal-

de iyi olduğu konusunda ısrarcı davranmıştı. Aslında bunu yapmamam gerektiğini bildiğim halde banyonun kapısını açtım.

Karşımda kanlı bir manzara buldum. Zayne vücudunun üstü çıplak halde aynanın karşısındaydı ve... cımbızla göğsünden bir şeyler mi çıkarıyordu? Banyo dolabının üstünde kanlı havlular ve bir turşu kavanozunun içinde griye çalan bir sıvı vardı.

"Yüce Tanrım" diye haykırdım.

"Lanet olsun Trinity" diye gürledi Zayne yine tam ismimi kullanarak ve bana arkasını döndü. "Sen hiç laf dinlemez misin?"

Pek dinlemem. "Senin için endişelendim."

"Ben iyiyim."

"Hiç de iyi görünmüyorsun." Beti benzi atmıştı ve cımbızı tutan titrek parmakları kanla kayganlaşmıştı. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey" diye homurdanıp tekrar aynaya döndü.

"Bir şey olmuş belli ki." Yanına gittim. Kanın görüntüsünden rahatsız olmadığım için minnettardım ama göğsüne yapmakta olduğu şey için aynısını söylemezdim. "Yardım edebilir miyim?"

"Evet. Yatağına dönerek edebilirsin." Dönüp bana tekrar baktı. "Şortunda Elmo'nun suratı mı var?"

"Şortuma laf söyletmem." Onu bana Jada hediye etmişti; şaka olsun diye bir hediye idi ama o güne dek hiç bu kadar rahat bir şortum olmamıştı. "Bak, kendi kendini ameliyat ederken bayılmanı ya da ölmeni istemem. O yüzden aptal bir Alfa erkek gibi davranmayı bırakıp sana yardım etmeme izin ver."

Sırtı gerilen Zayne omzunun üstünden bana baktı. "Sen bana aptal bir Alfa erkeği mi dedin?"

"Evet, dedim."

Zayne dudasını hafifçe yukarı kıvırdı ve eğilip kendine baktı. Öne düşen birkaç saç tutamı yüzünü örttü. "O lanet olası İmp beni göğsümden hakladı."

"Biliyorum ama iyileşmen gerek..."

Zayne havluyu alıp göğsünden sızan kanı sildi. "Evet, şey, tırnaklarından biri kırılıp içimde kaldı. Büyük kısmını çıkardım gerçi."

Kanım buz kesti. "İçinde bir İmp tırnağı mı var?"

"Evet, elimde de o yüzden cımbız var."

Bulanık gören gözlerimle ona ne kadar yardımım olurdu bilmiyordum ama kendi derisini kazımasındansa böylesi daha iyiydi.

"Cımbızı bana ver. Onu hemen çıkarmalıyız. Derhal."

Zayne'e hışımla bana döndü ve ikinci bir başım daha çıkmış gibi hayretle yüzüme baktı. "Ne?" dedim. "Ben hallederim. Kendi etini oyacağın yerde bırak da şansımı deneyeyim."

"Yapabileceğinden emin misin?"

Gözlerimi kısıtım. "Yarı kör olabilirim ama şu an senden çok daha iyi iş çıkaracağım kesin."

Zayne öyle uzun bir süre yüzüme baktı ki bir an bana tekrar yatağa dönmemi söyleyeceğini zannettim ama sonra homurdanarak, "Tamam" dedi.

Musluğu açıp cımbızı altında yıkadı. "Tırnak sadece iki santim uzunluğunda ve rengi siyah."

Sadece iki santim mi? Tanrım. Cımbızı ondan aldım ve göğsünü yakından inceledim. Sağ meme ucunun üstünü zorlamıştı ve şu an meme ucu gözümün önünde duruyordu.

Gözlerimi kısıtım ve parçalanmış etinden başka bir şey görmeye çalıştım.

"Önce..."

"Önce neyi yapmam gerektiğini biliyorum." Sıcak nefesi alnımı okşadı. "Konuşma da yap artık."

Güçlkle nefes aldım ve parmaklarımı derin kesiğin iki yanına yerleştirip yarayı araladım. Zayne nefesini tutunca başımı geriye atıp ona baktım. Gözbebekleri yine ince birer çizgi halini almıştı.

"Özür dilerim" diye fısıldadım.

"Sorun değil."

Kanın metalik kokusuna karışan nane kokusunu umursamamaya çalışarak eğildim ve iki santimlik o tırnağı aradım. "Tırnağın etinde kaldığını ne zaman fark ettin?"

"Uyanıp kusacak gibi olduğumda. İşte o zaman bir türlü iyileşemediğimi anladım. Yani bir saat kadar önce olmalı."

"Bir saattir etini mi parçalıyorsun?"

"Evet."

"Bu korkunç bir şey."

Tekrar ona baktığımda çenesinin kasıldığını gördüm. Elimi teninde gezdirip yarayı biraz daha araladım. "Özür dilerim."

"Sürekli özür dileyip durma."

"Göğsünü parçalarken bunu yapmamam çok zor."

Zayne boğuk, alaycı bir kahkaha attı. "Göğsümü parçalamıyorsun."

Çok geçmeden pembe etin arasında minik bir siyahlık fark ettim. "Şey, bana hâlâ kızgın mısın?"

"Ne için?"

"Binadan atladığım için." Cımbızı sımsıkı tuttum.

"Bunu unutmaya çalışıyordum" dedi Zayne umursamaz bir alaycılıkla. Bakışlarımı ona çevirdim. Ona, sonrasında olanları da unutmaya çalışıp çalışmadığını sormak isterdim. Soru dilimin ucuna dek geldi ama kendimi tuttum. "Sana kızgın değilim, Trin." İsmimin kısaltmasını kullanmasından cesaret bulup hafifçe nefes aldım. Tırnağa konsantre olup cımbızı kaldırdım ve içimden kısa bir dua okudum. "Bu gece iyi geceler falan dilemek için odama gelmedin."

Zayne kısa bir sessizliğin ardından, "Sana kızdığım için değil-di" dedi. Cımbızı etine bastırdığımda keskin bir nefes aldı. "Gerçekten güçlü bir elin var."

"Evet, öyle." Dudağımı ısırdım. "Peki, neden gelmedin?" Cımbızın sivri ucuyla kırık tırnağı tuttum. "Sen göğsümü deşerken bu konu hakkında konuşmak istediğimden emin değilim." Sözlerinin ne anlama gelebileceğini umursamadan sııttım ve tırnağı çekiştirdim.

Cımbız kayınca Zayne sarsıldı. "Özür dilerim" dedim. Zayne ağır ağır upuzun bir nefes aldı. "Sorun değil." Tekrar deneyip cımbızla tırnağı kavradım. "Bir İmpin sana üstünlük sağlamasına şaşırdım doğrusu."

"Fikrini belirttiğin için teşekkürler."

"Sadece söylemek istedim."

"Biraz dikkatim *dağılmıştı*." "Benim suçum değildi" dedim tekrar çekiştirdiğim tırnağın yavaş yavaş teslim olmaya başladığını hissederek. "Bence ikimizde de hata vardı" dedi Zayne gerilerek. Lanet tırnak yerinden oynamıyordu. "Ne kadar dikkatin dağılmıştı?"

Zayne tereddüt etti. "Bence ne kadar dikkatimin dağıldığını sen de hissedebiliyordun."

Yaptığım işe ara verip ona baktım. "Evet, hissedebiliyordum."

Zayne'in yanakları belli belirsiz kızardı. "İşte cevabı aldın."

Hafifçe gülümsedim. "Yüzün kızardı."

Zayne gözlerini kapattı. "Biliyor musun, normalde insanlar bunu açıkça belirtmezler."

"Ben herkes gibi değilim." "

"Farkındayım" dedi Zayne sırtarak. "Gerçi iyi mi yoksa kötü mü olduğundan henüz emin değilim."

"Vay canına" diye mırıldandıktan sonra cımbızı aniden çektim. Tırnak yerinden çıkarken Zayne sessizce küfretti. "İşte yakaladım."

Geri çekilip tırnağı havaya kaldırdım ve yüzümü buruşturdum. "Bu çok iğrenç"

"Teşekkür ederim." Zayne gürültüyle nefesini bıraktıktan sonra havlulara uzandı ama ondan önce davrandım. Cımbızı bıraktım ve havluyu alıp Zayne'in tenindeki yeni kan akışını durdurdum. Göğsündeki derin yara çoktan iyileşmeye başlamıştı.

Ben kanı temizlerken o iki elini yana indirmiş bekliyordu. Ben de hızlı iyileşiyordum ama Gardiyanlar'ın bu kadar çabuk iyileşmesi inanılmazdı. Zayne'in yüzü çoktan canlanmaya başlamıştı bile.

"Eskisinden çok daha iyi görünüyorsun."

"Kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Zayne gözlerimin içine baktıktan sonra başım eğdi ve bakışlarının yoğunluğunu tepeden tırnağa tüm benliğimle hissetmemin ardından tekrar bana baktı. Bileğimi tuttu. "Ellerin kan olmuş."

Ne havluyu benden almasına sesimi çıkardım ne de onu bir kenara atıp beni lavaboya yönlendirmesine itiraz ettim.

"Ellerimi kendim yıkayabilirim" dedim.

"Biliyorum." Musluğu açtıktan sonra bir çekmecedен sıvı sabun çıkardı. "Akşam uyuyabildin mi?"

"Biraz." Başımı kaldırdığımda aynada yansımamızı gördüm. Zayne başını öne eğmiş, endişeyle kaşlarım çatmış halde elime sabun sıkıyordu.

Bu görüntüye dalıp gittim. Zayne benden çok daha uzun ve iriydi ve o sarı saçlara, bronz bir tene sahipken ben esmerdim. Bakışlarım onun, elimi ovuşturan eline kaydı. Giderden köpük köpük pembeli kırmızılı su akıyordu. Zayne ellerimi tek bir damla kan lekesi kalmayana dek yıkadıktan sonra başka bir çekmecedен temiz bir havlu çıkardı.

Ellerimi kurutup beni aynadan uzaklaştırdı. "Bana az önce sorduğun soruyu hatırlıyor musun?" Bileklerimi bırakıp kollarımı tuttu. "Bu gece neden yanına gelmediğimle ilgili?"

Kalp atışlarımın hızlandığını hissederek başımı salladım.

"Gelemedim çünkü o çatıda olanlardan sonra sana hiç dokunmadan yanına uzanabileceğimden emin değildim." Elleri kollarımdan yukarı kayarken sesi boğuk ve gürdü. Beni hiç zorlanmadan kucaklayıp banyo dolabının ucuna oturttu.

Az önce tenimi okşayan sıcaklık geri döndü. "Ya ben... ben senin bana dokunmanı istiyorsam?"

Zayne'in soluk mavi gözleri parladı. "Sorun da bu zaten."

"Nedenmiş o?"

Zayne ellerini kaldırıp parmaklarını saçlarımın arasında dolaştırdıktan sonra yüzüme dökülen tutamları geriye götürdü. "Çünkü bunu yapmamalıyız Trin. Aksi halde işler karışır. Bu gece olanları düşün. Dikkatimiz dağıldı. O İmp seni alıp götürebilirdi. Yaralanabilirdin."

"Yaralanmadım."

"Ben yaralandım ve bu olmamalıydı." Zayne'in gözleri benimkileri buldu. "Daha akıllıca davranmalıydım Trin. Dikkatimi saha-ya vermediğimde neler olduğunu biliyorum. Biz iyi bir takımız..."

"Kesinlikle öyleyiz" dedim sözünü keserek. Oturduğum dolabın kenarlarını tuttum. "İkimiz harika bir takımız."

"Bunun berbat bir fikir olmasının sebebi de bu."

"Bence tersine harika bir fikir olmasının sebebi bu."

Zayne gergin bir edayla güldü. "Böyle düşünmene şaşırmadım ama fazlası da var."

"Ben senin baban değilim..."

"Tanrım, öyle olmamana sevindim."

Gözlerimi kısıtım. "Ben Layla da değilim" dedim ve Zayne'in yüzünden geldiği gibi kaybolan ilkel bir ifade geçti. "Sadece iki işi aynı anda yapmayı öğrenmen gerekiyor."

"Hepsi bu mu?" dedi gülerek.

Başımı salladım

"Bunu yapmayı öğrensem bile sen çok şey yaşadın." Zayne bir elini boynumdan yukarı götürdü. Parmak uçlarını çenemde dolaştırdı. "Ben senden daha yaşıyım."

"Ah, hadi ama. Benden *sadece* birkaç yaş büyüksün."

Zayne gür kaşlarını aşağı çevirip elmacıkkemiğimi okşadı ve vücudumu tepeden tırnağa ürpertti. "Sen buraya Misha'yı bulmaya geldin ve bu süreçte güvenliğini sağlayacağıma inanıyorsun. Doğru olan da..."

"Doğru olan bu" diye tamamladım onun yerine. "Çünkü aynen böyle hissediyorum. Sanki..." Yanaklarım kızardı. "Doğru olan bu Zayne. Sen yanlış olduğunu mu hissediyorsun."

"Hayır. Öyle söylemedim." O gür kirpikler tekrar yukarı çevrildi ve gözlerimle buluşan o gözlerde, etrafında gölgeler oluşan o dudaklarda yoğun duygular vardı. "Şu an yine beni öpmek istiyorsun, değil mi?"

Bedenimdeki her kas gerildi. "Evet. İstiyorum..."

Zayne beni öptü. Öpüşü önce öyle yumuşak ve güzeldi ki. Dudakları dudaklarımı hafifçe okşadı, sonra bir kez daha ve nihayet duygular yoğunlaşıp sorular ve çekinceler kalmadı. Yakıcı, talepkâr, benliği kasıp kavuran bu öpücük, bastırılmış ihtiyacın ve patlamaya hazır arzunun bir karışımı gibiydi.

Zayne beni dolabın ucuna doğru çekip vücudunu bacaklarımın arasına yasladı ve beni bir kez daha öpüp nefessiz ve elektrik yük-

l  bir kablo gibi çırılçıplak bıraktı. Bacaklarımı beline doladım ve iyileşmekte olan yarasına dokunmamaya dikkat ederek göğsünü okşadım. Zayne elini kolumdan aşağı indirip sırtıma götürdü ve bir an  p c klerinden sarhoş olacağımı hissettim.

Ardından beni kucakladı ve ben onun omuzlarını ve yumuşak sa  tutamlarını kavrarken geri geri yürüdü. Duvara çarptığı sırada dudaklarımı ısırma la me gul d  ve önce kendi kendine güldü sonra tekrar inledi.

Her nasılsa yatak odasına ulaşmayı başardık ve Zayne beni yatağa yatırıp iri ve sıcak vücuduyla üstüme abandı. Odadaki ışığın yardımıyla elimi uzatıp yüzüne dokundum. Dokunu uma karşılık verip titrerken burnunu elime s rtt . Gözlerini a tı ında ışıl ışıl parladıklarına yemin edebilirdim.

Uzunca bir süre ne hareket ettik ne de konuştuk ve yemin ederim ki, o an Fıstık aniden ortaya çıkmaya karar verseydi sırf kendi ellerimle öldürmek için onu yeniden canlandırırdım.

Fıstık ortaya çıkmadı ama Zayne'in hareketsizli ı beni endişelendirmeye başlamıştı. "Zayne?"

Zayne yutkundu. "Sana söylemem gereken bir şey var."

"Ne?" Bakışlarını yüzünde dolaştırıp yanağını okşadım. Başını çevirip parmak uçlarını öptü. "Ben... ben bunu daha önce hiç yapmadım."

Parmaklarım durdu. Sözlerini  z msedi imde tüm bedenim hareketsiz kaldı. "Bunu hiç yapmadın mı?"

" ey, yaptım. Bu tarz şeyler yaptım ama hiç cinsel ilişkiye girmedim." Gözlerime bakıp hafifçe sırttı. " a kınlıktan nutkun tutulmuş gibi görünüyorsun."

Gözlerimi kırpıştırdım. " z r dilerim. Öyle görünmek istemezdim ama şu an  oktayım. Yani... sen sensin. Yakışıklı ve zekisin. İyi kalplisin, komiksin ve..."

"Gıcı ım."

"Evet, o da var ama..."

"Ve baskıcıyım..."

"Bir de o ama..."

"Bütün bunlara rağmen bunu daha önce hiç yapmadım."

"Neden?" diye sordum ve daha o an kendimi bir pislik gibi hissettim. "Üzgünüm. Bunu sormamalıydım."

"Önemli değil. Ben... ben yapmadım işte."

Şoktaydım ama bir açıdan da... rahatlamıştım. "Ben de yapmadım."

Zayne'in dudaklarında ağır ağır, yürek burkan bir gülümseme belirdi. Bu içten gülümseme bir kalbi paramparça edip sonra tekrar onaracak türde bir gülümsemeydi.

"Bu iş nereye varır bilmiyorum" dedim parmağımı Zayne'in omzunda dolaştırarak. "Sadece senden hoşlandığımı biliyorum Zayne. Senden gerçekten hoşlanıyorum ve bunun, olup biten diğer hiçbir şeyle ilgisi yok. Seni istiyorum ama *bunu* yapmak zorunda değiliz."

"Hayır, değiliz." Zayne başım eğip dudağımın kenarına bir öpücük kondurduktan sonra sözlerine devam etti. "Ama yapabileceğimiz başka şeyler var."

Zayne bu defa beni öptüğünde parmağını elmacıkkemiğim-de dolaştırıp dudaklarımı yudumladı, iniltilerimi kana kana içti. Dokunuşu kuş kadar hafif olsa da yerimde duramadım. Zayne parmak uçlarını boynumdan omzuma götürdüğünde duyduğum arzu tüylerimi diken diken etti. Ağzımdan küçük bir inilti koptu.

Ondan hoşlandığımı söylerken ciddiye dim; ondan çok hoşlanıyordum ve bunu bilmek, bunu *hissetmek* beni biraz korkutuyordu. O, ilgi duyduğum ilk erkekti ama bundan çok daha fazlası da vardı. Onun gücüne, nezaketine, kıvrak zekâsına ve beni ilk başta şaşırtan inançlarına bile ilgi duyuyordum. Doğuştan gelen koruyucu davranışlarına da öyle ve kendinden şüphe duyduğu zamanlarda bile bu onu benim için bir şekilde... insan yapıyordu.

Aklımda bir şey daha vardı; ona duyduğum yakınlık, hareket halindeki parçaların nihayet yerli yerine oturdukları hissi.

Yaptığımız şey doğruydu.

Zayne *doğru* kişiydi.

Zayne elini yavaşça göğsüme götürdü. "Ne zamandır bu ânu hayal ettiğimi tahmin dâhi edemezsin."

Önce vücudunun yanma sonra sırtına dokunup kasılan kaslarını ovuşturdum. Zayne beni kalçalarımından tutup yatakta aşağı çekti. Sonra koluyla destek alarak üstüme abandı. Bir bacağıyla bacaklarımı ayırdıktan sonra aralarına yerleşti. Yüzündeki sert çizgiler yumuşak olanları bastırdı ve yavaşça üstümde gidip gelmeye başladığında, vücuduma hücum eden zevk dalgası nefesimi kesip kasılmama sebep oldu.

"Bu iyi mi?" diye sordu.

"Evet. Kesinlikle."

Kıkırdayıp kalçalarını tekrar hareket ettirdi. Başını çevirip dudaklarını, az önce okşadığı yanağımda dolaştırdığında onun yolundan gidip ben de kalçalarımı yukarı kaldırdım. "Bunu hiç hayal ettin mi? Bizi? Nasıl olacağını?"

"Evet" diye fısıldadım iki yana açtığım bacaklarımı beline dolayarak. "Ettim."

Zayne diğer eliyle önce kalçamı avuçladı sonra karnıma dokundu. Eli tam göğüslerimin altında durdu ve başparmağıyla oradaki şişkinliği okşadı. Bir kez daha dudağımın kenarını öptüğünde nefesim kesildi. Başımı hafifçe ona çevirdim. Dudaklarımız birbirine sürttü.

"Fazla ileri gideceğimden korkma sakın" dedi Zayne.

Tenini sıktım. "Korkmuyorum. Ya sen?"

Zayne, "Her zaman" diye mırıldandıktan sonra bunun ne anlama geldiğini sormama fırsat vermeden başını boynum ve omzum arasındaki boşluğa gömdü. Ellerini kalçalarımaya indirip burnunu boynuma sürttü. Ardından elini neredeyse meme ucuma dek yukarı götürdü.

Ne kıpırdadım ne de tek bir laf ettim. Sadece onun ne yapacağını görmeyi bekledim.

"Durmam gerektiğinde söylersen dururum."

"Biliyorum" dedim boğuk, arzulu bir sesle. "Ben... ben sana güveniyorum."

Zayne aniden durup geri çekildi. Bir an her nasılsa yanlış bir şey söylediğimi düşündüm ama sonra elleri bluzumun eteğini buldu. "Seni görmek, sana dokunmak, seni tatmak istiyorum."

Sözleri vücudumda esrarengiz bir ürpertiye neden oldu. "Evet."

Zayne bluzumu yukarı kaldırdı ve titrek dirseklerimin üstünde doğrulduğumda onu başımdan çekip çıkardı. Ardından sıra şortuma geldi. Zayne'in keskin nefes alış kalp atışlarına karıştı. Sadece incecik iç çamaşırımla kalmış halde uzandım. Onun, Gardiyan gözleriyle her şeyi görebileceğini biliyordum ve göğüslerimi gizleme arzumu bastırdım.

"Çok güzelsin Trinity."

Zayne bu sözlerle birlikte başını eğip dilini vücudumun özellikle hassas bir bölgesine dokundurdu ve inleyip omuzlarını tutmama sebep oldu. Nefesiyle göğüslerimi okşayarak güldü ama ellerim daha aşağılara, kasıklarına iner inmez gülüşü iniltiye dönüştü. Sanki bir kayanın üstüne gerili saten kumaşa dokunuyordum ve dokunuşumla gerilen kasları beni kendimden geçirmişti.

Parmaklarımı vücudunun her sert kıvrımı üstünde dolaştırırken başımı kaldırıp ona baktım. "Sen *mükemmelsin*."

"Hı?" Zayne üstüme iyice abanıp elini ve dilini diğer göğsümde gezdirdi. "Durmamı mı istiyorsun?"

"Hayır. Asla. Sakın ha."

"Tüm yıl boyunca duyduğum en güzel sözler."

Zayne beni aniden döndürüp dizlerimi onun kalçalarına sürterek kucağına oturttuğunda gülüşüm iç çekerek son buldu. Vücudumun en yumuşak bölgesi onun en sert uzvuna bastırıldığında küçük bir çığlık attım. Onun üstünde hâlâ pijama altı, benim üstümdeyse iç çamaşırım vardı ama sertliğinin her noktasını hissedebiliyordum.

Zayne parmaklarını saçlarımin arasına götürüp başımın arkasını kavradı. Dudağını dudağıma yaklaştırıp beni öptüğü sırada omuzlarına tutundum ve kendimi üstüne yerleştirdim. Karşılığında boğazından kopan inilti bedenimi tepeden tırnağa sarstı.

“Bu bir Gardiyan’a hiç yakışmıyor doğrusu” diye fısıldadım.

Zayne kalçamı sıktı. “Şu an bir Gardiyan’a yakışmayacak neler düşünüyorum bir bilsen.”

Başımın döndüğünü, vücudumun alev alev yandığını, canlandığımı hissederek ürperdim. “O halde göster bana.”

Öyle yaptı. Başım geriye gitti ve kesik kesik nefes aldım. Dudakları ve elleri doymak bilmiyor ve bu *hoşuma gidiyordu*. Kalçalarımınla küçük daireler çizmeye başladım ve yüce Tanrım, pijamasının kumaşı üstünden sertliğinin nabzını bile hissedebiliyordum.

Daha önce hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyordum; ne Clay’le ne de kendime dokunduğumda. Bu... Tanrım, bu çok daha yoğun-du; sanki damarlarımda kızgın lav akıyordu.

Vücudum neredeyse beni korkutacak kadar onunkine doğru eğilmişti ama Zayne’e güveniyordum. Ona *tüm benliğimle* güveniyordum.

Göğsümü dişlemeye, dilini tenimde dolaştırmaya başladığında artık hiçbir şey düşünemez oldum. Sadece ilkel arzularla duygular vardı ve bu yoğun algılar benliğime ulaşp beni yakıyor, ıslatıyordu.

Ellerim Zayne’in dalgalanan karın kaslarına gitti. Kalçalarım kasıklarına sürtünürken derinden gelen boğuk bir sesle kulağıma fısıldadı. Dudaklarım dudaklarındaydı ve nefes nefeseydim. Titrek parmaklarım teninden aşağıya, pijamasının beline kaydı. Zayne ellerimi tuttu ve birlikte pijamasını aşağı çektik. Hafifçe doğrularak onu bacaklarına indirmesiyle birlikte artık aramızda hiçbir şey kalmamıştı.

“Tanrım” diye inledi dudaklarıma.

Kalçamı tutup beni hareket etmeye, arzuladığım şeyi almaya zorladı ama buna gerek yoktu. Vücutlarımız aynı ritmle birbirine sürtüyordu. Teninin sıcaklığı, sürtünme, ıslaklık ve dudaklarımı dişleyişi... Hepsi hem çok fazlaydı hem de yetmiyordu. Bacakları-mın arasındaki gerginlik çabucak yoğunlaşıp nefesimi kesti, beni kendimden geçirdi. İçimde sanki bir yay gerilmiş, hareketlerimiz neredeyse çılgınca bir hıza ulaşmıştı. Zayne’in onay veren iniltisi tenimi yakıp kavurdu, beni alevlendirdi ve kaslarım aynı anda

hem gerilip hem de gevşeyerek gözlerimi kör eden bir hızla boşaldım. Daha önce hiç bu kadar güçlü, bu kadar yıkıcı bir haz yaşamamıştım.

Hemen sonrasında Zayne de boşaldı. Ruhumun derinliklerine işleyen boğuk feryadı benim haykırışlarımı bastırırken birlikte doyuma ulaşmanın sarsıntısını yaşadık. Zayne beni öptü ve sadece tadımı almak değil benliğimle bütünleşmek ister gibi beni öpmeye devam etti ve ben... ben de onunla bütünleşmek istedim.

Bu şekilde öpülmenin mümkün olduğundan bile habersizdim.

Nasıl oldu bilmiyorum ama kendimizi yüzlerimiz birbirine yakın, bacaklarımız birbirine dolanmış halde yan yana yatarken bulduk. Zayne, bir kolu göğüslerimin altında diğeri belimde, bana sarılmıştı. "Bu..." Boğazımı temizledim. "Bunu yapana dek *böyle* bir duygunun varlığından bile habersizdim."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarak öylece yatarken bir daha asla normal nefes alamayacağımı düşündüm.

Zayne beni daha da sıkı sarıp göğsüne bastırdı. "Ben de öyle."

Gülümsedim ve Zayne dudağımın köşesini öptüğünde gülümsemem genişledi. Başımı çenesinin altına yasladığında teninin sıcaklığıyla sarmalandım.

Ne kadar böyle kaldık bilmiyordum ama uykunun beni çağırdığını hissedebiliyordum. "Bu gece... bu gece yanımda kalacak mısın?"

Zayne dudaklarım alnımda gezdirdi. "Uyu Trin. Hiçbir yere gitmiyorum."

“Yeni bir haber var mı?” diye sordu telefondaki Jada, ben bavalumdaki giysilerin arasında cadılarla yapacağım buluşmaya uygun bir şeyler ararken. Nedense koyu renkli, çirkin bir şeyler giymem gerektiği hissindeydim.

“Önceki gün Bael’i görmüşler” dedim telefonu boynumla omzum arasında tutmaya çalışırken. Jada’ya ne o gece cadılarla buluşacağımızdan ne de iblislerle işbirliği yaptığımızdan söz etmiştim. Buna ben bile anlam veremiyorken onun vermesini bekleyemedim. “Onu nerede bulacağımıza dair bilgi bekliyoruz. En azından bu bilgiyi alacağımızı umuyorum çünkü eğer...” Dizlerimin üstünde geriye gidip gözlerimi kapattım.

“Biliyorum” dedi Jada sessizce. “Neyse ki aranızdaki bağı hâlâ hissediyorsun değil mi?”

“Evet.”

“Yani Misha hâlâ hayatta ve şu an en önemlisi bu.”

Gözlerimi açıp boğazımı temizledim. “Ty nasıl? Thierry ve Matthew?”

“Ty her zamanki gibi harika” dedi Jada kısa bir sessizliğin ardından. “Thierry ve Matthew da iyi ama seni özlediyorlar.”

“Ben de onları özledim. Ty beni özlemiyor mu?”

Jada güldü. "Özlüyor tabii, seni şapşal."

"Özlese iyi olur. Yeni bir saldırı falan olmadı, değil mi?"

"Burası bir kilise faresi kadar sessiz" dedi Jada. Fıstık önce duvardan sonra bavulumun içinden geçip giysilerimi altüst edince kaşlarımı çattım. "Her şey sıkıcı denecek kadar normal."

Elimde olmadan gülümsedim. "Bu senin için berbat bir şey."

"Geri döndüğünde senin için de öyle olacak" diye hatırlattı Jada bana.

Göğsümde tuhaf bir sızı hissedip açık duran yatak odası kapısına baktım. "O zaman benim için de öyle olacak."

"Zayne nasıl?"

Önceki geceyi, Zayne'in bana dokunuşlarını, bana hissettirdiklerini, gece boyu nasıl da bana sarıldığını düşünerek altdudağımı kemirdim. Ateşli hatıralar yüzümü kızarttı ve Jada'yla görüntülü görüşmede olmadığımıza bir kez daha şükrettim.

Zayne tüm gece yanımda kaldığı gibi sabah bana bir de öpücük vermişti. Beni öyle tatlı öpmüştü ki bunu düşünmek bile göğsümde bir balon şişmiş gibi hissettiriyordu.

Sonrasında bana waffle ve pastırmadan oluşan bir kahvaltı hazırlamıştı ve onu sonsuza dek yanımda tutmak istedim.

"Trinity?"

"İyi" dedim Zayne banyoda duş aldığı için alçak sesle.

"Eminim öyledir."

Kıkırdayıp Jada'ya her şeyi anlatmak istedim ama bunun uygun bir zaman olmadığının farkındaydım. Ayrıca böyle bir şey yaparsam bana cevabını veremeyeceğim sorular soracağını da biliyordum. Mesela dün gece yaşananlar yenilerinin de yaşanacağı anlamına mı geliyordu? Bizim artık bir çift olduğumuz anlamına mı geliyordu? Bilmiyordum. Zayne'le henüz bunları konuşmamıştık.

"Kapa çeneni... Bekle." Fıstık'ın banyoya yollandığını görünce telefonu indirdim. "Fıstık! Aklından bile geçirme!"

Hayalet ellerini havaya kaldırıp yatağa doğru süzüldü ve kendini üstüne bıraktı. İçine gömülüp gözden kayboldu.

"Ne yapıyor?" diye sordu Jada.

"Lanet olası bir ucube gibi davranıyor."

"Ben ucube değilim" diye seslendi Fıstık yataktan. "Sadece banyoyu kullanmalıyım."

"Her şeyden önce bu evde iki tane banyo var Fıstık ama bundan çok daha önemlisi sen lanet olası bir ölüsün ve banyoyu kullanman gerekmiyor."

Jada, "Sanırım artık kapatsam iyi olur" deyince iç geçirdim. "Beni yarın ara, tamam mı?"

"Tamam. Görüşürüz." Telefonu yatağa attım ve Fıstık'ın yüzü yeniden ortaya çıktı. "Terbiyeli ol."

Fıstık bana sırtıttı ama sanki dişlerini gözler önüne sererek yüzünü ekşitmişti.

Başımı iki yana sallayıp tekrar giysilerimle ilgilendim. Siyah bir kolsuz bluz çıkardım. Şu önü kısa, arkası uzun olanlardan.

"Bu nasıl olur?" diye sordum Fıstık'a.

Başını yana eğdi. "Cadılarla buluşmaya gidilirken ne giyildiğini bildiğimi de nereden çıkardın?"

"Bilmem." İç geçirip yatağa oturdum.

"Cadıların gerçek olduğuna inanamıyorum" dedi hâlâ sadece başı görünen Fıstık. "Hâlâ bir şeylere şaşabildiğime de inanamıyorum."

"Ben de öyle" diye onayladım.

"Bir de dün gece ikinizin yaptığı şeye inanamıyorum."

Gözlerim büyüdü ve alçak sesle, "Sen bizi mi gözetliyordun?" diye sordum.

"Hayır. Hadi ama. Bu çok iğrenç olurdu" dedi Fıstık. Kısa bir sessizliğin ardından ekledi, "Ama evin hangi köşesine kaçsam yine de sesinizi duyuyordum."

Ah, Tanrım...

Banyonun kapısı açıldı ve omzumun üstünden arkaya baktığımda üstü çıplak olan Zayne'in ıslak saçlarını havluyla kurulaya kurulaya dışarı çıktığını gördüm. Üstündeki eşofmanın... enteresan yerlerinin ıslak olması, bana onun yeterince kurulanmadan giyindiğini söylüyordu.

Zayne bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Bu gece için giyecek bir şeyler arıyorum." Her şey normalmiş gibi davranmakta güçlük çekerek kolsuz bluzu havaya kaldırdım.

"Sence bu uygun mu?"

Zayne'in dudağı yukarı kıvrıldı. "Canın ne isterse onu giy Trinity."

"İsmi söyleyiş şekli hoşuma gidiyor" diye yorumda bulundu Fıstık.

Demek ismimi ilginç bir tarzda söylediğini fark eden tek kişi ben değildim.

"Evet ama dikkat çekmek istemiyorum."

"Dikkat çekmemen mümkün değil bence."

Bluzu indirip bir ahmak gibi sııttım. Dönüp kendi gardırobuna yönelen Zayne'in arkasından öyle arzulu gözlerle baktım ki Fıstık kıkırdadı.

"Göğsün iyileşti mi?" diye sordum.

"Bu sabah her ihtimale karşı o merhemden tekrar sürdüm ama iyiyim." Dolaptan siyah bir tişört çıkarıp giydi. Hepsi bu. Erkeklerin kıyafet seçmesi çok kolaydı. "Sen şu ziyaret meselesini hallettikten sonra bu akşam biraz rahat takılırız diye düşündüm."

"Gerçekten mi?" *Rahat takılmak* ne anlama geliyordu? Yatağa baktım ve vücudumun tepeden tırnağa kızardığını hissettim.

Kendimi kontrol etmeliydim gerçekten.

Zayne elinde bir kot pantolonla kapıya gitti. "Evet, yemeği dışarıda yeriz."

İçim heyecanla doldu. Sadece cadıları görmekle kalmayacak aynı zamanda Zayne'le dışarıda yemek yiyecektim; normal bir insan gibi, tıpkı...

Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Bakışlarımı Zayne'den ayırıp bluzumu katladım. "Bu harika olurdu ama cadılar bize bilgi verirse..."

"O zaman hemen harekete geçeriz" diye onayladı Zayne.

Kendimde gülümseyecek cesareti bulabildim. "Tamam."

"Güzel." Zayne kapıda duraksadı. "Birazdan hazır olur musun?"

Başımı salladım.

“Bekliyorum” dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

O gider gitmez kendimi yüzüstü bavulumun üzerine bıraktım.

“Sanırım ondan hoşlanıyorsun” diye fısıldadı Fıstık.

İnledim.

“Bence ondan gerçekten hoşlanıyorsun.”

“Kapa çeneni” dedim gözlerimi kapatarak.

“Bence ondan çok hoşlanıyorsun” diye şakıdı Fıstık ve ben hiçbir şey diyemedim çünkü bunun doğru olduğu açıktı.

Zayne’den hoşlanıyordum.

Ondan çok hoşlanıyordum.

Bethesda’ya yaptığımız yolculuk, iki şehir arasındaki yoğun trafik sebebiyle tahminimizden uzun sürdü. Oraya ulaştığımızda gece olmuştu ve Roth tepeden tırnağa siyahlar içerisinde bizi otoparkta bekliyordu. Yalnız değildi.

Layla da oradaydı.

Cadılarla buluşmaya, üzerinde kurukafalar olan taytım ve siyah, kolsuz bluzumla gitmemin çok uygun olacağıma karar vermiştim ama Layla’yı açık mavi renkte, çiçek desenli, dökümlü bir elbiseyle görünce daha... şık bir şeyler giymediğim için hayıflandım.

İç geçirdim. Artık çok geçti.

Ayrıca öyle bir elbiseye hançerlerimi nasıl saklayacaktım?

“Kahretsin, neler oluyor?” diye mırıldandı Zayne arabayı durdurarak. Kapıyı açıp arabadan indi ve ben de aynısını yaptım.

Zayne Impala’nın etrafından dolaşırken Roth ve Layla el ele yanımıza geldi.

“Selam” dedim iki iblise utana sıkıla el sallayarak.

Roth bana sırtıttı, Layla da gergin bir edayla hafifçe gülümsedi.

“Dışarıda bekleyeceğim” dedi Layla, Zayne’e masumca gülümseyerek. “Size eşlik etmek için buradayım.”

Hı-hı. Zayne çenesini, azıdişlerini kırmak istercesine uzun uzun kıpırdattı.

"Gözünüzü dört açın çocuklar, Bael iki gece önce Franklin Meydanı'nda görülmüş. Orada devriye gezdik ama ona rastlamadık."

"Yanında biri daha vardı ama onun kim olduğunu henüz çözemedik" diye ekledim. "Yakında öğrenmeyi umuyoruz."

"Franklin Meydanı Bael için tuhaf bir yer" dedi Layla. Açık kahverengi kaşlarını çatarak Zayne'e baktı. "Daha önce orada devriye gezerken hiç iblise rastladığımı hatırlamıyorum."

"Sen devriye mi geziyordun?"

Layla başını salladı. "Ava çıkan Gardiyanlar'ın onları kolayca bulabilmeleri için iblisleri işaretliyorum."

Ağzım açık ona bakakaldım. "Aklımda bir sürü soru var."

"Layla'nın ruhları görebilme yetisi ayni zamanda bir iblise dokunduğunda onu, biz Gardiyanlar'm kolayca fark edebilmeleri için aydınlattığı anlamına geliyor. İblislere bir pırıltı veriyor" dedi Zayne kollarını kavuşturarak. "Bu pırıltıyı sen de görebilir misin acaba?"

"Bilmiyorum."

"Bu, Roth gibi iblislerde işe yaramıyor" diye açıkladı Layla. "Ama alt düzey iblislerde epeyce fayda sağlıyor. Bir zamanlar ben onları işaretlerdim, Zayne de yakalardı."

"Ah, o eski günler" diye mırıldandı Roth gülümseyerek. "Değil mi ya?"

Zayne Roth'un arkasında bir yere bakıyordu; Layla da ona.

"Sen iblis avına mı çıkıyordun?" diye sordum Layla'ya hayretle çünkü şey, o her ne kadar yarı Gardiyansa aynı zamanda yarı iblisti de.

"Evet. Eskiden, ne yaparsa yapsın karşıma çıkan her iblisi işaretlerdim" diye açıkladı Layla. "Hâlâ Roth'la birlikte devriye geziyorum ama artık sadece kötülük yapan iblisleri işaretliyorum."

"Aslında benim devriye gezdiğim söylenemez çünkü iblislerin ne yaptıkları umurumda değil" dedi Roth sırtarak. "Tek amacım Layla'nın güvenliğini sağlamak. Her hâlükârda artık işe koyulsak iyi olur."

Zayne ve Layla arasındaki ilişkiyi henüz tam olarak çözemiştim ama onun Layla'nın orada olmasından pek de hoşlanmadığını hissederek Zayne'in kolunu tuttum ve dikkatini çekmeye çalıştım. Ardından, "İyi misin?" diye sordum sessizce.

Zayne bir süre bana baktıktan sonra hafifçe başını salladı. "Her zaman."

Ona pek de inanmayarak bakışlarımı Layla ve Roth'a çevirdiğimde ikisinin de dikkatle bizi incelediğini fark ettim. Roth keyifli görünüyordu ama Layla... kararsız gibiydi ve sanki elimi Zayne'in kolundan çekmek istiyordu.

"İyiyim" dedi Zayne.

Ona bakıp başımı salladım. "Eh, size iyi eğlenceler o zaman."

Roth kaşlarını kaldırdı. "Bu işi mümkün olduğunca hızlı halletsek iyi olur sanırım." Layla'ya döndü ve onun çenesini tutup başım yukarı kaldırdı. Sonra onu öptü, Tanrım, hem de ne öpme. Yanaklarımın kızardığını hissederek başımı çevirdim, ta ki Roth bana, "Hazır mısın?" diyene dek.

Tereddüt ettim çünkü gitmeden önce Zayne'e bir şeyler söylemem gerektiğini hissediyordum ama ne? Hiçbir fikrim yoktu ve ne ben onu ne de o beni bu şekilde öpecek değildi –gerçi bu çok güzel olurdu– bu yüzden arkamı dönüp Roth'un yanına gittim.

"Trin bekle bir dakika" diye seslendi Zayne.

Dönüp onun bana doğru yürüdüğünü gördüğümde aptal kalbim duracak gibi oldu.

"Evet?"

"Hançerlerin üstünde mi?"

Başımı salladığımda bakışlarını yüzümde gezdirdi. "Peki sana daha önce ne söylemiştim?"

"Gerekirse *asaletimi* kullanmamı" diye fısıldadım Roth ve Layla'nın muhtemelen bizi hâlâ duyabildiklerini bile bile.

"Güzel." Zayne göğsünü kabartıp önce Roth'a sonra bana baktı. "Keşke ben de sizinle gelebilsem."

"Keşke" diye mırıldandım.

Zayne bir şeyler daha söyleyecek gibi oldu ama sonra bana hafifçe gülümseyip dikkatini tekrar arkamda duran Roth'a çevirdi. "Ona dikkat et Roth."

"Edeceğim" dedi prens.

"Artık gitmeliyim" dedim Zayne'e. İki iblisin bizi yakından takip ettiğini bildiğim halde Zayne'den bir kucaklama bile alamadığım için biraz hayal kırıklığı yaşıyordum. "Birazdan dönerim."

Zayne bir adım daha uzaklaşmamı bekledikten sonra elimi tutup beni kendine çekti. Nefesim kesildi. Ne yaptığını anlamama bile fırsat kalmadan başını eğip, "Kendine dikkat et" diye fısıldadı kulağıma.

Sonra dudaklarının şakağıma dokunduğunu hissettim ve gözlerimi bir süre sımsıkı kapattım. Bu kısa süreli, tatlı öpücük benim için çok şey ifade ediyordu. Gözlerimi açıp geri çekildiğimde Zayne'in solgun gözlerindeki sıcaklığı fark ettim. Belki bu öpücük onun için de anlamlıydı.

Kendimi olağanüstü sersemlemiş hissederek başımı salladım ve dönüp koşar adım Roth'un yanına gittim. İblis prens kaşlarını kaldırarak bana baktıktan sonra asil bir edayla arkasını döndü. "Beni takip et coşkulu müridim."

Kaşlarımı çatarak arkasından baksam da onun peşi sıra otoparktan dışarı çıktım. Caddeler parlak sokak lambalarıyla aydınlatılmıştı.

"Bir kulübe mi gidiyoruz?" diye sordum caddenin karşısındaki bir otele doğru yürüdüğümüzü fark ederek. "Daha çok bir restoran diyebiliriz. Özel bir restoran" dedi Roth bana kapıyı tutarken. "Muhtemelen umduğundan farklı bir yer."

Daha şimdiden öyleydi.

Otelin lobisine adım atıp siyah mermer zeminde yarattıkları ışıltılarla bana ay ışığını anımsatan gümüş tavan lambalarına baktım. Roth beni bir asansöre yönlendirdi ve asansörün kapıları daha biz oraya ulaşmadan açıldı. Dönüp Roth'a baktım.

"Ürkütücü" dedi sırtarak.

Gözlerimi kısıtışımnda kıkırdadı ve birlikte asansöre bindik. On üçüncü katın düğmesine bastışını gördüğümde gözlerimi kırptıştırdım.

Ona dönüp, "Otelde on üçüncü katın olmadışını sanıyordum" dedim.

"Bu otelde var."

Okay. Bu ürkütücüydü ama kapılar kapandışında bir köşeye çekilen Roth'a bakıp, "Sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Elbette.

"Zayne ve Layla'nın arasında ne var?"

Roth kaşlarını kaldırdı. "İkisinin arasında bir şey olduğunu da nereden çıkardın?"

"Senin evindeki o fazlasıyla tuhaf buluşma ve az önce olanlar dışında mı? Zayne onunla beklemektense bir kirpiyle çiftleşmeyi tercih edermiş gibi görünüyordu."

Roth gözlerini kırptıştırdı. "Mükemmel bir benzetme." Başım iki yana sallayıp kollarımı kavuşturduğunda pazusunda bir dövme olduğunu fark ettim. Gözlerimi kısarak baktım. Minik bir top gibi kıvrılmış bir *yavru kedi miydi*? Bu gerçek olamazdı. Yavru kedi dövmesi olan bir iblis mi? Belli ki gözlerim giderek kötüleşiyordu. "İkisi hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Roth.

İçimi büyük bir huzursuzluk kapladı. "Birlikte büyüdüğlerini ve Zayne'in, onun iblis tarafını asla kabullenemediğİ için kendini suçladışını."

"Sana böyle mi dedi?"

Başımı salladım. "Bana Layla'nın başına gelenleri de anlattı; klanının ona yaptıklarını ve bunun kendi suçu olduğunu."

Roth'un çenesindeki bir kas seğirdi. "Buna neyin sebep olduğunu da anlattı mı?"

Başımı iki yana salladım. "Sadece sorumlusunun kendisi olduğunu söyledi."

"Elbette anlatmamış" diye mırıldandı Roth ve asansör durup kapılar açıldı. "Bu sohbete daha sonra devam etmeliyiz."

"Ama..."

"Sonra" diye tekrarladı hole çıkarak. "Hadi Trinity. Konsantre olmalıyız ve şimdi böyle bir sohbet yaparsak aklın orada kalır."

Üstelemek istesem de haklı olduğunu biliyordum. Bu yüzden şimdilik konuyu rafa kaldırdım. Uzun ve dar bir koridordan geçip sağa döndüğümüzde insan silüetlerinin tıka basa doldurduğu, restorana benzer bir yer gördüm.

Roth bana çabucak sırtıttı. "Sana umduğun gibi bir yer olmayacağına söylemiştim."

"Kesinlikle haklıymışsın" dedim dikkatimi resepsiyon masasında oturan genç kadına çevirerek.

Roth'la ilgilenmekten dönüp bana bakmayan kadının zaten ince olan dudakları neredeyse görünmez oldu. "Yine mi sen?"

"Beni özledin mi Rowena?" Roth kollarını masaya dayayarak gülümsedi. "Ben seni özledim."

"Hayır, özlemedim" dedi kadın ondan bir adım uzaklaşarak. "Faye'i görmeye mi geldin?"

Roth başını sallayıp doğruldu.

Kadın öyle gürültüyle iç geçirdi ki belki de kaburgalarından biri kırıldı. "Beni takip edin."

Rowena bizi masaların arasından ve şey, normal görünen insanların yanından geçirdi. Herkes Roth'a, kim olduğunu gayet iyi biliyormuş gibi bakıyordu ve sandalyesini çekerek ona yol veren kimse varlığından fazlasıyla rahatsız olmuş gibi görünmüyordu.

Tam olarak ne beklediğimi bilmiyordum. Pekâlâ, belki uzun siyah elbiseler içerisindeki kadınlarla cüppe giymiş erkeklerin gizemli sözler mırıldandığını duymayı ve dört bir yanda ateşlerin yandığını görmeyi bekliyordum. Kot pantolon ve yazlık elbise giymiş insanların kalamar kızartması yediğini görmeyi değil.

Bir parça hayal kırıklığına uğramıştım.

Kısa siyah saçlı, hoş bir genç kadının oturduğu yuvarlak bir bölmeye geldik. Rowena bizi orada bıraktığında kadın başını kaldırdı ve yüzünde önce şaşkın sonra hemen temkinli bir ifade belirdi.

"Merhaba Faye" dedi Roth.

"Roth." Kadın kalkmaya davrandı. "Bu sürpriz oldu. Ah!"

O sırada bir şey oldu.

Gerçekten tuhaf bir şey.

Kadının vücudu üstünden geçen bir gölge milyonlarca küçük, siyah noktaya bölündü. Yere düşen noktalar birlikte dönerek bir hortum yarattılar ve tekrar yükselip bir...

"Yüce Tanrım." Elimi göğsüme bastırıp geriye sıçradım. Sadece bir adım ötemde en az üç metre boyunda ve benim kadar geniş dev bir yılan belirirken *asaletim* içimde canlandı.

Yılan kalın gövdesini kıvrıp bükerek Roth'a hücum etti ve elmas şeklindeki başını onun omzuna yasladı. Kıpırmızı dili kıvrılarak ağzıma girip çıkıyordu.

Beni öldürmeye falan kalkışmamıştı.

Roth'u da öyle.

Ağzım açık kaldı. Korkutucu, dev yılan bu haliyle her nasılsa mutlu bir köpeği andırıyordu ama sürekli kıpırdanıyor, kuyruğunu yere çarpıp duruyordu. Bir dakika. Yılanların kuyruğu var mıydı? Bilmiyor ama bir yerlere oturmam gerektiğini hissediyordum.

"Selam, beni özledin mi güzelim?" Roth dev yılanın başını kaşıdı. "Biliyorum. Uzun zaman oldu."

Yavaşça gözlerimi kırptırdım. "Bu... bu dev bir yılan."

"Öyle." Roth yılanın burnunu öptü. "Bu Bambi."

"Yılanın adı *Bambi* mi?" diye feryat ettim.

"Disney kahramanlarını severim" dedi Roth ve bunu daha da rahatsız edici buldum. "Bambi benim evcil hayvanlarımdan biridir ama onu şimdilik bu cadıya..."

"Anlaşmamız böyle değildi" dedi Faye ve Roth ona benim göremediğim bir bakış fırlatınca çenesini kapadı. Evcil hayvan mı? Yüce Tanrım, haklarında bir şeyler okumuş ama elbette onları hiç görmemiştim. Dinlenirken dövme gibi görünürler ama çağrıldıklarında tenden ayrılıp canlanırlardı. Sadece en Üst Düzey iblislerin evcil hayvanı olurdu.

Bakışlarımı Roth'un koluna çevirdim. Yavru kedi dövmesi hâlâ oradaydı. O da bir evcil hayvan mıydı? Gerçek bir *yavru kedi* miydi?

"Bambi bu Trinity. Bizim *dostumuz*" dedi Roth yılan zikzaklar çizip uzun, kalın gövdesini bana döndürürken.

Gözlerim büyüdü.

"Dostlarımıza ne yaparsınız?" diye sordu Roth. "Onları yemeyiz Bambi."

"O... o insan mı yiyor?"

"Bambi ne bulursa yer. Bazen insan, bazen iblis. Hiç melek yemedi. Henüz. Ama Thumper'ın bir Alpha'yı kızartmışlığı var."

"Thumper mı?"

Roth sırtıp tişörtünü yukarı sıyırdı. Belini saran parlak mavi ve altın rengi bir...

"Ah, Tanrım. Bu bir *ejderha* mı?" diye fısıldadım.

Roth bana göz kırptı. "Aynen öyle." Tişörtünü indirdi. "Otur Trinity."

Bambi'yle aramda epeyce mesafe bırakıp Faye'in karşısına oturdum ve Roth da yanıma yerleşti. Çok geçmeden Bambi Roth'un kucağına çörekleni ve o uğursuz, kırmızı gözleriyle bana baktığını görünce ondan olabildiğince uzaklaştım.

"Sana nasıl yardım edebilirim Roth?" diye sordu Faye meraklı gözlerle beni süzerek.

"Bilgiye ihtiyacımız var" dedi Roth kayıtsızca Bambi'nin başını okşarken.

"O kadarını anladım." Faye kısa saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Özür dilerim. Kabalık etmek istemem ama sen kimsin?"

"Roth'un bir arkadaşı" dedim. Kırk yıl düşünsem böyle bir cümle kuracağım aklıma gelmezdi ve pis pis sırtığına bakılacak olursa Roth bu açıklamadan epeyce hoşlanmışa benziyordu. "Bir dostumu arıyorum. Bir iblis tarafından kaçırılan bir Gardiyan'ı."

"Birden şehirde fazlasıyla aktif hale gelen bir iblis" diye ekledi Roth. "Adı Bael."

"İblislerle nadiren iletişim kurduğumuzu biliyorsun." Elleri hafifçe titreyen Faye kırmızı şarap dolu kadehine uzandı. Belli ki gergindi.

"Cadıların menfaatleri söz konusu olduğunda sadece iblislerle değil her tür yaratıkla iletişim kurduklarını biliyorum" dedi Roth rahat bir tavırla. "O yüzden sizlerin ağaçlara tapan ve el ele tutuşup, 'Kumbaya,' söyleyen iyi cadılar olduğunuza dair siyasi kutsama laflarım bir kenara bırakalım."

Kaşlarımı kaldırdım.

"İkimiz de gerçeğin bu olmadığını biliyoruz" dedi Roth. Az önceki alaycı gülümsemesinden eser kalmamıştı. "Kalabalık bir grup insan bir Gardiyan yerleşkesine saldırdı. Bael'le çalışıyorlardı ve Bael'in onların hepsini birden ele geçirmiş olması mümkün değil."

"Bu da akıllara, bir iblisin nasıl olup da kendisi için canlarım feda edecek küçük bir insan ordusu kurduğu sorusunu getiriyor" dedim araya girerek. "Sanırım ben sorunun cevabını biliyorum."

Fayne gerildi.

"Ben de öyle" dedi Roth öne eğilerek. "Belki cadılar meclisi bir iblise büyü vererek yardım etmiştir, ne dersin? Muhtemelen insanları kontrol etmesini sağlayacak bir büyü. Ve lütfen böyle bir büyü yokmuş gibi davranmayalım."

Faye dudağını büzdü. "Böyle bir efsun, bir büyü var. Pek sık kullanılmayan ve çoğu yerde yasaklanan bir büyü."

Yakınımdaki küçük bir motorun sesi dikkatimi dağıttı. Bambi'ye baktım. Bu yılan... mırlıyor muydu?

Bambi bana bakıp çatalı dilini gösterdi.

Tamam, tamam.

"Ama siz cadılar yasakları çiğnemeyi seversiniz" diye karşı çıktı Roth. "Bael'e böyle bir büyü verdiniz mi?"

Faye şarabını yudumlayıp sertçe yutkunduktan sonra başım iki yana salladı. "Sen Gardiyan değilsin" dedi bana.

"Hayır, değilim."

"O halde neden Gardiyan yerleşkesine yapılan bir saldırıyla ilgileniyorsunuz?" diye sordu Roth'a.

"İlgilendiğimi söyleyen oldu mu?" dedi Roth.

Ona ayıplayan bir bakış attım.

"Cadı meclisi Bael'e bu büyü için yardım etti mi?" diye sordu Roth.

“Etmiş olsak bile, ki ettiğimizi söylemiyorum, onun büyüü ne şekilde kullandığı bizi bağlamaz” dedi Faye.

Kaşlarımı çattım. “Bağlamaz mı? Bu bir çalıyı yakıp karşısına geçmek ve yangının yayılıp koca bir apartmanı yutmasını seyretmeye benziyor. Niyetiniz farklı olabilir ama yine bu işten sorumlusunuz. Bael’in böyle bir büyüyle ne yapacağını sanmıştınız? Bir grup insanı hayır işlemeye ikna etmekte kullanacağını mı?”

Roth kıs kıs güldü.

Cadı elindeki şarap kadehini sıktı.

“Bu sohbet canımı sıkıma başladı Faye.” Roth tekrar arkasına yaslandı. “Cadı meclisi Bael’le iletişime geçti mi?”

Faye uzunca bir süre sessiz kaldı. “Başkalarının faaliyetlerini ifşa ettiğimizizin ortaya çıkması bize ne çok zarar verir biliyorsun değil mi?”

Roth Bambi’nin kafasını okşamaya devam ederek bana baktı ve gülümsedi. “Peki sen, sizin ne kadar zarar göreceğinizin umurunda bile olmadığını biliyorsun değil mi? Bence siz daha çok beni kızdırmamaya bakın.”

“Şey, elbette ama...”

“Asıl onu kızdırırsanız başınıza neler geleceğini bilmiyorsunuz” diye devam etti Roth sözlerine ve ben de elimi kaldırıp parmaklarımı oynattım. “Şimdi şu lanet olası soruya cevap ver.”

Faye uzunca bir süre dikkatle bana baktıktan sonra ürperdi. “Şunu bilin ki meclisi birine böyle bir büyü vermek konusunda uyardım ama azınlıkta kaldım. İki ay önce bize gelen kişi bir iblis değildi.”

İçimde canlanan ümit kıvılcımı bir anda söndü. “İblis değil miydi?”

Faye başını iki yana salladı. “Büyü için bize gelen kişi bir insandı.”

Cadının doğru söylediğinden emin olamayarak Roth’a baktım.

“Kimmiş bu insan?”

Faye dudaklarını birbirine bastırıp hafifçe başını salladı. “Adı... adı Josh Fisher.”

Bu ismi ilk kez duyuyordum.

“Josh Fisher mı?” diye tekrarladı Roth. “Senatör Josh Fisher’ı mı kastediyorsun? Meclisteki Çoğunluk Partisi lideri olan *John Fisher*’ı?”

Faye’in başını salladığını görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. “Ta kendisi.”

“Bir senator neden böyle bir büyüünün peşinde olsun ki?” diye sordum şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemeyerek. “Ve neden onu, ne bileyim işte, oy toplamak için falan kullanmıyor?”

“Büyüye neden ihtiyacı olduğunu bilmiyorum.”

“Sizden bu büyüü isteyen çok insan olur mu?” diye sordu Roth.

Faye gerildi. “Şey, hayır. Bu ilk oluyor.”

“O halde bu büyüünün insanları ateşe atmak için kullanıldığını rahatlıkla varsayabiliriz.”

“Bael iki gece önce biriyle görüldü. Bu kişinin kim olduğunu ya da insan olup olmadığını bilmiyoruz” dedim Roth’a. “Ama senatorün, cadıların böyle bir şey yapabileceğini bilmesi için iblisleri yakından tanuması gerekir, değil mi?”

“Doğru.” Roth Faye’e baktı. “Tabii eğer kendisi de bir cadı değilse. Ama burada içgüdülerimin sesini dinleyip onun cadı olmadığını söyleyeceğim. Haklıyım, değil mi?”

“Haklısın” diye mırıldandı Faye.

Öne eğilip kollarımı masaya yasladım. “Büyüyü neden istediğini biliyor musun?”

“Bunu ona sormadık” dedi Faye şarabım bitirerek. “Bazı şeyleri bilmemekte fayda var. Büyü karşılığında bize yüklü bir miktar para ödedi.”

“Ne hoş” diye mırıldandı Roth. “Bana içinizden birinin bile lanet olası bir senatorün bu büyüyle ne yapacağı konusunda en ufak bir endişe duymadığını söyleme sakın. Paraya bu kadar mı ihtiyacınız vardı?”

“Bize teklif ettiği tek şey para değildi” dedi Faye kollarını kavuşturarak. “Çok daha değerli, hiçbirimizin sahip olmadığı bir şey daha önerdi.”

“Neymiş o?”

“Bir nefilim” diye fısıldadı Faye.

Donup kaldım ve cadının yüzüne bakmaya devam ettim. “Neden bir nefilim isteyezsiniz ki?” diye sordum bir parçam bu sorunun cevabını zaten bilse de.

“Bir nefilimin uzuvlarına ihtiyaç duyulan pek çok büyü var” dedi Faye. “Kemiklere. Dokulara. Saçlara.”

Uzuvlarımdan bir keke katılan malzemelermiş gibi söz eden kadına öfkeyle baktım.

“Bir senatörün, bin yıl önce nesli tükenen bir yaratığa erişimi olduğunu da nereden çıkardınız?” diye sordu Roth.

Şu an ürkütücü, dev bir yılan o yaratığın bacağıma dürtmekle meşguldü. Başımı eğdiğimde Bambi’nin umut dolu kırmızı gözleriyle beni seyrettiğini gördüm.

Faye etrafa bakarak, “Çünkü bize içlerinden birinin hayatta olduğunu ve ona nasıl ulaşabileceğini bildiğini söyledi” dedi.

“Nasıl?”

“Nefilimin *Koruyucusunu* esir almış.”

Masanın üzerinden uzanıp cadının yüzüne bir yumruk indirme arzusuyla doldum. “Size bu *Koruyucuyu* nerede tuttuğunu da söyledi mi?”

Faye başını iki yana salladı. “Sadece o nefilimi gündönümünün sonunda ele geçireceğini söyledi.”

“Gündönümüne birkaç gün kaldı” dedim Bambi beni tekrar dürerken.

“Doğru” dedi Faye omzunu silkerek. “Yani çok yakında senatörün anlaşmanın yükümlülüğünü yerine getirip getirmeyeceğini göreceğiz.”

“Getirmesi mümkün değil” dedim uzanıp Bambi’nin başına hafifçe dokunarak. Yaratığın pulları sert ve soğuktu. “Bundan emin olabilirsiniz, o yüzden aldığınız para umarım o masum insanların hayatına değmiştir.”

Faye’in çenesindeki kaslardan biri seğirdi.

"Sadece bu senatörle mi iletişim kurdunuz? Bael'le görüşmediniz mi?"

Faye başını iki yana salladı. "Görüşmedik."

"Şu Koruyucu'yu nerede sakladıklarını bulabilirsiniz, değil mi?" diye sordum. "Cadılar küreye falan bakmıyorlar mıydı?"

"Gardiyanlar ya da iblisler söz konusu olduğunda bunu yapamayız" dedi Faye. "Sadece insanlarda işe yarar."

"Senatörü bulmak için buna ihtiyacımız yok zaten" dedi Roth.

Bambi, belli ki yeterince çaba göstermemiş olmamdan rahatsızlık duyarak başını avucuma bastırdı. Suratımı asıp yılanın başına biraz daha baskı uyguladım. Bana mırıldanarak karşılık verdi.

"Bize söyleyebileceğin başka bir şey var mı?" diye sordu Roth. Faye boşalan kadehini masanın üzerine koydu. "Onun yalnız çalışmadığını tahmin etmiştim. Bize geldiğinde, belli ki emir aldığı biriyle sürekli telefon görüşmeleri yapıyordu. Tek bildiğim bu." Bu yeni bir haberdı ve pek de iyi bir haber sayılmazdı. Bir Üst Düzey iblisle uğraşmak yeterince kötüyken ya daha fazlası da varsa?

Geriye yaslandım.

"Yardımseverliğin için teşekkürler" dedi Roth biraz alaycı bir sesle. "Sanırım artık gitme vaktimiz geldi."

Yılanı okşadı ve geri çekilip hayvanın başını bacağımdan kaldırdıktan sonra bölmeden dışarı çıkıp bize ayağa kalkabilmemiz için yer açtı.

"Yakında görüşürüz." Roth Bambi'yi tekrar okşayıp başıyla Faye'i işaret etti. "Hadi onun yanına dön." Evcil hayvan kıpırdandı ve tıpkı bir insan gibi iç geçirip milyonlarca noktaya ayrıldıktan sonra kocaman bir gölgeye dönüştü. Gölge Faye'e doğru sürüklenip tekrar onun koluna yerleşti.

"Roth" diye seslendi Faye biz bölmeden uzaklaşırken. "Biz yakında buradan ayrılıyoruz. Siz de öyle yapsanız iyi olur."

Prens cadiya doğrun dönerken tepeden tırnağa ürperdim.

"Cadılar meclisi olarak burayı terk ediyoruz" dedi Faye.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Neden?"

"Burada *bir şeyler* dönüyor ve biz bunun bir parçası olmak istemiyoruz" dedi Fayne bana kötücül bir bakış atarak. "Ama içimden bir ses sizin o şeyi eninde sonunda bulacağınızı söylüyor."

"Eh, bunlar ürpertici ve bize pek de faydası olmayacak sözler ama yine de teşekkürler" dedim başımı iki yana sallayıp arkamı dönerek. Roth benim peşim sıra hole çıktı. "Sence kastettiği hem Gardiyanlar'ı hem de iblisleri öldüren şu iblis miydi?"

Roth omzunu kaldırdı. "Ben o kişinin iblis olduğunu sanmıyorum."

"O halde ne?"

Garip bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Bilmiyorum" dedim holün ortasında durarak. "Bir senatör neden bütün bunlarla ilgilensin ki? Sonunda ne elde edeceğini düşünüyor? Para olabilir. Ve bu senatör karşılığında benim vücudumu vermeyi teklif ettiyse Bael beni ele geçirdiğinde ne yapacak? Öldürecek mi?"

"Eh, o bir iblis. İblisler öldürmeyi severler" dedi Roth. Sonra eğilip kulağıma, "Hele ki melekleri öldürmeye bayılırlar" diye fısıldadı.

Gözlerimi devirdim. "Sebebin bu olduğunu sanmıyorum. Bu kadar basit ve aptalca bir sebebi olamaz."

"Bazı iblisler bu kadar basit ve aptaldır. Pek çok insan da öyledir" diye devam etti Roth. "Bazen en açık cevap en aptalca olanıdır."

Bir süre yüzüne baktım. Bu sözler de en fazla cadının az önceki sözleri kadar faydalıydı. "Gerçi bu bir yandan da iyi haber. Senatörün yerini bulursak Bael'in yerini de bulmuş oluruz, değil mi?"

"Öyle olmalı" dedi Roth. "Tabii eğer Bael, senatöre yerini söylemişse. Senatörü de ele geçirmiş olabilir."

"Moralimi bozma lütfen" dedim. "Mümkün olan her yolu deniyorum."

"O yolların bazıları çıkmaz sokak olabilir Trinity. Bael senatörü kirli işlerini yaptırmakta kullanıyorsa ona kendi yerini söyleyecek kadar aptal değildir. Her şey senatörün evine gidip orada tüm cevapları bulmak kadar kolay olmayabilir."

“Biliyorum.”

Roth başını eğdi. “Öyle mi?”

Biliyor ama yine de her şeyin bu kadar basit olmasını umuyordum. Dönüp asansöre yürürken aklımda cadının bize anlattıkları ve hem Gardiyanlar’ı hem de iblisleri öldüren o şeyle ilgili olduğunu hissettiğim ürpertici uyarısı vardı. Bu buluşma bana aradığımı tüm cevapları vermemişti belki ama yine de kazançtaydım. Önümüze bir yol daha açılmıştı ve Roth’un dediği gibi yolun sonunda çıkmaz sokak olsa bile şansımı deneyecektim. Asansörü çağırdım.

Aynı anda Roth beni derinden sarsan o sözleri söyledi. “Zayne Layla’ya âşık.”

Donup kaldım. “Ne?”

“Zayne Layla’ya çocukluğundan beri âşık” dedi Roth. “Layla da Zayne’e âşık. O da çocukluğundan beri Zayne’i seviyor. İkisi kısa bir süre beraber de oldu.”

Ağır ağır iblis prence döndüm. Yüzündeki ifadeyi seçebileceğim kadar yakın duruyorduk. Dudaklarında alaycı bir gülümseme, kehribar gözlerinde düşmanlık ya da kötü bir niyet yoktu.

“Ama Layla beni daha çok seviyor” dedi Roth. “İkimiz tanışmasaydık eminim ki Zayne’le birlikte olurlardı. Tanrım, bazen benim yerime onu seçmemiş olmasına şaşıyorum.” İç geçirdi. “Ben asla Zayne kadar iyi bir adam olamam.”

Anlattıkları beni öyle sarsmıştı ki nutkum tutulmuştu. Nihayet konuşabildiğimde ağzımdan sadece, “Zayne hâlâ onu seviyor mu?” sorusu çıktı.

Roth duvara yaslandı. “Evet. Yani altı ay öncesine kadar seviyordu. Birini yıllarca sevdiğinde ona olan aşkın *hemen* bitmez.”

Göğsümde açılan yara, Zayne’den farkında bile olmadan ne kadar hoşlandığımı gösteriyordu.

Bunda şaşıracak ne vardı?

Önceki gece ona o kadar güvenmemin sebebi buydu. O etraf-tayken bakışlarımı üstünden alamamamın sebebi buydu. Gözle-rimle ilgili sorunu onunla paylaşmamın ve ona annemi anlatma-mın sebebi de öyle.

Belki âşık değildim ama ona hem güçlü ve yoğun hem de ca-nımı yakabilecek duygular beslediğim ortadaydı çünkü şu an bile canım yanıyordu.

Roth başını duvara yaslayıp iç geçirdi. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?"

Bir şey söylememek için dişlerimi öyle bir sıktım ki çenem acıdı.

"Muhtemelen o da senden hoşlanıyor. Stacey'den de hoşlan-mıştı."

Gözlerimi kırıştırdım. "Stacey de kim?"

"Layla'nın en yakın arkadaşı." Roth başını bana doğru eğdi. "Zayne Layla'yla yaşadıklarından sonra Stacey'le yakınlaştı. Bir-likte olmadılar. Eh, yani onların özel hayatlarına karışmak iste-mem ama sanırım sadece... birbirlerini oyalıyorlardı."

"Ne için?"

"Acılarını unutmak için" dedi Roth. "Bilmediğin çok şey var Trinity. Mesela Layla'nın, klanının saldırısına uğrayıp ölümden dönmesinin sebebinin Zayne'in onu öpmesi ve Layla'nın Zayne'in ruhunun bir parçasını alması olduğunu bilmiyorsun

Titrek bir nefes aldım. "Zayne'in bunun için her gün kendini cezalandırdığını da bilmiyorsun" diye sürdürdü Roth sözlerini. "Yoksa neden tek başma eve çıksın? Neden babasının yerine geç-mesin?"

"Bana sebebin, biraz yalnız kalmaya ihtiyaç duyması ve klanı-nın yaptıklarını onaylamaması olduğunu söylemişti" dedim.

"Sana doğruyu söylediğinden eminim. Sadece her şeyi anlat-mamış." Roth'un yüz hatları yumuşadı. "Klanın, senin ortaya çı-kıp onunla aynı evde kalmana ses çıkartmaması beni şaşırttı doğ-rusu."

"Neden çıkarsın ki? Zayne'in geçmiş ilişkilerini yabancılarla paylaştıklarını sanmıyorum."

“Evet ama sen bir Asilkan’sın ve her ne pahasına olursa olsun korunman gerekir, değil mi?” Roth’un sesi alaycı değildi. “Zayne Layla için gerekirse seni ezip geçer ve hayatını ortaya koyar.”

Bu sözlerin kalbimde açtığı yaranın etkisiyle nefessiz kaldım. Bakışlarımı Roth’dan kaçırdım ve güçlkle nefes alarak duyduklarım la başa çıkmaya çalıştım. Kendime Roth’un bir iblis olduğunu ve sadece benimle uğraştığını anlatma çabasına giriştim ama bunu neden yapsındı ki?

Ayrıca Zayne’in Layla’nın yanındayken nasıl davrandığını, onun hakkında nasıl konuştuğunu ve her ne pahasına olursa olsun onun hakkında kötü söz söylemekten kaçındığını görmüştüm.

Roth yalan söylemiyordu.

Gözlerimi kapadım.

“Evet, ondan hoşlanıyorsun? Birlikte oldunuz mu?”

Başımı hızla ona çevirdim. “Pardon?”

“Sordum çünkü Zayne’in bunu Stacey’le yapmadığını biliyorum. İkisi biraz birlikte takıldılar ama bilirsin işte, ilişkilerini sonraki boyuta taşımadılar.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?”

“Ne yazık ki Stacey ve Layla arasında geçen pek çok konuşmaya şahit oldum” dedi Roth alaycı bir sesle. “İkisi her şeylerini paylaşırdı. Ee? Yaptı mı? Sonraki seviyeye geçti mi? Çünkü eğer öyleyse burada boşuna konuşuyorum ve sanırım bir parti vereceğim çünkü Zayne’in yoluna devam etmesini benden daha çok isteyen biri olamaz.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı iki yana salladım. “Parti falan yok.”

“Kahretsin” dedi Roth iç geçirerek. “Bak, dediğim gibi onun biriyle *beraber olmasını* benden daha çok isteyen biri olamaz. Onun yoluna devam etmesini, hayatın tadını çıkarmasını istiyorum ve sen yanlış adamı suçluyorsun.” Duvardan uzaklaşıp yanıma geldi ve üzerimden eğilip asansörün düğmesine bastı. “Kısacası Zayne ve Layla’nın arasında olanlar bunlar. Asla sahip olamayacağını düşün-

düğün bir kişiyi sevmekle geçen on yıl ve aslında onun her zaman elinin altında olduğunu fark ettiğin anda o kişiyi kaybetmek.”

Asansör çınlayarak kata geldiğini belirtti.

Roth’la tek bir kelime daha etmeden aşağı inip nemli geceye adım attık. İblis prensin anlattıkları beni sersemletmişti ama bir parçam buna şaşırmamam gerektiğini söylüyordu. Aslında tüm belirtiler oradaydı ama ben Zayne’i onları fark edecek kadar iyi tanı mıyordum.

Bunu anlamak yüreğimde keskin bir sızıya neden oldu. Zayne’i iyi tanıdığımı sanmışım; özellikle de her şey hakkında konuştuğumuz o gecelerden sonra. Ama Zayne benimle çoğunlukla yüzeysel şeyler hakkında konuşmuştu.

Otoparka girerken Roth da ben de sessizdik ve bir sütunu aşır Zayne ve Layla’yı Zayne’in arabasının önünde beklerken gördüğümde kalbim yerinden çıkacakmış gibi atmaya başladı. Aralarında birkaç adım mesafe vardı ve kafa kafaya vermiş önemli bir şey tartışıyor gibi görünüyordlardı. İkisi birden başını kaldırdığında midem bulanmaya başladı.

“Eh, bu gece epeyce eğlendik Trinity” dedi Roth, Layla’nın, Zayne’in âşık olduğu kızın yanına giderek. “Selam ufaklık.”

Adımlarım yavaşladı ve yere bakan Zayne’e yaklaştığımda yüzündeki ifadeyi okudum. Yanından ayrıldığım sırada olduğu kadar öfkeli ya da huzursuz değildi. Sadece... üzgün görünüyordu.

Göğsüm sıkıştı ve sebebi ben miydim, o muydu yoksa içinde bulunduğumuz bu durum muydu bilemedim.

Zayne başını kaldırdı ve göz göze geldiğimizde duyguları anlaşıl maz oldu. O an onu gördüm. Yüzünü örtüp tüm duygularını gizleyen o örtüyü. Geriye duygular değil sadece yüzeysel ifadeler kalmıştı.

“Neler keşfettiniz?” diye sordu Layla hatırladığımdan daha boğuk bir sesle. Âdeta boğazını temizlemek ister gibi.

Roth, “Cadılara büyüü almak için gelen kişinin bir senatör olduğunu” diye açıklama yaparken ben orada durmuş düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyordum. “Meclisteki Çoğunluk

Partisi lideri Josh Fisher. Büyü karşılığında Cadı meclisine parçalar halinde bir Asilkan vermeyi taahhüt etmiş ve bu Asilkan'ın Koruyucusu'nu esir tuttuğu iddiasında bulunmuş."

"Nasıl yani?" dedi Zayne bana dönerek.

"Aynen anlattığım gibi" dedi Roth kolunu Layla'nın omzuna atarak. "Kısacası Bael'in senatörle işbirliği yaptığını biliyoruz."

"Senatör Fisher'ı bulursak belki Bael'i de buluruz" dedi Zayne bakışlarını benden ayırmadan. "Bu iyi haber."

Yavaşça başımı salladım ve nihayet kendimde konuşacak gücü buldum.

"Birkaç arama yapacağım. Klanımızdan, bir teknoloji dehası sayılan Gideon senatörün adresine ulaşabilir" dedi Zayne ve bu iyi haberdi. Çoktan elini cebine atıp telefonunu çıkarmış, Gideon'u aramıştı bile. "Birkaç saat içinde dönüş yapacak."

"Bilgi alır almaz senatörün evine mi gideceksiniz?" diye sordu Layla.

"Evet" dedim Zayne'in yüzünü buruşturmasını görmezden gelerek. "Öyle yapmalıyız..."

"Bence yarın geceye kadar bekleyin" diye öneride bulundu Roth. "Layla'yla bu gece işimiz var ama senatörün yerini öğrenip oraya gitmeye karar verirsiniz size destek oluruz."

Zayne cevap vermekte benden önce davrandı. "Buna gerek olacağını sanmıyorum."

"Sen bilirsin" dedi Roth.

Layla geri çekilip iblisin göğsüne vurduktan sonra tekrar bize, daha doğrusu Zayne'e döndü. "Neyle uğraştığınızı bilmiyorsunuz. Senatör evinde yalnız olabilir. Ya da belki kapısında insanlar nöbet tutuyordur. İşte o zaman bize ihtiyacınız olacak."

"Çünkü ben insanların icabına bakabilirim ve bunun için en ufak bir pişmanlık da duymam" dedi Roth. "Tabii eğer bize sorun çıkarırlarsa."

Hiçbir şey demedim.

"Sadece onun için de değil." Layla ters ters sevgilisine baktı ve Roth da ona sırtarak karşılık verdi. "Gördüğüm üzere klan bu

konuda size yeterince aktif destek vermiyor ve işlerin ters gitmesi durumunda yardıma ihtiyacınız olacak."

"Layla haklı. İkisi de haklı" dedim kollarımı kavuşturarak. "Bunu yardım almadan yapmak aptallık olur."

Zayne nefesini bıraktıktan sonra başını salladı. "Gideon'dan haber alır almaz size adresi gönderirim ve yarın işe koyuluruz. Saat sekiz iyi mi?"

"İyi" dedi Roth Layla'nın elini tutarak. "Görüşürüz o zaman." Tam dönüp uzaklaşacakken durup bana baktı. "Aradığın tüm cevapları alamadığın için üzgünüm."

Keskin bir nefes alırken onun sadece Bael ve Misha'yı kastetmediğini biliyordum. Zayne'i kastediyordu. Başımı sallayıp döndüm ve Impala'nın yolcu tarafına yürüdüm.

Zayne bana kapıyı açtı.

Ne kadar da nazık.

Her zaman bir centilmen.

"Gideon bize ihtiyacımız olan bilgiyi verecek" dedi Zayne biraz mesafeli bir sesle.

"Biliyorum."

Zayne arabanın yolcu kapısına yaslanıp elini saçlarının arasına gezdirdi. "En azından artık bir hedefimiz var ama Bael'in bir senatörle iletişimde olması uzun vadede kötü haber olabilir."

"Öyle." İç geçirdim. Olağanüstü bir hayal kırıklığı yaşayıp hem duygusal hem de zihinsel anlamda fazlasıyla yıprandığımı hissederek Zayne'e baktım. "Gerçi Misha'yı bulmaya çok yaklaştık. En azından buna sevinebiliriz."

Zayne sessizce başını çevirip uzaklaşan Layla ve Roth'un arkasından baktı. "Bir şeyleri atlıyormuşuz gibi hissediyorum. Sanki tam gözümüzün önünde ve biz onu görmüyoruz."

"Evet, Roth bütün bunların sırf Bael benim ölmemi istediği için olduğunu düşünüyor. Yani benim varlığımı öğrendi ve onu öldürmek için ne gerekiyorsa yapalım dedi."

Zayne kaşlarını kaldırdı.

"Ama öyle olsa neden Misha'yı hayatta tutsun ki?Aramızdaki

bağ beni güçlendiriyor. Misha'yı da öyle. Ve Misha hakkında yeterince bilgileri varsa neden onu da öldürmediler?"

"Bilmiyorum" dedi Zayne bir adım gerileyerek. "Ama cevapları burada bulamayacağımız kesin."

Evet bulamazdık. Emniyet kemerimi taktım ve Zayne de arabanın etrafından dolaşıp direksiyonun başına geçti. Cadının bize anlattıklarına odaklanmam gerektiğini biliyordum ama otoparktan çıkarken tek düşünebildiğim Roth'tan duyduklarımdı.

Yüzüne gölge vuran Zayne'e baktığımda kalbim yine çılgınca atmaya başladı. Camdan dışarı bakıp konuyu açmanın bir yolunu aradım çünkü bunu konuşmak zorundaydık. Önceki gece yaşadıklarımız olmasaydı buna ihtiyaç duymayabilirdik çünkü o zaman mesele benim meselem olmayacaktı ama şimdi öyleydi.

"İyi misin?" diye sordum hiç ummadığım kadar terleyen ellerimi dizlerime silerek.

"Evet." Zayne bana baktı. "Neden sordun?"

Neden mi? Ağır ağır gözlerimi kırptırdım. "Çok sessizsin."

"Öyle miyim?"

"Öylesin" diye onayladım. Sesi gerçekten mesafeli miydi yoksa bunu ben mi hayal ediyordum merak ettim. "Layla'yla aranız nasıldı?"

"İyi" dedi Zayne kaşını kaldırdı.

"İyi mi?"

"Evet, iyiydi."

"Hiç de öyle görünmüyordu."

Zayne bana şöyle bir baktı ama hiçbir şey demedi.

Sadece içimdeki hayal kırıklığı değil boğazımdaki, acı ve dehşet tadındaki ani hastalık hissi de büyüdü. Ellerimi yukarı kaldırdım. Bunu ağzımdan kaçırmayı planlamamıştım ama olan oldu. "Roth bana her şeyi anlattı."

Zayne'den cevap alamayınca koltuğumda ona doğru döndüm. Çenesi kasılmış halde yola odaklanmıştı. "Sana neyi anlattı Trinity?"

"Sen ve Layla'yı."

Zayne cevap vermedi. Tek bir kelime bile etmedi. Ne dönüp bana baktı ne de yüzünden bir ifade geçti.

"Bana senin Layla'ya âşık olduğunu söyledi."

Bu açıklamamla Zayne'den beklediğim gibi olmasa da bir tepki aldım. Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi ve başını ağır ağır iki yana salladı. "Sana böyle mi söyledi?"

"Evet" diye fısıldayıp bana bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi.

"Layla'ya âşık mısın?" diye sordum.

Zayne bir eli direksiyonda nefesini bıraktı. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki sorumun cevabını almış oldum.

Aslında bu soruyu sormadan da cevabı biliyordum.

Gerilip dışarıdaki akıp giden karanlığa odaklandım. Bir şey söyleyecekken vazgeçtim çünkü söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki nereden başlayacağımı bile bilemiyordum.

"O benim için her zaman önemli olacak" dedi Zayne sessizce. "Her zaman."

Nefesim kesilince tepeden tırnağa ürperdim. "Sorumu yanıtlamak zorunda değilsin. Ben cevabı zaten biliyorum. Sormama bile gerek yoktu."

"Sana ne anlattı?" diye sordu Zayne.

"Yeterince... Bilmiyorum. Aklımı başıma toplamama yetecek kadarını anlattı sanırım" diye mırıldandım. "Dün gece yaşadıklarımız neydi peki?"

Ah, Tanrım.

Bu soruyu ağzımdan çıktığı anda havada yakalayıp tekrar ağzıma sokmak istedim ama geç kalmıştım.

"Sana ne anlattı Trinity?" diye tekrarladı Zayne.

"Bana... bana senin Layla'ya yıllardır âşık olduğunu söyledi. İkinizin beraber olduğunu ve Layla'nın senin ruhunun bir parçasını çaldığını." Bir kere başlamışken kendimi durduramıyordum. "Bana Stacey isminde bir kızdan bile söz etti ve..." Daha fazlasını anlatmadan önce kendime hâkim olmayı başardım. "Yeterince şey anlattı işte."

"Tanrım" diye mırıldandı Zayne. "Roth tüm hayatımı gözünün önüne sermişken neden bana hislerimi ya da düşüncelerimi sorma zahmetine girmedin?"

"Evet, tabii. Sanki sana ne zaman Layla hakkında bir şey sorsam bana açık sözlü davranıyormuşsun gibi" diye söylendim acının yerini öfkenin aldığını hissederek. Bu duyguya tutundum. Öfkeyle başa çıkmak daha kolaydı.

"Dün gece yaptığımız şeyi neden yapmamamız gerektiğine dair sebepleri sıralarken içlerinden en önemlisini, elde edemeyeceğin birine hâlâ âşık olduğun gerçeğini söylemeyi unutmuşsun."

"Seninle böyle yoğun bir ilişki yaşayacağımız aklıma gelmezdi" dedi Zayne ve hışım la ona döndüm.

Az önceki yakıcı sızı eskisinden daha güçlü şekilde geri dönünce aldığım keskin nefes boşa gitti. Yine boğazım düğümlenmişti ve birden yerimde duramaz olup oradan gitmek istedim. Herhangi bir yere. Caddeye. Nehir kenarına. Aç iblislerin inine. *Herhangi bir yere.* Bakışlarımı ağır ağır Zayne'den kaçırırken omuzlarım gerilmişti.

"Lanet olsun" diye tısladı Zayne. "Öyle demek istemedim Trin. Ben..."

"Artık susabilir miyiz lütfen?" dedim sözünü keserek.

"Hayır konuşmamız gerek. Şu an... şu an çok tuhaf bir durumdayım. Layla'nın bu gece burada olmasını ve bütün bu saçmalıklara yol açmasını beklemiyordum. Roth'un lanet olası bir kocakarı gibi dedikodu yapmasını da öyle. Dün gecenin..."

"Evet, ben de beklemiyordum Zayne. Başkasına âşık birinden hoşlanacağımı düşünmüyordum." Parmaklarımı dizlerime batırdım. Ayrıca *gerçekten* artık bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Anlamıyorsun."

"Haklısın" dedim gözlerimi kırıştıtırıp akmasına izin vermeyeceğim aptal gözyaşlarımı bastırmaya çalışarak. Ben o kadar zayıf değildim. Lanet olası, eğitilmiş bir savaşçıydım. Ağlamayacaktım. "Ben daha önce kimseye âşık olmadım. O yüzden evet, bilmiyorum."

"Trin..."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Bunda anlaşılmayacak ne var? Konuşmak istemiyorum, o kadar. Tamam mı? Yorgunum ve eve... yani senin evine dönmek istiyorum."

Bir sessizlik oldu. "Bir şeyler yemek istediğini sanmıştım.

Artık istemiyordum. "Aç değilim. Sadece eve dönmek istiyorum."

"Tamam. Öyle yapalım."

Can sıkıcı bir sessizlik içerisinde gerçekten öyle yaptık. O sessizlik asansörde ve eve girer girmez yatak odasının kapısına yönelmeme dek sürdü.

"Fikrini değiştirirsen buzdolabında yiyecek bir şeyler var" dedi Zayne.

Yavaşça ona doğru döndüm. "Sen bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet. Dışarı çıkacağım."

Gitmesini de... kalmasını da istemediğimi fark ederek ona doğru bir adım attım. Hem konuşmanın devamını getirmesini hem de bu konu hakkında artık konuşmamayı istiyordum ve bu çelişen, yoğun duygular kafamı allak bullak etmişti.

"Nereye?" dedim dayanamayıp.

"Bilmiyorum."

Zayne asansöre yöneldikten sonra durup bana baktı. Çok kısa bir an yüzünün önüne ördüğü o duvar yerle bir oldu ve her şeyi gördüm. Üzüntüyü. Öfkeyi. Hayal kırıklığını. Hepsinden çok da nerede olsa tanıyacağım o duyguyu; *özlemi*. Ardından bana arkasını döndü. "Üzgünüm Trinity. Ben sadece... üzgünüm."

Bu sözlerle birlikte çekip gitti.

Neden gittiğini ve eve dönüş yolunda neden o kadar sessiz olduğunu biliyordum. Daha önce neden hiç seks yapmadığını ve beni neden bu konuda zorlamadığını da öyle.

Çünkü çocukluktan beri Layla'ya aşıktı ve hâlâ âşık olduğu da açıkça belliydi.

Derin bir nefes aldım ve boğazım düğümlendi. Ellerime baktığımda gevşek birer yumruğa dönüştüklerini gördüm. Göğsüm tam ortasına bir yumruk yemişcesine acıyordu ve sebebini bilme-

sem de, asansörün kapısına bakarken kendimi bir aptal, bir budala gibi hissediyordum; çünkü Zayne, Layla'ya –Cehennem Veliaht Prensi'ne âşık olan bir yarı Gardiyan, yarı iblise– âşık olduğu halde dün gece bana o şekilde dokunmuş, bana o şekilde sarılmıştı.

Dün gece benimle sevişirken beni mi düşünüyordu gerçekten? Beni mi hissediyordu? Yoksa Layla'yı düşünüp de beni düşünüyormuş gibi mi davranıyordu?

Dudaklarımdan boğuk bir kahkaha koptu. "Tanrım."

Zayne'in evinin ortasında öylece durup daha ne kadar o kapalı asansör kapısına baktığımı bilmiyordum. Belki dakikalar, belki saatler sonra, tepeden tırnağa uyuştuğumu hissederek kanepeye gidip oturdum.

Nereden geldi bilmiyorum ama Fıstık birden süzülerek yanıma geldi. "Sen iyi misin?" diye sordu. "Zayne nerede?"

Bir şeyler söyleyecek oldum ama ne diyecektim? "Trinnie?"

Kendimde konuşacak cesareti bulamayarak başımı iki yana salladım. "Her şey..."

Aynı anda asansörün kapısı çınladı ve sessiz evi bir anda Zayne'in sesi doldurdu. "Ne var biliyor musun Trin? Her şeyin canı cehenne-me. Bu konuyla ilgili konuşmalıyız."

"İşte geldi" dedi Fıstık.

Gözlerim büyüyerek ayağa fırlayıp arkama döndüm ve evet, Zayne salonda uzun adımlarla bana doğru yürüyordu. Anahtarlarını mutfak adasının üstüne fırlattı. "Roth'un sana bunları anlatmaya hakkı yok" dedi kanepeye yaklaşarak. "Bu konu onu ilgilendirmez. Benimle ilgili her şeyi bildiğini zannedebilir ama hiçbir halt bilmiyor..."

"Misafirimiz var" dedim.

Zayne susup bakışlarını etrafta gezdirdi ve kendisine el sallayan Fıstık'a baktığı halde onu görmedi. "Şu hayalet mi?"

"Onun bir adı var" diye hatırlattım. "Fıstık."

"Fıstık. Tamam."

Zayne elini saçlarında gezdirdi ve bukleler hemen yüzüne dö-küldü. "Bizi biraz yalnız bırakır mısın Fıstık?"

Fıstık elini indirip bana baktı. "Benimle... benimle konuşuyor."

"Evet, seninle konuşuyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu hayretle. "Bugüne dek, etrafta olduğumu bildiği halde benimle konuşan olmadı; senin dışında."

"Eh, Zayne şu an seninle konuşuyor Fıstık." Zayne'e baktım. "Değil mi?"

Zayne başını salladı. "Evet Fıstık. Seninle konuşuyorum. Bize biraz izin verir misin?"

Bu defa Fıstık'a döndüm.

"Normal şartlarda, süper tuhaf olacağını bildiğim bir konuşma için memnuniyetle burada kalırdım ama madem Zayne rica etti sizi baş başa bırakacağım" dedi Fıstık. Zayne söylediği için bizi yalnız bırakması ama bunu benim için bir kez bile yapmamış olması can sıkıcıydı. "Sizi yalnız bırakacağım ve gidip Gena'ya bakacağım."

"Tamam. Gidiyor. Bir dakika. Gena da kim?" diye sordum.

Fıstık, "Dördüncü kattaki beni görebilen süper havalı kız. Birlikte *Stranger Things*'i izliyoruz" deyince gözlerimi kırpıştırdım. "Sonra görüşürüz!"

"Bekle!" dedim ona uzanarak ama göz açıp kapayana dek ortadan kayboldu. Kapıya döndüm. "Ah, Tanrım, dördüncü kattaki onu görebilen bir çocukla takılıyor. Bu iyi mi kötü mü bilmiyorum ama neden epeydir ortalarda görünmediğini açıklıyor."

"Fıstık senin uzaktan akraban olabilir" dedi Zayne alaycı bir sesle.

Ona tehditkâr bir bakış atıp yüzüme dökülen saçlarımı geriye götürdüm. "Bu konuyla daha sonra ilgileneceğim." Derin bir nefes alıp Zayne'in, beni esir alan soluk mavi gözlerinin içine baktım. Birden kendimi ölesiye yorgun hissederek bitkin halde nefesimi bıraktım. "Bana ne söyleyecektin?"

Zayne gözlerimi dikkatle inceledi. "Roth çenesini kapalı tutmıyordu."

"Neden? Ben senin başkasını arzuladığını bilmeden aramızdaki şey sürüp gitsin diye mi?" Zayne'in bana önceki sözlerini ha-

tırladım. *Seninle böyle yoğun bir ilişki yaşayacağımız aklıma gelmezdi.* Göğsümde keskin bir huzursuzluk hissederek geriye doğru bir adım attım ve kanepenin ucuna iliştim. "Bu çok kötü bir düşünce."

"Hayır, sebep bu değil. Roth buna dahil olmamalıydı çünkü bu konu onu ilgilendirmiyor..."

"Ona ben sordum. Konuyu açan o değildi. Ben sordum o da cevapladı."

"Yine de ona düşmez."

Zayne'e baktım ve belki de haklı olabileceğini düşündüm. Belki Roth üstüne vazife olmayan bir işe kalkışmıştı ama bu, söylenenleri ya da artık benim her şeyi bildiğim gerçeğini değiştirmiyordu. Sertçe yutkunup bakışlarımı kaçırdım.

"Sana anlatmamalıydı çünkü ben anlatmasını istemiyordum. Bunca olayın arasında isteyeceğim son şey seni incitmek."

Tanrım.

Bu sözler bana neden kendimi daha kötü hissettirmişti acaba?

"Ben incinmedim." Bu koca bir yalandı. Sanki göğsüme bir İmpin tırnağı batmıştı. "Ben... ben dün gece aklımda ne vardı hiç bilmiyorum" dedim dizlerimi tutup kapalı televizyona bakarak. "Yani bana çılgınca âşık olduğunu falan düşünmedim. Seni çok kızdırdığımı biliyorum ama aklında başka birinin olduğu aklıma gelmezdi."

"Aklımda başka biri yok."

"Yok mu? Şu an Layla'yla beraber olmayabilirsin ama ona âşık olduğun kesin ve bu da başkasıyla beraber olmayı tercih edeceğin anlamına geliyor, ki bu da beni ikinci kadın konumuna koyuyor. Ben..."

"Sen ikinci kadın *değilsin* Trin." Zayne'in iç çekişi yüreğimi acıttı. "Bunun sana acı verdiğini biliyorum. Kahretsin. Böyle şeyler söylediğini duymak beni kahrediyor."

"Gerçekten mi?" Başımı yana eğdim. "Neden seni kahrediyor Zayne?"

"Çünkü sen benim için önemlisin. Çünkü dün gece..."

"Bir hata mıydı?"

"Hayır. Benim için hata değildi. Ya senin için?"

Benliğimin koskocaman bir parçası tepki gösterip öyle olduğunu haykırmak istiyordu ama başımı iki yana sallayıp ellerime bakmaktan ve kendimi nasıl olup da bu duruma soktuğumu merak etmekten başka bir şey yapamadım. "Öyle miydi?"

"Ne?"

Başımı tekrar iki yana salladım ve kalbimin delice çarptığını, boğazımın düğümlendiğini hissederek ona baktım. "Dün gece seviştiğin kişi ben miydim yoksa o mu?"

Zayne'in gözleri büyüdü. "Tanrım, sen ciddi misin?"

"Seni ilk öptüğümde benden hızla kaçtın ve ne zaman yakınlarsak hep uzaklaşmaya çalıştın. Dün gece de üstüme falan atlamadın. Seni... seni ben ikna etmek zorunda kaldım" diye fısıldadım. Gerçekten de öyle olduğunu fark ettiğimde içim burkuldu ve Zayne'in yüzüne bakamadım. "Bana bir sürü sebep saydın ve ben..."

"Beni ikna etmen gerekmedi. Layla'ya olan hislerimin... Layla'ya olan geçmişteki hislerimin dün geceyle hiçbir ilgisi yok. Hem de hiç. Seninle aramızda geçen şey neredeyse mükemmele yakındı" dedi Zayne ve kanepenin sarsılmasına neden olarak yanıma oturdu. Parmaklarının çeneme dokunduğunu hissettiğimde irkildim. "Özür dilerim" diye mırıldandı başımı kaldırıp beni tekrar kendisine bakmaya zorlayarak. "Dün geceyle ilgili pişmanlık duyduğum en ufak bir şey yok."

Gözlerimi kırptırdım.

Zayne bir süre daha gözlerime baktıktan sonra bakışlarını kaçırdı. "Layla'yı neredeyse tüm hayatım boyunca tanıyorum. O... O ilk başta sürekli peşimde dolanan ve biraz da şey, canımı sıkan küçük bir kızdı. Sanırım tıpkı Misha ve senin gibiydik."

Gözlerimi sımsıkı kapatıp kesik kesik nefes aldım. Zayne'in hem çenesini kapamasını hem de konuşmayı sürdürmesini istiyordum. Ben...

Ben ne istediğimi bilmiyordum.

Her şeye rağmen Zayne sözlerini sürdürdü. "İkimiz de yetiş-

kinliğe adım attığımızda onun bana âşık olduğunu anladım ve ilk başta bunu görmezden gelmek kolaydı çünkü o benden küçüktü. Ama sonra genç bir kız oldu ve babamdan yalvar yakar izin koparıp okula başladığında eve dönüp bana gününün nasıl geçtiğini anlatmasını dört gözle bekler oldum. Onun benden hoşlandığını biliyordum ama bu konuda ikimiz de adım atmadık.”

“Layla safkan Gardiyan olmadığı için mi?” dedim gözlerimi açarak.

Zayne ellerine bakmayı sürdürerek boğuk bir kahkaha attı. “Hayır. Annesinin yetenekleri onda daha farklı şekilde ortaya çıktığı için. Bunların bazılarını sen de biliyorsun ama Layla ruhu olan hiçbir şeyi öpemez. O, bu şekilde besleniyor.”

Gözlerim büyüdü.

“Böyle bir ilişkiyi sürdürmek çok zor olsa da ben ona güveniyordum. Bana zarar vermesinden hiç korkmadım. Asıl o kendisine güvenmiyordu” dedi Zayne başını geriye atarak. Yutkundü. “Ona... kardeşçe hisler beslemediğimi ne zaman fark ettim bilmiyorum. Roth ortaya çıkmadan önce olduğundan eminim. Başkalarıyla flört ettim ama aklım Layla’da olduğu için kimseye yoğun duygular besleyemedim. Layla’ya kur yaptım ama o, benim ona farklı gözle baktığımı hiç düşünmedi. Ona yaptığım onca kuru, ona âşık olduğuma dair onca imâyı görmedi. Sonrasında Roth geldi.”

“Ben... Roth bana ikinizin bir dönem beraber olduğunuzu söyledi.”

Zayne bakışlarını aşağı çevirip başını salladı. “Öyleydik. Denedik. Uzun hikâye ama Roth babam onu tehdit ettiği için o dönemde Layla’dan uzaklaştı. Roth babama Layla adına korktuğu için itaat etti ve ben de bunu bir fırsat olarak gördüm; bu, ilişkimizi yürütmeye çalışmak için bir fırsattı. Layla da ben de bunu biliyorduk. Fırsatı değerlendirdik ama yürümedi.”

“Sen onu öpmeyi denediğin için mi?” diye sordum. Öpüşememek berbat bir şeydi ama dudaklar birbirine dokunmadan da yapılabilecek pek çok şey vardı.

"Aslında öpüşebildik. Bunu, Layla'nın, yeteneklerini kontrol edebilmesine bağladık ama o zamanlar Layla Roth'un evcil hayvanını üstünde taşıyordu ve bu onun yeteneklerini etkiledi."

"Bambi'den mi söz ediyorsun?" diye sordum. "Yoksa başka bir hayvandan mı?"

"Bambi'den" dedi Zayne. "Sen nereden biliyorsun?"

"Onunla bu gece tanıştım. O cadının üstündeydi."

"Lanet olası yılan şimdi iyice gözüme girdi." Zayne'in dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Klanım Layla'yı neredeyse öldürecekti. Layla'nın şifası cadılardaydı ve Roth onu almak için Bambi'yi feda etti. Cadılar Bambi'yi istiyordu ve Roth hayvanı onlara verdi. Bir yakınının kaybetmenin kendinden bir parçayı kaybetmeye benzediğini söylerler. Roth Layla'yı işte bu kadar çok seviyordu."

"Ah" diye mırıldandım. "Her halükârda Layla'yı öptüğüm son defasında yılan üstünde değildi ve Layla yanlışlıkla ruhumdan bir parçayı tüketti" dedi Zayne. "Sadece küçük bir parçaydı ama bizim sonumuzu getiren şey bu olmadı. Layla Roth'u seçti ve benimle beraberken de hep onu arzuladı. Beni seviyordu. Hâlâ da seviyor ama Roth'a olan sevgisi bana olan sevgisinden çok daha fazla."

Suratımı buruşturdum. Roth da aynısını söylemişti.

"Sonrasında çok sinirlendim. Kendimi kullanılıp bir kenara atılmış gibi hissettim." Zayne'in çenesindeki bir kas gerildi. "Ona çok uzun süre öfkeliydim."

"Ona hâlâ öfkeliymiş gibi görünüyorsun."

Zayne bana baktı. "Değilim."

"Gerçekten mi?"

"Hayır, ona öfkeli değilim. Ben sadece içinde bulunduğum durum için kızgınım çünkü hem sevgilimi hem de en yakın dostumu kaybetmiş oldum. Her şey değişti. Onun için de benim için de. Ve ona öfkeliymiş gibi göründüğümün farkındayım, ki bir zamanlar gerçekten öyleydim ama sebebi onun benden ayrılmış olması değil. Bana hâlâ hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya çalışması. Hayatımda neler olduğunu, kimlerle takıldığımı sormaya hak-

kı varmış gibi hareket etmesi. Geçmişte bir kızla takılıyordum ve Layla hayatımıza müdahale etti."

"Stacey mi?"

"Tanrım, Roth'un sana anlatmadığı bir şey kaldı mı acaba?"

"Üzgünüm" diye mırıldandım. "Stacey birini kaybetmiş gibi konuştu."

"Doğru. Stacey erkek arkadaşını kaybetti. Çocuk aynı zamanda Layla'nın da dostuydu." Zayne elini saçlarında gezdirdi. "Stacey ve ben arkadaştık. Birkaç kez... beraber olduk. Sonrasında işler karıştı çünkü ikimiz de Layla'yla samimiydik. Stacey'yibir süredir görmüyorum" dedi omzunu silkerek. "Her halükârda Layla benim kendisine borçlu olduğuma inanıyor. Ona ne borçlu olduğumu bilmiyorum. Kabullenme mi? Roth'la ilişkisini zaten çoktan kabullendim. Af mı? Onu affetmem biraz zaman aldı ama sonunda başardım. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak mı? Bunun mümkün olabileceğinden emin değilim ve Layla'nın benden böyle bir beklentisinin olması biraz acımasızca sayılır."

"Biraz mı?" diye tekrarladım. "Dürüst olmam gerekirse ben bunun fazlasıyla acımasızca olduğunu düşünüyorum. Yani bu yaşananların üstünden çok da uzun zaman geçmedi, değil mi?"

"Aralık ayındaydı" dedi Zayne. "Çok uzun zaman önce değil ama dün de değildi."

"Hayır." Bütün bu duyduklarımdan sonra nasıl hissettiğimden emin olamayarak Zayne'in profilini inceledim, her şey altı değil yedi ay önce yaşanmıştı ve ben kırık bir kalbi onarmanın ne kadar sürdüğünü bilmiyordum. "Şu an ne söyleyeceğimi bilmiyorum." Bu doğrudu, çünkü yaşananları öğrenmek Zayne'i anlamama yardımcı olsa da ne göğsümdeki sızıyı dindiriyordu ne de içimdeki patlamaya hazır kıskançlığı. Çünkü ben Zayne'in Layla'ya hissettiği duyguları bana da hissetmesini istiyordum.

Layla nasıl olurdu da Zayne'i seçmezdi?

Zayne hem sadık biriydi hem de nazik. Zeki ve eğlenceliydi. Güçlü ve korumacıydı. Dün gece yaşadıklarımızdan sonra onun hem iyi hem de günahkâr olduğunu da söyleyebilirdim.

Zayne mükemmel değildi ama mükemmele çok yakındı.

“Roth o lanet olası çenesini kapalı tutmalıydı çünkü bunu ben bile bilmezken benim duygularımı ya da isteklerimi o nereden bilecek?”

Dizlerimi tuttum. “Ne demek istiyorsun?”

Zayne başını iki yana salladı. “Bunu... bunu bildiğimi sanıyordum. Kahretsin. Bu son yedi aydır hayatım boyunca sadece tek bir kişiyi arzulayacağımı sanıyordum. Sadece onunla beraber olmayı istediğimi sanıyordum; ta ki sen beni o eğitim tesisinde yere serene dek. O an seni arzuladım. Oracıkta, o lanet olası matların üstünde. Seni matların üstüne yatırmamak için kendimi ne kadar zor tuttum bilemezsin...” Zayne kucağındaki ellerini, parmak boğumları bembeyaz kesilecek kadar sıkı birer yumruk yaptı “Onu bile bu kadar çok arzuladığımı sanmıyorum. Âdeta karnıma yumruk yemiş gibi oldum.”

Dudaklarım aralandı.

“Neye uğradığımı şaşırdım. Senden uzaklaşmamın sebebi buydu. Daha önce kimseye bu kadar... ilkel bir arzu duymamıştım. Ben... ben seninleyken nasıl davranacağımı bilemiyorum. Seninleyken onu aklıma bile getirmiyor ve asla senin yerine onu koymuyorum. Ben sadece seni görüyorum. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bildiğim tek şey seni incitmeyi asla istemediğim.”

Ona inandım.

Gözlerimde yaşlar birikirken başımı salladım. Ona inanıyordum ve bu her nasılsa kendimi salıverip ağlamak istememe neden oluyordu. Bunun beni, bizi hangi noktaya taşıdığını bilemeyerek bakışlarımı kaçırdım.

Hayır, bu yalandı.

Bunu biliyordum.

“Senden hoşlanıyor ve seni önemsiyorum Trin. Böyle hissediyor ve bunun bir anlamı olduğunu biliyorum” dedi Zayne ve ona bakmadığım için çenemi tutup başımı çevirerek beni gözlerinin içine bakmaya zorladı. “Ve seni arzuluyorum. Tanrım, seni delice arzuluyor ve kendimi... sana çekiliyormuş gibi hissediyorum. Bu

çok çılgınca bir duygu. Yani bakmadan bile senin odanın neresinde olduğunu hissedebiliyorum. Potomac yerleşkesinde sana, seni önceden tanıyormuşum gibi hissettiğimi söylerken yalan söylemiyordum. Böyle hissediyor ve bunu açıklayamıyorum.” Ama. Aramızda bir *ama* asılı kaldı.

Zayne benden hoşlanıyordu. Beni önemsiyordu. Beni arzuluyordu. Ama o yaralıydı. Hem de fena halde. Etrafında sadece Layla’nın değil, babasının ve klanına karşı sorumluluklarının sebep olduğu koskocaman bir kale vardı. Gerçekte neye ihtiyacı olduğunu bilmiyordu.

Âşık olmanın ya da birini onun sevdiği kadar sevmenin ne demek olduğunu bilmiyordum belki ama bence... bence birini haftalardır, aylardır ya da yıllardır tanıyor olmanız fark etmeksizin o kişiden hoşlanacağınızı *bilirsiniz*. Ve birinden gerçekten hoşlanırsanız ne yapar ne eder onu elde etmeye çalışır, onun peşine düşersiniz.

Ben de Zayne’den hoşlandığımı biliyordum ve şu an her ne kadar işler karmaşık olsa da hislerimiz karşılıklı olduğu takdirde onu elde etmeye hazırdım. Onun peşinden koşmaya hazırdım.

Ama söylediği onca şeye rağmen onun benimle bu yolda yürümeyeceğinden emindim. O bir şeyleri elde etmeye çalışmıyor, bir şeylerin peşinden koşmuyordu. Buna hazır değildi.

Dudaklarıma zoraki bir gülümseme yerleştirip, “Sorun değil” diyerek yalan söyledim.

Aslında kendimi korkunç hissediyordum.

Zayne yanağıma dokunduğunda gözlerim kapandı. “Trin...”

Gülümsemem titreyince artık yalnız kalmamın zamanının geldiğini anladım. Her şey yoluna girmek zorundaydı. Zayne’in yardımına ihtiyacım vardı. Onun da benim yardımına ihtiyacı olacaktı ve şu an ağlamam, ne durumu düzeltirdi ne de içinde bulunduğumuz rahatsız edici duruma fayda sağlardı.

Zayne başparmağını çenemde, hemen dudağımın altında do-laştırdığında nefesim kesildi. Bu hafif dokunuşu tepeden tırnağa tüm vücudumda hissettim. “Her şey yolunda mı gerçekten?”

Başımı sallayıp gözlerimi açtım. "Evet, seni anlıyorum."

Zayne, o güzel gözlerinden şüpheli bir ifade geçtiği halde gülümsedi ve eğilip alnımın ortasına bir öpücük kondurdu. Tıpkı o garajdaki gibi tatlı, yumuşak ve tahrik edici bir öpücük.

Geri çekilip Zayne'in ellerinden kurtuldum ve bacaklarımın titrediğini hissederek ayağa kalktım. "Ben... sanırım biraz yorgunum. Yani yorgunum. Yatmaya gidiyorum." Saat daha on bir bile değildi. "Benimle konuştuğun için teşekkür ederim."

Zayne bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama belli ki ne diyeceğini bilemedi. Nihayet, "Lütfen şu an bana teşekkür etme" dedi boğuk bir sesle.

Kalbimin sıkıştığını hissederek başımı salladım. Gerçekleri ve gelecekte beni bekleyen acı dolu kalp kırıklığını boşverip onun kollarına atlamak gibi tedbirsiz bir harekette bulunmamak için hemen arkamı döndüm. Bunu yapmama izin vereceğini biliyordum.

Bunu memnuniyetle karşılayacağımı.

Ama yapamazdım çünkü daha şimdiden ona tutulmaya başladığımı hissediyordum ve böyle bir şeyin olmasına izin veremezdim.

Daha akıllıca davranmalıydım.

Daha akıllıca *davranacaktım*.

Çünkü nihayet çılgınca arzuladığım, özlemini çektiğim birini bulmuştum ve onun, hâlâ üstesinden gelemediği geçmişinin gölgesinde kalmayacaktım.

Hızlı adımlarla kanepenin etrafından dolaşıp yatak odasının kapısına gittim. "İyi geceler Zayne."

Zayne kanepeden kalkmadı. Benim odanın kapısını kapamaya hazırlandığımı görünce, "İyi geceler" dedi nihayet.

Kapıyı kapattım.

Ve kilitledim.

Ağlamadım.

Ağlamayı istedim ama sırtüstü uzanmış yıldızlara baktığımı hayal ederken gözyaşlarım birikti, birikti ve akmadı.

Gözyaşlarımın akmasına en son ne zaman izin verdiğimi hatırlamıyordum. Annem öldüğünde mi? Hayır. Yüce Tanrım, o zaman bile kendimi tutmuştum. Elbette yaşların boğazımda düğümlendiğini hissetmiş ama onları asla özgür bırakmamıştım.

Şu anda da bunu yapamazdım.

Fazla uyuyamadım. Ne zaman biraz dalsam dakikalar sonra sıçrayarak uyandım, kanlar içerisinde, ölmek üzere olan Misha'nın etrafında dönen kâbuslardan ya da Zayne'in peşine düştüğüm ama ne kadar hızlı koşarsam koşayım, adını kaç kez seslenirsem sesleneyim ona ulaşamadığım rüyalarından sıyrıldım. Bütün gece böyle geçtiği için sabah erken saatte uyanıp nihayet şafak vaktinin, kalın perdelerin altından sızan ışığını gördüğümde tekrar uyumayı denemedim.

Yan dönüp komodindeki yıpranmış kitaba uzandım. Kitabın dağılmaya hazır kapağını sımsıkı tutup göğsüme bastırdım ve gözlerimi kapadım.

Yaşantımı düzene sokmalıydım.

Sabahın böyle erken bir saatinde, annemin kitabını göğsüme bastırmış halde Zayne'in yatağında uzanırken bunu fark etmiştim. Önceki gece Zayne'le aramda geçenleri düşündüm. Cadının Roth ve bana anlattıklarını ve şu an Misha'nın neler yaşıyor olabileceğini düşündüm.

Bael'in niyetinin beni yakalayıp öldürdükten sonra parçalar halinde cadılara satmak olduğuna hiç inanmamıştım. Bunun arkasında daha fazlası olmalıydı ve odaklanmam gereken şey de buydu. Zayne'le aramızda olanlar değil.

Misha'yı bulduktan sonra Zayne ve klanının, onları öldüren şeyi bulmalarına yardım edecek ve nihayetinde Misha'yla birlikte eve dönecektim. Zayne... O sadece bir anı olarak kalacaktı. Buradan ayrılmamın ardından Zayne'in benim için güzel bir anı olacağını umuyordum ama kötü bir anı bile olsa önemli değildi çünkü ben Misha ve Jada'ya kavuşacaktım. Görevimi yapmış olacaktım; Misha'yla birlikte görevimizi yapmış olacaktık. Ama ya bu gece bizi bir yere götürmezse?

İblis Misha'yı bana ulaşmak için kaçırmıştı. Peşime çoktan Cehennem Aslanlarını ve İmpleri takmıştı. Ya Misha'yı bulmamın tek yolu Bael'e istediğini vermekse?

Yani beni.

Midem allak bullak olurken kitabı göğsüme bastırdım. Bu kulağa çılgın ve pervasızca gelse de ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Bu gece cevaplara ulaşamazsak da...

Tekrar içim geçmiş olmalıydı çünkü uyandığımda Fıstık'ı yatağın ucuna ilişmiş, annemin kitabını göğsümün altına sıkışmış halde buldum.

"Günaydın" dedi Fıstık saydam bacaklarını sallayarak. "Eh, neredeyse öğlen oldu. Artık kalkıp, ne bileyim işte, işe yarar bir şeyler yapsan iyi olur."

Kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Kalkman için bir sebep daha; Bay Düşünceli ve Seksi Çörten Adam-Çocuk pastırma hazırlıyor."

Pastırma mı?

Biraz pastırma için yataktan kalkıp yarı çıplak Zayne'in karşısına geçebilirdim.

Sırtüstü uzanıp kitabı aldım ve onu tekrar komodinin üstüne koydum. "Saat kaç?"

"Hayatını düzene sokma zamanı."

Gözlerimi devirdim.

"Neredeyse öğlen oldu" dedi Fıstık. "Zayne'le aranız iyi mi? Eve döndüğümde ikiniz küçük aşk böcekleri gibi sarmaş dolaş değildiniz."

Fıstık'ın Zayne'le beni o halde gördüğü gerçeğini düşünmek istemediğim gibi göğsüme bir sancı girdiğini belli etmeyi de istemiyordum. "Her şey yolunda" dedim nihayet.

"Dün gece hiç de öyle görünmüyordu."

"Dün gece demişken..." Doğrulup yüzüme dökülen saçları geriye attım.

"Gena mı? Ah, o harika biri. Beni birkaç gün önce lobide dolaırken fark etti. O beni Stranger Things'le ben de onu Star Wars'la tanıştırdım; bilirsin işte, orijinal Star Wars'la yani ilk üç bölümle."

Fıstık'ı başkasının da görebildiği gerçeğiyle ilgili neler hissettiğimi bilmiyordum. "Gena kaç yaşında?"

"On dört falan herhalde. Çok havalı bir kız. Tanısan sen de seversin. İkinizi tanıştırmalıyım."

İçim dehşetle doldu. "Ona benden, benim kim olduğumdan söz etmedin, değil mi?"

Fıstık gözlerini devirdi. "Hayır. O kadar da salak değilim. Ama beni görebildiğine göre o da senin gibi biri olmalı, değil mi?"

"Sanmam" dedim ayağa kalkarak. "Muhtemelen onun soyunda da melek kanı var ama ikimizin durumu farklı. Ben..."

"Sen nadide bir kar çiçeği misin?"

Gözlerimi kısıp öfkeyle ona baktım. "Hayır. Ben ilk kuşak meleşim. Gena'yla tanışmayı isterim ama şimdi hızlıca duş almak ve hayatımı yoluna sokmak için kolları sıvamak niyetindeyim."

"Zamanı çoktan geldi."

Fıstık'ı duymazdan gelip banyoya girdim ve sıcak suyun üstüme

yapışan kiri söküp götürmesine izin vererek hızlıca duş aldım. İşim bittiğinde saçlarımdaki düğümleri çözdüm ve üstüme bir taytla birlikte göğsünde gülen bir surat olan hafif ve rahat bir bluz geçirdim.

Fıstık artık yatak odasında değildi. Kapının önünde durup sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Bunu yapabiliirdim.

Odadan çıkıp Zayne'i görebilir ve ona, davranmam gerektiği şekilde davranabiliirdim. Bunu yapabiliirdim. Bunu yapmak zorundaydım.

Böylece yaptım.

Kapıyı açarken burnuma gelen pastırma kokusu yüzünden karnım guruldadı. Zayne mutfak adasının önünde çıtır çıtır olmuş pastırma dilimlerini tavadan almakla meşguldü. Başını kaldırıp bana baktığında adımlarım yavaşladı. Olduğum yerden gözlerini göremesem de bakışlarının yoğunluğunu hissedebiliyordum.

Kendimi ona doğru yürümeye zorlarken bedenim bir farkındalık dalgasıyla ürperdi. "Günaydın" diye mırıldandım. "Daha doğrusu tünaydın."

İki pastırma dilimini tabağa yerleştiren Zayne'in yanına yaklaştığımda dudaklarındaki solgun gülümsemeyi fark ettim ve yüzüne dökülen bir saç tutamını geriye götürdüğünü gördüm. "Tam da uyandın mı diye bakmaya geliyordum."

"Uyandım" dedim ve birden bunun ne aptalca bir laf olduğunu fark ettim. Buzdolabına gidip meyve suyu şişesini çıkardım. "Dün gece iyi uyudun mu?"

"Evet." Zayne dönüp maşayı tavanın içine koyduktan sonra ellerini mutfak adasına yasladı. "Aslında yalan söyledim. Dün gece hiç uyuyamadım."

Gözlerine bakıp titrek bir nefes aldım. "Ben de iyi uyuyamadım."

"Üzgünüm" diye mırıldandı Zayne bakışlarını aşağı indirerek. "Umarım bu durumu pastırma ve sana az sonra vereceğim haberle telafi edebilirim."

"Bence pastırma her şeyi telafi ediyor." Tabureye oturup çıplak ayaklarımı demirinin arasına sıkıştırdım. "Bana vereceğin haber ne?"

"Gideon bu sabah aradı" dedi Zayne klanındaki Gardiyan'ı kastederek. "Senatörün adresini bulmuş. Adamın asıl ikametgâhı Tennessee'de ama nehrin karşı kıyısında, Roth'la buluştuğumuz restoranın yakınında bir evi daha var."

"Bu iyi haber. O halde bu gece gidip oraya bakarız, değil mi?" Pastırmayı mideye indirirken Zayne'in bakışlarını üstümde hissedebiliyordum.

"Evet ama henüz haberler bitmedi" dedi Zayne. Durup ona bakmamı bekledikten sonra sözlerini sürdürdü, "Gideon, Bael'in içinde görüldüğü arabanın izini sürmeyi başarmış. Sadece hükümet yetkilileri ve diplomatlara hizmet eden bir araç kiralama şirketine aitmiş. Şoföre ulaşmış ve biraz uğraştıktan sonra onu, o gün içinde hizmet ettiklerinin listesini vermeye ikna etmiş. Zaten listede sadece bir kişi varmış."

"Dur tahmin edeyim. Senatör Josh Fisher mı?"

"Ta kendisi" dedi Zayne bir pastırma dilimini bana doğru sallayarak. "Bunu az çok tahmin ediyorduk ama artık Senatör Fisher ve Bael'in bağlantılı olduğundan eminiz."

İçimde bir umut kıvılcımı belirdi. "Tanrım. Bunu duyduğuma sevinmemem gerekirdi ama..."

"En azından elimizde sağlam bir ipucu var. Bir bağlantı var."

Başımı sallayıp titrek bir nefes bıraktım. "Bu gece belki de..." Kendimi umudun kollarına bırakmadan önce sustum.

Zayne ise devam etti. "Bu gece Misha'ya kavuşabilirsin. Ya da belki onun nerede olduğuna dair bilgi ediniriz." Mutfak adasından uzaklaştı. "Ümitlenmekte sakınca yok."

"Öyle mi dersin?" Bir anda önümde beliriveren kâğıt havluya ellerimi sildim. "Ya hiçbir şey bulamazsak?"

"O da mümkün." Zayne adanın etrafından dolaşip yanımdaki tabureyle arama girdiğinde gerildim. O kadar yakınımda duruyordu ki teninden yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. "Ama ge-

cenin mutlu sonla noktalanacağına dair umut beslemenin kimseye bir zararı olmaz."

Çok fazla umutlanmanın acıdan başka bir şey getirmeyeceğini düşünsem de fikrimi kendime saklayıp bakışlarımı aşağı indirdim. Bunu yapmam gözlerimi Zayne'in göğsüne dikmemle sonuçlandı. Üstüne en ufak bir yağ lekesi bile sıçramamış olan gri bir pamuklu tişört giymişti. Onun, pastırma kızartmakta usta olduğunu düşündüm.

Ağır ağır derin bir nefes aldım ve burnuma belli belirsiz kış nanesi kokusu geldi. Yutkundum. "Kahvaltı için teşekkür ederim. Ben... ben de bir ara sana kahvaltı hazırlamak isterim ama bundan hoşlanacağından pek de emin değilim."

"Neden?"

"Çünkü ben yumurta bile haşlayamam."

Zayne kıkırdadı. "O kadar da kötü olmadığından eminim."

"Ah, o kadar kötüyüm. Bir keresinde ızgara peynirli sandviç hazırlamaya kalkıştım ve hem ekmeği hem de peyniri tavaya yapıştırdım" dedim peçetemle oynayarak. "Bir defasında da kızarmış tavuk yapabileceğime inandığım için neredeyse Thierry'nin evini yakıp kül edecektim. Mutfakta tam bir felaketim."

"Sana ızgara peynir yapmayı öğretebilirim" dedi Zayne ve bakışlarımız buluştu. Gözlerinde kapılıp gitmek istediğim bir sıcaklık vardı. "Yarın öğle yemeğinde denemeye ne dersin?"

Yerinden çıkacakmış gibi atan aptal kalbimi karşıma alıp yumruklamak istedim. Ellerime baktım. "Bilmem."

Zayne saçlarımdan bir tutamı usulca kulağımın arkasına yerleştirdi. "Izgara peynir yapmayı öğrenmek hayatını değiştirecek."

Elimde olmadan gözlerine baktım.

"Sadece tamam de Trin."

Aslında hayır demeliydim ama cezalandırılmaya doymayan biri olarak başımı salladım.

Zayne o zaman gülümsedi ve bu gülümsemeyi bir ödül olarak algıladığım için onu yumruklamak istedim. Sonra gülümsemesi soldu ve parmaklarım nemli saçlarımdan aşağı indirdi. "Dün gece odanın kapısını kilitledin."

Donup kaldım.

Zayne saçımı bıraktı. "Keşke bunu yapmasaydın."

Boğazım düğümlendi.

"Ama yine de akıllıca bir fikirdi."

Demek Zayne gece yanıma gelmek istemişti. Ya uyuyamadığı için ya da benim sürekli uyandığımı fark ettiği için.

Yine de her şeye rağmen yanıma gelmeyi denemişti ve bununla ilgili ne düşünmem gerektiğini bilemiyordum; Zayne'in muhtemelen haklı olması dışında.

Kapıyı kilitlemem iyi olmuştu.

Yavaşça nefesimi bırakıp bakışlarımı gür karaağaçlardan ayırdım. Alaca karanlık çökmüştü ve Senatör Fisher'ın Bethesda'nın hemen dışındaki evine doğru yol alıyorduk.

Benim bile seçebileceğim kadar büyük birkaç evi ardımızda bırakmıştık ama yaklaşık son iki kilometredir ağaçlardan başka bir şey görmüyorduk.

Zayne çalan telefonunu arka cebinden çıkardı. Bana, "Roth arıyor" dedikten sonra aramayı cevaplandırdı. "Ne haber?"

Dikkatle ona baktım ve muhtemelen Roth'un söylediği bir şey yüzünden çenesindeki bir kasın seğirdiğini fark ettim.

"Elbette. Az sonra görüşürüz."

Zayne aramayı sonlandırdıktan sonra telefonu kapının yan cebine attı. "Buraya park edip geri kalan yolu yürüyeceğiz. Roth ve Layla da gelmek üzere."

"Anlaşıldı."

Zayne arabayı eski çakıl yolun kenarına çekti. Ağaçlar arabayı yoldan geçenlerden gizliyordu ve dışarı çıkar çıkmaz yüzüme nemli bir hava çarpınca bol bir tişört giydiğime sevindim.

Zayne Impala'nın önünden dolaşıp yanıma geldi. "Gideon batıya doğru yürüyüp ağaçların arasından geçtikten sonra karşımıza bir bahçe kapısının çıkacağını söyledi. Roth ve Layla'yla orada buluşacağız."

Başımı salladım. Çakıl yolun kenarındaki küçük bentten aşağı kayarken kalçalarımındaki hançerlerin ağırlığını hissedebiliyordum. Ağaçlara baktım. Alaca karanlık yerini hızla geceye bırakırken bu iş hiç de eğlenceli olmayacaktı.

“İyi misin?” diye sordu birkaç adım önümde olan Zayne.

Sorun yaratmak istemediğim için evet diyecek oldum ama burunumun ucunu göremiyordum ve etraf bana tamamen yabancıydı. “Ben... ben... önümü göremiyorum.”

Zayne durup bana döndü. Göz açıp kapayana dek yanıma geldi. Hiçbir şey demeden elimi tuttuğunda kıpkırmızı kesildiğimi hissettim. “Taşlık bir arazideyiz. Ayrıca yerde devrilmiş ağaçlar ve dallar var.”

“Tamam” diye fısıldadım biraz utanıp biraz da minnettarlık duyarak. “Normalde bu kadar zor olmuyor. Evdeyken ormanda gözüm kapalı koşardım çünkü araziye aşinaydım. Özür dilerim...”

“Özür dilemene gerek yok” dedi Zayne elimi sıkarak. “Sorun değil.”

“Elimi bırakmasan iyi olur” diye belirttim, Zayne beni, yerdeki büyük bir şeyin, belki bir kaya ya da dalın etrafından dolaştırırken.

“Zaten bırakmayı da istemiyorum.” Aşağı sarkmış bir dalı tuttu ve altından geçtik. “Ayrıca hatırlasana, ihtiyacın olduğunda senin gözleri gören çörtenin olmaya söz vermiştim.”

Başımı iki yana sallayarak güldüm. “Bu konuda iyi iş çıkarıyorsun doğrusu.”

“Ah, mükemmelliğe ulaşmak niyetindeyim.”

Zayne’in bu neşeli ve alaycı ses tonunu nasıl değerlendirmem gerektiğini bilemeyerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu konu üzerine daha sonra düşünmeye karar verdim çünkü Zayne’in adımları yavaşladı.

Çitlere ulaşmıştık.

Elimi çekip aydınlatılmış beton sütunlara ve kapalı olan bahçe kapısına baktım. Derin bir nefes alıp Zayne’in taze kış nanesi kokusuyla karışık temiz havayı içime çektim ve...

"Bu çok tuhaf" dedim.

"Ne?" dedi Zayne bana dönerek.

"İblislerin varlığını hissedemiyorum. Bu duyguyu bir tek senin klanının yerleşkesinde yaşamıştım ve şimdi de burada." Kapıya baktım. "Sanırım burada da iblisleri hissetmeyi bekliyordum."

"DC gibi bir şehirde sürekli iblislerin varlığını hissetmek çok zor olmalı."

"Farklı seviyelere alıştım." Elimi kaldırıp alnımı sıvazladım. "Ama senatör, Bael'le bağlantılıysa burada iblislerin olması gerekmez mi?"

"Bunun bir önemi yok gerçekten" dedi Zayne ve ona baktım. Etraftaki her şeyin iyice karanlığa büründüğü uzunca bir süre geçti. "Trin, ben..."

O an onları hissettim.

Zayne de öyle.

Önce ensemde sıcak bir nefes, sonra soluduğumuz havanın ağırlaşması. İkimiz birden kapıya döndük ve ardındaki gölgelerin arasında bir siluetin belirdiğini gördük.

"Roth" dedi Zayne öne doğru bir adım atarak.

İblis prens durdu ve gözlerimi kısarak baktığımda arkasmda birinin olduğunu gördüm. Sanırım bu Layla'ydı.. "Önce eve göz attık. Görünüşe bakılırsa içeride kimse yok."

"Lanet olsun" diye mırıldandım.

"Bu hiç de kötü haber sayılmaz" dedi Layla. "İçeri girip etrafı inceleyebiliriz. Bakalım bir şeyler bulacak mıyız?"

Haklıydı.

"Ayrıca senatör büyük ihtimalle bu gece bir ara eve döner" dedi Zayne ve başımı salladım. "Hadi o zaman içeri girip biraz hırsızlık yapalım." Kapıyı ortasından tutup büktü. Metal gıcırdarak kırıldı ve kapı ardına dek açıldı. Zayne kenara çekildi. "Önden buyur."

"Gösteriş budalası seni" diye mırıldandım.

Zayne kıkırdadı. "Ne? Yoksa sen bunu yapamıyor musun?"

"Ben güçlüyüm" dedim başımla Roth ve Layla'yı işaret ederek. "Yine de bu kadar güçlü değilim."

"Evde alarm vardı ama buraya gelmeden önce onu etkisiz hale getirdik" dedi Layla ve bunu, güvenlik şirketini teyakkuza geçirmeden nasıl başardıklarını merak ettim. Herhalde Roth halletmişti. "Henüz içeri girmedik."

"Tamam" dedim neyse ki dümdüz olan garaj yolunu geçerken. Zayne de yanıma geldiğinde, "Şu senatörü hiç araştırdınız mı çocuklar? Biz bugün o işi yaptık ve muhtemelen iblislerle ilgisi olduğunu düşünebileceğiniz son kişi" dedi Layla.

"Ya da bana sorarsanız da ilk kişi" dedi Roth araya girerek. "Ünlü senatör, risk altındaki gençler yararına olan pek çok hayır kurumuna bağışta bulunuyor. Her pazar kiliseye gidiyor. Çok sayıda Baptist papazın olduğu bir sülaleden geliyor. Lise aşkıyla evlenmiş ve kadıncağzı iki yıl önce göğüs kanserinden ölmüş. Senatör o zamandan beri sağlık reformu ve kadın hizmetleriyle ilgileniyor."

Suratımı astım. "Onun şüphelenilmesi gereken ilk kişi olduğuna nasıl karar verdin?"

"Çünkü deneyimlerim bana, suçlunun hep şüphelendiğin son kişi olduğunu gösterdi. Dünyaya nasıl boktan insan olduğunu göstermektense ruhundaki kötülüğü saklamayı tercih ede kişi" dedi Roth ve başımı iki yana salladım. "Ayrıca senatör, bütün bu hayır işlerine rağmen insanlara gerçekten yardımı olabilecek her reform ve yasa tasarısını geri çevirmiş."

"Ah." Eh, şimdi anlamıştım.

"Bu gece senatörü göremezsek Layla ona bir şekilde ulaşmaya ve ruhuna bakmaya çalışacak ama zaten neyle karşılaşacağımızı az çok tahmin ettiğimizden eminim."

Tek katlı, geniş çiftlik evi nihayet karşımıza çıktığında adımlarımızı hızlandırdık. Birden projektörler yandı ve yoğun ışık yüzünden yüzümü buruşturdum. Roth ve Layla evin arka tarafma yöneldi.

Bir sundurmanın altından geçerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Roth arka kapıya gitti ve tokmağı çevirip kilidi kırdı.

"Kimmiş asıl gösteriş budalası?" dedi Layla.

"Benim" dedi Roth alaycı bir edayla. "Her zaman benim."

Zayne'e bakıp derin bir nefes aldım. Roth ve Layla'nın peşi sıra loş eve girerken gergindim.

Zayne arkamdaydı. "Henüz kamera falan görmedim ama siz yine de dikkatli olun."

"Elbette patron" dedi Roth.

Kapı üstüne kapı açıp boş bir odadan diğerine geçtik ve her normal görünümlü oda bende daha büyük hayal kırıklığı yarattı. Tüm yatak odalarını, salonu, mutfığı ve sığınağı kontrol etmemizin ardından Misha'nın orada olmadığından iyice emin oldum.

Bence Misha bu eve hiç gelmemişti ve senatörden haberdar olduğumuz andan itibaren kendime yeterince dürüst olsaydım içten içe onu burada bulamayacağımı bilirdim. Bu çok kolay olurdu.

Layla evin diğer ucundan, "Şurada bir ofis var" diye seslendiğinde ben bodrum katındaki geniş bir salonun ortasında dikiliyordum. Duvarlarda çerçeveli fotoğraflar vardı ve yanlarına gittiğimde bir aileye ait olduklarını anladım. Yüzleri tam seçemiyordum ama belli ki senatörün salonu, milyonlarca insanın salonundan farklı değildi.

Elimi uzatıp fotoğraflardan birinin siyah, mat çerçevesine dokundum. Parmağımın ucu tozlandı.

"Trin?" diye seslendi Zayne arkamdan.

Kollarımı indirip arkamı döndüm. Bir şeyler söyleyecekken vazgeçtim ama sonra tekrar denedim. "O burada değil. Ne Misha burada ne de senatör. Evde kimse yok. Bence buraya bir süredir kimse uğramamış."

"Trin" dedi bana doğru yaklaşan Zayne yumuşak bir sesle. "Ben..."

"Sakın söyleme" dedim elimi kaldırarak. "Şu an sakın özür dileme. Bir çıkmaz sokağa daha uğradık ve Misha dışarıda bir yerlerde büyük ihtimalle ölesiye işkence görürken biz ne yapıyoruz?"

"Onu bulmaya çalışıyoruz."

"Ya onu hiç bulamazsak? Ya onu zamanında bulamazsak?"

Zayne'e arkamı dönerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Birkaç adım atmıştım ki Zayne belime sarılarak beni kendine çekti. İtiraz etsem de kollarını vücuduma dolayıp bir elini enseme götürmüştü. Bu temasla birlikte ürperdim ve Zayne'in nefesinin alnımı okşadığını hissettiğimde gözlerimi sımsıkı kapadım.

"Onu bulacağız" dedi Zayne. "Kesinlikle bulacağız."

Alnımı göğsüne yasladım ve yavaş yavaş farkına vardığım gerçeği dile getirmekte zorlandım. Misha'ya ulaşmanın tek yolunun kendimi yem olarak ortaya koymak olduğunu.

"Hey" dedi Roth araya girerek. "Layla sizin de görmek isteyeceğinizi düşündüğüm bir şey bulmuş."

Zayne yavaşça geri çekildi ama beni bırakmadı. Eli hâlâ ensemedeydi.

Sertçe yutkunup başımı salladım.

"Ne buldunuz?" diye sordu Zayne elini çekerek.

"Beni takip edin."

Roth'un meraklı bakışlarını umursamayıp yürüdüm. Onun peşi sıra, bir masa lambasının aydınlattığı bir ofise girdik. Duvarlar kitaplarla doluydu. Tek başına duran bir dünya küresi. Senatörün ailesine ait olduğunu düşündüğüm daha fazla fotoğraf. Masanın arkasındaki Layla'nın saçları, lambanın ışığı altında neredeyse beyaza yakın görünüyordu. Layla masanın tamamına yakını kaplayan birkaç büyük kâğıdı incelemekle meşguldu. Roth küreyi çevirirken Zayne Layla'nın yanına gitti.

İkisini bir arada gördüğümde göğsümde hissettiğim tuhaf sızıyı umursamadım çünkü bu sızı çok ama çok yanıltıcı. Kollarımı kavuşturup masaya gittim.

"Neymiş o?" dedim hiçbir şey göremediğim için.

"Bu..." dedi Zayne bir kâğıdı ters çevirerek. "Bir okul projesi mi?"

Layla Zayne'e baktı. "Evet." Birkaç işareti gösterdi. "Bunlar sınıflar ve şurada da yatakhaneler var. Şu da..."

Zayne öne eğildi. "Çocuk yuvası mı?"

Küre durdu. "Hangi okulda çocuk yuvası olur ki?" diye sordu Roth.

Huzursuzlandığımı hissettim. "Güzel soru."

Zayne başını iki yana sallayarak ince bir kâğıdı havaya kaldırdı. "Burada bir şirketin adı var. Kimmerler Endüstri. Daha önce duymuş muydunuz?"

"Hayır. Ama *Kimmerler* kelimesi..." Roth'un başını hızla yana çevirdiğini hissettim.

Kürekkemiklerimin arasında bir baskı oluştu ve başımı hızla yukarı kaldırdığımda Roth'un da çenesinin dikleştiğini, burun deliklerinin şiştiğini gördüm.

"İblisler mi?" diye sordum hançerlerime davranarak.

"Onları hissedebiliyor musun?" diye sordu Roth. Zayne ve Layla da kâğıtları incelemeyi bıraktı. "Bizi hissediyor olabilir misin?"

"Sizi de hissediyorum ama bu daha yoğun bir şey."

Başını bana doğru eğen Roth'un suratını buruşturduğuna yemin edebilirdim. "Ben sana yoğun hissettirmiyor muyum?"

"Vay canına Roth. Amma da alıngansın." Zayne ellerinden destek alarak masanın üstünden atladı ve çömelerek yere ayak bastı. Doğrulduğunda dönüşüm geçirdi.

Üstündeki gri tişört göğsünden ve sırtından yırtıldı, teni altın renginden koyu griye dönüştü ve arkasında kanatları açıldı.

Gerçekten etkileyici bir manzaraydı.

Bakışlarımı ondan ayırıp Roth'a çevirdim. "Yani sadece seni ve Layla'yı değil, *daha fazlasını da* hissedebiliyorum."

Roth bu cevapla sakinleşmiş görünüyordu.

"Telefonun üstünde mi Layla?" diye sordu Zayne bana doğru yürüyerek.

"Evet" dedi Layla.

"Bunların hızlıca fotoğrafını çekip bana gönderir misin?"

Layla telefonunu cebinden çıkardı. "Hallediyorum."

Hançerlerimin kabzalarını kavrayıp pencereye yürüdüm. Dışarıda hiçbir şey göremiyordum. Hançerleri kınlarından çıkardım.

"Sizce senatör Bael'le birlikte geri dönmüş olabilir mi?" diye sor-

dum bu bana mantıklı gelmese de. Dışarıda far falan yoktu. Garaj yolundan yaklaşan bir araç yoktu. "Ya da belki başka bir şeydir."

"Gelen Bael'se hayatının sürprizini yaşayacak" diye homurdandı Zayne. "Bak şuna. Görüyor musun?" diye sordu bana dönerek.

Gözlerimi kıstığımda, hem garaj yolundan hem de ön bahçeden süzülerek geçen ve yeryüzüne inmiş fırtına bulutları gibi yoğun görünen bir sis dalgası fark ettim. "Görüyorum."

"Bu hayra alamet değil" dedi Zayne kanatlarını sırtına yapıştırarak.

"Fotoğrafları çektim." Layla telefonunu cebine atarak masadan uzaklaştı. "Ben ne garaj yolundan gelen bir araba ne de etrafta tek bir kamera görüyorum."

"Eh, şu an üstümüze koskoca bir iblis sürüsü geliyor" dedi Roth sessizce. "Ve ben tesadüflere inanmam."

"Sana senatörden söz eden şu cadı" dedi Zayne. "O, senatörü ya da Bael'i uyarmış olabilir mi? Bizi doğrudan iblislerin kucağına atmış olabilir mi?"

"Böyle bir şey yaptıysa sadece aptal bir cadı olmakla kalmayıp ölü bir cadı da olacak" diye homurdandı Roth ve o da dönüşüm geçirdi. İncelen teni yağ karası oldu ve benzi, bronzdan obsidyen karasına dönüştü. Kanatları neredeyse Zayne'inkiler kadar genişti ama boynuzları yoktu.

"Yüce Tanrım" diye fısıldadı Layla. "Kaç kişiler?"

Dışarıdaki sisin arasında bir şeyler seçmeye çalışırken kalbim duracak gibi oldu. "Hiçbir şey göremiyorum..."

Kalın sis tabakasının içinde şekiller belirmeye başladığında sözlerimin devamını getiremedim. "Ah, kahretsin."

Kimisi uzun kimisi kısa onlarca iblis vardı. Kimisi yürüyor kimisi sürünüyordu. Hatta bazıları havadaydı. Hiç bu kadar çok iblisi bir arada görmemiştim.

Zayne'e döndüm. "Bu civarda çok fazla iblis olmadığını söylemiştin, değil mi?"

"Evet" dedi usulca. "Yoktu."

"Bence şu an hepsi buraya toplanmış" dedi Roth Layla'ya bakarak. "İşler sarpa sararsa buradan gitmeni istiyorum. Cayman'ın yanına dön..."

"Sen kafayı mı yedin?" dedi Layla. "İşler sarpa sararsa birkaç kişiyi yere indirmek niyetindeyim."

"Layla..."

Layla elini kaldırdı. "Benim tam bir baş belası olduğumu unutma."

"Dışarıda kırktan fazla iblis var."

Kırktan fazla mı? Tanrım.

Zayne yanımda durup, "Mecbur kalırsan *asaletini* kullan" dedi. "Tamam mı? Sonrasında yorgun düşersen de seni yalnız bırakmam."

Kalbimin yerinden çıkacakmış gibi attığını hissederek başımı salladım. "Tamam."

"Bizimle kalacaksan artık hazırlanmalısm Layla" dedi Zayne, sisin içindekiler evden on adım kadar ötede duraladığında..

Layla'nın dönüşüm geçirmesi dikkatimi çekti ve gördüklerime bir anlam veremedim. Kız siyah tüylü kanatları dışında gayet normal görünüyordu.

"Tüyler" dedim bir şapşal gibi. "Senin tüylü kanatların var."

"Öyle." Bana bakıp sırttan Layla'nın sol kanadı hafifçe seğirdi. "Uzun hikâye ama kısaca özetlemek gerekirse ölümün eşiğinden döndükten sonra bu şekilde dönüşüm geçirmeye başladım."

Ona baktım. "Bir melek gibi görünüyorsun. Tabii eğer meleklerin siyah kanatları olsaydı."

"Ben melek değilim" dedi Layla omuz silkerek. "Sadece farklıyım."

"Öylesin bebeğim" dedi Roth Layla'ya elini uzatarak. Layla sevgilisinin elini tuttu ve birlikte pencerenin önünde durdular. Roth eğilip, "Senin bir baş belası olduğunu biliyorum. Bunu *asla* unutmayacağım" dedi ona.

Bakışlarımı onlardan ayırdığım anda uzun siluetlerden birinin pencereye yöneldiğini gördüm. İblis detaylarını seçemeyeceğim kadar uzakta durdu.

Onu sadece bir karaltı halinde görebildiğimi bilen Zayne, "Bu Üst Düzey bir iblis" diye açıkladı. "Bael değil. Onu daha önce hiç görmemiştim. Sen görmüş müydün Roth?"

"Önceden de söylediğim gibi ben tüm iblislerle dost değilim."

Zayne homurdandı.

"Merhaba?" diye seslendi evin dışındaki iblis, oraya İzci Kızlar için kurabiye falan satmaya gelmiş gibi. "İçeride olduğunuzu biliyoruz." Kolunu kaldırıp el salladı. "Selam! Kimleri görüyorum? Lilith'in melez kızı. Çok ama çok kötü bir iblis prens. Tuhaf dostları olan bir Gardiyan ve kanlı canlı bir... Asilkan mı?"

"Şey" dedim kaşlarımı kaldırarak. "X-ray görüşü olan bir iblis türü mü var?"

"Bildiğim kadarıyla yok" diye mırıldandı Roth.

İblisin, "Nasıl bildiğimizi mi merak ediyorsunuz?" diye seslendiğini duyduğumda gözlerimi devirdim. "Size seve seve anlatırım çocuklar ve umarım bu hepimiz için keyifli bir deneyim olur. Önce size kendimi tanıtayım. Ben Aym ama bazıları beni Haborym olarak tanır. Yakışıklı, küçük bir iblisim ama güzel yüzüme ve çekiciliğime kanmayın. Tam yirmi altı iblis birliğine hükmeden bir Cehennem Grand Düküyüm ve bu birliklerin yarısı bu gece benimle burada" diye mırıldandı iblis. "Kaleleri ve koskocaman şehirleri yerle bir ettim ve istediğimi elde edemediğim her defasında arımda ölümden başka bir şey bırakmadım. Önceden haberiniz olsun diye söylüyorum."

Roth esnedi.

"Ah, bir de Bael'in özel asistanı olduğumu da söyleyebiliriz" diye devam etti Aym. "Artık kim olduğumu öğrendiğinize göre sorunuz var mı?"

"Evet" diye seslendi Zayne. "Neden hiç susmayan lanet olası bir iblisle baş başa kaldık ki biz? Şimdi seni öldürmeye çok daha fazla zaman harcamamız gerekecek."

"İlk kez hemfikiriz Taş Kalpli" dedi Roth gülerek.

Camları titreten güçlü, boğuk bir kahkaha gözlerimin kocaman açılmasına neden oldu. "Önce Gardiyan konuşuyor. Enteresan.

Benimle sohbet etmek istemiyor musunuz gerçekten? Öyle olsun. Buraya Asilkan için geldik."

"Hadi ya" diye mırıldandı Roth.

"Onu bize verirsiniz hepiniz kendi yolunuza gidebilirsiniz." Aym duraksadı. "Söz veriyorum."

"Avucunu yalarsın" dedi Zayne. "Sen iyisi mi B planını uygula."

"Eh, B planında hepiniz ölüyorsunuz. Önce seninle başlayacağız Gardiyan. Hepinizi diri diri yakacağım."

Zayne bu sözlerle en ufak bir tepki vermezken ben midemin şiddetle kasıldığını hissettim. Öne çıkıp, "Benden ne istiyorsunuz?" dedim. "Parçalara ayırıp cadılara mı vereceksiniz?"

"Iyy" diye mırıldandı Layla.

"Asla küçük nefilim" dedi Aym tatlı bir sesle. Gerildiğimi hissettim. "Seni kendimize saklamak, doya doya sevmek ve seninle dost olmak istiyoruz."

"Vay canına" dedim hançerimin kabzasını sımsıkı kavrayarak. Layla ve Roth birbirine baktı. "Misha nerede?"

"Koruyucun mu?" diye sordu Aym. "Burada seni bekliyor."

O an kalbimin duracağını sandım. Sonsuz gibi gelen bir süre donup kaldıktan sonra hiç düşünmeden ve en ufak bir tereddütte bulunmadan harekete geçtim.

Her şey çok hızlı oldu.

Zayne hışımla döndü ve bağırarak üstüme atladı. Roth ve Layla da aynısını yaptı ama hiçbiri benim kadar hızlı değildi çünkü ben kimse tarafında durdurulmak istemiyordum.

Kimse bana ulaşmadan kendimi sokak kapımda buldum. Hiç çekinmeden tokmağı tutup çevirdim ve kilidi paramparça ederek kapıyı ardına dek açtım.

Kendimi dışarı attığımda gecenin nemli havası yüzüme vurdu ve bakışlarımı karşımda duran iblislerde gezdirdim. Misha'yı göremedim ama zaten dolunayın ışığının bile sızmayı başaramadığı bu sisin içinde onun görebilmem imkânsızdı.

"O nerede?" diye bağırdım Aym'a dönerek.

Aniden önümde bitiveren iblis çok yakışıklıydı. Uzun boylu, sarışm, mükemmel denilebilecek kadar bakımlı." Senin fevri biri olduğunu söylemişti" dedi iblis ve nefesim kesildi. "Gerçekten de öyleymişsin."

Aym tam bana uzanmıştı ki iri bir şey üstüne atlayıp onu tekrar sisin içine devirdi.

Zayne.

Havada muazzam bir hareketlilik oldu ve sis dağıldı. Aym'ın emrindeki iblisler saldırıya geçti. Öyle kalabalık ve öyle hızlılardı ki kısa bir an afalladım.

Gece Solucanları.

Cehennem Aslanları.

Impler.

Yaygaracılar.

Âdeta bir iblis partisi gerçekleşiyordu.

Roth hışımla yanımdan geçip Cehennem Aslanı olduğu anlaşılan bir iblisin üstüne atladı. Onunla havalandıktan sonra yarattığı evin yan duvarına çarptı. Bir Yaygaracı'nın yanında bitiveren Layla onu omuzlarından tuttu ve çenesine indirdiği tekmeyle boynunu kırdı. Aynı anda bir Gece Solucanı Layla'yı hedef aldı. Layla hızla ona doğru döndü ama iblis ondan çok daha hızlıydı.

Yine de ben hepsinden hızlıydım.

Salladığım hançer Gece Solucanı'nın yüzüne çarpıp onu geriye devirdi. Yere çarpan yaratık küle dönüştü.

Layla hızla bana döndü. "Yüce Tanrım, teşekkür ederim."

Öne hamle yaptım ama otların arasında hançeri bulamadım. Etraf karanlıktı ve onu arayacak zamanım da yoktu. "Misha!" diye bağırdım çimlerde koşup doğrudan bir Cehennem Aslanı'nı hedef alarak. Bana uzanan yaratığın kolunun altından geçip döndüm ve hançerimi sırtına sapladım. Üstüme sıcak kan püskürdü.

Zayne geriye savrulup beni sersemletecek kadar şiddetli şekilde yere çarptığında sis kalmı tabakalar halinde dağıldı. Zayne tekrar ayağa fırladı.

Çabucak bana baktı. "Bu iblis en az tahmin ettiğim kadar sinir bozucu çıktı. Misha'yı bul ve buradan gidin."

"Sensiz olmaz."

Zayne beni omzumdan tutup kendine çekti ve başını eğip beni onun sert bakışlı, soluk mavi gözlerine bakmaya zorladı. "Misha'yı al ve hemen buradan gidin. Ben seni bulurum. Nereye gidersen git seni bulurum."

Kesik kesik nefesimi bıraktım ve göz göze geldik. Aramızda dile getirilmemiş pek çok şey vardı. Ona söylemek istediğim pek çok şey vardı ama zamanımız kalmamıştı.

Zeyne pençeleriyle beni bluzumdan tuttuktan sonra bıraktı ve beni itip tam dönüşüm geçiren Aym'a doğru uçtu. Karnına bir yumruk indirdiği iblisi iki büklüm etti.

Aym'ın... Aym'ın şimdi iki başı vardı.

Hızla dönüp bir Yaygaracı'yı tekmeledim. Ağzını açıp kapayarak bana saldırdığında geriye sıçradım. Kendimi sağa attıktan sonra dönüp hançerimi onun tüysüz göğsüne sapladım. Hançeri çekip çıkardım ve bu defa, Roth'a saldıran bir Gece Solucanı'nı hedef aldım. Bir diğeri de önüme çıkıp hışımla iblis prene saldırdı. Başka bir Gece Solucanı üstümden atlayıp Layla'ya yöneldi. Layla kanatlarını açıp havalandı.

Gece Solucanı'nın pençeleri Layla'nın karnını hedef aldı. Yaratık dönüp Layla'yı yana fırlattı. Bir çılgılık atarak geriye savrulan kız, midemi bulandırıcı bir çatırtı eşliğinde kanadının üstüne düştü.

Hayır.

Roth öfke dolu bir kükremeye havalandı. Zayne'le birlikte o tarafa döndük. Zayne'in, Layla'nın yere indirildiğini fark ettiği âna şahitlik ettim. Çenesi sertleşti ve tekrar Aym'a döndü. Aynı anda Roth da Gece Solucanı'nın arkasına inmişti. Roth bir kobra yılanı misali saldırdı. Eli öne uzandı ve pençesi yaratığın sırtını yardı. Roth kolunu geri çekerken yaratık, top haline getirilmiş bir kâğıt gibi iki büküm oldu.

Çılgıklar eşliğinde pike yapan İmpler Zayne'i hedef aldı. Zayne'e seslendim ve dönüp Aym'ı omzunun üstünden arkaya attıktan sonra havalanıp İmplerden birini boynundan yakaladığını gördüm.

Aşağıda Yaygaracılar sürünerek yanımdan geçiyor, pençelerini sapladıkları toprağı havalandırarak Roth ve Layla'ya doğru ilerliyordu. İmpler birer şahin misali çiftin etrafını sarmıştı. Çok kalabalıklardı. Roth Layla'yı ayağa kaldırmak için çırpınırken İmpler tarafından esir alınmıştı. İçlerinden biri Roth'un kanadını çekiştirdi. Roth onu başından savsa da saldırılar sona ermedi. İki İmp

yine Roth'un kanatlarını tutup çekiştirdi. Layla ayağa kalkmaya çabalarken iblis prens uludu.

Bir şeyler yapmalıyım.

Layla ve Roth birer iblisti ama bunun olmasına izin veremedim. Veremezdim. İmpler Roth'un kanadını yırtarlarsa onun işini bitirmiş olurlardı ve Layla, Tanrım, onun işi zaten çoktan bitmişti. Kızın kolları simsiyah pençe izleriyle kaplıydı ve kanatları gitmişti. Tekrar insan formuna dönüşmüştü ve şimdi yavru bir kedi kadar savunmasızdı.

Geri çekilip sol elimi kaldırdım ve hançerimle avucuma bir kesik attım. Etim yarıldığında dişlerimin arasından tısladım. Kalbim delice atarken avucumu sımsıkı kapattım.

İblislerin, havadaki kan kokusunu aldıkları anı biliyordum.

İmpler donup kaldı. Cehennem Aslanları kayarak durdu ve ağır ağır bana döndü. Gece Solucanları başlarını geriye atıp havayı kokladı. Kanım üstüne düşen görevi yerine getirmişti. İblisler şimdi Roth ve Layla yerine tamamen bana odaklanmıştı.

Gülümsedim. "Yemek vakti."

Aym hızla dönüp tekrar insan formuna büründü, ağzı büyümüş, kocaman açılmış ve şekli bozulmuş halde çığlık attığında tüylerim diken diken oldu.

"Hayır!" diye bağırdı. Ya da belki bu Zayne'di. Ama, "Onu canlı yakalayın!" diye haykıran kesinlikle Aym'dı.

Kanlı elimi indirdiğimde alt düzey iblislerin Aym'ın emirlerini duyamayacak durumda olduğunu biliyordum. Roth'un kanatlarını bırakan İmpler bana doğru uçtu. Buna hazırlıklı olduğum için hançerimin kabzasını kavrayıp ilk İmpe doğru koştum, sıçrayıp döndüm ve hançeri yaratığın göğsüne sapladım. Çığlık attı ve kolların ve iblis kanatlarının birbirine dolandığı bir yığın halinde yere düştük. İblisi üstümden attıktan sonra tekrar ayağa fırladım.

Eğilip bir İmpin ayak pençelerinden son anda kurtularak, "Layla'yı burada götür Roth!" diye bağırdım. "Onu buradan hemen götür!"

Roth hiç tereddüt etmedi.

Layla'yı kucaklayıp yere çömeldikten sonra bir füze gibi havaya fırladı ve gökyüzünde kayboldu. Aynı anda ben de bir sürünün sesini duyarak hışımla o tarafa döndüm.

Şimdi bütün iblisler beni hedef almıştı.

Hançerimi kınına sokup damarlarıma pompalanan adrenaline teslim oldum ve *asaletimin* beni sonuna dek zorlayıp onu serbest bırakmamı, kontrolü eline vermemi talep ettiğini hissettim.

İçime dolan ışık damarlarımda vızıldayarak aktı ve gözlerimin kenarlarında şimşekler çaktı. Saf altın beyazı ışık, kolumdan aşağı hücum edip bir kılıç meydana getirirken kaslarım gerildi. Avucumda bir kabza olduğu anda çığlık atıp kılıcı havaya kaldırdım ve en yakınımdeki Cehennem Aslanı'nı belinden ikiye ayırdım. Sonrasında dönüp kılıcı bir başka iblisin göğsüne sapladım. Kılıcı geriye savurup bir Gece Solucanı'nın bacaklarını hedef aldım ve *yaratığı* ikiye böldüm.

Dünya, beni ele geçirmeye çalışan iblislere attığım her darbeye birlikte biraz daha daralırken, etrafımı bir şiddet ve kan kasırgası sardı. Dört bir yanımda, art arda ölüp ateş ve küle dönüşen cesetler vardı. Kan ve ter birbirine karışıp iblisleri teker teker parçalar-ken meşru bir öfkeden başka bir şey hissetmiyordum.

Birden vücudumun yan tarafında bir acı patlaması oldu ve öne doğru sendelediğimde kılıcımın titreyip solgunlaşmasıyla birlikte *asaletimin* kontrolünü yitirdim. Hışımla, duyduğum acının sorumlusu olan iblise döndüm.

İblis tepeden tırnağa kırmızı renkte suni deriye bürünmüştü. Uzun sarı saçlarını başının tepesinde toplamıştı. Göz göze geldiğimizde ağzı, olağanüstü bir genişlikte kocaman açıldı. Attığı tüyler ürpertici çığlık vücudumun ürpermesine neden oldu. Ama her şeyden önemlisi karşımda dişi bir iblis bulmak beni allak bullak etmişti. Belli ki kanıma çekilen bir Üst Düzey iblisti.

Elini uzatan iblis, karnıma şaşırtıcı bir hızla bir yumruk indirip ciğerlerimdeki havayı boşalttı.

Madem öyle istiyorsun. Niyeti saç saça baş başa kavga etmekse, istediğini alacaktı. "Bunu yapmanı tavsiye etmem tatlım."

İblis başını yana eğip etrafımı dolaştı. "Seni çiğ çiğ yiyeceğim kaltak."

"Kulağa çok çekici gelse de benim tipim değilsin." Öne fırlayıp iblisin kolunun altından geçtim ve çenesine güçlü bir yumruk indirdim.

Birkaç adım geriye giden iblis koyu renkli kan kustu. "Bu hiç hoş olmadı."

İblis hızlı davranıp göğsüme bir yumruk indirdi ve beni yere serdi. Sırtım zonkladı ama bütün bu olup bitenlerin arasında böyle bir acının lafı bile olmazdı. Ayağa fırlayıp döndüm ve iblisin karnına bir tekme indirdim. Birbirimizi yumruk yağmuruna tuttuk. Kadın vahşi, saldırgan ve saç çekmekten kaçınmayacak biriydi. Beni saçımdan tutup yere vurdu. İşte şimdi iyice öfkelenmişim. Ayağa fırladım ve burnumdan kan sızarken ona karşılık verdim. Sarı atkuyruğunu tutup kafasını aşağı çektim ve aym anda dizimi hızla yukarı kaldırdım. İblisin kırılan burnundan çıkan mide bulandırıcı çatırtı bana olağanüstü bir haz verdi.

"Az önce dediğim gibi" dedim kadının yüzünü tekrar dizime vurarak. "Bunu yapmanı tavsiye etmem."

"Canın cehenneme" dedi iblis öfkeyle.

Oyalanıp durmaktan sıkılıp onu bıraktım ve hançerimi çıkarıp son darbeyi göğsüne indirdim. Nefes nefese kalmış halde hançeri geri çektiğimde iblis iki büklüm olmuştu.

"Trinity!" diye bağırdı Zayne. Göz açıp kapayana dek yanımda belirip kolunu belime doladı ve birkaç adım ötemde ateşten bir duvar belirirken beni geriye çekti.

Nefesimi tutup kolunu sımsıkı kavradım ve alevler başımızın üstüne yükselirken beni olduğum yerde döndürüp yere indirdi. Kanatlarını açıp beni aralarına aldı.

"Bu Aym" diye gürledi. "Diğer iblisleri öldürüyor."

Bunu duymak şaşırtıcı bir şekilde beni rahatlatmıştı ama Aym bunu hayır işlemek için yapmıyordu. Bana canlı ihtiyaç duyduğu için bu uğurda kendi türünü feda ediyordu. Zayne alevler geri çekilir çekilmez ayağa kalkıp beni de kaldırdı. Duyularım yanmış

toprak ve havanın kokusunun istilasına uğrarken bakışlarımı sarışın iblise odakladım.

“İkinizin az sonra olacaklar hakkında hiçbir fikri yok” dedi Aym alaycı bir edayla. Öne doğru ilerlerken parmaklarından alevler fışkırıyordu. Kıvılcımların çarptığı ağaçlar kuru dallar gibi teker teker havaya fırlıyordu. “Ama yakında öğreneceksiniz.”

Zayne bu sözlerle tepki verdi ve yanımda, görüş alanımın dışında durduğu için bunu fark etmekte geciktim. İblis üstümüze saldırırken Zayne beni tekrar hızla belimden tutup itti. Bahçede geriye doğru kaydım ve ancak evin duvarına çarparak durabildim. Havalanıp iblise çarpan Zayne bir anda alev aldı.

“Lanet olsun” diye bağırdım duvardan çabucak uzaklaşarak. Hançerimi kavradım ama ikili sürekli dönüp durduğu için Aym’ı Zayne’e zarar vermeden haklamam mümkün değildi. İkisi yumruk yumruğa, kıran kırana mücadele eden iki Titan gibiydi. İblis de dönüşüm geçirmiş, teni bordo rengi olmuştu ve attığı her yumrukla etrafa alevler saçılıyor, yanmış et kokusu yayılıyordu.

Ateş... Zayne yanıyordu.

“Hayır” diye fısıldadım kalbimin duracakmış gibi olduğunu hissederek. Öne doğru hamle yaptım ama aniden ortaya çıkan bir ateş duvarı önümü kesti ve beni geri püskürten kızgın alevler top-rağı yaktıktan sonra söndü.

Önümde, dönüp duran iki öfkeli beden vardı ve birden Zayne geriye savrulup evin duvarına çarptı. İşte o zaman hançerimi iblise doğru salladım. Omzundan yaralanan iblis geriye doğru sendeledi ve Zayne de o sırada ayağa kalktı. Ona hızlıca bir bakış attım Kanatlarından biri tamamen siyah olmuştu ve vücudunun yarısı...

Ah, Tanrım, hayır. Hayır.

Onu buradan çıkarmalıydım. Onu...

Aym havaya sıçrayıp üstüme yürüdü. *Asaletim* bir kez daha canlandı ve bu lanet olası iblisin işini bitirmeye hazır halde beklerken...

Zayne iblisin üstüne atladı ve birlikte yere düşüp sürüklenerek

duvara çarptılar. Hızla o tarafa döndüğümde iblisin yüzüne yerleşen hayret ifadesini fark ettim ve başını geriye atan Zayne'in boynuzlarından ve pençelerinden kan aktığını gördüm.

"Lanet olsun" diye haykırdı Aym ve Zayne hiç vakit kaybetmeden onun boynunu parçaladı. Aym'ın başı vücudundan ayrıldı ve her ikisi de alev alıp küle döndü.

Ve bu... Bu etkileyiciydi.

İğrençti.

Ama yine de etkileyiciydi.

Tek dizinin üstünde olan Zayne'in ayağa kalkmaya çabaladığını fark ettim. Geriye giden kanatları kürekkemiklerinin üstündeki yarıklara girip gözden kayboldu ve birden parça parça pembeleşen teni kimi yerde koyu kırmızıya dönüştü.

Ah, Tanrım.

Öne hamle yaptım ama Zayne'e zamanında ulaşamadım. İnsan formuna dönüşmüş halde yana düşüp duvarın dibine yığıldı.

"Zayne!" diye bağırdım yanma koşup. Ona baktığımda içim dehşetle doldu. Elini tuttum. "Zayne!"

"Sanırım... sanırım biraz fazla güneşlendim."

Güçlkle bir kahkaha attım. "Biraz. Ah, Tanrım, aklında ne vardı? Bana bıraksaydın..."

"Ateşiyle seni yakardı... seni öldürürdü."

Belki. Zayne'in Gardiyan teni onu korumuştı ama bir dereceye kadar çünkü alazlanmış tenindeki beyaz noktalar bana vücudunda üçüncü derece yanık olduğunu söylüyordu. İçimi bir korku dalgası sardı. "Zayne..."

"Her şey younda." Zayne ürperip gözlerini kapadı. "Her şey yolunda olacak."

Hiç de öyle görünmüyordu. Hem de hiç. Asla. Durum korkunçtu ve her zerremen tükendiğini hissederken yoğun bir paniğe kapıldım. Zayne ağır yaralanmıştı. "Seni buradan çıkaracağım. Nicolai ya da Dez'i arayıp..."

"Misha" diye inledi Zayne.

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken başımı iki yana salladım. "Onu sonra buluruz. Şu an önceliğimiz sensin. Sen..."

"Hayır" dedi Zayne. Gözlerini açıp kapayarak bana odaklanmaya çalıştı. "*Misha*."

"Burası barbekü kokuyor; Gardiyan barbeküsü gibi."

Durdum.

Kalbim de durdu.

Her şey durdu.

Neredeyse bir rüyadaymış gibi tanıdığım ama anlamlandıramadığım o sese döndüm. Bakışlarımı bahçede gezdirdiğimde aslında orada olmaması gereken o kişiyi gördüm. Bu imkânsızdı.

Çünkü ay ışığının altında Misha duruyordu.

"Senin fevri hareketlerine güvenilebileceğimizi biliyordum."

Bu Misha'ydı; ay ışığında koyu renkli görünen kıvrırcık, kızıl kahverengi saçları, her zamanki yakışıklı yüzü ve birine meydan okurcasına bacaklarını iki yana açtığı, omuzlarını geriye attığı tanıdık duruşuyla bu Misha'ydı. Sonsuzluk gibi gelen bir süre donup kaldım ve Misha'nın öne doğru bir adım atmasını seyrettim. Ardından içimi öyle yoğun bir mutluluk doldurdu ki bağırdım ve ayağa kalkmaya çabaladım.

Zayne elimi tuttu. "Yapma" diye inledi alçak ve boğuk bir sesle. "Ortada bir terslik var."

Sözlerine şaşırıp hışımla ona döndüm. "Bu Misha" dedim. "Bu..."

"Bence onu dinlesen iyi olur Trin" dedi Misha. "Özellikle de hayatının son dakikalarını yaşadığı için."

Vücudumun buz kestiğini hissederek tekrar Misha'ya döndüm. "Ne?"

"Çok şaşırmış görünüyorsun." Misha benden birkaç adım ötede durup başını eğdi. Yanan ağaçlar yüzüne kızıl bir parlaklık düşürmüştü. O... O sırtıyordu. "Keşke şu an yüzünü bir görebilsen."

"Ben... ben anlamıyorum." Zayne'in yanında çömelmeye devam ederken elimi kaldırıp göğsüme bastırdım ve Misha'ya koş-

ma isteğimle mücadele ettim. Onun kollarına atlama, ona dokunma, ona sarılma isteğimle mücadele ettim çünkü neler olduğunu anlayamamıştım. "Nasıl kaçtın?"

"Kaçmak mı?" Misha sırtıp botunun ucuyla Aym'ın küllerini dürttü. "O da böyle düşüneceğini söylemişti."

"Kim? Aym mı?" Zayne'e baktığımda gözlerinin kocaman açılmış olduğunu gördüm. Elimi tutan eli gevşemişti ama neler yaşadığının farkında olduğundan emindim. Elini sıkıp bıraktıktan sonra titrek bacaklarımın üstünde ayağa kalktım.

Misha güldü. "Elbette o aptalı kastetmiyorum. Tanrım, iblislerin akıllı ve kurnaz olduğunu söyleyenler belli ki yarısıyla tanışmamışlar."

Zayne'in elini bırakırken içimi bir huzursuzluk doldurdu. "Neler oluyor Misha? Kaçtın mı?" Ama eğer kaçtıysa neden Zayne'e ya da bana yardım etmemişi? "Burada..."

"Burada ne işim olduğunu mu soruyorsun?" dedi Misha ellerini açarak. "Benim daha iyi bir sorum var? Sen kendini gerçekten çok özel mi sanıyorsun?"

"Ne?"

"Ne?" diye taklit etti beni başını yana eğerek. "Öyle sanıyorsun, değil mi? Bunca zaman hep seçilmiş bir kişi, günün birinde görev başına çağırılacak bir Asilkan olduğuna inandın ve benim de sürekli senin peşinde dolanan sadık bir *gölge* ve Koruyucu olduğuma."

Afallayıp ona doğru yürüdüm ama yanına yeterince yaklaştığımda yüzünün nefretle çarpıldığını fark ettim.

Midemin allak bullak olduğunu hissederek olduğum yere sindim. "Sen neden bahsediyorsun? O sana ne yaptı?"

"O beni seçti" dedi Misha. "Yaptığı bu. Beni seçti."

"Kim? Bael mi? Kim sana..."

"Tanrım, biraz daha zeki olmanı beklerdim" dedi Misha. "Öyle olduğunu biliyorum."

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken ona baktım. "Pekâlâ. Sana ne oldu bilmiyorum ama bu işin üstesinden gelebileceğimizden eminim. Birlikte. Belli ki iblis sana bir şey yapmış..."

Misha öne fırlayıp elini uzattı ve yüzüme, beni bir adım geriye götüren sıkı bir yumruk indirdi. "Bael bana hiçbir şey yapmadı! Ben onu bu âna ulaşmak için kullandım. İhtiyacım olan tek şey onun dikkatleri başka yöne çekmesiydi. İçeri girip seni ve beni alacaktı ama her şeyi eline yüzüne bulaştırdı. Tıpkı Aym'ın bu gece işleri berbat etmesi gibi."

Ağzımda kan tadı, başımı tekrar ağır ağır ona çevirdim. "Sen az önce beni yumrukladın mı gerçekten?"

"Çok daha kötüsünü de yapacağım."

Fazlasıyla derin bir nefes alıp Misha'nın öfkeli gözlerine baktım. Ona... ona korkunç bir şeyler olmuştu. Ruhunu ele mi geçirmişlerdi? Gözleri her zamanki gibi canlı bir maviydi. Tanıdığım, sevdiğim Misha'dan farksız görünüyor ama bambaşka bir şekilde konuşuyordu.

"Bir Koruyucu'nun bağının Asilkan ölmeden de kırılabileceğini biliyor muydun?" diye sordu Misha ve gözlerimin büyüdüğünü görünce bir kahkaha attı. "Bilmiyordun, değil mi? Bunu bize kimse öğretmedi. Gerçi senin baban bize doğru düzgün hiçbir şey öğretmedi zaten."

İçgüdülerimi dinleyip geriye gittim ve onun kör noktamda kalmaması için aramızda yeterince mesafe bıraktım.

"Bunun için gereken tek şey Koruyucu'nun masum birini öldürmesi" dedi Misha. "Seni öldürmeyeceğim Trinity. Şimdi değil. Ama eninde sonunda bu bağı kırmak zorunda kalacağım çünkü sen de öleceksin."

İçime dolan dehşetle damarlarım buz kesti. "Bu sen değilsin Misha. Sen böyle fütursuzca masum insanları, hatta herhangi birini öldürmekten söz etmezsin. Bu sen değilsin."

"Öldürmenin önemsiz bir şey olduğunu düşünmüyorum" diye itiraf etti çenesindeki bir kas seğirerek. "Ama bunu yapmaya mecburum. O bana nasıl yapacağımı gösterdi. Beni seçtiğinde bana her şeyi öğretti. Bunu nasıl gizli tutacağımı gösterdi ve işe yaradı. Yıllardır bu ânu planlıyorum."

Yıllardır mı?

Misha'nın sözlerinin şaşkınlığı ve gerçeğin bu olması, onun böyle biri olması, az önce dediği gibi bütün bunların yaşanacağını fark etmemiş olmamın dehşetiyle başımı iki yana salladım. Çünkü eğer durum buysa elimden bir şey gelmezdi. Misha için elimden bir şey gelmezdi.

"Ryker'in yaptıklarının arkasında kim olduğunu sanıyorsun? Daha önce eğitim tesisine bir kez bile uğramadığı halde tam da senin, *asaletini* kullanacağın ânı seçmiş olabilir mi?" Misha yüzümdeki dehşeti fark ederek kıkırdadı. "Onu korkusuna ve öfkesine yenik düşmeye iten kimdi sence? İplerini elinde tutan kimdi?" Kalbim duracak gibi oldu ve başımı tekrar iki yana salladım. "Hayır."

"Evet."

"Hayır" diye fısıldadım. "Hayır. Bunu yapmış olamazsın. Ryker annemi öldürdü. Onu öldürdü..."

"Annen gitmeliydi" dedi Misha öfkeyle ve ağzından çıkan her kelimenin nefret dolu olması karşısında gerildim. "Thierry'nin bir hata yaptığını anlamaya başlamıştı. Sen gerçeği hiç fark etmedin ama bu pek de şaşırtıcı sayılmaz. Hep kendine odaklıydın; sahip olamadığın hayata, ne kadar sıkıldığına, ne kadar yalnız kaldığına ve komünde kaldığın takdirde kendine birini bulamayacağına. Hep senin güvenliğin ve korunman önemliydi. Hep senin ne kadar değerli olduğun, senin isteklerin ve ihtiyaçların önemliydi. *Beni düşünen* olmadı!" diye gürledi yeri zangır zangır titreterek.

Sözlerinin doğruluğu karşısında irkildim çünkü ben gerçekten de böyleydim. Ah, Tanrım, tam da beni tarif etmişti.

"O beni seçip bana doğru yolu gösterene dek beni kimse umursamadı. Ve başaracağımı biliyordu çünkü sen... sen beni öldüremezsin. Bunu yapamazsın." Göğsünün inip kalkmasına neden olarak derin bir nefes aldı. "Bu yüzden bir kez olsun beni dinleyecek ve benimle geleceksin. Direnirsen seni zorla götürürüm ve bundan hiç de hoşlanmayacağından eminim."

Boğazımdan boğuk bir inilti koptu. "Ya Clay?"

"Ah, o iş benimle ilgili değil. Clay belli ki seninle görülecek bir hesabı olduğunu düşünen bir ahmaktı. Bence niyeti seni öldürmek

değil sadece korkutmaktı. Kullandığı maske güzel bir dokunuş olduğu için ben de taklit ettim."

Şimdi kendimi daha da kötü hissediyordum. "Misha, lütfen... Sen bunun arkasında olamazsın. Birileri seni değitirmiş. Birileri..."

Misha, "Birileri bana ilk kez, aslında ne kadar önemli olduğumu gösterdi!" diye bağırdığında irkildim. Tepeden tırnağa ürperdim.

"O' dediğin kişi kim?"

"Haberci" dedi Misha gülümseyerek. "O çoktandır burada. Peşinde oldukları ve asla bulamadıkları kişi o. O bana olabileceklerini gösterdi Trinity." Misha başını iki yana salladı. "Sen de bunun bir parçası olacaksın."

"Nasıl?" diye sordum derin derin nefes alarak. "Ben bunun nasıl parçası olacağım ve sonrasında neler yaşanacak? Aramızdaki bağı kırıp beni öldürecek misin? Peki sana ne olacak Misha? Bütün bunlardan sonra kendinle barışık yaşayabilecek misin? Sana güvendim. Seni seviyorum ve bana bunu yapabilecek misin? Bize bunu yapabilecek misin?"

"Yapabilirim ve yapacağım da" dedi Misha başını kaldırarak. "Ayrıca hiçbir zaman 'biz' diye bir şey olmadı Trin. Hep sen oldun." Yüzüme kalbime bir bıçak saplanmış gibiydi. "Artık yeni bir dönem başlıyor."

"Yeni bir dönem mi?" Başımı iki yana salladım. "Sen kafayı mı yedin?"

Misha, iddia ettiklerini yapmaya kararlı olduğunu tam manasıyla kavramama fırsat vermeden bana saldırdı. Ya da belki hâlâ olayın şokunu yaşıyordum. Belki gözümün önünde duran gerçeğe inanamamıştım ama her halükârda yerimden kıpırdayamadım.

İlk darbeye afallayıp popomun üstünde yere oturdum. İkincisi sırtıma inen bir tekme oldu ve nihayet beni kendime getirdi. Ayağa fırladım ve nefes nefese kalmış halde Misha'nın hedef alanından çıkmayı başardığım için üçüncü darbe boşa gitti.

"Yorgunsun. Asaletini kullandın. Keşke hiç ayağa kalkmasaydın" dedi Misha.

"Senin daha akıllı olduğumu sanıyordum."

Misha dudağını büktü. "Öyle olsun." Ardından gömleği yırtılıp teni taş gibi sertleşerek dönüşüm geçirdi. Hızlı ve güçlü bir darbeye üstüme saldırdığında vahşiliği beni şaşırttı.

Misha'yla dövüşmek kendimle dövüşmek gibiydi; tabii eğer ben de kontrolsüz bir öfke sarmalına düşmüş bir Gardiyan olsaydım. Neredeyse attığım her yumruğu savuşturuyordu ve onun attığı yumruklar da vücudumun sayamayacağım kadar çok noktasına isabet etmişti. Bu, vahşi ve ilkel bir dövüştü ve Misha'nın attığı her yumruk, her tekme bana onun bugüne dek içinde biriktirdiği nefreti hissettiriyordu. Son yumrukla birlikte dizlerimin üstüne çöküp kaldım.

Ağzımdan ve burnumdan kan akıyordu. Dudağımı hissedemiyordum. Ağzımda biriken kanı tükürdüm ve titreyen kollarımla kendimi yukarı itip ayağa kalktım. Dikkatimi başka yöne çevirmem gerektiğini bildiğim için Zayne'in yerdeki iki büküm bedenine bakmayı reddettim ve bir kez daha Misha'nın karşısına geçtim.

Bana öfkeyle saldırdı ve neredeyse pençelerini karnuma geçirecekti. Hızlı hamlelerle önümü kesip beni geriye gitmeye zorladı; ta ki sırtım evin duvarına yapışana dek. Tüm bunlar olurken, yıllar boyu süren eğitimlerimiz sırasında bana tekrar tekrar söylediği sözler aklıma geliyordu.

Dövüşmek *rakibinin bir sonraki saldırısını beklemekten ibarettir. Rakibinin titreyen kasını bul. Misha'nın nereye baktığına... vücudunu nasıl konumlandığına odaklan. Sana, hiç konuşmadan bir sonraki hamlesinin nereden geleceğini söyleyecektir.*

Ama bu yeterli değildi.

Misha benim gücüne sahipti ve tüm hamlelerimi, tüm zayıflıklarımı biliyordu. Beni yenebileceğinden emindim.

Misha olduğu yerde dönerek çenemi tekmelediğinde başım geriye gitti ve kendimi bir kez daha yerde buldum. Yan dönüp inleyerek bulanık gören gözlerimi kırıştırdım. Doğrulamaya çalıştım ama duyduğum acı beni tekrar, yanmış otların üstüne serdi. Nefesim kesilmişti ve hurlayarak ciğerlerimi havayla doldurmaya çalıştım. Göğsüme bir acı yayıldı. Sanki... sanki kırılan bir yerim vardı.

Bir kaburga kemiği mi? Ya da belki birkaç tanesi? Emin değildim. Gözlerim kapandı.

“Yerde kal” dedi Misha bacaklarımın üstünden geçerek. “Ben şunun acısına son vermeye gidiyorum.”

Hayır.

“Öyle bir şey olmayacak” diye inledi Zayne ve gözlerimi açtığımda öne doğru sürünüp ayağa kalkmaya çalıştığını gördüm. Nefes nefese kalmış halde dirseğimin üstünde doğruldum. “Senin boğazını paramparça edeceğim” dedi Zayne.

“Gerçekten mi?” diye kıkırdadı Misha Zayne’in yanma diz çökerek. “Aslında bunu benim sana yapmam gerekiyor.”

Misha’nın neden söz ettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ama zaten bu umurumda da değildi. Ayağa kalkmalıydım. Misha’yı durdurmalıydım çünkü o Zayne’i öldürecek.

Ve bunun olmasına izin veremezdim, *vermeyecektim*.

Ayağa kalktım ve *asaletim* içimde bir kez daha canlanıp damarlarımı ve kaslarımı, kemiklerimi ve dokularımı yakarken, her bir hücremi tek tek canlandırırken sendeledim. Yüreğimi bir ateş sararken kılıcımı çağırdım ve onu tüm sıcaklığı ve ağırlığıyla avucumda hissettim.

Artık bir öfke fırtınasından başka bir şey değildim ve Misha’ya doğru bir adım attığımda başını kaldırıp bana baktı. Ayağa kalktı.

“Seni seviyorum” dediğimde Misha’nın gözleri büyüdü. Gözlerinin içinde, bunu yapacağıma inanmadığını söyleyen bir şaşkınlık kıvılcımı çaktı ve çok kısa bir an, onun benden ne istediğini, ne beklediğini bilemedim. Beni hiç tanımıyor muydu? Zayne’i öldürmesine asla izin vermeyeceğimi bilmiyor muydu?

Beni haklamasına izin vermeyeceğimi bilmiyor muydu?

Neden bunu anlamamıştı?

Misha bana uzandı.

Ama ben beyaz kıvılcımlar kusan kılıcımı çoktan havaya kaldırmıştım. Kulaklarıma dolan çığlıklar etrafımdaki her şeyi boğdu ve benliğimin uzak bir parçası, bu sesi çıkaranın, kılıcımı Misha’ya doğru sallarken feryat edenin ben olduğumu söyledi.

Beyaz alevler göz kamaştırıyordu ve bir an Misha'yla göz göze geldiğimizi, birlikte büyüdüğüm çocuğun, aşına olduğum o güzel mavi gözleriyle bana baktığını düşündüm ama sonra alevler onu yuttu ve heyecan dolu birkaç dakikanın sonunda Misha görünmez oldu. Geriye kalan sadece külleri idi.

Aniden göğsüme dolan buz gibi soğuk bir his nefesimi kesti. Bir adım attım ama bacaklarım tutmadı ve acıyı bile duymadan dizlerimin üstüne çöküp kaldım.

Ah, Tanrım.

Tepeden tırnağa şiddetli bir şekilde sarsıldım ve bu sarsıntı göğsümdeki o soğukluğu da beraberinde götürerek sona erdi. Ben...

Ben artık *onu* hissetmiyordum.

Titreyen elimi kalbime, tam göğüslerimin altına bastırdım. Artık *onu* hissetmiyordum... Misha'yla aramdaki bağı.

O bağ gitmişti, kırılmıştı ve bu da Misha'nın... sonsuza dek yok olduğu anlamına geliyordu.

Asaletim geri çekilip benliğimin derinliklerine gömüldü. Ben Misha'nın durduğu yere bakarken kılıcım kendi içine çöktü ve görüşüm karardı. Bir şeyler söyleyecek oldum ama âdeta boğazım mühürlenmiş gibi sesim çıkmadı. İçimde bir delik, koskocaman bir boşluk vardı...

Misha gitmişti.

Eğildim ve aldığım acı dolu nefes, yanan boğazımda tıkanıp kaldı. Ellerim titriyordu. İlkel, katlanılması güç bir acı beni esir almıştı ve zihnimde pek çok soru vardı. Bu nasıl olmuştu? Misha nasıl böyle bir şey yapmıştı? Kendini nasıl bu kadar kaybetmişti ve ben bunu görememiştim? Yukarı kaldırdığım ellerime baktım. Parmaklarım titriyordu. Bacaklarım da öyle. Vücudum baştan aşağı sarsılıyordu.

Misha'yı öldürmüştüm. Buna mecbur kalmıştım ve ben...

Zayne.

Kendimi toparlayıp ayağa fırladım ve sendeleye sendeleye Zayne'in yanına gittim. Tüm benliğimle ona odaklandım. Zayne buradaydı. Yaralanmıştı. Hem de fena halde. Ona yardım etmeliy-

dim. O benim önceliğimdi. Ne Misha ne ben. Sadece Zayne. Yanına diz çöktüm. Elimi uzattım ama vücudunun neresine dokunabileceğimi bilemeyerek durdum.

“Ah, Zayne” diye fısıldadım. Kalbimin duracak gibi olduğu bir an ne yapacağımı bilemedim. Zayne’in gözleri kapalıydı ve içimi berbat bir korku sardı. Bu öyle kötü bir duyguydu ki çılgınca bir paniğe kapıldım ve ancak Zayne’in göğsünün inip kalktığını fark ettiğimde rahatladım.

Zayne, belli ki kendinde tekrar dönüşecek gücü bulamadığı için insan formundaydı. Vücudunun yarısı yanmış, kızarıp karar-mıştı. Göğsünde boylu boyunca, etinin altındaki kasları görebileceğim kadar derin, korkunç bir kesik vardı. Benim vücudumdaki onca yaranın Zayne’e yapılanlar karşısında lafı bile olmazdı. Zayne beni korumak için kendini ne hale getirmişti?

“Yardım getirmeliyim” dedim yanık izi olmayan sol yanağına dokunarak. Nefesim titrekti. “Sence...?”

“Üzgünüm” dedi Zayne boğuk bir sesle. “Çok üzgünüm.”

Başımı iki yana salladım. Ona daha fazla dokunmak istiyor ama canını yakmaktan korkuyordum. “Ne için üzgünsün? Sen...”

“Misha için” diye inledi Zayne gözlerini hafifçe açarak. “Çok üzgünüm.”

Kalbimin bundan daha fazla kırılmayacağını düşünmüş ama yanılmışım. Gözlerimi kırıştıtarak gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken kalbim âdeta ikiye ayrıldı.

“Özür dileme” diye fısıldadım yüzüne dökülen saçları usulca geriye atarak. “Misha için özür dileme.”

“Onun...” Zayne’in nefesi titredi, yüzü gerildi. “Onun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ve keşke bunu... bunu yapmak zorunda kalmasaydın.”

Gözyaşlarımla boğuşurken yüzü iyice bulanıklaşmıştı. “Teşekkür ederim...” dedim titrek bir sesle. “O... o seni yaraladı.”

Zayne ürperdi. “İyileşeceğim...”

Ben iyileşecektim ama ya Zayne. “Ayağa kalkabilir misin? Ya da en azından dönüşüm geçirebilir misin?”

"Sanmıyorum..." dedi Zayne ve bu çok kötüydü. Dönüşüm geçirebilseydi şifa becerilerinden faydalanabilirdi ama insan formunda kaldığı sürece daha da kötüleşecekti; ta ki...

Bu düşünceyi kafamdan attım. "Ölmene izin vermeyeceğim Zayne. Beni, ölmene izin veremeyeceğim kadar çok sinir ediyorsun."

Zayne güçlükle acı dolu bir kahkaha attı. "Bu hiç... mantıklı değil."

"Bence çok mantıklı" dedim. "Dönüşüm geçirmelisin."

"Daha fazla iblis ortaya çıkmadan buradan gitsen iyi olur" dedi Zayne. Göğsü inip kalktı. "Kanaman var. Kokuyu alabiliyorum. Dondurma kokusu."

"Seni bırakıp gitmeyeceğim Zayne. Şimdi senden konsantre olup dönüşüm geçirmeni istiyorum. Bunu yapmazsan bir bakire olarak ölersün Zayne. Bakire olarak ölmek istiyor musun?"

Zayne gülmek istedi ve boğulacakmış gibi olduğunda kalbim acıdı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

"Ben de öyle ama hadi Zayne. Lütfen. Tanrım. Ne olur bunu yapma. Ben..." *Ben senden gerçekten hoşlanıyorum.* Duygum daha da derin bile olabilirdi. Ona... ona âşık olmuş bile olabilirdim ve onu kaybetmeyi göze alamazdım. Ne şimdi ne de başka zaman. "Ben senden gerçekten hoşlanıyorum Zayne."

"Sanırım birkaç gece önce bunu belli ettin." Bütün olanlara ve olabileceklere rağmen kıpkırmızı kesilip elini tuttum ve onunla tensel temas kurduğum her defasında olduğu gibi sarsıldım. "Sana ihtiyacım var Zayne. Bu yüzden de ölmene izin vermeyeceğim. Şimdi dönüşüm geçireceksin ve birlikte buradan..."

O an ensemdede o sıcak nefesi hissettim. Vücudumdaki her kas gerildi ve karşıma çıkabilecek her kişiyi ya da şeyi yere sermeye hazır halde arkama döndüm...

Duman ve ateşin arasından çıkan bir silüet şekillenmeye başladı. Bunun Roth olduğunu ancak Roth birkaç adım öteme geldiğinde anladım.

Rahatladım.

Biraz.

"Lanet olsun" diye mırıldandı Roth doğrudan Zayne'in yanına giderek. Dizlerinin üstüne çöktü ve Zayne'e dokunacakken durup ellerini havada yumruk yaptı. "Ben fırsatını bulur bulmaz yanınıza döndüm. Ben..."

"Zayne yaralı. Ağır yaralı. Onu buradan çıkarıp yardım almalıyız" dedim.

Roth kehribar rengi, parlak gözlerini bana çevirdi ve bakışı âdeta nefesimi kesti. Konuşmaya cesaret edemediği her şey acılı ifadesine yansımıştı. Korktuğum her şey orada saklıydı.

Çok geç kalmıştık.

Roth'un bakışları bunu söylüyordu.

Çok geç kalmıştık.

"Hayır" diye fısıldadım titreyerek.

Roth'un dudakları aralandı. "Ben..."

Tam o sırada bir şey oldu. Bahçeyi ateşböcekleri sarmış gibi parlak bir ışıkla başladı. Zayne duvara yasladığı başım kaldırırken tüylerim diken diken oldu. Etrafa baktığımda yıldızlar yeryüzüne inmiş gibi binlerce ışığın yanıp söndüğünü gördüm. Bizi saran alevler titreyerek kayboldu.

İçimi bir korku doldurdu. Ne benim için ne de Zayne için. Hiç de iblis gibi görünmeyen, Layla'yı seven ve Zayne'i geri dönecek kadar önemseyen iblis prens için.

Başımı hızla, Zayne'in yanına çömelmiş olan Roth'a çevirdim. Zayne gözlerini tekrar kapatmıştı. "Gitmelisin" dedim iblis prensine. "Hemen."

Roth büyüyen gözlerle ışıklara bakıyordu. "Bunlar...?"

"Evet." Ağzım kurudu. "Burada kalırsan seni öldürür. Bunu biliyorsun, değil mi? Onu alt edemezsin. Kimse edemez. Gitmelisin. Biz başımızın çaresine bakarız." En azından bakacağımızı umuyordum. "Ama sen bunu yapamazsın."

Bir an Roth'un itiraz edip küstahça bir şeyler söyleyeceğini dü-

şündüm ama o mantıklı olanı yaptı. Gelenin, kendi türünün tek lokmada mideye indirebileceği bir Alfa olmadığını anlamış olmalıydı. Kendisini bekleyen tek şey ölümdü. Bana bakıp başını salladıktan sonra Zayne'e döndü. "Sakın ölme" diye homurdandı. "Yoksa Layla çok üzülür."

Böylece Roth onu göremeyeceğim kadar hızlı bir şekilde gitti. Titrek bir nefes bırakıp dikkatimi yanıp sönen ışıklara verdim.

"Gördüklerim... doğru mu?" diye sordu Zayne. Onun az önce Roth'un orada olduğunun bilincinde olduğundan bile emin değildim.

"Evet." Yutkundum.

Bahçeye, yanmış ağaçlardan sızan ve evin duvarlarından aşağı akan göz kamaştırıcı, beyaz bir ışık dolarken Zayne'in elini daha da sıkı tuttum Işık öyle güçlüydü ki gözlerim yanıyordu ve başımı çevirmek zorunda kaldım.

Bunun kim olduğunu biliyordum.

Gelenin kim olduğunu biliyordum.

Zayne doğrulmaya çalıştı ve kolunu üstüme atıp iri vücudunun yönünü değiştirerek beni biraz olsun gizledi. Böyle ağır yaralıyken bile beni koruma çabasındaydı ve tam ona her şeyin yolunda olduğunu söyleyecektim ki duvarları sarsan, kulaklarımızı sağır eden trompet sesleri duyuldu. Sesler tekrar duyulduğunda yüzümü buruşturup ellerimi kulaklarıma götürdüm. Etraf sessizleşip ışıklar söndüğünde Zayne kaskatı kesilmiş halde bahçenin ortasına bakıyordu.

"Yüce..." Sözlerinin devamını getiremedi.

Başımı kaldırıp ellerimi indirdim ve Zayne'in baktığı yere baktım.

Deriyle kaplı, uzun bacaklarını iki yana açmış halde garaj yolunun ortasında duruyordu. Vücudunun üst kısmını altın bir savaş zırhı koruyordu. Kolları çıplaktı ve teninden yayılan ısıltılar ten rengini söylemeyi zorlaştırıyordu. Omuzlarına dökülen saçları açık renkteydi ve yüz hatlarından anlayabildiğim kadarıyla Nicolai'dan daha yaşlı görünmüyordu ama onun yaşı olmadığını biliyordum.

Arkasında açılan tüylü, beyaz kanatları en az üçer metre genişliğindeydi

Babam Michael gösterişli bir giriş yapmayı severdi.

“Çok yazık olmuş” dedi başmelek Misha’dan geriye kalanlara bakarak.

Bu sözlerle irkildim.

Babam ağırlığıyla yeri titreterek bize doğru yürüdü ve daha o an onun neden burada olduğunu anladım.

Yüreğimde dehşetle Zayne’in kolunun altına girdim ve babama karşı ona kalkan oldum. “Yapma” dedim babama bakıp. “Lütfen onu buna zorlama.”

Babam durdu. Yüzünde, onu sorgulama ya da onu durdurma cüreti göstermemin şokunu taşıyan ifadeyi görünce yutkundum. “Bu bağı zorla kurduğunda neler olduğunu gördün. Lütfen aynı-sını Zayne’e yapma” dedim titrek bir sesle. “Lütfen onu benimle bağ kurmaya zorlama.”

“Ne?” dedi Zayne yan tarafına yaslanarak.

“Tıpkı Misha’ya yaptığı gibi seni benim Koruyucum olmaya zorlayacak” dedim Zayne’in önünde çömelerek.

“Bunu izin vermeyeceğim. Senin...”

“Sana soran yok” dedi babam bembeyaz gözlerinde ısıltılarla. “Ayrıca çok fazla varsayımda bulunuyorsun.” Başımı kaldırdım. “Varsayımda falan bulunmuyorum...”

“Sözlerin sadece varsayımdan ibaret” dedi babam bir kez daha sözümü kesip Zayne’e odaklanarak. Üstdudağı kıvrıldı. “Beni etkilemekten uzaksın.”

“Bunu bildiğim iyi oldu” diye inledi Zayne doğrulup oturmaya çalışarak. Hemen arkasına koşup ona destek verdim ve Zayne babamın öfkeli gözleriyle buluştu.

Babam hâlâ alaycı bir şekilde sırtıyordu. “Senin ibislere olan inancın beni fazlasıyla rahatsız ediyor.”

“Hiç şaşırmadım” dedi Zayne. “Tüm olanlar düşünüldüğünde...”

Babamın gülümsemesi soldu. "Ama artık geç de olsa buradayız. Bu hata on yıl önce yapıldı. Bir daha da asla yapılmayacak."

"Hata mı?"

O an aklıma Thierry ve Matthew'nun sözleri, Fıstık'ın kulak misafiri olduğu o konuşma geldi. Onlar da bir hatadan söz etmişlerdi. Misha annemin bu hatayı fark etmek üzere olduğunu söylemişti. "Ne hatası?"

Babamın bana cevap vermesini beklemiyordum ama beni yanıltıp, "Koruyucular, koruyacakları kişiye daha hiç görmeden, doğuştan bağlanırlar" dedi. "İlk karşılaşmanızda senin ona çabucak ısınmana dayanarak Misha'nın senin Koruyucun olduğunu varsaydılar. Ama yanıldılar."

"Kim onlar?"

"Senin bakımını üstlenen kişiler. Thierry. Matthew." Babam bembeyaz gözlerini Zayne'e çevirdi. "Ve senin baban."

"Benim babam mı?" diye tekrarladı Zayne.

"Babanın bulup getirmesi gereken kişi oydu" dedi babam başıyla beni işaret ederek. "O yarı iblisi değil."

Ağzım açık kaldı.

"Ben de öyle. Yani benim Misha'yla bağımın olmaması gerektiğini söylüyorsun. Peki o zaman beni neden ona bağladın?" Aklımdan bin bir düşünce geçiyordu. "Neden buna engel olmadın? Neden? Oysa..."

"Bunu engellemek benim görevim olmadığı gibi ne yapmam ya da yapmamam gerektiğini sorgulamak sana düşmez" dedi babam gözlerinde beyaz ışıltılarla. "Hatayı ancak Misha'yla bağınız kurulduktan sonra fark ettim. Neler olacağını görmeye karar verdim."

Bu sözleri beni hayrete düşürdü. "Ne... ne olacağını görmeye mi karar verdin?"

"Her şeye rağmen bu, büyük planın bir parçası olmalıydı" dedi babam. Ortada çok da önemli bir sorun yokmuş gibi omzunu silkti ve ben de ürperip ona bakmaktan başka bir şey yapamadım.

Bu onun umurunda bile değildi.

Misha'nın asla bana bağlanmaması gerektiği ya da Misha'nın bunun sonucunda ölmüş olması umurunda değildi. Hiçbir şey umurunda değildi.

Peki bu beni neden bu kadar şaşırtmıştı? Meleklerin duyguları yoktu. Onların insanları gibi ruhları bile yoktu.

Babam omuzlarını dikleştirdi. "Sen, Gardiyan, diğer her şeyden ve tüm görevlerinden feragat ederek onunla bağ kurmayı ve ölüm bu bağ kırına dek onun Koruyucusu olmayı kabul ediyor musun?"

Nefesim kesildi.

"Evet" diye inledi Zayne. "Evet. Onun Koruyucusu olmayı kabul ediyorum."

Paniğe kapıldım. Her şey çok hızlı geliyordu. "Zayne..."

"O halde bağ kurulsun." Babam Zayne'in yaralı yüzüne dokundu ve onun acıyla nefesini tutmasına sebep oldu. Diğer eliyle de benim yüzümü tuttu ve o an onu hissettim.

Avucundan yayılan ısı vücuduma girip çıktıktan sonra tekrar ona döndü ve nihayet Zayne'e aktı. Zayne, ikimizi geri dönülemez şekilde birbirine bağlayan *asaletin*, bedenine dolmasıyla birlikte iki büklüm oldu. İlahi ışıkla yıkanıp tanınmaz hale geldi. Göğsüme dolan sıcaklık, Misha'yla aramdaki bağın yerine yenisini koyup içimdeki derin boşluğu doldururken nefes almakta zorlanıyordum. Acı, ah, Misha'nın ihanetinin yarattığı acı hâlâ oradaydı ama... ama artık Zayne benimleydi. Onun benliğimin derinliklerine kök saldiğını, özünün benimkinin bir parçası olduğunu hissedebiliyordum.

Sonra daha fazlasını hissettim.

Tek bir kalbin atışı yerine iki kalbin atışını. Benimki. Onunki. Birlikte. Ve bu... Misha'yla hiç böyle hissetmemiştim.

Işık söndüğünde Zayne ellerini yere koymuş halde yığılıp kalmıştı. Yanıp parçalanan teni ve göğsü iyileşmişti.

Bunu görmek, onun iyileşeceğini bilmek bana katlanamayacağım kadar fazla gelmişti. Titremeye başladım.

Babam eğilip Zayne'in kulağına fısıldadı. Ne söylediğini duymıyordum ama gözleri büyüyen Zayne başını hızla bana çevirdi. İfadesinden, bir şeylerin farkına vardığı anlaşılıyordu. Babamın ona ne söylediğini sorgulama şansım olmadı.

"Ayağa kalk." Michael bize dokunmayı bıraktı. "Bin yıl önce başlayan şey artık kapıda. Haberci geldi." Boğuklaşan sesiyle gök gürültüsü gibi gürlüyordu ve sözleri beni tepeden tırnağa ürpertmişti. "Sonumuz yakın. Onu durdurmazsanız insanlık yok olur."

“Trin.”

Yanağımdaki yumuşak dokunuşla uyandım. Gözlerimi kırpıştırıp açtığımda kendimi Zayne’in, gür kahverengi kirpiklerle çevrili, soluk mavi gözlerine bakarken buldum. Bronz teninde tek bir çizik bile yoktu; vücudunun yanan noktalarında en ufak bir kızarıklık bile kalmamıştı. Sanki hiç yaralanmamıştı. Sanki dün gece hiç yaşanmamıştı. Senatörün evine gitmemiş, kendimizi iblislerle çevrili halde bulmamıştık. Misha hiç ortaya çıkmamış ve ben... ben onu öldürmek zorunda kalmamıştım. Her şey korkunç bir kâbus gibiydi; hiç beklemediğin anlarda aklına düşüp seni gündüz bile rahatsız eden gerçekten korkunç bir kâbus.

Ama göğsümde bir sıcaklık, kalbimin yanında Zayne’inkiyle birlikte çarpan bir ışık topu vardı.

Dün gece yaşananlar *gerçekti* ve Zayne artık benim... Koruyucumdu.

Misha’yla on yıllık bağımız boyunca hiç şu an hissettiklerime benzer bir şey hissetmemiştim. Misha’yla sadece bir bağımız vardı ama şimdi sanki Zayne’den bir parça bana aitti. Ve bu tuhaftı. Ha-

ñiçe nefes alıp bacaklarımı, belli ki üstüme sonradan örtülen gök-kuşağı rengindeki yorgandan dışarı çıkardım. Saçlarım yüzüme dökülürken bakışlarımı Zayne'den ayırıp bana yabancı olan odada gezdirdim. Küçük, oval bir odaydı ve üstünde uyuyakaldığım kanepenin karşısında çocuk yatakları vardı. DC yerleşkesindeydim. Dün gece her şey yaşandıktan sonra buraya gelmiştik ve Zayne, Nicolai ve klanın geri kalan üyeleriyle buluşurken ben Thierry ve Jada'ya telefon etmeye gitmiştim. Sonra Zayne klanına olanları anlatırken –Misha'nın yaptıklarını, imâ ettiklerini ve babamın uyarısını– ben her nasılsa kendimi bu küçük odada bulmuştum.

Yaşadıklarım en ince ayrıntısına dek tekrarlanırken orada olmak istememiştim ve ilgilenmem gereken daha acil konular da vardı. Evi aramalıyım. Jada, Thierry ve Matthew'ya olanları anlatmak benim için en zor görevlerden biriydi. Jada ve Matthew ağlamış, Thierry ise ifadesiz bir sessizliğe bürünmüştü. Bu sessizliğin sebebinin hayret ve suçluluk duygusu olduğunu biliyordum çünkü Thierry de benim gibi olanlara inanamıyor ve bunu nasıl olup da göremediğini anlayamıyordu.

Görüşmemizin sonunda Matthew yanıma gelmek için yola çıkmış ve ben de Jada'ya en kısa zamanda eve dönüp onu göreceğime dair söz vermiştim.

Nasıl uyuyakaldığımı hiç bilmiyordum ama *asaletimi* iki kez kullandıktan sonra buna şaşırmamam gerekirdi; babam hem benim yaralarımı hem de Zayne'i iyileştirdiği halde.

"İyi misin?" diye sordu Zayne elini abartılı bir şekilde geri çekerek. Parmak uçları yanağıma dokunup yüzüme dökülen saçları kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Epeydir uyuyorsun. Birkaç kez seni kontrol etmeye geldim."

Bu üstüme örtülü yorganı açıktıyordu. Ellerimi yanımdaki yastıkların üstüne koydum. Nasıl hissettiğimden emin olmasam da başımı salladım.

"Roth ya da Layla'dan haber var mı?" diye sordum.

Zayne başını salladı. "İkisi de iyi. Roth, baban ortaya çıkmadan önce senin onu uzaklaştırdığını söyledi."

“Evet.”

Kısa süreli bir sessizliğin ardından, “Layla da iyi” dedi Zayne. “Dinleniyor. Sayende. Hayatını büyük ihtimalle sana borçlu.”

“Bundan haberim yok.”

Zayne başını yana eğdi. “Trin, eğer onu...”

“Ben sadece onun iyi olmasına sevindim” dedim sözünü kesecek. O an onu hissettim. Boğazımdaki, biber tadında olan hayal kırıklığını. Bu hayal kırıklığını yaşayan ben değildim. Zayne’di. “Şu an bir hayal kırıklığı yaşıyorsun.”

“Eh, şu an pek çok duyguyu aynı anda yaşıyorum. Hayal kırıklığı da onlardan biri.”

“Bunu hissedebiliyorum. İçindeki hayal kırıklığını hissedebiliyorum” dedim ona. “Sen de beni hissedebiliyor musun? Benim duygularımı sen de duyuyor musun?”

Zayne yanıma oturduğunda sarı saçlarının karmaşık bukleler halinde olduğunu gördüm. Bakışlarını aşağı çevirdi ve hiçbir şey söylemeden ona yakın duran elimi tuttu. Elimi göğsüne, kalbine götürdü. Boğazım düğümlendi. Neyi kastettiğimi biliyordu.

“Hissediyorum” dedi elimi göğsünde tutarak. “Duygularını hissediyorum ama ben zaten seni ilk gördüğüm andan beri böyle bir duygu yaşıyorum. Seni en başından beri tanıyormuşum gibi. Bu konuda konuşmuştuk ama ben... ben bunu sadece tuhaf bulmuştum. Belki ikimizin de hayal gücü fazla mesai yapıyordu fakat bir de bana dokunduğunda hissettiğim o sarsıntı var.”

“O sarsıntıyı ben de hissediyorum.” Zayne’e doğru eğildim. “Misha’yla böyle değildi. Yani onu da hissediyordum. Birbirimize bağlı olduğumuzu biliyordum ama bu daha çok zihinsel bir şeydi, fiziksel değil. Bunun gibi değil.”

Zayne birleşen ellerimizi aramızdaki boşluğa indirdi. “Belki de aslında böyle olması gerektiği içindir.”

Gözlerimi kapattım. Böyle olması gerekiyordu. O. Ben. Korumacı. Asilkan.

“Tanrım.” Zayne boğuk, kısa bir kahkaha attı. “Babanın söyle-

diği doğruysa, ki o, *lanet olası* Michael olduğu için doğru olduğunu düşünüyorum, o zaman buraya gelmesi gereken *sendin*. Babam seni buraya getirmeliydi, onu değil...”

Layla’yı değil.

Yutkunup başımı hafifçe iki yana salladıktan sonra gözlerimi açtım. “Ben sadece anlamıyorum. Bütün bunların nasıl ya da neden olduğunu anlamıyorum.”

“Eh, belki yakında bazı cevaplar alabiliriz” dedi Zayne. “Seni uyandırmaya geldim. Matthew burada. Yanında Nicolai da var. Onu görmeye hazır mısın?”

Aslında öyle olmasam da başım salladım ve Zayne ayağa kalkıp beni ona götürdü.

Matthew’yu gördüğümde kendimi yine on yaşında hissettim ve bana iyi gelecek tek şey ona sarılmaktı.

Zayne’in elini bıraktım ve odada kimin olduğuna aldırmadım. Matthew elinde bir tabak kek tutuyormuş gibi hızla ona koştum. Kucağına atladığımda bana sarıldı ve derin bir nefes aldığımda burnuma... *evimin* kokusu geldi.

“Çok üzgünüm çocuğum” dedi beni kısa süreliğine kucaklayıp havaya kaldırarak.

Tişörtünün kumaşını sımsıkı tuttum çünkü Matthew... *geçmişimi* temsil ediyordu. Zayne’le buraya gelmemden öncesini. Misha’nın yaptıklarından öncesini. Matthew’yu bırakmak istemediğim için sonsuzluk gibi gelen bir süre ona sarılmaya devam ettim.

Matthew ona sarılmış bir ahtapotmuşum gibi kollarımı çözmek zorunda kaldı. Beni bir sandalyeye bıraktığında Nicolai’m ofisindeki çalışma masasının arkasında oturduğunu ve Zayne’in de bir koruma gibi yanında durduğunu gördüm.

Sanki hep orada durmuştu.

Matthew karşımdaki sandalyeye oturdu ve ona dikkatle baktım. Şişmiş gözlerinin altı morarmıştı ve dudaklarının kenarında küçük çizgiler vardı. Bir şeyler söyleyecek oldu.

“Bir yanlışlık olmuş” dedim ellerimi dizlerime koyarak. “Babam öyle dedi. Benim en başından beri Zayne’e bağlı olmam gerektiğini söyledi.”

“Bilmiyorduk Trin. Doğru olanı yaptığımızı sanıyorduk.” Matthew önce Nicolai’a sonra Zayne’e baktı. Uzun bir süre geçtikten sonra, “Annenin seni Abbot’a götürmesi gerekiyordu. Bize öyle söylemişti ve bugüne dek Thierry’nin de benim de onun bunu neden yapmadığına dair en ufak bir fikrimiz yoktu. Belki de Thierry’nin ve benim yanımda kendini güvende hissetmişti ve sen de...” Arkasına yaslanıp kesik kesik nefes aldı. “Sen de Misha’ya hemen ısındın. Koruyucunun o olması gerektiğini düşündük. İkinizi birlikte eğitime aldık ve aranızda bağ kuruldu. O... gelene dek bu konu bir daha hiç gündeme gelmedi.”

Zayne’e baktım. Her ne kadar tamamen ifadesiz görünse de onun da benim gibi şaşkın olduğunu hissedebiliyordum.

“İkiniz birbirinizi hemen buldunuz” diye devam etti Matthew. “Sanki sen onun gelişini bekliyordun ve hiçbirimiz senin Büyük Salon’da olduğunu fark etmediği halde o fark etti. Yaralandığın gece seni o buldu. Misha bunu hissedemezken o hissediyordu.”

“Bu doğru” dedi Nicolai dikkatleri üstüne çekerek. Zayne’e odaklanmıştı. “O gece hep birlikte otururken sen huzursuzlandın. Temiz havaya ihtiyacın olduğunu söyledin. Dışarı çıktıktan birkaç dakika sonra Trinity’ye rastladık.”

Zayne yavaşça başını sallayıp bana baktı. “Yaralandığını bilmiyordum. Sadece içimden dışarı çıkıp yürümek geldi.”

“Koruyucular doğdukları anda seçilir. Bize böyle söylendi ve belli ki bu doğru. İkiniz birbirinize bağlı olmadığınız halde onu hissedebiliyordun.” Dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçen Matthew elini yüzüne götürdü. “İşte o zaman asıl Koruyucunun sen olduğunu anladık. Ne yapacağımızı bilemedik ve baban da...”

“Babam durumu düzeltmedi. Bütün bunların olmasına izin verdi” dedim keskin bir nefes alarak. “Misha kötü biri değildi.

Öyle olmadığını biliyorum. Bundan emin olabilirsiniz Matthew. O, iyi ve normal biriydi."

"Ve asla senin Koruyucun olmamalıydı. Biz bir hata yaptık Trinity ve hatalar..." Matthew başını iki yana salladı. "Onun nasıl bu noktaya geldiğini hâlâ bilmiyorum. Belki de aranızdaki bağ onun düşünce yapısını bozdu ve Bael'in etkisine açık hale getirip bu şekilde düşünmesine ve hissetmesine sebep oldu." Matthew başını öne eğdi. "Tek mantıklı açıklama bu."

Belki de öyleydi.

Belki Matthew, yanlış Gardiyan'a yüklenen bu bağın Misha'yı yavaş yavaş zehirlediği konusunda haklıydı ama emin değildim. Misha'nın söyledikleri... Haberci'nin geldiğini söylemişti ve aynı-sını babamdan da duymuştum.

Matthew bunu biliyordu. Nicolai da öyle. Matthew ve Thierry'ye telefonda söylemiştim. Zayne her şeyi klanına anlatmıştı. Suçu bağa atmak en kolayıydı. Durumun bu olduğuna inanmak istiyordum çünkü asıl suçlu en başından beri Misha olsaydı, bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Bu gerçeğe yoluma nasıl devam edebilirdim bilmiyordum.

* * *

Karanlık çöktüğünde, yıpranmış patikayı takip ederek yabancı-sı olduğum ormanda dolaşım. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama Zayne'in yerleşkedeki toplantısı biter bitmez beni bulacağından emindim.

Matthew hâlâ buradaydı ve senatörün evinde bulunanlar hakkında konuşuyorlardı. Duyduğumuz kadarıyla ev o sabah yerle bir olmuştu. Haberlerde sürekli bu olaydan söz ediliyor, senatörün, elektrik kontağından çıktığı düşünülen yangın sırasında Tennessee'deki evinde olmasının ne büyük şans olduğu söyleniyordu. Belli ki senatör sağlam pabuç değildi ve onun Bael'le olan bağlantısını ve o okulla ilgili planlarını öğrenmeliydik.

Toplantıda benim de olmam gerekirdi ama ben artık yerimde duramıyordum. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı çünkü henüz...

Ağlamamıştım.

Tek bir damla gözyaşı dökmemiştim.

Sebebini bilmiyordum. Bende bir sorun olduğunu düşündüm çünkü olanlar üstünde fazla düşünmemek gibi bir çabam falan yoktu. Düşünüyordum. Olanları evire çevire düşünüyordum. Misha'yla yaşadığımız hayatın her gününü gözümün önüne getiriyor ve onun mutsuz olduğuna dair işaretleri görüyordum... ama bu?

Misha'nın memnuniyetsizliği onu manipülasyona açık hale getirmiş olmalıydı çünkü manipüle edildiği *aşikârdı*.

Misha benim için dünyalar demekti ve aslında onu tanıyamamıştım. Tam manasıyla tanıyamamıştım ve bunu kabullenmek en az onun ihanetini kabullenmek kadar zordu. Yine de hâlâ ağlayamamıştım ve buna bir anlam veremiyordum.

Yerdeki bir kütüğe takıldım ve düşmeden önce kendimi toparladım.

İç geçirip yürümeye devam ettim. Ağaçlar giderek sıklaşıyor, etrafta giderek daha fazla ateşböceği yanıp sönüyordu.

Misha onlara şimşek böcekleri derdi. Küçükken ateşböceklerini yakalar elimizde onlarla birbirimizi kovalardık.

Yüreğimin acıdığını hissederek kalın gövdeli bir ağacın etrafından dolaştım ve karşıma... Bu bir ağaç ev miydi?

Evet. Öyleydi.

Kocaman bir gözlem terası olan bir ağaç ev. Omzumun üstünden ana binanın olduğu tarafa baktım. Hâlâ evin arazisinde olduğuma göre bu evin bir zamanlar Zayne için yapıldığına bahse girebilirdim. Zayne ve Layla için.

Kalbim bir kez daha acıdı çünkü Zayne'den gerçekten hoşlanıyordum ve geçmişte işler biraz karışmış olsa bile şimdi içinden çıkılmaz bir hal almıştı çünkü artık onunla Koruyucu ve Asilkan ilişkimiz vardı.

Bu da koskocaman bir "Hayır" anlamına geliyordu.

O an nihayet boğazımda ve gözlerimde bir yanma hissettim. Yüzümü tokatlayıp birkaç derin nefes aldım ama bu nefesler, göğsümde giderek büyüyüp artık katlanamayacağım hale gelen bu çirkin, ilkel duygu yumağını daha da güçlendirmekten başka bir işe yaramadı. Yutkunsam da bastırmaya çalışsam da bu duygulardan kurtulamıyordum. Yüreğimi pençeliyor, serbest kalmak için çırpınıyorlardı.

Parmak uçlarım terledi, yanaklarım ıslandı ve ağzımı açtığımda boğazımdan öfke, acı ve hiddet dolu bir feryat koptu. Ağaçlardaki kuşlar havalandı ve feryadım ancak boğazım acıyıp sesim kısıldığında durdu. Bir adım attım ama devamını getiremedim. Ellerim hâlâ yüzümde, kendimi gözlem terasının altındaki gür otların üstüne bıraktım. Sırtüstü yatıp dizlerimi mümkün olduğunca göğsüme çekerek cenin pozisyonu aldım.

Annemi istiyordum. Tam o anda annemin bana sarılmasını hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Misha'yı da istiyordum. Tanrım, benden nefret eden Misha'yı değil, tanıdığım ve sevdiğim Misha'yı istiyordum. Öldürmek zorunda kaldığım Misha'yı değil.

Onu değil.

Geçmişe dönüp ona defalarca benim için ne kadar özel ve önemli olduğunu ispatlamak istiyor ve bundan nefret ediyordum. Hem de nasıl nefret ediyordum çünkü onu ben bu hale getirmemiştim. Olduğu kişiye ben dönüştürmemiştim. Bu benim suçum değildi.

Yine de öyleymiş gibi hissediyordum ve tekrar bağırarak istediğimde sesim çıkmadı çünkü ben sadece Misha için ağlamıyordum. Nihayet annem için ağlıyordum. Bir seneden fazladır içimde biriken keder, onun kaybının sebep olduğu acı ve öfke, annemi öldürenin Misha olduğu gerçeğiyle birleşmişti. Bunu yapan Misha'ydı ve ondan nefret etmek istiyordum. Bunu istiyordum çünkü eğer ondan nefret edersem belki bu kadar acı çekmezdim.

Göğsümdeki bağı ısındığını hissetmedim. Kendimi bir duygu fırtınasına kaptırmıştım. Zayne'in yaklaştığını hissetmedim. Onu ancak yanıma diz çöküp beni kucağına aldığı anda, güçlü kollarıyla omuzlarımı sardığında fark ettim.

Acı ve keder, güçlü, çirkin hıçkırıklar halinde vücudumdan dışarı aktı. Canım yandı ve bu acının asla dinmeyeceğini düşündüm. Ama Zayne bana sımsıkı sarılmaya devam etti ve aramızda duygularımızı paylaştığımız bu yeni, tuhaf bağ olmasaydı bile hislerimi anlardı.

Bir kolu omzumda diğeri ağır ağır, rahatlatan hareketlerle sırtımı okşayarak bana sarıldı ve nihayet, *nihayet* sarsıntılarım dindi, gözyaşlarım kurudu.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama her şey sona erdiğinde ense köküm ağrıyor, boğazım acıyordu. Sürekli çekiştirmekten Zayne'in tişörtünü yırtmakla kalmamış, sırlıklam da etmiştim.

Utancı verici.

Tişörtü bırakıp geri çekildim. Gerçi Zayne fazla uzaklaşmama izin vermedi. "Özür dilerim." Yüzümü buruşturup boğazımı temizledim.

"Özür dileme" dedi Zayne ve yüzünü görmeme izin vermeyen karanlığa şükretsem de elini boynumda hissettim. Eli ağır ağır yanağıma gitti ve saçlarımdan düğümlenmiş bir tutamı geriye attı. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordu usulca.

"Hayır" diye mırıldandım. "Evet."

"Hangisi?"

"Bilmiyorum" dedim kesik kesik nefes alarak. "Şimdi kendimi daha iyi hissediyorum. Doğru cevap bu."

"Doğru cevap umurumda değil Trin. Ben sadece gerçeği bilmek istiyorum."

Elimi göğsüne koydum. "Az önce kendimi boğulacakmış gibi hissediyordum ama şimdi öyle hissetmiyorum."

"Bu da bir şey sayılır." Zayne yüzümün diğer tarafına dökülen saçları da geriye attı. Zayne eli başımda, başparmağıyla elmacık-kemiğimi okşayarak bana bir süre daha sarıldı. "Bencillik ettim.

Misha pek çok konuda haklıydı. Ön planda hep ben vardım. Hep kendimi düşündüm ve..."

"Bencillik falan etmedin. Asıl bencil olan oydu. Hem bencildi ve hem de büyük ihtimalle hayal dünyasında yaşıyordu" dedi Zayne. "Yaptıklarının sorumlusu sadece kendisi. Başka kimse değil."

"Ondan nefret etmek istiyorum Zayne. Bir parçam bunu istiyor ama ben..."

"Biliyorum. Anlıyorum. Gerçekten." Kısa bir sessizliğin ardından Zayne'in sıcak dudaklarını alnımda hissettim ve o dudaklar olması gerekenden çok daha uzun bir yol katetti. "İyi olacaksın."

İyi olacaktım.

Bunu biliyordum.

Her şey düzelecekti.

Canım yanacak ve yaşadıklarım bir hayalet gibi beni sürekli takip edecekti ama yine de... iyi olacaktım.

Ayrıca düşüncesizce bir şey yapmamın bazı sonuçları olacağını bildiğim için Zayne'le arama mesafe koymalıydım.

Dengemi bulup Zayne'in kucağından kalktım ve yanına, otların üstüne oturdum. Bacaklarımız ve kollarımız birbirine dokunuyordu. Ondan daha fazla uzaklaşmadım. Sanki ona, dokunacak kadar yakın olmalıydım ve bunun sebebi aramızdaki bağ mıydı yoksa ben miydim bilmiyordum.

Zayne boğazını temizledi. "Toplantıdan ayrıldım çünkü..."

Omuzlarım çöktü. "Beni mi hissettin?"

"Evet."

"Aramızdaki bağ bizi epeyce rahatsız edeceğe benziyor."

"Şu an değil" dedi Zayne. "Şu an bana ihtiyacın vardı ve yanında olmalıydım."

Söyledikleri kalbime işledi ama öyle olmamalıydı çünkü bu sözler, onun yüreğiyle değil aramızdaki bağla ilgiliydi. Bunu biliyordum ama yine de sözleri benliğime sızmıştı.

"Haberci için ne dediler?" diye sordum daha önemli konulara odaklanarak. Dahil olamadığım görüşmelere odaklanarak.

Zayne sırtını ağacın gövdesine yasladı. “Endişeliler. Bu şey her neyse epeydir iş başında ve Misha onunla gerçekten ilişkiliyse peşinde olduğu kişi sensin. Üstelik o hâlâ dışarıda.”

Ürperip ben de ağaca yaslandım. “Bence o bir iblis değil.”

“Bence de değil” dedi Zayne ve başını bana çevirdiğini hissettim. “Nicolai da böyle düşünüyor.”

Geriye asıl soru kalmıştı. Neydi bu?

“Biliyor musun” dedim kendimi yorgun hissedip gözlerimi hafifçe kapatarak. “Babam bizi bu konuda bilgilendirebilirdi. Bizi yönlendirebilirdi. Belki bir ipucu verebilirdi.”

Zayne bir süre sessiz kaldı ve babamın onun kulağına bir şeyler fısıldadığını hatırladım. Ona döndüğümde dudaklarımızın birbirine yakın olduğunu fark ettim. “Sana bir şey söyledi mi?”

“Haberci’yle ilgili hiçbir şey demedi.” Zayne konuşmayı sürdürürken nefesi dudaklarımı okşuyordu. “Bu iş bizde Trin. Çok az bir bilgiyle dünyanın sonunun gelmesini engellemeliyiz.”

“Hallederiz.”

Zayne kıkırdadığında sesi ve hissettirdikleri benim de gülümsememe neden oldu. “Hallederiz tabii.”

Henüz dile getirilmemiş pek çok şey olsa da sessizliğe büründük ama aramızdaki bağ aracılığıyla, konuşulmayanları da hissedebiliyordum. İçimde alev alev yanan şey onda da vardı. *Oradaydı*. Arzu, ihtiyaç ve özlem.

Daha fazlası için özlem vardı. Bunun ne anlama geldiğinden emin olmasam da, Zayne’in kalbi belki hâlâ bir başkasına ait olsa da ve Zayne artık benim Koruyucum olsa da bu özlem oradaydı.

Hâlâ oradaydı.

“Trin?”

“Evet?”

“Durdurmamız gereken bir kıyamet tehlikesi olduğunu biliyorum ama daha önce söylediğin bir şey aklıma geldi.”

“Tanrım, kim bilir ne aklına geldi.”

Zayne tekrar kıkırdadı ve ben de onun görebileceğini düşünerek

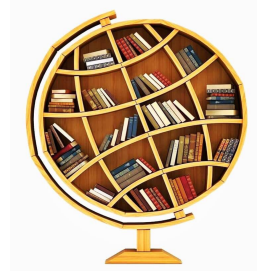
gölümsedim. “Yıldızlara yakın olduğun ve kendini uçuyormuş gibi hissettiğin için çatıdan çatıya atlamayı sevdiğini söylemiştin. Uçmanın en çok kışkırdığın şeylerden biri olduğunu da öyle.”

“Evet, dedim.”

“Uçmak ister misin?”

Sırtımı ağaçtan ayırıp onu görmediğim halde Zayne’e döndüm. Ellerimi onun dizlerine koydum. “Tahmin ettiğim şeyi mi teklif ediyorsun?”

“Yıldızları görmeye ne dersin?” diye sordu Zayne. Ne demek istediğini anlayarak başımı salladım ve elimi tutan elini komünden ilk ayrıldığım gün olduğu gibi sımsıkı tuttum. Dönüşüm geçirdiğini teninin sertleştiğini hissettim. “O halde sıkı tutun Trin. Yıldızlara olabildiğince yaklaşacağız.”

Teşekkür

*Fırtına ve Öfke'*yi yazmak benim için özellikle zordu. Zorlanmanın sebebi bunun uzun zamandır elime almadığım bir seri olması değildi, ki o da hiçbir zaman kolay olmaz. Hikâyeyi detaylandırdığım, kitabı bir açıdan yeniden yazdığım için de zorlanmadım. Zorlandım çünkü ben de Trinity'ninkine benzer bir göz rahatsızlığından mustarıptım ve bu rahatsızlık her geçen gün ilerliyordu. Retinitis pigmentosa, retina hücrelerinin zaman içinde parçalanıp ölmesiyle ilgili oldukça nadir görülen genetik bir bozukluk. Dünyaya üstünde bu hastalığı taşıyanların sayısı 200.000'den daha az. İlerleyen ve genellikle görüş alanının önemli ölçüde daralması (tünel görüşü) ya da körlükle sonuçlanan bir rahatsızlık. Bugüne dek çaresi ya da tedavisi bulunamadı. Size RP teşhisi konduğunda mutlaka o lafları duyarsınız. Gelecekte neler beklemeniz gerektiğine dair sözleri. Görüş alanınızın giderek daralacağı ve en sonunda geriye ya topluiğne kadar bir görüş alanınız kalacağı ya da tamamen kör olacağınız söylenir. Bunun ne zaman olacağı belli değildir. Ne kadar süreceğini ya da ne zaman kör kalacağınızı değil ama günün birinde bunun mutlaka gerçekleşeceğini bilirsiniz. Korkutucudur. Yalan yok. Otuzlarımın başında bana bu hastalığın teşhisi konduğunda neredeyse buna inanmadım. İlk başlarda yokmuş gibi davrandım. Eh, onu yıllarca görmezden geldikten sonra Wilmer Göz Enstitüsü'ndeki doktorum bana, "Geceleri yıldızları hâlâ görebiliyor musun?" diye sordu. Ve biliyor musunuz, bu soruyu yanıtlayamadım. En son ne zaman durup yıldızlara baktığımı hatırlamıyordum ve bu soru beni kendime getirdi. Çünkü

günün birinde gökyüzüne baktığımda karanlıktan başka bir şey göremeyecek ve yıldızlara en son ne zaman baktığımı bile hatırlamayacaktım. Bunun olmasını istemedim. Bir şeyi reddetmek ona kafayı takmak kadar kötüdür. Kaçınılmaz bir şekilde kör kalacağım gerçeğiyle yüzleşmeli, buna göre düzenleme yapmalı ve insanları RP ile ilgili bilgilendirmeliydim.

Tıpkı Trinity gibi beni de tanımlayan şey RP değil. RP sadece benim bir parçam ve Trinity aracılığıyla insanları RP ve benzeri hastalıklarla ilgili bilgilendirmeyi umuyorum. Sessiz ve derinden gelen hastalıklarla ilgili. İnsanlar bana baktıklarında ve benimle iletişim kurdukları sırada onları zar zor gördüğümü fark etmezler. Başkalarından yardım istediğimde çoğunlukla geri çevrilirim çünkü görünüşte hiçbir “sorunum” yoktur. Umarım insanlar RP’nin ne olduğunu öğrendikten sonra körlük ve görme arasındaki tüm durumlara karşı daha anlayışlı olurlar. Ve umarım günün birinde bu hastalığın çaresi bulunur.

Temsilcim Kevan Lyon’a, ikincil telif hakkı temsilcim Taryn Fagerness’a, Tashya Wilson’a ve tüm Inkyard Press ekibine, yayıncım Kristin Dwyer’a, Margo Lipschultz’a, asistanım ve dostum Stephanie Brown’a, Stacey Morgan’a (bana bu kitabın ilk versiyonunun berbat olduğunu söyleyen kişidir, ki kitap gerçekten de berbattı), Andrea Joan’a, Vilma Gonzalez’e, Jen Fisher’a, Lesa ve Andrew Leighty’ye teşekkür ederim. Şimdi adını sayacaklarım bana pek çok farklı açıdan ilham kaynağı olmuştur: Sarah J. Maas, Jay Crownover, Cora Carmack, KA Tucker, Kristen Ashley, JR Ward ve pek çokları.

Yıldızları her zaman göreceğimin garantisi olan Liz Berry ve Jillian Stein’a teşekkürler.

Tüm JLAnder’larım, eleştirmenlerime ve özellikle de okuyucularıma teşekkür ederim. Sizler olmasaydınız bu kitap da olmazdı. Her şeyimi sizlere borçluyum.